

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet¹

(Ændringer som følge af revisioner af kapitalkravsdirektivet (CRD V) og krisehåndteringsdirektivet (BRRD II) mv.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019, som ændret ved XXX og senest ved XXX, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253-293«.

¹ Loven gennemfører dele Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 253-293 og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 160, side 296.

2. I § 1, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 350, stk. 4,«: »§ 351, stk. 1, 2 og 6-9,«.
3. I § 1, stk. 2, 2. pkt., ændres: »§§ 170-178, § 266, stk. 2, § 274, stk. 3, « til: »§§ 170-178, §§ 182 b-182 f, § 245 a, stk. 3, §§ 245 b og 260, § 266, stk. 1, §§ 271 og 274-276«, og »og §§ 310, 312, 313 og 313 b« ændres til: »§§ 310, 312, 313, 313 b og 344 d«.
4. I § 1, stk. 2, 3. pkt., indsættes efter »§§«: »64 d,«.
5. § 1, stk. 2, 4. pkt., ophæves, og i § 1, stk. 2, 5. pkt., der bliver 4. pkt., ændres »§ 264, stk. 3, nr. 11« til: »§ 260, § 264, stk. 5, nr. 13, § 266, stk. 1, §§ 271 og 274-276«.
6. I § 1, stk. 2, 5. pkt., indsættes efter »finder«: »§ 64, stk. 3,«, og efter »§ 347, stk. 1,« indsættes: »§ 351, stk. 1, 2 og 6-9,«.
7. I § 5, stk. 1, nr. 6, ændres »kreditinstitut eller fondsmæglerselskab I« til: »kreditinstitut, fondsmæglerselskab I eller en ren industriel holdingvirksomhed«.
8. § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 1. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:
»En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter. Dattervirksomheder er hovedsagelig finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvis mindst én er en finansiell virksomhed, og mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.«
9. I § 5, stk. 1, nr. 36, ændres »en G-SIFI-buffer, jf. nr. 41, og en systemisk buffer, jf. nr. 43, jf. dog § 125 e, stk. 2 og 3« til: »en SIFI-buffer, jf. nr. 41, en G-SIFI-buffer, jf. nr. 44, og en systemisk buffer, jf. nr. 46, jf. dog § 125 e, stk. 2«.
10. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 40 som nye numre:
»41) SIFI-buffer: Det kapitalgrundlag, som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), jf. § 308, skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 5, på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag.

42) SIFI-buffersats: Den sats, som et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) skal anvende til opgørelse af sin SIFI-buffer, og som fastsættes i henhold til § 125 j.

43) Gearingsgradbuffer: Det kapitalgrundlag, som et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) skal opretholde i henhold til artikel 92, stk. 1 a, i Europa-Parlamentets og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.«

Nr. 41-71 bliver herefter nr. 44-74.

11. I § 5, stk. 1, nr. 52, ændres »125 i« til: »268«.

12. I § 5, stk. 1, nr. 36, ændres »nr. 37« til: »nr. 40«, »nr. 38« til: »nr. 41«, »nr. 41« til: »nr. 44«, »nr. 43« til: »nr. 46«.

13. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 72-75:

»72) Nedskrivningsegne forpligtelser: Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, og som er omfattet af § 267 a, stk. 1, eller § 267 e.

73) Efterstillede nedskrivningsegne instrumenter: Instrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1 og 2, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

74) Afviklingsenhed:

a) En virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 259.

b) En virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260.

75) Afviklingskoncern:

a) En afviklingsenhed og dens dattervirksomheder. En dattervirksomhed er ikke omfattet af en afviklingskoncern, hvis

i) dattervirksomheden selv er en afviklingsenhed,

ii) dattervirksomheden er dattervirksomhed af en anden afviklingsenhed, eller

iii) dattervirksomheden er etableret i et tredjeland, medmindre dattervirksomheden indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen.

b) Kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, og det centrale organ, når mindst et kreditinstitut eller det centrale organ er en afviklingsenhed. Kreditinstitutternes og det centrale organs dattervirksomheder er også omfattet af afviklingskoncernen.«

14. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 76:

»76) Kønsneutral aflønningspolitik:

En aflønningspolitik baseret på lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi, uanset den ansattes køn.«

15. I § 5, stk. 6, nr. 10, ændres »artikel 25« til: »artikel 50«.

16. I § 14, stk. 1, nr. 7, indsættes efter »forsvarlige,«: »herunder at kravene i § 71 er opfyldt,«.

17. I § 43, stk. 4, 1. pkt., ændres »og realkreditinstitutter« til: »realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber,«.

18. § 44 ophæves.

19. I § 64, stk. 3, indsættes efter »en finansiell holdingvirksomhed«: », en blandet holdingvirksomhed«.

20. I § 64 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Den finansielle virksomhed er forpligtet til at påse overholdelsen af forpligtelserne i stk. 1.«

21. I § 64 d indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.«

22. I § 70, stk. 4, indsættes som 2. pkt.:

»Bestyrelsens sammensætning skal afspejle en tilstrækkelig bred erfaring.«

23. § 77 a, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., affattes således:

»Mindst 50 pct. af en variabel løndel til bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal på tidspunktet for beregningen af den variable løn bestå af en balance af aktier, eller afhængigt af virksomhedens juridiske struktur tilsvarende ejerandele, aktiebaserede instrumenter eller tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed.«

24. I § 77 a, stk. 1, nr. 5, ændres »mindst 3 år« til: »mindst 4 år«, og »mindst 4 år« ændres til: »mindst 5 år«.

25. I § 77 a, stk. 6, 1. pkt. ændres »nr. 45« til: »nr. 48«.

26. I § 77 d, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral.«

27. § 77 g, stk. 1, affattes således:

»Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed og en blandet holdingvirksomhed skal sikre, at virksomhedens lønpolitik, jf. § 77 d, stk. 1, de specifikke aflønningskrav i § 77 a, stk. 1, nr. 2-7, og stk. 3 og 6, og § 77 b, stk. 3, efterleves af dattervirksomheder inden for koncernen.«

28. § 77 g, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal sikre, at de ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil, udpeges i henhold til Kommissionens delegerede forordning nr. ---/---- af --. ----- om kriterier til definition af ledelsesmæssigt ansvar og kontrolfunktioner, væsentlig forretningsenhed og væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, samt andre medarbejderkategorier, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på virksomhedens datterselskaber inden for samme koncern.«

29. I § 78, stk. 4, indsættes efter »for hvilke sådanne personer er direktører«: », har en kvalificeret andel på 10 pct. eller mere af kapitalen eller stemmerettighederne, eller i hvilken disse personer kan udøve betydelig indflydelse, eller er medlemmer af bestyrelsen«.

30. Efter § 124 indsættes:

»§ 124 a. Finanstilsynet fastsætter årligt et vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag for de individuelle institutter og meddeler denne til institutterne. Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag baseres på en tilsynsmæssig stresstest og opgøres i procent af den samlede risikoeksponering.

Stk. 2. Den del af vejledningen om yderligere kapitalgrundlag, som er fastsat for at tage højde for andre risici end risikoen for overdreven gearing, skal opfyldes med egentlig kernekapital ud over den egentlige kernekapital, som opretholdes for at opfylde:

- 1) kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber,
- 2) den del af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing, og
- 3) det kombinerede kapitalbufferkrav i medfør af § 125 a.

Stk. 3. Den del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, som er fastsat for at tage højde for risikoen for overdreven gearing, skal opfyldes med egentlig kernekapital ud over den egentlige kernekapital, som opretholdes for at opfylde:

- 1) kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber,
- 2) den del af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing, og
- 3) gearingsgradbufferkravet i artikel 92, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber.

Stk. 4. Finanstilsynet skal ved gentagende eller vedvarende brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag vurdere, hvorvidt der bør sættes et højere solvenskrav for instituttet, jf. § 124, stk. 3.«

31. I § 125 a indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. SIFI-buffere i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), jf. § 308, skal på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag mindst udgøre det systemisk vigtige finansielle instituts (SIFI) samlede risikoeksponeringer beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber multipliceret med SIFI-buffersatsen.«

Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.

32. § 125 a, stk. 7, der bliver stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Det kombinerede kapitalbufferkrav skal opfyldes med egentlig kernekapital i tillæg til:

- a) Egentlig kernekapital, der skal opretholdes for at opfylde kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- b) Egentlig kernekapital, som opretholdes for at opfylde den del af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, eller § 125, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.
- c) Egentlig kernekapital, som opretholdes for at opfylde den del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, der er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.
- d) Egentlig kernekapital, som opretholdes til at opfylde de risikobaserede elementer af krav om nedskrivningsegne passiver som fastsat i § 266.«

33. I § 125 b indsættes før stk. 1 som nye stykker:

»Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, opfylder ikke det kombinerede kapitalbufferkrav fastsat i medfør af § 125 a, stk. 1, hvis ikke instituttet eller selskabet samtidig har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, og det individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.

Stk. 2. Et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), der er udpeget i henhold til § 310, opfylder ikke gearingsgradbufferkravet, jf. artikel 92, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets

og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, hvis det globalt systemisk vigtige finansielle institut (G-SIFI) ikke samtidig har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber samt de dele af det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, og det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing.«

Stk. 1-8 bliver herefter stk. 3-10.

34. I § 125 b, stk. 1, der bliver § 125 b, stk. 3, indsættes efter »§ 125 a, stk. 1,«: »og gearingsgradbufferkravet, hvor gearingsgradbufferkravet finder anvendelse,«, efter »det kombinerede kapitalbufferkrav« indsættes: »eller gearingsgradbufferkravet«, »stk. 5« ændres til: »stk. 7«, og »stk. 7« ændres til: »stk. 9«.

35. I § 125 b, stk. 2, der bliver § 125 b, stk. 4, indsættes efter »det kombinerede kapitalbufferkrav«: »eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet«, og efter »skal opgøre det« indsættes: »relevante«.

36. I § 125 b, stk. 3, der bliver § 125 b, stk. 5, indsættes efter »det kombinerede kapitalbufferkrav«: »eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet«.

37. I § 125 b, stk. 3, nr. 1, der bliver § 125 b, stk. 5, nr. 1, ændres »stk. 5« til: »stk. 7«.

38. I § 125 b, stk. 4, der bliver § 125 b, stk. 6, indsættes efter »som nævnt i stk. 1«: »og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2«, »stk. 3« ændres til: »stk. 5«, og »stk. 7« ændres til: »stk. 9«.

39. I § 125 b, stk. 6, 1. pkt., der bliver § 125 b, stk. 8, 1. pkt., indsættes efter »som nævnt i stk. 1«: »og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) som nævnt i stk. 2«.

40. I § 125 b, stk. 8, der bliver § 125 b, stk. 10, ændres »det« til: »de«.

41. I § 125 c, stk. 1, indsættes efter »der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, stk. 1,«: »eller gearingsgradbufferkravet, jf. artikel 92, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 876/2019 af 20. maj 2019 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,«.

42. § 125 e, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. I koncerner, hvori der indgår et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. § 310, og et systemisk vigtigt finansielt (SIFI), jf. § 308, og hvor der på konsolideret grundlag gælder både en G-SIFI-buffer og en SIFI-buffer, finder den højeste henholdsvis G-SIFI-bufferen og SIFI-bufferen anvendelse.«

43. § 125 e, stk. 3, ophæves.

44. I § 125 h, stk. 1, 1. pkt., udgår »ikkecykliske«.

45. I § 125 h, stk. 1, indsættes efter første pkt. som nyt punktum:

»En systemisk buffersats må ikke anvendes til at afhjælpe risici omfattet af den kontracykliske buffersats, jf. § 125 f, SIFI-buffersatsen, jf. § 125 j, eller G-SIFI-buffersatsen, jf. § 125 g.«

46. § 125 h, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Vurderer erhvervsministeren, at en systemisk buffersats, der er anerkendt af erhvervsministeren i medfør af stk. 2, forebygger og begrænser en risiko, der kan sidestilles med en risiko, som er omfattet af en systemisk buffersats fastsat i medfør af stk. 1, finder den højeste buffersats af disse anvendelse for virksomhederne i forbindelse med eksponeringer i det pågældende land til brug for opgørelsen af deres systemiske buffer, jf. § 125 a, stk. 7. Såfremt de pågældende buffersatser vurderes at adressere forskellige risici, kan erhvervsministeren træffe beslutning om, hvorvidt buffersatserne er kumulative ved opgørelsen af deres systemiske buffer, jf. § 125 a, stk. 7.«

47. I § 125 h indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke undergrupper af eksponeringer den systematiske buffer kan finde anvendelse på, og opgørelsen af den systemiske buffer.«

48. § 125 i ophæves.

49. Efter § 125 i indsættes:

»§ 125 j. SIFI-buffersatsen afhænger af, hvilken kategori det systemisk vigtige finansielle institut (SIFI) placeres i, jf. § 308, stk. 7.

Stk. 2 Erhvervsministeren fastsætter en SIFI-buffersats for de enkelte kategorier af systemiskhed, jf. § 308, stk. 7, for et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI).«

50. I § 152, *stk. 1*, § 153 og § 156 udgår »og for systemiske likviditetsrisici«.

51. Efter § 175 e indsættes før overskriften før § 176:

»*Særlige regler for koncerner med moderselskab i et land uden for Den Europæiske Union*

§ 175 f. Et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I skal udpege et fælles mellemliggende moderselskab inden for Den Europæiske Union, hvis

- 1) virksomheden er en del af en koncern, hvis moderselskab er beliggende uden for Den Europæiske Union eller uden for et land, Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,
- 2) koncernen har to eller flere pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller investeringsselskaber beliggende inden for Den Europæiske Union eller i et land, Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og
- 3) koncernen har aktiver af en samlet værdi på 40 mia. euro eller mere i den Europæiske Union eller i et land, Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Finanstilsynet kan give tilladelse til, at virksomheden udpeger to mellemliggende moderselskaber inden for Den Europæiske Union, hvis

- 1) moderselskabet for koncernen omtalt i *stk. 1*, nr. 1, er pålagt adskillelse af aktiviteter i det tredjeland, hvor selskabet er beliggende, eller

- 2) hvis den kompetente afviklingsmyndighed for det mellemliggende moderselskab har vurderet, at afviklingen vil være mere effektiv med to mellemliggende moderselskaber i Den Europæiske Union.

Stk. 3. Et mellemliggende moderselskab skal have tilladelse som pengeinstitut eller realkreditinstitut eller være et godkendt finansielt holdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab. Dette gælder dog ikke for investeringsselskaber, der kan udpeges som mellemliggende moderselskab, hvis

- 1) ingen af de omfattede virksomheder har tilladelse som pengeinstitut eller realkreditinstitut, eller
- 2) det mellemliggende moderselskab er udpeget efter stk. 2, nr. 1.

§ 175 g. En modervirksomhed, som er en finansiell holdingvirksomhed, og som i koncernen er den øverste modervirksomhed beliggende i Danmark, skal godkendes af Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet, jf. stk. 8, jf. dog stk. 4. En modervirksomhed, som er en finansiell holdingvirksomhed, og som i koncernen er den øverste modervirksomhed beliggende i Unionen, skal godkendes af Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed og den kompetente myndighed i den medlemsstat, holdingvirksomheden er beliggende, jf. stk. 8. Andre finansielle holdingvirksomheder skal godkendes, når de er omfattet af denne lov eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber på delkonsolideret niveau.

Stk. 2. Godkendelse tildeles en finansiell holdingvirksomhed, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) De interne ordninger og fordelingen af opgaver inden for koncernen er passende med henblik på at opfylde kravene i denne lov og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og på konsolideret eller delkonsolideret niveau, og de navnlig er tilstrækkelige til, at
 - a) koordinere den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomheder, herunder om nødvendigt gennem en passende fordeling af opgaver blandt institutter, der er dattervirksomheder,
 - b) forhindre eller håndtere konflikter internt i koncernen og
 - c) håndhæve koncernens politikker, der er fastsat af den finansielle holdingvirksomhed, i hele koncernen.

2) Organisationsstrukturen i den koncern, hvori den finansielle holdingvirksomhed indgår, hindrer ikke et effektivt tilsyn med institutter, der er dattervirksomheder, eller moderinstitutter for så vidt angår de individuelle, konsoliderede og eventuelt delkonsoliderede forpligtelser, de er underlagt. I denne vurdering tages der navnlig hensyn til

- a) positionen af den finansielle holdingvirksomhed i en koncern med flere niveauer,
- b) ejerstrukturen og
- c) den rolle, den finansielle holdingvirksomhed har i koncernen.

3) Kriterierne i § 14, stk. 2, og §§ 61 a og 64 er opfyldt.

Stk. 3. Er betingelserne i stk. 2 ikke opfyldt, underlægges den finansielle holdingvirksomhed passende tilsynsforanstaltninger, som kan omfatte:

1) Suspension af udøvelsen af de stemmerettigheder, der er knyttet til den finansielle holdingvirksomheds aktier i institutter, der er dattervirksomheder.

2) Påbud eller sanktioner mod den finansielle holdingvirksomhed eller medlemmerne af ledelsesorganet og ledelsesmedlemmerne.

3) Afgivelse af instrukser eller udstedelse af retningslinjer rettet mod den finansielle holdingvirksomhed om at overføre kapitalinteresserne i institutter, der er dattervirksomheder, til sine aktionærer.

4) Udpegning på foreløbigt grundlag af en anden finansiell holdingvirksomhed eller andet institut inden for samme koncern som ansvarlig for at sikre overholdelse af kravene i denne lov og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber på konsolideret niveau.

5) Begrænsning af eller forbud mod udlodninger eller rentebetalinger til aktionærer.

6) Krav om, at finansielle holdingvirksomheder afhænder eller begrænser kapitalandele i institutter eller andre enheder i den finansielle sektor.

7) Krav om, at finansielle holdingvirksomheder forelægger en plan for straks at overholde betingelserne i stk. 2 på ny.

Stk. 4. Godkendelse af den finansielle holdingvirksomhed efter stk. 1 er ikke påkrævet, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Den finansielle holdingvirksomheds hovedaktivitet består i at erhverve kapitalandele i dattervirksomheder.

2) Den finansielle holdingvirksomhed er ikke udpeget som afviklingsenhed i overensstemmelse med afviklingsstrategien fastsat af den relevante afviklingsmyndighed i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

3) Et kreditinstitut, der er dattervirksomhed, er udpeget som ansvarlig for at sikre koncernens overholdelse af tilsynskrav på konsolideret niveau og har alle de fornødne midler og den retlige beføjelse til at indfri disse forpligtelser på en effektiv måde.

4) Den finansielle holdingvirksomhed tager ikke del i ledelsesmæssige, operationelle eller finansielle beslutninger, der påvirker koncernen eller dens dattervirksomheder, der er institutter eller finansieringsinstitutter.

5) Der er ikke nogen hindringer for et effektivt tilsyn med koncernen på konsolideret niveau.

Stk. 5. Er betingelserne i stk. 4 ikke længere opfyldt, skal den finansielle holdingvirksomhed søge om godkendelse.

Stk. 6. Som led i ansøgning om godkendelse efter stk. 1 skal finansielle holdingvirksomheder oplyse Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis den ikke er den samme myndighed, om følgende:

1) Organisationsstrukturen for den koncern, hvori den finansielle holdingvirksomhed indgår, med klar angivelse af dens dattervirksomheder og eventuelle modervirksomheder samt placeringen og den type aktivitet, de enkelte enheder udøver i koncernen.

2) Oplysninger om nomineringen af mindst to personer, der varetager den faktiske ledelse af den finansielle holdingvirksomhed, og overholdelse af kravene i § 64 til kvalifikationer for et medlem af bestyrelsen eller direktionen.

3) Oplysninger om overholdelse af kriterierne i § 14, stk. 2, og § 61 a vedrørende aktionærer og selskabsdeltagere, hvis den finansielle holdingvirksomhed har et realkreditinstitut eller pengeinstitut som dattervirksomhed.

4) Den interne organisation og fordelingen af opgaver inden for koncernen.

5) Alle andre oplysninger, som Finanstilsynet eller den konsoliderende tilsynsmyndighed finder nødvendige for at udføre vurderinger i overensstemmelse med stk. 2 og stk. 4.

Stk. 7. Finanstilsynet overvåger løbende som den konsoliderende tilsynsmyndighed overholdelsen af betingelserne omhandlet i stk. 2 eller 4. Finanstilsynet deler relevante oplysninger forbundet hermed, med den kompetente myndighed i den medlemsstat den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i.

Stk. 8. Er Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed forskellig fra den kompetente myndighed i den medlemsstat den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i, tages en fælles beslutning om godkendelse eller fritagelse for godkendelse, jf. stk. 2 og 4, samt tilsynsforanstaltningerne i stk. 3 og 5. Til brug herfor udarbejder Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed en vurdering af relevante forhold omhandlet i stk. 2, 3, 4, og 7, og sender denne vurdering til den kompetente myndighed.

Stk. 9. Finanstilsynet og andre tilsynsmyndigheder skal inden for to måneder efter Finanstilsynet har foretaget og sendt sin vurdering nævnt i stk. 8 nå frem til en fælles beslutning, jf. dog stk. 13. Opnås en fælles beslutning meddeler Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed beslutningen til ansøgeren.

Stk. 10. Foreligger der ikke inden for to måneder en fælles beslutning, henvises sagen til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, som træffer beslutning inden for en måned efter modtagelse af henvisningen. Finanstilsynet, meddeler som den konsoliderede tilsynsmyndighed denne beslutning til ansøgeren.

Stk. 11. Efter udløbet af perioden på to måneder i stk. 9, eller efter, at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere henvises til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 12. Kan en finansiell holdingvirksomhed ikke godkendes, underretter Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed ansøgeren om begrundelsen herfor. Begrundelsen skal meddeles til ansøgeren senest fire måneder efter tilsynsmyndighedens modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at tage stilling til ansøgningen om godkendelse.

Stk. 13. Der skal dog i alle tilfælde træffes beslutning om at meddele eller afvise godkendelse inden for en frist på seks måneder efter ansøgningens modtagelse.«

52. I § 259 indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»*Stk. 3.* Finanstilsynet kan udarbejde, vedtage og vedligeholde en forenklet afviklingsplan. Den forenkledede afviklingsplan vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Stk. 4. Finanstilsynet skal vedligeholde afviklingsplanen, jf. stk. 1 og 3, mindst en gang om året. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet kan beslutte at fravige kravet om vedligeholdelse af afviklingsplanen mindst en gang om året.

Stk. 5. Finanstilsynet skal uanset stk. 4 vedligeholde afviklingsplanen, når der er sket ændringer i den pågældende virksomhed, herunder ændringer i virksomhedens retlige eller organisatoriske

struktur, forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold, som nødvendiggør en ændring af virksomhedens afviklingsplan. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan udarbejde, vedtage og vedligeholde en koncernafviklingsplan, jf. § 260, for et kreditinstitut, der er tilknyttet et centralt organ, og som helt eller delvist er undtaget fra de tilsynsmæssige krav i overensstemmelse med artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.«
Stk. 3-6 bliver herefter stk. 7-10.

53. I § 259, *stk. 5, 2. pkt.*, der bliver *stk. 9, 2. pkt.*, ændres »stk. 3« til: »stk. 7«.

54. Efter § 259 indsættes:

»§ 259 a. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, for hvem der er udarbejdet en afviklingsplan i henhold til § 259, *stk. 1*, skal straks oplyse Finanstilsynet om væsentlige ændringer i den pågældende virksomhed, herunder ændringer i virksomhedens retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold.«

55. § 260, *stk. 2*, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter *stk. 2*.

56. I § 260, *stk. 3*, der bliver *stk. 2*, indsættes som *2. og 3. pkt.*:

»Koncernafviklingsplanen skal angive afviklingsenhederne og afviklingskoncerne i den pågældende koncern. En mellemliggende finansiell holdingvirksomhed, der direkte eller indirekte ejer dattervirksomheder af en blandet holdingvirksomhed, er en afviklingsenhed.«

57. I § 260 indsættes efter *stk. 3*, der bliver *stk. 2*, som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Koncernafviklingsplanen skal udarbejdes på en måde, så den ikke medfører en negativ og uforholdsmæssig stor indvirkning på et land inden for Den Europæiske Union eller på et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ved dens gennemførelse.«

58. I § 260, stk. 5, nr. 6, indsættes efter »Den Europæiske Union«: »eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«, og efter »finansiell holdingvirksomhed« indsættes: »eller en blandet holdingvirksomhed«.

59. I § 260, stk. 6, ændres »de i stk. 5 nævnte myndigheder« til: »dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder«, og »stk. 3 og 4« ændres til: »stk. 2-4«.

60. § 260, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen senest 4 måneder efter, at Finanstilsynet har fremsendt oplysninger efter stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning, jf. stk. 6. Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om beslutningen. Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen.«

61. Efter § 260 indsættes:

»§ 260 a. Finanstilsynet udarbejder, vedtager og vedligeholder en afviklingsplan, jf. § 259, stk. 1, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er uenig i forslaget til koncernafviklingsplan fra koncernafviklingsmyndigheden, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen senest 4 måneder efter, at koncernafviklingsmyndigheden har fremsendt oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen. 1. pkt. finder anvendelse, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Finanstilsynet underretter de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet om, at Finanstilsynet har udarbejdet og vedtaget en afviklingsplan i henhold til stk. 1.

Stk. 3. Har en afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning efter stk. 1, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om afviklingsplanen.«

62. Efter § 261 indsættes før overskriften før § 262:

»§ 261 a. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal udarbejde et register over finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået.«

63. I § 264, *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »stk. 1,«: »jf. dog stk. 3,« og § 264, *stk. 2, 2. pkt.*, ophæves.

64. I § 264 indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»*Stk. 3.* Virksomheden skal forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag senest 2 uger efter, at virksomheden har modtaget en underretning i henhold til stk. 1 med henblik på at fjerne den væsentlige afviklingshindring i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes, at

- 1) virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af § 269 a, stk. 1,
- 2) virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, eller
- 3) virksomheden, hvis den er et G-SIFI eller en del af et G-SIFI, ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. artikel 92 a, jf. artikel 494 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber.

Stk. 4. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om virksomhedens forslag til mulige tiltag i henhold til stk. 2 og 3 effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer.«

Stk. 3-6 bliver herefter stk. 5-8.

65. I § 264, *stk. 3*, der bliver stk. 5, indsættes efter »stk. 2«: »eller 3«.

66. I § 264, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter nr. 8 som nyt nummer:

»9) påbyde virksomheden at forelægge en plan for opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver og det kombinerede kapitalbufferkrav,«.

Nr. 9 og 10 bliver herefter nr. 10 og 11.

67. I § 264, stk. 3, nr. 9 og 10, der bliver stk. 5, nr. 10 og 11, ændres »et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I« til: »virksomheden«.

68. I § 264, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter nr. 10, der bliver nr. 11, som nyt nummer:

»12) påbyde virksomheden at ændre løbetidsprofilen for

a) kapitalgrundlagsinstrumenter og

b) nedskrivningsegne forpligtelser,«.

Nr. 11 bliver herefter nr. 13.

69. I § 264, stk. 4, der bliver stk. 6, ændres »stk. 3« til: »stk. 5«.

70. I § 264, stk. 5, der bliver stk. 7, indsættes efter »stk. 2«: »og 3«, og »stk. 3« ændres til: »stk. 5«.

71. I § 264, stk. 6, der bliver stk. 8, ændres »stk. 3« til: »stk. 5«.

72. Efter § 264 indsættes:

»§ 264 a. Konstaterer Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet, at der er hindringer for afvikling af en virksomhed som følge af, at andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I besidder nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheden, skal Finanstilsynet påbyde pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I at begrænse sine maksimale enkeltvise og samlede eksponeringer i virksomheden.

Stk. 2. Stk. 1. finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I er en del af samme afviklingskoncern som virksomheden.«

73. I § 265, stk. 3, nr. 1, indsættes efter »koncernen«: »og for dennes afviklingskoncerner«.

74. § 265, stk. 5 og 6, affattes således:

»Stk. 5. Finanstilsynet gennemgår sammen med Finansiell Stabilitet modervirksomhedens bemærkninger og forslag givet i henhold til stk. 4, 1. pkt., med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud efter § 264, stk. 5. Den fælles beslutning skal foreligge senest 4 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget bemærkninger fra modervirksomheden. Har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger fra modervirksomheden, skal den fælles beslutning foreligge senest 1 måned efter udløbet af fristen i stk. 4, 1. pkt.

Stk. 6. Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristerne efter stk. 5. Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning. Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af fristerne indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.«

75. § 265, stk. 7, ophæves.

Stk. 8 og 9 bliver herefter stk. 7 og 8.

76. I § 265, stk. 9, der bliver stk. 8, ændres »stk. 3« til: »stk. 5«.

77. Efter § 265 indsættes før overskriften før § 266:

»§ 265 a. Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at der foreligger en væsentlig afviklingshindring for en koncern, jf. § 265, som følge af at en koncernenhed befinder sig i en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, underretter Finanstilsynet modervirksomheden om sin vurdering efter høring af afviklingsenhedens afviklingsmyndighed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.

Stk. 2. Modervirksomheden skal forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag senest 2 uger efter modtagelsen af en underretning i henhold til

stk. 1 med henblik på at sikre, at koncernenheden overholder kravet om nedskrivningsegne passiver og efter omstændighederne det kombinerede kapitalbufferkrav. Finanstilsynet meddeleler modervirksomhedens forslag til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed og de myndigheder, der er nævnt i § 265, stk. 1, nr. 3 og 4.

Stk. 3. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om modervirksomhedens forslag efter stk. 2 effektivt afhjælper eller fjerner den pågældende afviklingshindring.

Stk. 4. Finanstilsynet gennemgår sammen med Finansiell Stabilitet modervirksomhedens forslag i henhold til stk. 2 med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5. Dette skal ske senest 2 uger efter, at Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens forslag og tidsplan.

Stk. 5. Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen, jf. stk. 4. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning. Har en af dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed inden udløbet af fristen i stk. 4, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger, og herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

§ 265 b. Finanstilsynet træffer beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes, jf. § 264, stk. 5, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en afviklingsenhed i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen nævnt i § 265, stk. 5, eller fristen nævnt i § 265 a, stk. 4, hvis hindringen for afviklingen skyldes en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3. Finanstilsynet underretter afviklingsenheden og koncernafviklingsmyndigheden om beslutningen.

Stk. 2. Har en afviklingsmyndighed indbragt en sag omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse

med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

§ 265 c. Finanstilsynet træffer beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes, jf. § 264, stk. 5, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen nævnt i § 265, stk. 5, eller fristen nævnt i § 265 a, stk. 4, hvis hindringen for afviklingen skyldes en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3. Finanstilsynet underretter dattervirksomheden, afviklingsenheden, afviklingsmyndigheden for den pågældende afviklingsenhed og koncernafviklingsmyndigheden.

Stk. 2. Har en afviklingsmyndighed indbragt en sag omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes.«

78. *Overskriften for § 266 og §§ 266-270 ophæves, og i stedet indsættes:*

»Krav om nedskrivningsegne passiver

§ 266. Pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal til enhver tid opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet. Finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder skal opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har fastsat et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder. Det samme gælder for finansieringsinstitutter, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag.

Stk. 2. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet undlade at fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for en virksomhed, som ikke er en afviklingsenhed, i følgende tilfælde:

- 1) I en afviklingskoncern, hvor både afviklingsenheden og dattervirksomheden er etableret i Danmark, og følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Afviklingsenheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau på afviklingskoncernniveau.
 - b) Der er ikke nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til dattervirksomheden, når der for dattervirksomheden er blevet truffet en beslutning om udøvelse af nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 og 273 i lov om finansiell virksomhed eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
 - c) Afviklingsenheden godtgør over for Finanstilsynet, at dattervirksomheden forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at afviklingsenheden med tilladelse fra Finanstilsynet har stillet garanti for de forpligtelser, der er indgået af dattervirksomheden, eller at risiciene i dattervirksomheden er uden betydning.
 - d) Afviklingsenhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter dattervirksomheden.
 - e) Afviklingsenheden besidder over 50 pct. af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelene i dattervirksomheden, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af datterselskabets ledelse.
- 2) I en afviklingskoncern, hvor både modervirksomheden og dattervirksomheden er etableret i Danmark, og følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Modervirksomheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag i Danmark,
 - b) Der er ikke nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for modervirksomhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til dattervirksomheden, når der for dattervirksomheden er blevet truffet en beslutning om udøvelse af nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 i lov om finansiell virksomhed eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

- c) Modervirksomheden godtgør over for Finanstilsynet, at dattervirksomheden forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at modervirksomheden med tilladelse fra Finanstilsynet har stillet garanti for de forpligtelser, der er indgået af dattervirksomheden, eller at risiciene i dattervirksomheden er uden betydning.
- d) Modervirksomhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter dattervirksomheden.
- e) Modervirksomheden besidder over 50 pct. af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelene i dattervirksomheden, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af dattervirksomhedens ledelse.

Stk. 3. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet undlade at fastsætte et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for et broinstitut og for en virksomhed under afvikling.

Stk. 4. Finanstilsynet skal ved fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. stk. 1 og 2, angive, om kravet skal opfyldes på konsolideret grundlag, jf. § 267, eller på individuelt niveau, jf. § 267 d.

Stk. 5. Finanstilsynet skal fastsætte minimumskravet til nedskrivningsegne passiver, jf. stk. 1, som en procentdel af

- 1) den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og
- 2) det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

§ 266 a. Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på baggrund af følgende forhold:

- 1) Afviklingskoncernen skal kunne afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne på afviklingsenheden på en måde, som opfylder afviklingsmålene.
- 2) Afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes, og kapitalprocenten og gearingsgraden i de relevante virksomheder kan genoprettes til et niveau, hvor afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, fortsat kan

opfylde kravene til tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares.

- 3) Afviklingsenheden skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at absorbere tab og genoprette afviklingsenhedens kapitalprocent og gearingsgrad til et niveau, hvor afviklingsenheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares, når afviklingsplanen forudser muligheden for, at visse kategorier af nedskrivningsegne passiver udelukkes fra bail-in eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel.
- 4) Virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.
- 5) I hvilket omfang det forhold, at virksomheden bliver nødlidende, vil få en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre virksomheder.

§ 266 b. Krav om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser, jf. §§ 267 a-267 c og § 267 e.

Krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder

§ 267. En afviklingsenhed skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Konsolideringen omfatter alene virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver. Nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde et fastsat krav om nedskrivningsegne passiver, som skal opfyldes på konsolideret niveau, må ikke samtidig anvendes til at opfylde eller finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af kravene i § 268, stk. 1-4, eller de krav, der følger af § 268 e.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på ny for afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Finanstilsynet meddeler efter høring af Finansiell Stabilitet delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-månedersperiode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

§ 267 a. En afviklingsenhed skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, følgende forpligtelser i nr. 1-5, eller begge dele i kombination, jf. dog stk. 2 og §§ 267 b og 267 c:

- 1) Supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- 2) Forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- 3) Hovedstolen af forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, og som opfylder følgende betingelser:
 - a) Betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, og stk. 2, litra a-k, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
 - b) Hovedstolen af gældsinstrumentet kendes på udstedelsestidspunktet, er fast eller stigende og påvirkes ikke af en indbygget derivatetegnskab, og de samlede forpligtelser, der hidrører fra gældsinstrumentet, kan værdiansættes dagligt med udgangspunkt i et aktivt og likvidt marked for køb og salg for et ækvivalent instrument uden kreditrisiko i overensstemmelse med artikel 104 og 105 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
 - c) Gældsinstrumentet er ikke omfattet af en nettingaftale og værdiansættelsen af gældsinstrumentet er ikke omfattet af § 27, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
- 4) Forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, og som opfylder følgende betingelser:
 - a) Betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, og stk. 2, litra a-k, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

- b) Gældsinstrumentet indeholder en kontraktbestemmelse, der fastsætter, at værdien af fordringen er fast eller stigende i tilfælde af udstederens afvikling eller konkurs, og at værdien ikke overstiger det oprindeligt indbetalte passivbeløb.
 - c) Gældsinstrumentet er ikke omfattet af en nettingaftale, og værdiansættelsen af gældsinstrumentet er ikke omfattet af § 27, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
- 5) Forpligtelser udstedt af en dattervirksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden, til en kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, når følgende betingelser er opfyldt:
- a) Forpligtelserne er udstedt i overensstemmelse med § 267 e, stk. 1, nr. 4.
 - b) Afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden vil ikke blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen, jf. §§ 272 eller 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne, jf. § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
 - c) Forpligtelserne overstiger ikke beløbet beregnet ud fra formlen i bilag 9, nr. 1.

Stk. 2. En afviklingsenhed, der er G-SIFI, og en virksomhed, der er en væsentlig dattervirksomhed af en G-SIFI i et tredjeland, skal opfylde krav om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, supplerende kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, der er omfattet af stk. 1, nr. 2-4, og som opfylder kravene i artikel 92 a eller 92 b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Krav om subordination for afviklingsenheder

§ 267 b. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet beslutte, at afviklingsenheder skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, stk. 1, svarende til maksimalt det højeste af enten 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag eller af beløbet beregnet ud fra formlen i bilag 9, nr. 3 med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller med forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5, når følgende betingelser er opfyldt, jf. dog § 267 c:

- 1) De ikke-efterstillede forpligtelser omhandlet i § 267 a, stk. 1, nr. 2-4, er i konkursordenen sidestillet med forpligtelser, der er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller forpligtelser, som Finansiell Stabilitet kan beslutte helt eller delvist at undtage fra bail-in, jf. § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
- 2) Der er risiko for, at kreditorer med fordringer knyttet til disse forpligtelser lider større tab som følge af en bail-in på ikke-efterstillede forpligtelser planlagt i afviklingsplanen, end de ville ved en konkursbehandling af afviklingsenheden.
- 3) Størrelsen af kapitalgrundlaget og de andre efterstillede forpligtelser overstiger ikke det beløb, der er nødvendigt for at sikre, at kreditorer omhandlet i nr. 2 ikke lider tab, der er større end det tab, de ville have lidt ved en konkursbehandling af afviklingsenheden.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist til at opfylde kravet i stk. 1 på ny for de afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Finanstilsynet meddeler delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet for hver 12-månedersperiode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

§ 267 c. Finanstilsynet skal fastsætte, at en afviklingsenhed skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5. Andelen skal svare til 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag for følgende afviklingsenheder, jf. dog stk. 2-4:

- 1) Afviklingsenheder, der er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFler).
- 2) Afviklingsenheder, der ikke er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFler), men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR.
- 3) Afviklingsenheder, der ikke er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFler), og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, men som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende.

Stk. 2. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte andelen nævnt i stk. 1 til et beløb, der er lavere end 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, men højere end beløbet beregnet ud fra formlen i bilag 9, nr. 2.

Stk. 3. For afviklingsenheder omfattet af stk. 1, nr. 2, kan andelen nævnt i stk. 1 maksimalt svare til 27 pct. af afviklingsenhedens samlede risikoeksponering i tilfælde, hvor Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har vurderet, at

- 1) afviklingsplanen for den pågældende afviklingsenhed ikke indebærer anvendelse af Afviklingsformuen, jf. kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som en mulighed i forbindelse med afvikling af den pågældende afviklingsenhed, eller
- 2) kravet om nedskrivningsegne passiver giver mulighed for at opfylde § 26, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 4. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte, at andelen nævnt i stk. 1 skal udgøre et beløb, der på grund af afviklingsenhedens forpligtelse til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav og krav om nedskrivningsegne passiver, svarer til maksimalt det højeste af enten 8 pct. af afviklingskoncernens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag eller beløbet beregnet ud fra formelen i bilag 9, nr. 3, når en af følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har konstateret, at der er væsentlige hindringer for afvikling, jf. §§ 262 og 263, og
 - a) der er ikke truffet afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med påbud meddelt af Finanstilsynet efter § 264, stk. 5, inden for fristen herfor, eller
 - b) de konstaterede væsentlige hindringer ikke kan afhjælpes ved anvendelse af påbud nævnt i § 264, stk. 5, og fastsættelse af andelen nævnt i stk. 1 efter nærværende bestemmelse opvejer den væsentlige hindrings negative indvirkning på afviklingsmulighederne.
- 2) Finanstilsynet vurderer, at den foretrukne afviklingsstrategi for afviklingsenheden i begrænset omfang er gennemførlig og troværdig, under hensyntagen til afviklingsenhedens størrelse, karakteren, omfanget og kompleksitet af afviklingsenhedens aktiviteter, de risici, der er forbundet med afviklingsenhedens aktiviteter, indbyrdes forbundethed samt afviklingsenhedens retlige status og aktionærstruktur.
- 3) Det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, afspejler, at afviklingsenheden er blandt de 20 pct. mest risikobetonede virksomheder, som Finanstilsynet fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver for.

Stk. 5. Krav fastsat efter stk. 1-4 skal opfyldes 3 år efter den dato, hvor afviklingsenheden eller den koncern, som afviklingsenheden er en del af, er blevet udpeget som et G-SIFI, eller afviklingsenheden er omfattet af stk. 1, nr. 2 eller 3. Finanstilsynet meddeler delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet fastsat efter stk. 1, jf. stk. 2-4, for hver 12-månedersperiode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

Stk. 6. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en passende frist til at opfylde kravene i stk. 1-4 på ny for de afviklingsenheder, der har frist for de afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Finanstilsynet meddeler delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet fastsat efter stk. 1-4 for hver 12-månedersperiode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

Krav om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder (internt krav om nedskrivningsegne passiver)

§ 267 d. En virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på individuelt niveau, jf. dog § 266, stk. 2.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på ny for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Finanstilsynet meddeler delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-månedersperiode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

§ 267 e. En virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med følgende kapital og forpligtelser eller begge dele i kombination:

- 1) Egentlig kernekapital.
- 2) Andet kapitalgrundlag, der er udstedt til enheder, som

- a) indgår i samme afviklingskoncern, eller
 - b) ikke indgår i samme afviklingskoncern, hvis afviklingsenhedens kontrol med virksomheden ikke vil blive påvirket af udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
- 3) Supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
- 4) Forpligtelser, der opfylder følgende betingelser:
- a) Forpligtelsen er udstedt til
 - i. afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, der købte passiverne fra virksomheden omfattet af stk. 1, eller
 - ii. en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden omfattet af stk. 1, i det omfang afviklingsenhedens kontrol med virksomheden omfattet af stk. 1 ikke vil blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.
 - b) Forpligtelsen opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, og 2, litra a, d-j og n, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.
 - c) Forpligtelsen er ved konkursbehandling efterstillet passiver, der ikke opfylder betingelserne i litra a og ikke kvalificerer til opfyldelse af kapitalgrundlagskrav i nr. 1 eller 2.
 - d) Forpligtelsen er omfattet af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og hvor anvendelse af beføjelserne ikke vil påvirke afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden.
 - e) Forpligtelsen er ikke direkte eller indirekte finansieret af virksomheden.

- f) Virksomheden kan ikke opkræve, indfri, tilbagebetale eller genkøbe forpligtelsen før udløb, undtagen i tilfælde af virksomhedens konkurs.
- g) Indehaveren af forpligtelsen har ikke ret til at fremskynde de planlagte betalinger af renter og afdrag for forpligtelsen, undtagen i tilfælde af insolvens eller likvidation af virksomheden.
- h) Forfaldne rente- og udbyttebetalinger kan ikke blive ændret for forpligtelsen på baggrund af kreditsituationen for virksomheden eller dens modervirksomhed.

Procedure for fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, når der er oprettet et afviklingskollegium

§ 267 f. Når der er oprettet et afviklingskollegium, jf. § 271, fastsættes krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder beliggende i Danmark, jf. § 266, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af

- 1) Finanstilsynet,
- 2) koncernafviklingsmyndigheden, når denne er en anden end Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, og
- 3) de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns dattervirksomheder beliggende i et andet land i den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Den fælles beslutning skal angive de krav, der finder anvendelse på

- 1) konsolideret afviklingskoncernniveau for hver afviklingsenhed, og
- 2) individuelt grundlag for hver enkelt virksomhed i afviklingskoncernen, når virksomheden ikke er en afviklingsenhed.

Stk. 3. Det kan i den fælles beslutning fastsættes, at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfyldes med instrumenter, der er udstedt til virksomheder, som ikke tilhører afviklingskoncernen, når

- 1) det vurderes at være i overensstemmelse med afviklingsstrategien, og
- 2) afviklingsenheden ikke på tidspunktet for den fælles beslutning opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, jf. § 267 d, stk. 1.

Stk. 4. Er flere virksomheder i et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) afviklingsenheder, skal det i den fælles beslutning angives, om kravet om nedskrivningsegne passiver for

afviklingsenhederne er justeret som følge af artikel 72 e i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 5. Foreligger der ikke en fælles beslutning om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden senest 4 måneder efter, at Finanstilsynet har forelagt forslag til krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsmyndighederne omfattet af stk. 1, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kravet om nedskrivningsegne passiver.

Stk. 6. Har en af myndighederne omfattet af stk. 1, nr. 2 og 3, inden udløbet af fristen på 4 måneder nævnt i stk. 5, indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin afgørelse, jf. stk. 5, og afventer, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed træffer afgørelse i sagen. Herefter fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden i overensstemmelse med den Europæiske Banktilsynsmyndigheds afgørelse.

Stk. 7. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, jf. stk. 6, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden.

Stk. 8. Finanstilsynet skal fremsende afgørelsen, der fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden, til:

- 1) Afviklingsenheden.
- 2) Virksomheder, der indgår i afviklingskoncernen, og som ikke er afviklingsenheder.
- 3) Koncernens modervirksomhed i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når den pågældende modervirksomhed ikke selv er en afviklingsenhed i samme afviklingskoncern.

§ 267 g. Når der er oprettet et afviklingskollegium, jf. § 271, fastsættes kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder beliggende i Danmark, der ikke er afviklingsenheder, og hvor afviklingsenheden er beliggende i et andet land i den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af:

- 1) Finanstilsynet.
- 2) Afviklingsmyndigheden for afviklingsenheden.
- 3) Koncernafviklingsmyndigheden, når dette er en anden end afviklingsmyndigheden for afviklingsenheden.

- 4) De afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns dattervirksomheder beliggende i et andet land i den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Den fælles beslutning skal angive de krav, der finder anvendelse på

- 1) konsolideret afviklingskoncernniveau for hver afviklingsenhed, og
- 2) individuelt grundlag for hver enkelt virksomhed i afviklingskoncernen, når virksomheden ikke er en afviklingsenhed.

Stk. 3. Det kan i den fælles beslutning fastsættes, at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfyldes med instrumenter, der er udstedt til virksomheder, som ikke tilhører afviklingskoncernen, når

- 1) det vurderes at være i overensstemmelse med afviklingsstrategien, og
- 2) afviklingsenheden ikke på tidspunktet for den fælles beslutning opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på individuelt niveau, jf. § 267 d, stk. 1.

Stk. 4. Foreligger der ikke en fælles beslutning om kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder i en afviklingskoncern på individuelt grundlag senest 4 måneder efter, at afviklingsmyndighederne omfattet af stk. 1 har forelagt forslag til krav om nedskrivningsegne passiver, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kravet om nedskrivningsegne passiver.

Stk. 5. Har en af myndighederne omfattet af stk. 1, nr. 2-4, inden udløbet af fristen på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin afgørelse og afventer, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed træffer afgørelse i sagen. Herefter fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver i overensstemmelse med den Europæiske Banktilsynsmyndigheds afgørelse.

Stk. 6. Har den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse, inden for 1 måned efter at sagen er indbragt, jf. stk. 5, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver for virksomheden beliggende i Danmark, som ikke er en afviklingsenhed.

Stk. 7. Finanstilsynet skal fremsende afgørelsen, der fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver, til de virksomheder beliggende i Danmark i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed.

§ 267 h. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver.

Gældsbufferkrav

§ 268. Et realkreditinstitut skal til enhver tid have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstitutets samlede uvægtede udlån. Kapital og forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet skal være udstedt af realkreditinstituttet i øvrigt.

Stk. 2. For et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. §§ 308 eller 310, gælder endvidere, at gældsbufferen fastsættes til et niveau, der sikrer, at instituttets krav til kapitalgrundlag og gældsbuffer tilsammen udgør mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver, jf. dog stk. 4. Gældsbufferen fastsættes dog efter 1. pkt. som minimum 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån.

Stk. 3. Indgår et realkreditinstitut i en koncern, der på konsolideret niveau er udpeget som systemisk vigtig eller globalt systemisk vigtig, jf. §§ 308 eller 310, og hvor der for koncernen skal fastsættes et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, gælder endvidere, at gældsbufferen fastsættes til et niveau, der sikrer, at det samlede krav til koncernens gældsbuffer, kapitalgrundlag for koncernens realkreditinstitutter og nedskrivningsegne passiver udgør mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver. Gældsbufferen fastsættes dog efter 1. pkt. som minimum 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån.

Stk. 4. For et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. §§ 308 eller 310, og som indgår i en afviklingskoncern med en afviklingsenhed etableret i et land indenfor den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, udgør gældsbufferkravet 2 pct. af instituttets samlede uvægtede udlån, hvis afviklingskoncernens samlede krav er tilstrækkelige til at sikre, at afviklingskoncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af afviklingskoncernens samlede passiver. Er afviklingskoncernens samlede krav ikke tilstrækkelige til at sikre, at afviklingskoncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af afviklingskoncernens samlede passiver, fastsættes gældsbufferkravet for realkreditinstitutet til minimum 2 pct. Det samlede krav til realkreditinstituttets gældsbuffer og kapitalgrundlag skal dog udgøre mindst 8 pct. af realkreditinstituttets samlede passiver.

Stk. 5. For et realkreditinstitut, der som modervirksomhed ejer en dattervirksomhed, der også er et realkreditinstitut, og hvor begge virksomheder indgår i samme afviklingskoncern, kan gældsbufferkravet opfyldes på realkreditkoncernniveau.

Stk. 6. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist til at opfylde gældsbufferkravet på ny for realkreditinstitutter, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og realkreditinstitutter, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor.

§ 268 a. Et realkreditinstitut, der er en afviklingsenhed, skal opfylde gældsbufferkravet med følgende kapital eller forpligtelser, eller begge dele i kombination, jf. dog § 268 e:

- 1) Egentlig kernekapital.
- 2) Hybrid kernekapital.
- 3) Supplerende kapitalinstrumenter.
- 4) Usikret seniorgæld.

Stk. 2. Realkreditinstitutter, der er afviklingsenheder, skal opfylde gældsbufferkravet med kapitalgrundlag eller efterstillede nedskrivningseggede instrumenter.

Stk. 3. Kapital og forpligtelser, jf. stk. 1, nr. 1-4, skal kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in. Der må ikke være andre forpligtelser, som er efterstillet eller sidestillet forpligtelser, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet.

§ 268 b. Et realkreditinstitut, der er dattervirksomhed af en afviklingsenhed, men som ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde gældsbufferkravet med følgende kapital eller forpligtelser, eller begge dele i kombination, jf. dog § 268 e:

- 1) Egentlig kernekapital.
- 2) Hybrid kernekapital.
- 3) Supplerende kapitalinstrumenter.
- 4) Usikret seniorgæld, der er udstedt til
 - i. afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, der købte forpligtelserne fra virksomheden omfattet af stk. 1, eller
 - ii. en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden omfattet af stk. 1, i det omfang afviklingsenhedens kontrol

med virksomheden omfattet af stk. 1 ikke vil blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 og 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

§ 268 c. For den del af gældsbufferkravet, der opfyldes med kapital og forpligtelser omfattet af § 268 a, stk. 1, nr. 2-4, og § 268 b, nr. 2-4, gælder følgende:

- 1) Den pågældende kapital eller forpligtelse skal have en oprindelig løbetid på mindst 2 år.
- 2) Der skal være en hensigtsmæssig spredning i kapital og forpligtelsernes forfaldstid.

Stk. 2. Finanstilsynet kan bestemme, at et gældsbufferkrav, der er opgjort efter § 268, stk. 3, for den del, der er over 2 pct., kan opfyldes med udstedelser fra afviklingsenheden, hvis denne er et pengeinstitut.

§ 268 d. Kapital og forpligtelser, som anvendes til at opfylde gældsbufferkravet, må ikke samtidig anvendes til at opfylde:

- 1) Kravet til kapitalgrundlag, jf. artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsvirksomheder.
- 2) Det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2.
- 3) Det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3.
- 4) Det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a.
- 5) Kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, eller finansiere opfyldelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver til virksomheder i samme koncern.

Tilsyn med overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver og gældsbufferkravet

§ 269. Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhedernes overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, og gældsbufferkravet, jf. § 268.

Stk. 2. Opfylder en virksomhed ikke kravet om nedskrivningsegne passiver skal Finanstilsynet reagere på mindst en af følgende måder:

- 1) Beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling i overensstemmelse med §§ 264 og 265.
- 2) Beføjelser omhandlet i § 269 a.
- 3) Foranstaltninger i medfør af § 243 a.
- 4) Foranstaltninger i medfør af § 344, stk. 1.

Stk. 3. Finanstilsynet kan også foretage en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a.

§ 269 a. Finanstilsynet kan begrænse en virksomheds udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 b, stk. 1, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. Det maksimale udlodningsbeløb beregnes i overensstemmelse med bilag 10, nr. 1.

Stk. 2. Stk. 1 finder anvendelse i forhold til følgende udlodninger:

- 1) Udlodning, der vedrører egentlig kernekapital.
- 2) Tildeling af variabel løn eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse eller betaling af variabel løn, hvis forpligtelsen til at betale blev indført på et tidspunkt, hvor virksomheden ikke opfyldte det kombinerede kapitalbufferkrav.
- 3) Betalinger, der vedrører hybride kernekapitalinstrumenter.

Stk. 3. I vurderingen af, om Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, skal Finanstilsynet tage hensyn til følgende:

- 1) Årsagen til den manglende opfyldelse og dennes varighed og omfang og dens konsekvenser for afviklingsmulighederne.
- 2) Udviklingen i virksomhedens økonomiske situation og sandsynligheden for, at virksomheden inden for en overskuelig fremtid opfylder betingelserne for afvikling.
- 3) Udsigten til, at virksomheden vil være i stand til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, inden for en rimelig tidsramme.
- 4) Er virksomheden ikke i stand til at erstatte forpligtelser, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsegnehed og udløb i artikel 72 b og 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets for-

ordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber eller i §§ 267 a og 267 e, skal Finanstilsynet tage hensyn til, om denne manglende evne er særegen for den pågældende virksomhed eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse

5) Om begrænsningen af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb udgør det mest passende og rimelige middel til at afhjælpe virksomhedens situation i forhold til den potentielle indvirkning på både finansieringsbetingelserne og afviklingsmulighederne for den pågældende virksomhed.

Stk. 4. Finanstilsynet skal månedligt vurdere, om virksomhedens udlodning skal begrænses, så længe virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af stk. 1.

Stk. 5. Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af stk. 1, 9 måneder efter, at virksomheden har underrettet Finanstilsynet i medfør af § 269 c, jf. dog stk. 6.

Stk. 6. Stk. 5 finder ikke anvendelse, hvis Finanstilsynet vurderer, at mindst to af følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Virksomhedens manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav skyldes en alvorlig forstyrrelse af de finansielle markeders funktion, hvilket fører til omfattende spændinger i flere segmenter af de finansielle markeder.
- 2) Forstyrrelsen nævnt i nr. 1 resulterer i øget prisvolatilitet for virksomhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser eller øgede omkostninger for virksomheden og fører til en hel eller delvis lukning af markederne, hvilket forhindrer virksomheden i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser på disse markeder.
- 3) Lukningen af markederne nævnt i nr. 2 gælder for flere andre virksomheder ud over den berørte virksomhed.
- 4) Forstyrrelsen nævnt i nr. 1 forhindrer den berørte virksomhed i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, der er tilstrækkelige til at afhjælpe den manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav.
- 5) Finanstilsynets udøvelse af beføjelsen nævnt i stk. 1 vil føre til negative virkninger for en del af banksektoren, hvorved den finansielle stabilitet potentielt undermineres.

Stk. 7. Finanstilsynet foretager månedligt en vurdering af, om mindst to af betingelserne i stk. 6 er opfyldt.

Indberetning til Finanstilsynet

§ 269 b. En virksomhed, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, skal indberette følgende oplysninger til Finanstilsynet:

- 1) Størrelsen af kapitalgrundlag og kapitalgrundlag, der opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 1 og 2, mindst en gang hvert halve år.
- 2) Størrelsen af nedskrivningsegne forpligtelser mindst en gang hvert halve år.
- 3) Størrelsen af forpligtelser, der er omfattet af bail-in, mindst en gang om året.
- 4) S sammensætningen af poster omfattet af nr. 1-3 og deres løbetidsprofil, mindst en gang om året.
- 5) Den hierarkiske inddeling af poster omfattet af nr. 1-3 ved almindelig konkursbehandling mindst en gang om året.
- 6) Oplysninger om, hvorvidt poster omfattet af nr. 1 og 2 er underlagt lovgivning i et tredjeland, og i så fald hvilket tredjeland, og om de indeholder kontraktvilkårene i § 274, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, litra p og q, og artikel 63, litra n og o, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber mindst en gang om året.

Stk. 2. Virksomheder, som på datoen for indberetningen af disse oplysninger har nedskrivningsegne passiver på mindst 150 pct. af kravet om nedskrivningsegne passiver, er undtaget fra at indberette størrelsen af andre passiver, der er omfattet af bail-in, jf. stk. 1, nr. 3.

Stk. 3. Finanstilsynet kan anmode om, at virksomhederne indberetter oplysningerne i stk. 1, nr. 1-6, hyppigere end angivet.

Stk. 4. En virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling er ikke omfattet af stk. 1.

§ 269 c. En virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver eller gældsbufferkrav, skal straks give meddelelse til Finanstilsynet, hvis virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver efter § 266 eller det kombinerede kapitalbufferkrav efter § 269 a, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, eller gældsbufferkravet efter § 268.

Offentliggørelse

§ 269 d. Virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, skal mindst en gang om året offentliggøre følgende oplysninger:

- 1) Størrelsen af virksomhedens nedskrivningsegne passiver.
- 2) S sammensætningen af poster omfattet af nr. 1, deres løbetidsprofil og prioritet ved konkursbehandling af virksomheden.
- 3) Kravet om nedskrivningsegne passiver angivet som anført i § 266, stk. 5.

Stk. 2. Er der udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller har Finansiell Stabilitet anvendt afviklingsværktøjer over for virksomheden, finder kravene om offentliggørelse i stk. 1 anvendelse fra datoen for tidsfristen for at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Stk. 3. En virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, er ikke omfattet af stk. 1.

§ 269 e. Et realkreditinstitut, der er underlagt et gældsbufferkrav, skal mindst en gang om året offentliggøre følgende oplysninger:

- 1) Størrelsen af instituttets kapital og forpligtelser.
- 2) S sammensætningen af poster omfattet af nr. 1, deres løbetidsprofil og prioritet ved konkursbehandling af instituttet.
- 3) Gældsbufferkravet.

Stk. 2. Er der udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller har Finansiell Stabilitet anvendt afviklingsværktøjer over for realkreditinstituttet, finder kravene om offentliggørelse i stk. 1 anvendelse fra datoen for tidsfristen for at opfylde gældsbufferkravet.«

79. I § 271, *stk. 1*, ændres »266 og 268« til: »265 a, 266 og 267 f«.

80. I § 271 indsættes efter *stk. 1* som nye stykker:

»*Stk. 2.* Afviklingskollegier består af:

- 1) Den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed.

- 2) Afviklingsmyndighederne i hvert medlemsland, hvor en dattervirksomhed, der er underlagt konsolideret tilsyn, er etableret.
- 3) Afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor en modervirksomhed til et eller flere af koncernens virksomheder, som er en finansiel virksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, er etableret.
- 4) Afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor væsentlige filialer er beliggende.
- 5) Den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder i de medlemslande, hvor afviklingsmyndigheden er medlem af afviklingskollegiet. Er den kompetente myndighed i et medlemsland ikke medlemslandets centralbank, kan den kompetente myndighed beslutte at lade sig ledsage af en repræsentant for medlemslandets centralbank.
- 6) De ansvarlige ministerier, såfremt de afviklingsmyndigheder, der er medlemmer af afviklingskollegiet, ikke er de ansvarlige ministerier.
- 7) Den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen i et medlemsland, såfremt det pågældende medlemslands afviklingsmyndighed er medlem af afviklingskollegiet.
- 8) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 3. Finanstilsynet kan beslutte, at et tredjelandets afviklingsmyndighed må deltage som observatør i afviklingskollegier oprettet i henhold til stk. 1, hvis tredjelandets afviklingsmyndighed anmoder herom, og hvis følgende betingelser er opfyldt:

1) Der er inden for koncernen en virksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som har en dattervirksomhed eller en filial etableret eller beliggende i det pågældende tredjeland, der ville blive betragtet som væsentlig, hvis den var etableret eller beliggende i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

2) Tredjelandets afviklingsmyndighed er underlagt tavshedspligt, der svarer til den tavshedspligt, som Finanstilsynet er underlagt.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 4 og 5.

81. I § 271, *stk. 2*, der bliver stk. 4, udgår »efter stk. 1«.

82. § 271, *stk. 3*, der bliver stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Finanstilsynet opretter eller deltager i europæiske afviklingskollegier, hvis en virksomhed, der er etableret uden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,

1) har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial, der er et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I, finansiel holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed, som er etableret eller beliggende i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og mindst én dattervirksomhed eller væsentlig filial er etableret eller beliggende i Danmark, eller

2) har mere end én modervirksomhed, der er et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab, finansiel holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed, som er etableret i mere end ét land inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og mindst én modervirksomhed er etableret i Danmark.«

83. I § 271 indsættes som *stk. 6*:

»Stk. 6. Europæiske afviklingskollegier, der er oprettet i henhold til stk. 5, udfører de opgaver, der er nævnt i stk. 1. De europæiske afviklingskollegier fungerer i øvrigt som afviklingskollegier oprettet i henhold til stk. 1.«

84. I *overskriften* til kapitel 17 a indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.

85. § 272, *stk. 1*, affattes således:

»Finanstilsynet skal uden ugrundet ophold nedskrive eller konvertere hybride kapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 52, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og supplerende kapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 63, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter. Det samme gælder for nedskrivningsegne forpligtelser, som opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst et år.«

86. § 272, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Er pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I en afviklingsenhed, der har erhvervet relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, skal beføjelsen til at nedskrive eller konvertere disse kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser udøves på en måde, der sikrer, at tabene videregives til afviklingsenheden.«

87. I § 272, stk. 5, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.

88. § 274 ophæves og i stedet indsættes:

»Kontraktmæssig anerkendelse af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser

§ 274. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, skal sikre, at kontrakter, som virksomheden har indgået efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder bestemmelser, hvorefter modparten anerkender, at

- 1) forpligtelsen, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 samt §§ 17 og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dog § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og
- 2) modparten er bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse, der berøres af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets udøvelse af beføjelser nævnt i nr. 1.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indhente en juridisk udtalelse om, at kontraktbestemmelser efter stk. 1 er bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med vilkårene.

Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis forpligtelsen er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller hvis forpligtelsen er et berettiget indskud, jf. § 2, nr. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 4. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis Finanstilsynet vurderer, at de omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivning eller konvertering med hjemmel i lovgivningen i et tredjeland eller med hjemmel i en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland.

Stk. 5. Finanstilsynet kan beslutte, at virksomheder, hvis krav om nedskrivningsegne passiver efter § 266 svarer til virksomhedens tabsabsorberingsbeløb, ikke er omfattet af kravet i stk. 1, forudsat at forpligtelserne ikke anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Stk. 6. Undlader en virksomhed at indføre en kontraktbestemmelse i henhold til stk. 1, kan forpligtelsen ikke anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver. Det forhindrer ikke Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 samt §§ 17 og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dog § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

§ 275. En virksomhed skal underrette Finanstilsynet, hvis det ikke er muligt at opfylde § 274, stk. 1, i forhold til en kontrakt vedrørende en forpligtelse omfattet af § 97 i konkursloven. Underretningen skal angive kategorien af forpligtelsen og begrundelsen for, at det ikke er muligt at indføre kontraktbestemmelsen.

Stk. 2. Virksomheden skal indsende alle oplysninger til Finanstilsynet, som Finanstilsynet inden for en rimelig frist efter modtagelsen af underretningen efter stk. 1 anmoder om.

Stk. 3. Pligten til at indføre en kontraktbestemmelse, jf. § 274, stk. 1, bortfalder automatisk fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet modtager en meddelelse i henhold til stk. 1.

Stk. 4. Vurderer Finanstilsynet, at det er muligt at opfylde § 274, stk. 1, i forhold til den pågældende kontrakt, kan Finanstilsynet uanset stk. 3 påbyde virksomheden at indføre en sådan kontraktbestemmelse. Finanstilsynet skal give påbuddet inden for rimelig tid efter, at Finanstilsynet har modtaget en meddelelse efter stk. 1.

Stk. 5. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at ændre sin praksis vedrørende virksomhedens vurdering af, om det er muligt at indføre en kontraktbestemmelse om anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser i § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 6. Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at kontrakter, som ikke indeholder en bestemmelse i henhold til § 274, stk. 1, medfører en væsentlig hindring for afvikling, skal Finanstilsynet i nødvendigt omfang anvende beføjelserne i § 264 til at fjerne den pågældende hindring.

Stk. 7. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kategorier af forpligtelser omfattet af § 97 i konkursloven, hvor det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 274, stk. 1.

Kontraktmæssig anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling

§ 276. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, skal sikre, at virksomhedens kontrakter, jf. stk. 2, som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter parterne anerkender, at

- 1) kontrakten kan gøres til genstand for Finansiell Stabilitets beføjelse til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser i §§ 4 a, 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og
- 2) parterne i relation til kontrakten er bundet af § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder anvendelse på kontrakter, der

- 1) skaber en ny forpligtelse eller væsentligt ændrer en eksisterende forpligtelse efter den 28. december 2020 og
- 2) indeholder bestemmelser om betalings- eller leveringsforpligtelser, opsigelsesrettigheder eller retten til at gøre sikkerhedsrettigheder gældende.

Stk. 3. Undlader en virksomhed at indføre en bestemmelse i henhold til stk. 1, forhindrer det ikke Finansiell Stabilitet i at anvende beføjelserne i §§ 4 a, 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil fortsat finde anvendelse.«

89. I § 309, stk. 1, ændres »§ 125 h« til: »§ 125 j«, og »stk. 6« ændres til: »stk. 5«.

90. I § 309, stk. 2, ændres »§ 125 h« til: »§ 125 j«, og »stk. 6« ændres til: »stk. 5«.
91. I § 309, stk. 3, ændres »§ 125 h« til: »§ 125 j«, og »stk. 6« ændres til: »stk. 5«.
92. I § 309, stk. 5, ændres »§ 125 h« til: »§ 125 j«, og »stk. 6« ændres til: »stk. 5«.
93. I § 343 ø, stk. 1, ændres »nr. 47« til: »nr. 50«.
94. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt« », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.
95. I § 350 a, stk. 4, 2. pkt., ændres »1 år« til: »2 år«.
96. I § 351, stk. 1, 2 og 4, udgår »nr. 2-6,«.
97. § 352 a, stk. 1, nr. 1, affattes således:
»1) Staten har lidt direkte tab som følge af økonomisk bistand ved afvikling af virksomheden.«
98. I § 354, stk. 6, indsættes som nr. 46-48:
»46) Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.
47) Den Internationale Betalingsbank (BIS) med henblik på kvantitative konsekvensanalyser efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Den Internationale Betalingsbank (BIS) har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.
48) Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) med henblik på dets tilsynsfunktion efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.«

99. I § 354 e, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »i henhold til«: »§ 269, stk. 1, eller«.

100. I § 354 e, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 7, stk. 1,«: »§ 46 c,«, »§ 71 a, stk. 1,« ændres til: »§ 71 a, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 71 b, stk. 1, § 71 c, stk. 1, 2. pkt.,«, og efter »§ 125 b, stk. 1-4 og 6,« indsættes: »§ 182 b, stk. 1-3, §§ 182 c og 182 d, § 182 e, stk. 1-3, §§ 182 f, 259 a og 261, § 264, stk. 2, 3 og 5, § 264 a, § 265, stk. 2, 4 og 7, § 265 a, stk. 2, § 266, § 267, stk. 1, §§ 267 b og 267 c, § 267 d, stk. 1, § 268, §§ 269 a-269 e, § 274, stk. 1 og 2, § 275, stk. 1, 2, 4 og 5, § 276, stk. 1,«.

101. I § 355, stk. 1, ændres »og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)« til: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf«.

102. I § 355, stk. 2, indsættes efter nr. 9 som nyt nummer:

»10) Et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en kapitalejer i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, eller virksomheder, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, når Finanstilsynet træffer afgørelse om, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a.«

Nr. 10-15 bliver herefter nr. 11-16.

103. § 361, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalinger betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

1) Betalingsinstitutter betaler følgende:

- a) 25.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.

- b) 80.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.
 - c) 500.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mio. kr.
- 2) E-pengeinstitutter betaler følgende:
- a) 25.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.
 - b) 80.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.
 - c) 500.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.
- 3) Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester betaler 11.100 kr.
- 4) Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester betaler 25.000 kr.«

104. I § 372, *stk. 1*, ændres »samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)« til: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf«.

105. I § 372 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til § 224 a, der ønskes påklaget, skal indbringes for Erhvervsankenævnet senest 24 timer efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Klageretten tilkommer den bestyrelse og direktion, der modtog afgørelsen. 2. pkt. gælder uanset, om Finansiell Stabilitet har overtaget kontrollen med virksomheden.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

106. I § 372 a, stk. 1, ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.

107. I § 373, stk. 1, udgår »§ 125 i, stk. 1,«, »og 170-175 a« ændres til: », 170-175 a og § 175 g«.

108. I § 373, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 247 a, stk. 9 og 10«: »§ 259 a«, og efter »§ 264, stk. 2« indsættes: »§ 266, stk. 1, § 268, stk. 1, og § 269 c,«.

109. I § 373, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 57, stk. 1,«: »§ 64, stk. 5,«.

110. I § 373, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »§ 245 a, stk. 2«: »§ 259 a«, og »§ 264, stk. 3,« ændres til: »§ 264, stk. 5, § 264 a,«.

111. Som *bilag 9* og *bilag 10* indsættes bilag 1 og bilag 2 til denne lov.

§ 2

I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, ændres: »nr. 11« til: »nr. 14«.

2. I § 1, stk. 3, ændres: »nr. 13« til: »nr. 17«.

3. I § 2 indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) Afviklingsenhed:

- a) En virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 259 i lov om finansiel virksomhed.
- b) En virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260 i lov om finansiel virksomhed.«

Nr. 2 bliver herefter nr. 3.

4. I § 2 indsættes efter nr. 2, der bliver nr. 3, som nyt nummer:

»4) Afviklingskoncern:

- a. En afviklingsenhed og dens dattervirksomheder. En dattervirksomhed er ikke omfattet af en afviklingskoncern, hvis
 - i) dattervirksomheden selv er en afviklingsenhed,
 - ii) dattervirksomheden er dattervirksomhed af en anden afviklingsenhed, eller
 - iii) dattervirksomheden er etableret i et tredjeland, medmindre dattervirksomheden indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen.
- b. Kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, og det centrale organ, når mindst et kreditinstitut eller det centrale organ er en afviklingsenhed. Kreditinstitutternes og det centrale organs dattervirksomheder er også omfattet af afviklingskoncernen.«

Nr. 3-17 bliver herefter nr. 5-19.

5. I § 2 indsættes efter nr. 17, der bliver nr. 19, som nyt nummer:

»20) Nedskrivningsegne forpligtelser: Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, og som opfylder betingelserne i § 267 a, stk. 1, eller § 267 e i lov om finansiel virksomhed.«

Nr. 18-21 bliver herefter nr. 21-24.

6. § 4, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Finansiell Stabilitet kan, uanset om betingelserne i stk. 1 ikke er opfyldt, iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en finansiel holdingvirksomhed, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Den finansielle holdingvirksomhed er en afviklingsenhed.

- 2) En eller flere af den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomheder, som er pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I og ikke afviklingsenheder, opfylder betingelserne for afvikling.
- 3) Finanstilsynet vurderer, at et sammenbrud i en finansiell holdingvirksomheds dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I og ikke en afviklingsenhed, vil medføre risiko for sammenbrud i afviklingskoncernen.

Stk. 3. Ejers dattervirksomhederne af en blandet holdingvirksomhed direkte eller indirekte af en mellemliggende finansiell holdingvirksomhed, træffes afviklingsforanstaltninger alene med henblik på koncernafvikling over for den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

7. I § 4 indsættes som *stk. 5* og *6*:

»*Stk. 5.* Vurderer Finansiell Stabilitet, at betingelsen i stk. 1, nr. 3, ikke er opfyldt, iværksætter Finansiell Stabilitet ikke afviklingsforanstaltninger, jf. dog stk. 2 og § 18 a.

Stk. 6. Finansiell Stabilitet kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for et centralt organ samt pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som er fast tilknyttet til et sådant organ, og som indgår i samme afviklingskoncern, når den pågældende afviklingskoncern opfylder betingelserne for afvikling.«

8. Efter § 4 indsættes før overskriften før § 5:

»§ 4 a. Finansiell Stabilitet kan efter høring af Finanstilsynet suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt, som en virksomhed eller enhed har indgået, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Betingelserne i § 4, stk. 1, nr. 1 og 2, er opfyldt.
- 2) Suspension vurderes nødvendig for at undgå yderligere forværring af den økonomiske situation i virksomheden eller enheden.
- 3) Suspension vurderes nødvendig enten for at konstatere, hvorvidt det er i offentlighedens interesse at foretage afviklingsforanstaltninger, jf. § 4, stk. 1, nr. 3, eller for at sikre en effektiv anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer.

Stk. 2. Der kan ikke foretages suspension i medfør af stk. 1 i relation til kontrakter indgået med

- 1) systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,
- 2) centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, eller
- 3) centralbanker.

Stk. 3. Suspensionen løber fra offentliggørelsen af meddelelse om suspension, jf. § 50, til udløbet af den første hverdag herefter.

Stk. 4. Hvis en suspenderet betalings- eller leveringsforpligtelse forfalder i suspensionsperioden, skal betalingen eller leveringen ske umiddelbart efter udløbet af suspensionsperioden.

Stk. 5. Hvis betalings- eller leveringsforpligtelserne i henhold til en kontrakt suspenderes kontraktpartens betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til kontrakten i samme periode.

Stk. 6. Har Finansiell Stabilitet foretaget suspension, kan Finansiell Stabilitet udøve suspensionsbeføjelserne efter §§ 33 og 34 i relation til samme kontrakt, selvom den pågældende virksomhed ikke er under afvikling på tidspunktet for suspensionen. Suspension efter 1. pkt. har samme tidsmæssige udstrækning som suspension efter stk. 1, jf. stk. 3.

Stk. 7. Har Finansiell Stabilitet foretaget suspension i medfør af stk. 1 eller 6, §§ 33 og 34, kan Finansiell Stabilitet ikke på et senere tidspunkt, når den pågældende virksomhed eller enhed er taget under afvikling, udøve den tilsvarende beføjelse efter §§ 32-34 i relation til samme kontrakt.«

9. I § 6, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »eller nedskrivningsegne forpligtelser«.

10. I § 7, *stk. 4, nr. 1*, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.

11. I § 12, *stk. 5*, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.

12. I § 13 indsættes som *stk. 4*:

»Stk. 4. Ved konkurs betales fordringer vedrørende kapitalgrundlag i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 118, i forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed, efter andre fordringer. Et kapitalinstrument, som kun delvist anses for at være en kapitalgrundlagspost, betales i sin helhed som kapitalgrundlag i medfør af 1. pkt.«

13. *Overskriften* før § 17 affattes således:

*»Nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne-
de forpligtelser«.*

14. § 17, *stk. 1*, affattes således:

»Finansiel Stabilitet skal, når betingelserne for afvikling er opfyldt, jf. § 4,

- 1) nedskrive relevante kapitalinstrumenter i virksomheden eller enheden og nedskrive virksomhedens eller enhedens nedskrivningsegne- de forpligtelser omfattet af § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed, om en restløbetid på mindst et år, eller
- 2) konvertere relevante kapitalinstrumenter i virksomheden eller enheden og virksomhedens eller enhedens nedskrivningsegne- de forpligtelser omfattet af § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst et år, til egentlige kernekapitalinstrumenter.«

15. I § 17, *stk. 2*, udgår »relevante kapitalinstrumenter«.

16. I § 17, *stk. 3*, ændres »af relevante kapitalinstrumenter« til: »efter stk. 1«.

17. I § 17, *stk. 4*, udgår »af kapitalinstrumenter«.

18. I § 17 indsættes som *stk. 5*:

»Stk. 5. Ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne-
de forpligtelser efter stk. 1 i en afviklingskoncern, hvor de relevante kapitalinstrumenter
og nedskrivningsegne-
de forpligtelser er ejet af andre enheder i afviklingskoncernen end afvik-
lingsenheden, skal nedskrivningen eller konverteringen ske på moderselskabsniveau i den på-
gældende enhed.«

19. I § 18, stk. 1, indsættes efter »kapitalinstrument«: »eller nedskrivningsegnet forpligtelse«, og
efter »kapitalinstrumenter« indsættes: »eller nedskrivningsegne-
de forpligtelser«.
20. I § 18, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »eller nedskrivningsegne-
de forpligtelser«, i stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »eller nedskrivningsegne-
de forpligtelser«, og i stk. 2, nr. 4, indsættes efter »kapitalinstrument«: »eller nedskrivningsegnet for-
pligtelse«.
21. Efter § 18 indsættes før overskriften for § 19:
- »§ 18 a. §§ 17 og 18 finder anvendelse over for virksomheder eller enheder, der ikke opfylder
betingelserne for afvikling, jf. § 4, når følgende betingelser er opfyldt:
- 1) Virksomheden eller enheden indgår i en afviklingskoncern.
 - 2) Virksomheden eller enheden er ikke selv en afviklingsenhed.
 - 3) Afviklingsenheden opfylder betingelserne for afvikling, jf. § 4 eller opfylder tilsvarende
betingelserne for afvikling i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land,
som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.
 - 4) Dattervirksomheden eller enheden vil ikke være levedygtig, jf. § 272, stk. 2, i lov om fi-
nansiel virksomhed, medmindre beføjelsen anvendes.«

22. I § 21, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne-
de forpligtel-
ser«.

23. I § 22, stk. 2, nr. 1, ændres: »nr. 6,« til: »nr. 9,«.

24. I § 23, stk. 3, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne-
de forpligtelser«.

25. I § 25, stk. 3, nr. 6, indsættes efter »sådan system«: »eller centrale modparter (CCP'er) eller tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre«.
26. I § 25, stk. 3, indsættes som nr. 8:
- »8) Forpligtelser over for virksomheder eller enheder, som indgår i samme afviklingskoncern uden selv at være afviklingsenheder, medmindre disse er efterstillet simple fordringer i medfør af § 97 i konkursloven.«
27. I § 31, stk. 4, ændres: »§§ 32-34« til: »§§ 4 a og 32-34«.
28. I § 32, stk. 1, 1. pkt., udgår »forfalden«.
29. § 32, stk. 4, affattes således:
- »Stk. 4. Der kan ikke foretages suspension i medfør af stk. 1 i relation til kontrakter indgået med
- 1) systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,
 - 2) centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, eller
 - 3) centralbanker.
30. § 33, stk. 2, affattes således:
- »Stk. 2. Suspension i medfør af stk. 1 finder ikke anvendelse på
- 1) sikkerheder stillet over for systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,

- 2) centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, eller
- 3) centralbanker.«

31. § 34, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Suspension i medfør af stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse over for

- 1) systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer,
- 2) centrale modparter (CCP'er) og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, eller
- 3) centralbanker.«

32. I § 44, stk. 1, § 44, stk. 1, nr. 1, og to steder i § 44, stk. 4, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.

33. I § 45, stk. 1, indsættes efter »relevante kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.

34. I § 46, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.

35. I § 50, stk. 1, indsættes efter: »afviklingsforanstaltninger«: » eller suspension«.

36. I § 51, stk. 1, nr. 4, indsættes efter »kapitalinstrumenter«: »og nedskrivningsegne forpligtelser«.

37. I § 61, stk. 3, indsættes efter »Lov om offentlighed i forvaltningen«: », arkivloven«.

38. I § 61 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. I forbindelse med Finansiell Stabilitets varetagelse af sine opgaver, jf. stk. 1, finder reglerne om oplysningspligt og indsigtsret i artikel 13-15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF ikke anvendelse på Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber. Dette gælder dog ikke for rettigheder og pligter i forholdet mellem Finansiell Stabilitet og medarbejdere i Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber.«

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 5-8.

39. I § 63 indsættes som *stk. 2*:

»Stk. 2. Finansiell Stabilitet afvikler aktiviteter overtaget i medfør af lov om finansiell stabilitet. Afvikling af aktiviteter overtaget fra nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov om finansiell stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 470 af 17. maj 2018 sker på statens regning og risiko.«

40. Efter § 63 indsættes før overskriften for § 64:

»§ 63 a. Finansiell Stabilitet kan som led i overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 og lov nr. 273 af 27. marts 2012, til dets datterselskaber der har overtaget aktiver og passiver fra et nødlidende pengeinstitut, yde tilstrækkelig kapital og tildele likviditet med henblik på at finansiere datterselskabets drift til endt afvikling.

Stk. 2. Fordringer eller andre krav mod et nødlidende pengeinstitut, der er overtaget af Finansiell Stabilitet i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 eller lov nr. 273 af 27. marts 2012, der ikke er anmeldt inden for en proklamafrist på 3 måneder fra Finansiell Stabilitets bekendtgørelse i Erhvervsstyrelsens it-system, er ikke anmeldt rettidigt, hvormed retten til eventuel dækning fra Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber bortfalder.

Stk. 3. Krav, der behandles under et gruppesøgsmål efter reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, prækluderes ikke, selvom tilmeldingen til gruppesøgsmålet sker efter udløbet af fristen i stk. 2, forudsat at grupprepræsentanten på gruppens vegne har overholdt fristen.«

41. I § 66, *stk. 1*, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

42. I § 66, stk. 2, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

43. I § 74, stk. 3, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

§ 3

Lov om finansiel stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 479 af 3. maj 2018, ophæves.

§ 4

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 377 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296«.
2. I § 3, nr. 26, ændres »eller en systemoperatør« til: », en systemoperatør eller et clearingmedlem af en central modpart (CCP), der er meddelt tilladelse i medfør af artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre«.

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2021, jf. dog stk. 2-11.

Stk. 2. § 1, nr. 3, 5-12, 14-17, 19-52, 58, 89-92, 98, 100, 107 og 109 og § 2, nr. 1-38 og 41-43 træder i kraft den 28. december 2020.

Stk. 3. § 1, nr. 94, 101, 104 og 106, træder i kraft den 10. marts 2021.

Stk. 4. Finansielle holdingvirksomheder, der allerede findes den 27. juni 2019, skal ansøge om godkendelse i henhold til § 175 g senest den 28. juni 2021. Hvis en finansielt holdingvirksomhed

ikke ansøger om godkendelse senest den 28. juni 2021, træffes passende foranstaltninger i henhold til § 175 g, stk. 4.

Stk. 5. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, der var omfattet af § 175 f, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 51, den 27. juni 2019, skal senest den 30. december 2023 udpege mellemliggende moderselskaber i henhold til samme bestemmelse. Tilsvarende gælder selskaber, der etablerer sig i Danmark, hvor koncernen den 27. juni 2019 opfyldte kravene i § 175 f, stk. 1, nr. 1-3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 51.

Stk. 6. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet en frist for virksomhederne, til at opfylde kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 78. Virksomhederne skal opfylde kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed den 1. januar 2024. Finanstilsynet kan, hvis det er behørigt begrundet og hensigtsmæssigt, fastsætte efter høring af Finansiell Stabilitet en frist efter den 1. januar 2024.

Stk. 7. Finanstilsynet fastsætter med henblik på opfyldelsen af kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 78, delmål, som virksomhederne skal opfylde den 1. januar 2022.

Stk. 8. Finanstilsynet fastsætter med henblik på opfyldelsen af kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 78, delmål for virksomhedernes opfyldelse af kravene for hver 12-månedersperiode i overgangsperioden til virksomheden.

Stk. 9. Kravet i § 269 d i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 78, gælder fra den 1. januar 2024. Har Finanstilsynet fastsat en frist i medfør af stk. 6, 3. pkt., efter den 1. januar 2024, gælder kravet i § 269 d fra den fastsatte frist.

Stk. 10. Det samlede krav for gældsbuffer, kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver på mindst 8 pct., jf. § 268, stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 78, skal være opfyldt den 1. januar 2022.

Stk. 11. Regler fastsat i medfør af § 259, stk. 6, § 264, stk. 6, og § 265, stk. 9, i lov om finansiell virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 259, stk. 10, § 264, stk. 8, og § 265, stk. 8, i lov om finansiell virksomhed som ændret ved denne lovs § 1, nr. 52, 64, 71, 75 og 76.

Stk. 12. Erhvervsministeren fastsætter ikrafttræden for § 2, nr. 39 og 40, og § 3. Erhvervsministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft for Færøerne og Grønland på forskellige tidspunkter.

§ 6

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. §§ 1, 2 og 4 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1, 2 og 4 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

UDKAST

Beregninger vedrørende krav om nedskrivningseggede passiver og subordination

Vedrørende krav om nedskrivningseggede passiver

1) Det beløb, der henvises til i § 267 a, stk. 1, nr. 5, litra c, beregnes ved anvendelse af følgende formel:

$$X1 - (X2 + X3)$$

X1 = Det beløb, der udgør kravet om nedskrivningseggede passiver for virksomheden, som er dattervirksomhed af afviklingsenheden, men som ikke selv er en afviklingsenhed, jf. § 267, stk. 1.

X2 = Det kapitalgrundlag, der er udstedt i overensstemmelse med § 267 e, stk. 1, nr. 1 og 2.

X3 = De passiver, der er udstedt til og købt af afviklingsenheden, enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern.

Vedrørende krav om subordination af nedskrivningseggede passiver

2) Det beløb, der henvises til i § 267 b, stk. 1, og § 267 c, stk. 2, beregnes ved anvendelse af følgende formel:

$$\left(1 - \left(\frac{X1}{X2}\right)\right) \times 8 \% \text{ af de samlede passiver.}$$

X1 = 3,5 % af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber.

X2 = Summen af 18 % af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og det kombinerede kapitalbufferkrav.

3) Det beløb, der henvises til i § 267 c, stk. 4, beregnes ved anvendelse af følgende formel:

$$A \times 2 + B \times 2 + C$$

A = Beløbet i medfør af kravet i artikel 92, stk. 1, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

B = Beløbet i medfør af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2,

C = Beløbet i medfør af det kombinerede kapitalbufferkrav.«

Bilag 2

»Bilag 10

Beregninger i relation til beføjelsen til at forbyde visse udlodninger

1) Det maksimale udlodningsbeløb, der er omhandlet i § 269 a, stk. 1, 2. pkt., beregnes ved at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i nærværende bilag, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i nærværende bilag. Det maksimale udlodningsbeløb reduceres med beløb som følge af enhver af de handlinger, der er omhandlet i § 269 a, stk. 2, nr. 1-3.

2) Den sum, der skal multipliceres i overensstemmelse med nr. 1 i nærværende bilag, består af summen af litra a og b fratrukket litra c.

a) Eventuelle foreløbige overskud, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013

om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, efter udlodning af overskud eller betalinger som følge af de handlinger, der er omhandlet i § 269 a, stk. 2, nr. 1-3.

b) Eventuelle overskud ved årets udgang, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, efter udlodning af overskud eller betalinger som følge af de handlinger, der er omhandlet i § 269 a, stk. 2, nr. 1-3.

c) Beløb, som skulle betales i skat, hvis de poster, der er omhandlet i litra a og b, blev tilbageholdt.

3) Den faktor, der er omhandlet i nr. 1 i nærværende bilag, fastlægges som følger:

a) Hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde nogen af kravene fastsat i artikel 92 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, befinder sig i det kombinerede kapitalbufferkravs første (dvs. nedre) kvartil, er faktoren 0.

b) Hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde nogen af kravene fastsat i artikel 92 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, befinder sig i det kombinerede kapitalbufferkravs anden kvartil, er faktoren 0,2.

c) Hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene fastsat i artikel 92 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, befinder sig i det kombinerede kapitalbufferkravs tredje kvartil, er faktoren 0,4.

d) Hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene fastsat i artikel 92 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, befinder sig i det kombinerede kapitalbufferkravs fjerde (dvs. øvre) kvartil, er faktoren 0,6.

4) Den nedre og øvre grænse for det kombinerede kapitalbufferkravs kvartiler, der er omhandlet i nr. 3 i nærværende bilag, beregnes som følger, hvor Q_n angiver den berørte kvartils ordenstal:

a) Nedre grænse for kvartil =
$$\frac{\text{kombineret kapitalbufferkrav} \times (Q_n - 1)}{4}$$

b) Øvre grænse for kvartil =
$$\frac{\text{kombineret kapitalbufferkrav} \times Q_n}{4}$$

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Afviklingsplaner, herunder afviklingsenheder og afviklingskoncerner
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.2. Beføjelse til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Den foreslåede ordning
 - 2.3. Krav om nedskrivningsegne passiver
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Den foreslåede ordning
 - 2.4. Beføjelse til at forbyde visse udlodninger
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Den foreslåede ordning
 - 2.5. Gældsbufferkrav
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Den foreslåede ordning
 - 2.6. Afviklingskollegier
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Den foreslåede ordning

- 2.7. Kontraktmæssig anerkendelse af bail-in og suspension
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Den foreslåede ordning
- 2.8. Finansiell Stabilitets mulighed for at suspendere visse forpligtelser
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.3. Den foreslåede ordning
- 2.9. Nedskrivningseggede forpligtelser
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.9.3. Den foreslåede ordning
- 2.10. Finansiell Stabilitets lovgrundlag
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.10.3. Den foreslåede ordning
- 2.11. Ophævelse af lov om finansiell stabilitet
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.11.3. Den foreslåede ordning
- 2.12. Ændringer til lov om kapitalmarkeder
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.12.3. Den foreslåede ordning
- 2.13. Specifikke likviditetskrav for systemiske likviditetsrisici
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.13.3. Den foreslåede ordning
- 2.14. Vejledning niveau af yderligere kapitalgrundlag
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.14.3. Den foreslåede ordning

- 2.15. Godkendelse af finansielle holdingvirksomheder
 - 2.15.1. Gældende ret
 - 2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.15.3. Den foreslåede ordning
- 2.16. SIFI-buffer
 - 2.16.1. Gældende ret
 - 2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.16.3. Den foreslåede ordning
- 2.17. Systemisk buffer
 - 2.17.1. Gældende ret
 - 2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.17.3. Den foreslåede ordning
- 2.18. Brud på det kombinerede kapitalbufferkrav samt gearingsgradbufferkravet
 - 2.18.1. Gældende ret
 - 2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.18.3. Den foreslåede ordning
- 2.19. Ledelsesregler
 - 2.19.1. Gældende ret
 - 2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.19.3. Den foreslåede ordning
- 2.20. Aflønningsregler
 - 2.20.1. Gældende ret
 - 2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.20.3. Den foreslåede ordning
- 2.21. Krav om effektiv virksomhedsstyring i tilladelsesprocessen
 - 2.21.1. Gældende ret
 - 2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.21.3. Den foreslåede ordning
- 2.22. Mellemliggende moderselskab i Unionen
 - 2.22.1. Gældende ret
 - 2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.22.3. Den foreslåede ordning

- 2.23. Finanstilsynets pligt til at udarbejde redegørelse, hvis staten har lidt tab i forbindelse med ophør af en finansiel virksomhed
 - 2.23.1. Gældende ret
 - 2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.23.3. Den foreslåede ordning
- 2.24. Partsbegreb ved afgørelser om nødlidende eller forventeligt nødlidende
 - 2.24.1. Gældende ret
 - 2.24.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.24.3. Den foreslåede ordning
- 2.25. Klage over afgørelse om at en virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende
 - 2.25.1. Gældende ret
 - 2.25.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.25.3. Den foreslåede ordning
- 2.26. Ændringer som følge af disclosureforordningen
 - 2.26.1. Gældende ret
 - 2.26.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.26.3. Den foreslåede ordning
- 2.27. Nøglepersoner i forsikringsholdingvirksomheder
 - 2.27.1. Gældende ret
 - 2.27.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.27.3. Den foreslåede ordning
- 2.28. Ændringer af regler om afgifter for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter
 - 2.28.1. Gældende ret
 - 2.28.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.28.3. Den foreslåede ordning
- 2.29. Bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos investeringsforvaltningselskaber
 - 2.29.1. Gældende ret
 - 2.29.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.29.3. Den foreslåede ordning
- 3. Økonomiske konsekvenser for det offentlige
- 4. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 - 5.1. Administrative konsekvenser
 - 5.2. Øvrige efterlevelseseffekter
 - 5.3. Skatter, afgifter, subsidier m.v.
 - 5.4. Agil erhvervsrettet regulering
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

UDKAST

1. Indledning

Med lovforslaget gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (herefter benævnt »BRRD II«).

Med BRRD II gennemføres en række ændringer af de europæiske krisehåndteringsregler, som blev indført i kølvandet på finanskrisen. Ændringerne sigter mod at bringe reglerne på linje med internationale standarder.

De fælles rammer for forebyggelse og afvikling af nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I sikrer, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet kan gribe tilstrækkeligt effektivt ind over for en nødlidende eller forventeligt nødlidende finansiell virksomhed for derigennem at sikre kontinuiteten i virksomhedens kritiske finansielle og økonomiske funktioner, og minimere konsekvenserne af virksomhedens sammenbrud for økonomien og det finansielle system. Det samtidig med, at der i videst muligt omfang ikke indgår statslige midler ved håndteringen af den nødlidende eller forventeligt nødlidende virksomhed.

Klare rammer for forebyggelse og håndtering af nødlidende eller forventeligt nødlidende finansielle virksomheder er medvirkende til at styrke den finansielle stabilitet og tilliden til det finansielle system. Almindelig insolvensbehandling af finansielle virksomheder er ikke hensigtsmæssig, da virksomhedens kritiske funktioner ikke kan videreføres, men der i stedet gennemføres tvangssalg med ofte store økonomiske tab for både kreditorer, herunder indskyderne, og samfundet som helhed.

Lovforslaget indebærer, i overensstemmelse med BRRD II, bl.a. at der fastsættes nye krav til virksomhedernes egne evner til at absorbere tab og blive rekapitaliseret, hvis en virksomhed bliver nødlidende og skal afvikles eller restruktureres. Kravene medvirker til at sikre, at virksomhederne kan fortsætte deres aktiviteter, selv om de bliver nødlidende og skal gennemgå en restruktureringsproces, og at tabene primært bæres af ejerne (aktionærerne m.v.) og kreditorerne, herunder de efterstillede kreditorer, i overensstemmelse med den særlige konkursorden, som gælder for restrukturerings-, afviklings- og konkursbehandling af finansielle virksomheder. Lovforslaget indebærer også øgede beføjelser for afviklingsmyndighederne til at afhjælpe afviklingshindringer.

Lovforslaget har endvidere til formål at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger (herefter benævnt »CRD V«). Forslaget blev præ-senteret som en del af en pakke af forslag, som har til hensigt at styrke de finansielle virksomheders modstandsdygtighed mod fremtidige finansielle kriser yderligere, bl.a. ved at implementere nye internationale standarder i EU. Pakken bestod, udover CRD V, også af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/876 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 for så vidt angår gearingsgrad, net stable funding ratio, krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante pas-siver, modpartskreditrisiko, markedsrisiko, eksponeringer mod centrale modparter, eksponeringer mod kollektive investeringsordninger, store eksponeringer og indberetnings- og oplysningskrav, og forordning (EU) nr. 648/2012 (herefter benævnt »CRR II«). Formålet med CRD V og CRR II er at styrke kreditinstitutternes robusthed og øge den finansielle stabilitet, samtidig med at de understøtter kreditformidling, vækst og beskæftigelse.

CRD V og CRR II ændrer de eksisterende kapitalkravsregler og gennemfører bl.a. en række standar-der fra Basel-Komitéen, herunder vedrørende gearingsgrad, stabil finansiering og markedsrisiko. Derudover indeholder CRD V og CRR II en række tilpasninger, der har til formål at sikre større proportionalitet i reglerne og sikre en vis harmonisering af de valgmuligheder, de gældende regler giver medlemslandene.

Lovforslaget har også til formål at gennemføre de ændringer, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtigheds-relaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Med lov-forslaget udpeges Finanstilsynet som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Afviklingsplaner, herunder afviklingsenheder og afviklingskoncerner

2.1.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder regler om udarbejdelse, vedtagelse og vedligeholdelse af afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner for visse finansielle virksomheder. Formålet med reglerne om afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner er at sikre, at det skal være muligt at håndtere problemer i visse finansielle virksomheder, hvis en sådan virksomhed bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal krisehåndteres.

Afviklingsplanen skal udarbejdes af afviklingsmyndigheden og skal bl.a. indeholde de afviklingstiltag, som afviklingsmyndigheden forventer at foretage (afviklingsstrategien), hvis virksomheden opfylder betingelserne for afvikling, som fremgår af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Afviklingsstrategien for så vidt angår koncerner kan være en såkaldt "single point of entry" (SPE-afviklingsstrategi), hvorefter blot én koncernenhed (normalt modervirksomheden) afvikles, hvorimod andre koncernenheder (normalt driftsdattervirksomheder) ikke afvikles, idet deres tab og rekapitaliseringsbehov overføres til den enhed, der skal afvikles. Afviklingsstrategien kan endvidere være en såkaldt "multiple point of entry" (MPE-afviklingsstrategi), hvorefter mere end én koncernenhed kan afvikles. Afviklingsstrategien fastsat i afviklingsplanen forventes at være den strategi, der bliver anvendt, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal afvikles. Afviklingsstrategien kan dog fraviges i et konkret tilfælde, hvis det er nødvendigt for at opnå det bedst mulige resultat.

Afviklingsmyndighedens beføjelser er i Danmark delt mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet har beføjelserne, så længe virksomheden er i going concern. Det vil sige, at Finanstilsynet er kompetent myndighed, indtil en virksomhed er nødlidende eller potentielt nødlidende og skal krisehåndteres. Selve krisehåndteringen, herunder restrukturering eller afvikling af virksomheden, vil ske i regi af Finansiell Stabilitet i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og det er således Finansiell Stabilitet der i denne fase er den kompetente myndighed.

Finanstilsynet udarbejder, vedtager og vedligeholder en afviklingsplan og koncernafviklingsplan. Afviklingsplanen og koncernafviklingsplanen vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Der skal udarbejdes en afviklingsplan for samtlige pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. For koncerner skal der vedtages en koncernafviklingsplan. Finanstilsynet udarbejder en kon-

cernafviklingsplan i de tilfælde, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark. Modervirksomheden skal endvidere være et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, hvis den finansielle holdingvirksomhed mindst har én dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Kravene til afviklingsplanen er ganske omfattende, når afviklingsplanen vedrører et SIFI-institut. Det skyldes institutternes størrelse, institutternes forskellige typer af forretninger samt institutternes kompleksitet. For institutter, der ikke er SIF'er, vil kravene til afviklingsplanen som udgangspunkt være mindre end for SIF'er. Der kan dermed imødeses en mere enkel og enstrengt afviklingsproces og anvendelsen af en mere enkel afviklingsstrategi. Udarbejdelsen af forenkede afviklingsplaner er i dag beskrevet i bemærkningerne til § 259, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Bemærkningerne beskriver desuden vedligeholdelsen af afviklingsplaner. Reglerne om forenkede afviklingsplaner og vedligeholdelse af afviklingsplaner udspringer af BRRD, og der ændres ikke herved i forbindelse med implementeringen af BRRD II.

Selvom udgangspunktet for koncerner er, at der skal udarbejdes en samlet afviklingsplan for koncernen (koncernafviklingsplan), kan Finanstilsynet ifølge § 260, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed beslutte at udarbejde en afviklingsplan for hver enkelt dattervirksomhed i koncernen. Det følger af bemærkningerne til § 260, stk. 2, at denne undtagelse finder anvendelse i de situationer, hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed i koncernen, men ikke samtidig er koncernafviklingsmyndighed. Denne beføjelse finder dog først anvendelse, hvis Finanstilsynet ikke er enig i forslaget til koncernafviklingsplan, som koncernafviklingsmyndigheden har fremsat, og der ikke er opnået enighed inden for en nærmere angivet frist.

Er Finanstilsynet afviklingsmyndighed for koncernen, skal koncernafviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet som koncernafviklingsmyndighed og de myndigheder, der er nævnt i § 260, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, herunder Finansiell Stabilitet. Fristen for at træffe den fælles beslutning er inden fire måneder efter, at Finanstilsynet har fremsendt oplysninger modtaget til brug for udarbejdelse af koncernafviklingsplanen. Kan myndighederne ikke træffe en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen inden fire måneder efter, at Finanstilsynet har fremsendt koncernafviklingsplanen

til de pågældende myndigheder, skal Finanstilsynet som koncernafviklingsmyndighed træffe beslutningen.

Finanstilsynet skal ikke efter de gældende regler udpege den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en koncernafviklingsplan, som en afviklingsenhed eller udpege den pågældende virksomhed og dennes dattervirksomheder som en afviklingskoncern.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Formålet med reglerne om afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner er at sikre, at det skal være muligt at håndtere problemer i finansielle virksomheder, hvis en sådan virksomhed bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal krisehåndteres.

BRRD II indfører en række nye begreber, herunder begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern, og fastsætter krav om, at en koncernafviklingsplan skal angive afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne. Formålet med at udpege afviklingsenheder og afviklingskoncerner i koncernafviklingsplanen er at sikre, at den foretrukne afviklingsstrategi kan anvendes effektivt. Det sker ved at sikre klarhed over, hvilke virksomheder der forventes afviklet ("afviklingsenheden"), og hvilke dattervirksomheder, der hører sammen med afviklingsenheden i en afviklingssituation ("afviklingskoncernen"). Det sker endvidere ved at sikre større sammenhæng i de krav om nedskrivningsegne passiver, der stilles til afviklingsenheden og de dattervirksomheder, der indgår i samme koncern som afviklingsenheden.

Det er vigtigt, at enheder, der skal afvikles ("afviklingsenheder"), dvs. de enheder der ifølge afviklingsstrategien forventes at skulle iværksættes afviklingshandlinger over for, også med deres dattervirksomheder ("afviklingskoncerner"), udpeges for derved at kunne anvende den ønskede afviklingsstrategi effektivt. Denne identificering er ligeledes relevant for fastsættelsen af omfanget af virksomhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Afviklingsmyndighederne skal således stille forskellige krav alt efter, om en virksomhed er en afviklingsenhed eller ej. Det er derfor nødvendigt at indføre begreberne "afviklingsenhed" og "afviklingskoncern" og at pålægge afviklingsmyndighederne i forbindelse med koncernafviklingsplanlægningen at udpege afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne i en koncern og på passende vis overveje konsekvenserne af en planlagt handling i

koncernen for at sikre en effektiv koncernafvikling. En afviklingskoncern skal ikke forveksles med en koncern, idet én koncern kan bestå af flere afviklingskoncerner, men ikke omvendt.

De nuværende regler om forenkledede afviklingsplaner og vedligeholdelse af afviklingsplaner giver bl.a. mulighed for, at Finanstilsynet kan udarbejde mere simple afviklingsplaner for virksomheder, hvor der ikke behov for alle de elementer, der ifølge lovgivningen skal indgå i en afviklingsplan. Det gælder bl.a. i forhold til virksomheder, der ikke er systemisk vigtige finansielle institutter (SIF'er). Det giver også mulighed for, at Finanstilsynet kan begrænse omfanget af den information, som Finanstilsynet anmoder virksomhederne om i forbindelse med afviklingsplanlægningen. Dermed sikres det, at arbejdet med afviklingsplanerne ikke bliver unødigt byrdefuldt for de omfattede virksomheder. Det vil være hensigtsmæssigt, at disse bestemmelser fremgår direkte af lov om finansiel virksomhed, da det vil sikre en højere grad af gennemsigtighed om, hvornår Finanstilsynet kan udarbejde en forenklet afviklingsplan, og hvornår Finanstilsynet kan vedligeholde en afviklingsplan.

Det bør desuden præciseres i lov om finansiel virksomhed, hvornår Finanstilsynet kan fravige udgangspunktet om at vedtage en koncernafviklingsplan, hvis Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed, men ikke samtidig er koncernafviklingsmyndighed. Det er af væsentlig betydning for den enkelte virksomhed, hvorvidt der udarbejdes en afviklingsplan for virksomheden, og hvad der er indholdet af afviklingsplanen. Derfor bør det indføres direkte i lovgivningen, hvornår Finanstilsynet kan fravige udgangspunktet om at vedtage en koncernafviklingsplan. Det vil skabe gennemsigtighed omkring, hvornår virksomheden vil være omfattet af koncernafviklingsplanen, og hvornår Finanstilsynet kan fravige dette udgangspunkt og i stedet udarbejde en virksomhedsspecifik afviklingsplan. Der er tale om præciseringer af gældende ret.

Der er desuden behov for at præcisere i lov om finansiel virksomhed, hvilke myndigheder der vedtager en koncernafviklingsplan. Det skyldes, at det ikke er alle myndigheder, der er nævnt i § 260, stk. 5, der vedtager koncernafviklingsplanen, men kun Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, jf. § 260, stk. 5, nr. 3. Det er vigtigt, at bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed om samarbejdet i afviklingskollegierne afspejler bestemmelserne i BRRD, så risikoen for, at der kan opstå tvivl om lovgrundlaget i samarbejdet med myndighederne i andre lande, reduceres mest muligt. Af samme grund er der behov for at præcisere fristen for at vedtage koncernafviklingsplanen i en fælles beslutning. Fristen for at træffe en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen er fire

måneder efter, at Finanstilsynet har fremsendt oplysninger, modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, til de relevante myndigheder, og ikke fire måneder efter, at Finanstilsynet har fremsendt koncernafviklingsplanen, som det i dag fremgår af § 260 i lov om finansiel virksomhed.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget indføres de to nye begreber afviklingsenhed og afviklingskoncern i overensstemmelse med BRRD II. Ved afviklingsenhed forstås den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en afviklingsplan eller koncernafviklingsplan. Afviklingsenheden og dens dattervirksomheder udgør en afviklingskoncern. Det foreslås, at afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne udpeges i en koncernafviklingsplan.

Med lovforslaget foreslås det endvidere, at Finanstilsynet kan udarbejde, vedtage og vedligeholde en forenklet afviklingsplan. Den forenkledede afviklingsplan vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet skal vedligeholde en afviklingsplan mindst én gang om året. Den vedligeholdte afviklingsplan vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet kan dog efter høring af Finansiell Stabilitet beslutte et vedligeholdelsesinterval, der er længere. Uanset hvilket vedligeholdelsesinterval, Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har fastsat, skal afviklingsplanen vedligeholdes, når der sker væsentlige ændringer i den virksomhed, som afviklingsplanen vedrører. Det foreslås desuden, at den pågældende virksomhed skal oplyse Finanstilsynet om sådanne væsentlige ændringer.

Det foreslås derudover, at Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en afviklingsplan for en dattervirksomhed i en koncern, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for dattervirksomheden, men ikke samtidig er koncernafviklingsmyndighed, og Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er uenig i koncernafviklingsplanen. Afviklingsplanen for dattervirksomheden vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Med lovforslaget foreslås det desuden, at Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder træffer beslutning om koncernafviklingsplanen i de tilfælde, hvor Finanstilsynet er koncernafviklingsmyndighed. Med beslutning henvises til, at Finanstilsynet og dattervirksomhedernes træffer en beslutning om, hvilken koncernafviklingsplan der skal vedtages. Herefter vedtager Finanstilsynet koncernafviklingsplanen. Det foreslås samtidig at præcisere, at Finanstilsynet træffer beslutning om

koncernafviklingsplanen, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndighederne ikke har truffet en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen inden fire måneder efter, at Finanstilsynet har fremsendt oplysninger modtaget til brug for udarbejdelse af koncernafviklingsplanen til de relevante myndigheder, herunder dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 13, 52, 53, 54, 56, 59, 60 og 61.

2.2. Beføjelse til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling

2.2.1. Gældende ret

I forbindelse med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af afviklingsplanerne, skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurdere, hvorvidt der er hindringer for afviklingen af virksomheden eller koncernen. Eventuelle hindringer skal fjernes, så Finansiell Stabilitet vil kunne afvikle virksomheden eller koncernen i tilfælde af, at den bliver nødlidende. Finanstilsynet har derfor beføjelse til at afhjælpe eller fjerne disse afviklingshindringer ved at udstede et eller flere af de påbud, der er oplyst i § 264 i lov om finansiell virksomhed.

Finanstilsynet skal sammen med Finansiell Stabilitet, dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende filial, træffe en fælles beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes for at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringer for en koncern. Det følger af § 265 i lov om finansiell virksomhed. Ifølge artikel 18 i BRRD skal den fælles beslutning imidlertid kun træffes af koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Videre følger det af § 265, at den fælles beslutning skal træffes inden fire måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt de førnævnte myndigheder om modervirksomhedens bemærkninger til Finanstilsynets rapport om anbefalede påbud. Har modervirksomheden ingen bemærkninger, skal den fælles beslutning foreligge otte måneder efter, at modervirksomheden har modtaget Finanstilsynets rapport. Ifølge artikel 18 i BRRD er fristen for at træffe den fælles beslutning imidlertid inden for fire måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens bemærkninger til rapporten, eller inden for fire måneder efter, at modervirksomheden har modtaget Finanstilsynets rapport.

Udgangspunktet er, at påbud til at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringer rettes mod koncernen. Ifølge § 265 i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet dog beslutte, at der skal påbydes tiltag for hver enkelt dattervirksomhed. Denne undtagelse finder anvendelse i de situationer, hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed i koncernen, men ikke samtidig er koncernafviklingsmyndighed.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre en højere grad af gennemsigtighed om reglernes anvendelse, bør det præciseres i lov om finansiel virksomhed, hvilke myndigheder der træffer den fælles beslutning om anvendelsen af påbud til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afviklingen af en koncern. Det skyldes, at det ikke er alle myndigheder, der er nævnt i § 265 i lov om finansiel virksomhed, der træffer den fælles beslutning. Afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, og Finansiell Stabilitet er således ikke med til at træffe den fælles beslutning. Samtidig er der behov for at præcisere, at fristen for at træffe den fælles beslutning er senest fire måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget bemærkninger til Finanstilsynets rapport om anbefalede påbud fra modervirksomheden og ikke inden fire måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt modervirksomhedens bemærkninger til de relevante myndigheder.

Det bør desuden specificeres yderligere i lov om finansiel virksomhed, hvornår Finanstilsynet kan påbyde tiltag for en dattervirksomhed i en koncern, hvis Finanstilsynet er afviklingsmyndighed, men ikke koncernafviklingsmyndighed, for dattervirksomheden. Det bør fremgå direkte af loven, at bestemmelsen kun finder anvendelse, hvis Finanstilsynet er afviklingsmyndighed, men ikke samtidig er koncernafviklingsmyndighed, for dattervirksomheden.

Det bør desuden sikres, at en virksomhed underlagt krav om nedskrivningsegnete passiver (det såkaldte NEP-krav) kan afvikles uden, at tabet på dets udstedelser af nedskrivningsegnete passiver trækker andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I med sig ned. For at undgå en risiko for, at håndteringen af nødlidende virksomheder kan få negative afsmittende konsekvenser for andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, bør det derfor fremgå udtrykkeligt af lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan anvende sine beføjelser til

at afhjælpe og fjerne afviklingshindringer til at begrænse, i hvilket omfang andre virksomheder besidder nedskrivningsegne passiver. Det vil sikre en mere klar og entydig retstilstand.

Finanstilsynet skal underrette en virksomhed omfattet af en afviklingsplan om de væsentlige afviklingshindringer, som Finanstilsynet konstaterer. Med BRRD II indføres en forpligtelse, hvorefter virksomheden senest to uger efter denne underretning skal forelægge forslag til tiltag, der har til formål at fjerne afviklingshindringen, hvis hindringen skyldes, at virksomheden enten ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, og/eller at virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver. BRRD II indfører samtidig en beføjelse, hvorefter afviklingsmyndigheden kan påbyde virksomheden at forelægge en plan for, hvordan virksomheden vil opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver og efter omstændighederne det kombinerede kapitalbufferkrav. Det er ikke i dag direkte reguleret, hvornår og hvorvidt en virksomhed skal indsende en plan til Finanstilsynet i tilfælde af manglende overholdelse af kravet til nedskrivningsegne passiver.

Der foreslås derfor indført en forpligtelse, hvorefter virksomheden senest to uger efter Finanstilsynets underretning skal forelægge forslag til tiltag, der har til formål at fjerne afviklingshindringen, hvis hindringen skyldes, at virksomheden enten ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, og/eller at virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver. Der foreslås derudover indført en beføjelse, hvorefter Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at forelægge en plan for, hvordan virksomheden vil opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver og efter omstændighederne det kombinerede kapitalbufferkrav. Hermed vil virksomhederne blive bedre informeret om deres forpligtelser og kan hurtigt udarbejde en plan for igen at overholde kravet til nedskrivningsegne passiver.

BRRD II indfører også en beføjelse til afviklingsmyndigheden til at påbyde en virksomhed, der er underlagt et NEP-krav, at ændre løbetidsprofilen for visse finansielle instrumenter. Muligheden for, at Finanstilsynet fremover kan påbyde en virksomhed at ændre løbetidsprofilen for sine kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, vil være med til at sikre, at Finanstilsynet kan afhjælpe eller fjerne en væsentlig afviklingshindring. Beføjelsen vil navnlig være relevant, når Finanstilsynet har forsøgt at afhjælpe eller fjerne den væsentlige afviklingshindring på andre måder, og det ikke er lykkedes.

Kapitalgrundlagsinstrumenter er defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 119 i CRR og udgør kapitalinstrumenter, som udstedes af instituttet, og som kan klassificeres som egentlige kernekapitalinstrumenter, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det at præcisere, at den fælles beslutning om anvendelsen af påbud til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afviklingen af en koncern træffes af Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Det foreslås samtidig at ændre, at den fælles beslutning træffes senest fire måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget bemærkninger til Finanstilsynets rapport om anbefalede påbud fra modervirksomheden. Har modervirksomheden ingen bemærkninger, skal den fælles beslutning foreligge senest fire måneder efter, at modervirksomheden har modtaget Finanstilsynets rapport.

Det foreslås desuden at præcisere, at Finanstilsynet kan træffe beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes for at afhjælpe eller fjerne en afviklingshindring, hvis Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed i en koncern, men ikke samtidig er koncernafviklingsmyndighed, og koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden fristen på fire måneder.

Endvidere foreslås det, at en virksomhed senest to uger, efter at denne har modtaget en underretning fra Finanstilsynet om, at der er en væsentlig afviklingshindring, skal forelægge forslag til tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag med henblik på at fjerne afviklingshindringen. Det er en betingelse for, at virksomheden skal forelægge disse forslag, at afviklingshindringen enten skyldes, at virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningseggede passiver, eller at virksomheden ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningseggede passiver. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal vurdere, om virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner afviklingshindringen.

Med lovforslaget indføres en beføjelse til Finanstilsynet om at påbyde et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab om at begrænse dennes besiddelser af nedskrivningsegne forpligtelser, som er udstedt af en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver. Der indføres desuden en beføjelse til Finanstilsynet til at kunne påbyde en virksomhed, der er underlagt væsentlige afviklingshindringer, at forelægge en plan for opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver og efter omstændighederne en plan for opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav. Det foreslås desuden, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed, der er underlagt væsentlige afviklingshindringer, at ændre løbetidsprofilen for virksomhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 64, 66, 68, 72, 74 og 77.

2.3. Krav om nedskrivningsegne passiver

2.3.1. Gældende ret

Det følger af §§ 266 og 268 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver (det såkaldte NEP-krav) for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Realkreditinstitutter er undtaget fra kravet.

NEP-kravet fastsættes individuelt for de enkelte virksomheder og på konsolideret niveau for koncerner. For mindre og mellemstore pengeinstitutter afspejler NEP-kravet, at disse vil have en enkel og mere standardiseret afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidig med en pengeinstituttiladelse, men uden at instituttet vender tilbage til markedet som selvstændigt pengeinstitut.

Finanstilsynet kan stille krav om, at NEP-kravet helt eller delvist skal opfyldes med forpligtelser, som kan konverteres, eller af en bestemt type af nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet kan således stille krav om, at NEP-kravet skal opfyldes med forpligtelser, der er efterstillet simple krav (det såkaldte krav om subordination). Forpligtelser, der er efterstillet simple krav, skal nedskrives før andre usikrede gældsforpligtelser. Finanstilsynet har hidtil haft stillet krav om til alle virksomheder underlagt et NEP-krav, at hele NEP-kravet skal bære tab før simple krav (krav om fuld subordination).

Finanstilsynet skal ved vurdering af størrelse af NEP-kravet bl.a. lægge vægt på, om det forhold, at virksomheden er nødlidende, har en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, og om virksomheden har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes og virksomhedens egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares, samt virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.

Det følger af lov om finansiel virksomhed, at nedskrivningsegne passiver består af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser.

Ved nedskrivningsegne forpligtelser forstås forpligtelser, der opfylder en række betingelser. Forpligtelsen skal bl.a. have en restløbetid på mindst 1 år og må ikke hidrøre fra et derivat, forpligtelsen skal være udstedt og fuldt indbetalt med midler, der ikke direkte eller indirekte er finansieret af virksomheden, og forpligtelsen må ikke være en forpligtelse over for virksomheden selv, og virksomheden må ikke have stillet sikkerhed eller garanti for forpligtelsen.

Det følger af § 269, at Finanstilsynet skal kontrollere, at den enkelte virksomhed til enhver tid overholder kravet om nedskrivningsegne passiver.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre at de kritiske funktioner i pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I herunder bl.a. kundernes adgang til deres indskud, bevilligede kreditter, betalingsformidling, mv. kan videreføres, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende, bør pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I til enhver tid skulle opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver (det såkaldte NEP-krav).

NEP-kravet har til formål at sikre, at en virksomhed har tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal afvikles eller restruktureres.

NEP-kravet til en virksomhed skal bestå af et krav, som fastsættes som en procentdel af den samlede risikoeksponering, og fremover også et krav, som fastsættes som en procentdel af det samlede eksponeringsmål. Virksomheden skal på samme tid opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat som en procentdel af den samlede risikoeksponering og det samlede eksponeringsmål. Det indebærer, at størrelsen af de to krav kan være forskellige, alt efter hvordan virksomheden samlede risikoeksponering og samlede eksponeringsmål udvikler sig.

Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der fastsætter og fører tilsyn med NEP-kravet. NEP-kravet fastsættes på konsolideret niveau for afviklingsenheder og individuelt niveau for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder.

For de systemiske pengeinstitutter kan videreførelsen af de kritiske funktioner typisk kun sikres, hvis hele det nødlidende institut videreføres. En sådan videreførelse af et nødlidende pengeinstitut kræver midler til at absorbere tabene samt til ny kapital, så instituttet igen kan opfylde kapitalkravene, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares. Kravet til nedskrivningsegne passiver sikrer, at instituttets passiver er struktureret på en måde, hvor det er aktionærerne og kreditorerne, der dækker tabene og finansierer rekapitaliseringen, så det kan ske uden anvendelse af offentlige midler, og at de passiver, der bærer tabene i en afviklingssituation er egnede til det. Finanstilsynet skal på den baggrund, og efter høring af Finansiell Stabilitet, fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver ud fra en vurdering af en række kriterier. Finanstilsynet skal ved vurderingen bl.a. lægge vægt på virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.

For mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes der fortsat at skulle gennemføres en enkel afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidigt med en pengeinstituttiladelse, men uden at instituttet vender tilbage til markedet som selvstændigt pengeinstitut. Kravet til nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle denne mere simple afviklingsmodel.

BRRD II ændrer ikke ved de gældende regler om muligheden for at undtage realkreditinstituttet fra NEP-kravet, hvorfor de gældende danske regler om, at realkreditinstitutter er undtaget NEP-kravet videreføres uændret. Det bliver dog med BRRD II præciseret, at realkreditinstitutter ikke skal indgå

i konsolideringen ved beregningen af NEP-kravet på konsolideret niveau. Det er i overensstemmelse med allerede gældende dansk praksis.

I overensstemmelse med BRRD II skal Finanstilsynet sikre, at en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver svarende til 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag opfyldes med forpligtelser, der er efterstillet simple krav, dvs. stille krav om subordination, for globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIF'er), afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, og som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende. Finanstilsynet skal således stille krav om, at 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag skal opfyldes med forpligtelser, der er efterstillet simple krav (krav om subordination). Desuden kan Finanstilsynet for øvrige afviklingsenheder beslutte at stille krav om subordination op til det højeste af værdierne 8 pct. af enhedens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag eller beløbet to gange solvensbehov plus det kombinerede kapitalbufferkrav, når en række betingelser er opfyldt.

Det er et vigtigt element for troværdigheden af afviklingsplanerne, at risikoen for, at der skal ske nedskrivning eller konvertering af simple krav, som bl.a. inkluderer indskud over indskydergarantiens grænser, begrænses. Finanstilsynet stiller derfor også i dag krav om fuld subordination både for SIF'er og ikke-SIF'er.

Formålet med et krav om subordination er bl.a. at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, må der ikke opstå tvivl om, hvorvidt det er juridisk muligt, at de subordinerede instrumenter absorberer tab. Krav om subordination understøtter derfor en troværdig og gennemførlig afvikling og reducerer risikoen for evt. efterfølgende erstatningskrav pga. no-creditor-worse-off-princippet, dvs. princippet om at ingen kreditorer eller aktionærer må stilles økonomisk værre i afvikling, end hvis der var tale om en konkurs-situation. Den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling bør også lede til en passende prissætning af den subordinerede gæld. Endelig betyder den lavere risiko

for tab for indskydere, at der er lavere risiko for, at indskydere trækker deres indskud ud af et pengeinstitut, hvis de vurderer, at der er en risiko for, at instituttet er i problemer. Subordination af kravet om nedskrivningsegne passiver øger derfor samlet set troværdigheden og gennemførligheden af afviklingsplanerne væsentligt.

Det er afgørende, at Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhedernes overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for derigennem at kunne reagere i tide, hvis en virksomhed ikke opfylder kravet, og dermed begrænse risikoen for, at der i en afviklingssituation ikke er tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver. I overensstemmelse med BRRD II foreslås der indført bestemmelser om tilsyn med kravet til størrelsen af nedskrivningsegne passiver og krav om, at det enkelte institut skal indberette en række oplysninger om kravet om nedskrivningsegne passiver til afviklingsmyndigheden.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet fortsat fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I efter høring af Finansiell Stabilitet. Det foreslås, at kravet består af et krav, som fastsættes som en procentdel af den samlede risikoeksponering, og et krav, som fastsættes som en procentdel af det samlede eksponeringsmål.

Finanstilsynet skal efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver på baggrund af en vurdering af en række kriterier. Finanstilsynet skal ved vurderingen bl.a. lægge vægt på, om det forhold, at virksomheden bliver nødlidende, har en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet. Finanstilsynet skal endvidere lægge vægt på, om virksomheden har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes og virksomhedens egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares. Finanstilsynet skal endvidere lægge vægt på virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil. For mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes en enkel afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidig med en pengeinstituttiladelse, men uden at instituttet vender tilbage til markedet som selvstændigt pengeinstitut. Kravet til nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette.

Det foreslås at indføre en række krav til de forpligtelser, som afviklingsenhederne kan bruge til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver. Disse omfatter bl.a. krav om, at forpligtelser ikke må kunne indfries før tid, ikke må indeholde klausuler, der giver mulighed for at fremskynde betalingerne og at forpligtelserne ikke må indeholde mulighed for netting.

Det foreslås, at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver skal opfyldes med forpligtelser, der er efterstillet simple krav, for større virksomheder, herunder danske SIFI-institutter. Finanstilsynet skal således stille krav om, at 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag skal opfyldes med forpligtelser, der er efterstillet simple krav, dvs. stille krav om subordination af forpligtelser til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet får beføjelse til, efter høring af Finansiell Stabilitet, at justere kravet om subordination ned til en minimumsgrænse og op til en maksimumsgrænse. Det foreslås endvidere, at Finanstilsynets beføjelse til, efter høring af Finansiell Stabilitet, at justere kravet om subordination til maksimumsgrænsen skal kunne anvendes i relation til alle danske SIFI-institutter.

Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet kan stille krav om subordination op til en maksimumsgrænse for øvrige virksomheder, når en række betingelser er opfyldt. Beføjelsen skal sikre, at Finanstilsynet kan stille krav om subordination i det omfang, det vurderes nødvendigt for at undgå en risiko for, at kreditorer i en afviklingssituation stilles økonomisk værre, end de ville være stillet i konkurs. Dette såkaldte no-creditor-worse-off-princip er et afgørende princip i krisehåndtering, og det er nødvendigt i videst muligt omfang at begrænse risikoen for, at det ikke kan overholdes.

Det foreslås at videreføre en bestemmelse om, at Finanstilsynet fører tilsyn med kravet om nedskrivningsegne passiver. I den forbindelse foreslås det at indføre krav om, at en virksomhed skal indberette en række oplysninger til Finanstilsynet om sit krav om nedskrivningsegne passiver, herunder størrelsen af kapitalgrundlag, nedskrivningsegne passiver og sammensætningen af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser.

Det foreslås endelig, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om fastsættelsen og opfyldelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver i en bekendtgørelse grundet reglernes tekniske karakter.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 13 og 78.

2.4. Beføjelse til at forbyde visse udlodninger

2.4.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder i § 125 b en pligt for bl.a. pengeinstitutter og fondsmægler-selskaber I til at begrænse sine udlodninger i de tilfælde, hvor virksomheden ikke har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde virksomhedens kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til virksomhedens solvensbehov. Det vil sige, at virksomheden ikke har tilstrækkeligt kapitalgrundlag til både at opfylde virksomhedens kombinerede kapitalbufferkrav og virksomhedens solvensbehov. Det kombinerede kapitalbufferkrav dækker over den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for, at virksomheden kan opfylde kravet om kapitalbevaringsbuffer forhøjet med en virksomheds-specifik kontracyklisk kapitalbuffer, en G-SIFI buffer og en systemisk buffer. Har den pågældende virksomhed ikke et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde både det kombinerede kapitalbufferkrav og solvensbehovet, må virksomheden ikke foretage visse former for udlodning, før virksomheden har underrettet Finanstilsynet i sin egenskab af tilsynsmyndighed og opgjort det maksimale udlodningsbeløb i overensstemmelse med bekendtgørelse om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder.

Finanstilsynet i sin egenskab af afviklingsmyndighed kan ikke efter de gældende regler forbyde visse udlodninger i tilfælde, hvor en virksomhed, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, kan opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, men ikke har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at opfylde både virksomhedens kombinerede kapitalbufferkrav og virksomhedens krav til nedskrivningsegne passiver.

I dag indgår det kombinerede kapitalbufferkrav i det tabsabsorberingsbeløb og rekapitaliseringsbeløb, som kravet om nedskrivningsegne passiver består af. Egentlig kernekapital kan anvendes til samtidig at opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver og det kombinerede kapitalbufferkrav. En konsekvens af dette er, at virksomheder, der oplever tab, ofte vil komme i konflikt med deres krav

om nedskrivningsegne passiver, før de kommer i konflikt med deres kombinerede kapitalbufferkrav. Dermed mister det kombinerede kapitalbufferkrav i et vist omfang sit formål om, at virksomhederne i tilfælde af tab typisk først vil bryde et krav, hvor sanktionerne er mindre indgribende end ved f.eks. brud på kravet til nedskrivningsegne passiver eller solvensbehovet. Af artikel 128 i CRD V følger det, at det kombinerede kapitalbufferkrav og kravet om nedskrivningsegne passiver skal opfyldes som to særskilte krav, og af BRRD II følger det, at det kombinerede kapitalbufferkrav ikke fremover skal indgå i tabsabsorberingsbeløbet i kravet til nedskrivningsegne passiver. Som følge af disse ændringer præciserer BRRD II, hvordan afviklingsmyndigheden skal reagere, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, har tilstrækkelig kapitalgrundlag til at opfylde sit solvensbehov og kombinerede kapitalbufferkrav, men virksomheden ikke har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til samtidig at opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver og det kombinerede kapitalbufferkrav.

BRRD II indfører derfor i artikel 16 a en beføjelse til afviklingsmyndighederne til at forbyde visse udlodninger, hvis en virksomhed omfattet af et krav om nedskrivningsegne passiver ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, men opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til solvensbehovet. Afviklingsmyndighedens reaktion afhænger bl.a. af, om den manglende opfyldelse f.eks. skyldes, at virksomheden ikke har været i stand til at udstede de nødvendige nedskrivningsegne forpligtelser som følge af markedsure, eller om det skyldes mere virksomhedsspecifikke forhold. Artikel 16 a regulerer det maksimale udlodningsbeløb, som afviklingsmyndigheden kan begrænse visse af virksomhedens udlodninger til. Det maksimale udlodningsbeløb dækker over det beløb, som virksomheden herefter maksimalt kan udlodde.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Der er som følge af ændringerne i CRD V behov for at præcisere, hvordan afviklingsmyndigheden skal reagere, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, har tilstrækkelig kapitalgrundlag til at opfylde sit solvensbehov og kombinerede kapitalbufferkrav, men virksomheden ikke har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til samtidig at opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver og det kombinerede kapitalbufferkrav.

Den nye beføjelse i artikel 16 a i BRRD II, bør implementeres i lov om finansiel virksomhed, og vil supplere den gældende bestemmelse om de generelle solvensregler i § 125 b i lov om finansiel virksomhed og sikre, at det kombinerede kapitalbufferkrav bevarer sin tiltænkte effekt, nemlig at fungere som et øget værn mod, at virksomhedernes kapitalgrundlag bliver utilstrækkelige og medvirkende til, at virksomhederne risikerer at blive nødlidende.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, og som ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, men opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til virksomhedens solvensbehov, straks skal underrette Finanstilsynet herom.

Finanstilsynet vil herefter kunne begrænse visse af virksomhedens udlodninger, herunder udlodning der vedrører egentlig kernekapital og tildeling af variabel løn, til det maksimale udlovningsbeløb. Det maksimale udlovningsbeløb beregner Finanstilsynet i overensstemmelse med det nye bilag 10 i lov om finansiel virksomhed. Hvis årsagen til virksomhedens manglende opfyldelse skyldes en alvorlig forstyrrelse af de finansielle markeders funktion, kan Finanstilsynet undlade at begrænse virksomhedens udlodning.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 78.

2.5. Gældsbufferkrav

2.5.1 Gældende ret

Det følger af § 125 i lov om finansiel virksomhed, at realkreditinstitutter skal opfylde et gældsbufferkrav. Et realkreditinstitut skal således til enhver tid have en gældsbuffer,

Gældsbufferkravet kan opfyldes med egentlig kernekapital, hybrid kernekapital, supplerende kapital og usikret gæld. Det følger endvidere af vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav, at forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet bør kunne nedskrives og konverteres uden brug af

bail-in, og at det er nødvendigt, at der ikke er andre forpligtelser, som kræver anvendelse af bail-in, for at de kan nedskrives og konverteres, der er foranstillet forpligtelserne.

De kapitalinstrumenter og forpligtelser, der indgår i opfyldelsen af gældsbufferkravet, må ikke samtidig anvendes til at opfylde kravet til kapitalgrundlag, det individuelle solvensbehov eller kravet til nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan bestemme, at gældsbufferkravet for et realkreditinstitut skal opfyldes helt eller delvis med kapitalinstrumenter og forpligtelser med kontraktuel mulighed for nedskrivning og konvertering.

Det følger af vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav, at passiver, der anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet, bør bære tab før simple kreditorer for realkreditinstitutter i afvikling og i konkurs (subordination).

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med lovforslaget videreføres de gældende regler om, at realkreditinstitutterne er undtaget fra bestemmelserne om NEP-krav. BRRD II ændrer således ikke ved mulighederne for at gøre brug af den nuværende undtagelsesmulighed i direktivet for realkreditinstitutter. Samtidig vurderes de hensyn, der ligger til grund for undtagelsen fortsat at gøre sig gældende, hvorfor der ikke med nærværende lovforslag ændres herved.

Realkreditinstitutterne er i dag underlagt et såkaldt gældsbufferkrav, der har til formål at sikre, at realkreditinstitutter vil have tilstrækkelige passiver til at kunne blive restruktureret eller afviklet, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal restruktureres eller afvikles. Gældsbufferkravet skal bl.a. sikre, at et realkreditinstituts passiver er struktureret på en måde, hvor der er tilstrækkelige midler til at videreføre instituttets kritiske funktioner. Gældsbufferkravet skal desuden medvirke til at sikre, at instituttets passiver er struktureret på en måde, hvor det er kreditorerne, der dækker tabene og finansierer afviklingen, så det kan ske uden anvendelse af offentlige midler.

Midlerne, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet, kan anvendes til at opfylde et krav om at stille supplerende sikkerhed. Midlerne til at opfylde gældsbufferkravet mindsker således behovet for at hente kapital til at stille supplerende sikkerhed, og gør det nemmere at hente en sådan kapital, hvis behovet opstår.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om gældsbufferkravet flyttes til kapitel 17 i lov om finansiel virksomhed. Det for at tydeliggøre, at bestemmelserne hører under Finanstilsynet i sin egenskab som afviklingsmyndighed, og ikke i Finanstilsynets kapacitet som tilsynsmyndighed. Der sker ikke med flytningen af bestemmelserne nogen ændring af bestemmelserne om beregningen og fastlæggelsen af gældsbufferkravet, herunder beregningsgrundlaget for gældsbufferkravet, dets størrelse eller sammensætningen mv. Gældsbufferkravets funktion og indhold er således uændret, og flytningen af bestemmelserne til kapitel 17 er alene udtryk for en teknisk omrokering i loven.

Det er afgørende for troværdigheden af afviklingsplanerne for realkreditinstitutter, at risikoen for, at simple krav skal bære tab begrænses. I dag fremgår det af vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav, at passiver, der anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet, bør bære tab før simple kreditorer for realkreditinstitutter i afvikling og i konkurs (krav om subordination).

Formålet med et krav om subordination er bl.a. at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, vil de subordinerede instrumenter kunne anvendes. Den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling bør også lede til en passende prissætning af den subordinerede gæld. Subordination af kravet om nedskrivningsegne passiver øger troværdigheden og gennemførligheden af afviklingsplanerne for realkreditinstitutter væsentligt. For at sikre en mere entydig retstilstand vurderes det hensigtsmæssigt, at kravet om subordination fastsættes i lov om finansiel virksomhed.

Det er endvidere hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet fører tilsyn med realkreditinstitutternes overholdelse af gældsbufferkravet. Dermed er det muligt for Finanstilsynet at reagere i tide, hvis et realkreditinstitut ikke opfylder kravet og dermed at begrænse risikoen for, at der i en afviklingssituation ikke er tilstrækkelige midler til at understøtte mulighederne for at restrukturere eller afvikle realkreditinstituttet.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med lovforslaget, at der i selve loven fastsættes krav om, at gældsbufferkravet skal opfyldes med passiver, der bærer tab før simple krav (krav om subordination).

Endelig foreslås det at indføre en bestemmelse, om at Finanstilsynet fører tilsyn med gældsbufferkravet. I den forbindelse foreslås det at indføre krav om, at virksomheden skal indberette en række oplysninger til Finanstilsynet om sit gældsbufferkrav, herunder størrelsen af kapitalgrundlag, forpligtelser samt sammensætningen af kapitalgrundlag og forpligtelser.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 11, 48 og 78.

2.6. Afviklingskollegier

2.6.1. Gældende ret

Afviklingskollegier er et forum, der har til formål at fremme nationale afviklingsmyndigheders beslutningstagning og samarbejde ved, at afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor en koncern udøver virksomhed, kan udveksle synspunkter om udførelsen af den konsoliderende koncernafviklingsmyndigheds opgaver, herunder i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplaner.

Finanstilsynet kan oprette et afviklingskollegium, hvis Finanstilsynet er koncernafviklingsmyndighed for en koncern, der udøver grænseoverskridende aktiviteter. Finanstilsynet kan derudover deltage i et afviklingskollegium, som er oprettet af andre koncernafviklingsmyndigheder i EU eller i lande, som EU har indgået aftale med på det finansielle område.

Finanstilsynet kan i dag oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis en tredjelandsmo-
dervirksomhed har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial, der er etableret eller beliggende i EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. Det gælder, hvis dattervirksomheden eller den væsentlige filial er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, og mindst én dat-

tervirksomhed eller væsentlig filial er etableret eller beliggende i Danmark. Europæiske afviklingskollegier adskiller sig fra de almindelige afviklingskollegier derved, at modervirksomheden er etableret i et tredjeland og ikke i EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. Europæiske afviklingskollegier varetager de samme opgaver som et almindeligt afviklingskollegium.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre entydighed om, hvilke myndigheder der kan deltage i et afviklingskollegium, og hvilke opgaver et europæisk afviklingskollegium skal udføre, bør der fastsættes udtrykkelige bestemmelser herom i lov om finansiell virksomhed. Reglerne følger i dag af bemærkningerne til lov om finansiell virksomhed, og en sådan ændring vil derfor være udtryk for en tydeliggørelse af gældende ret.

Med BRRD II udvides desuden muligheden for at oprette og deltage i et europæisk afviklingskollegium til også at omfatte de tilfælde, hvor en tredjelandsvirksomhed har mere end én modervirksomhed, som er etableret i to eller flere medlemslande. Finanstilsynet bør derfor også få mulighed for at deltage i et sådant europæisk afviklingskollegium, samt mulighed for at oprette et europæisk afviklingskollegium i de tilfælde, hvor mindst én af disse modervirksomheder er beliggende i Danmark. Med lovforslaget sikres det, at lov om finansiell virksomhed dækker alle de tilfælde, hvor Finanstilsynet kan oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at præcisere, hvilke myndigheder der kan deltage i et afviklingskollegium. Det foreslås, at et afviklingskollegium består af de relevante afviklingsmyndigheder, tilsynsmyndigheder, ministerier, myndigheden, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen, og Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Endvidere foreslås det, at Finanstilsynet kan beslutte, at et tredjelands afviklingsmyndighed under visse omstændigheder må deltage som observatør.

Det foreslås desuden, at Finanstilsynet fremover også kan oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis en virksomhed etableret uden for EU eller lande, som EU har indgået aftale med

på det finansielle område, har mere end én modervirksomhed, der er etableret i to eller flere medlemslande i EU, og hvor mindst én modervirksomhed er etableret i Danmark.

Derudover foreslås det at præcisere at et europæisk afviklingskollegium skal udføre de samme opgaver, som et afviklingskollegium udfører. Det betyder bl.a., at det europæiske afviklingskollegium skal fastlægge kravet om nedskrivningsegnete passiver.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 80, 82 og 83.

2.7. Kontraktmæssig anerkendelse af bail-in og suspension

2.7.1. Gældende ret

Parter, der indgår kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, er ikke nødvendigvis opmærksom på Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital. Bestemmelsen § 274 i lov om finansiell virksomhed fastlægger derfor en pligt for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter til at sikre, at kontrakter, som virksomhederne indgår, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter modparten anerkender, at forpligtelsen, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser.

Finanstilsynet anvender sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, hvis Finanstilsynet konstaterer, at en finansiell virksomhed, der er omfattet af en afviklingsplan, ikke længere vil være levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes.

Det følger i dag af bemærkningerne til § 274 i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet fortsat kan udøve deres nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, selvom en virksomhed vælger ikke at indsætte en kontraktbestemmelse herom. Dette udspringer af artikel 55 i BRRD og understøttes af, at det ikke er et krav i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder for at anvende nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, at adgangen hertil fremgår af kontraktbestemmelser.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Der kan være tilfælde, hvor det ikke er muligt at indsætte en kontraktbestemmelse, som en virksomhed er forpligtet til i henhold til § 274. I det lys, og i overensstemmelse med BRRD II, bør der derfor indføres en mulighed for at fravige denne pligt, hvis det ikke er muligt at indsætte en sådan kontraktbestemmelse. Det sikrer, at bestemmelsen ikke er uforholdsmæssig byrdefuld for virksomhederne.

Der bør desuden indføres en beføjelse til Finanstilsynet, der kan vælge at fravige udgangspunktet om, at virksomhederne skal indføre en kontraktbestemmelse, hvis kravet om nedskrivningsegne passiver, som virksomheden er underlagt, svarer til virksomhedens tabsabsorberingsbeløb. Det vil være i overensstemmelse med BRRD II og vil kunne sikre en bedre balance mellem på den ene side at sikre, at virksomhederne indfører den kontraktmæssige anerkendelse af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser i de tilfælde, hvor det er nødvendigt, og på den anden side at der ikke stilles krav om dette i tilfælde, hvor der ikke er behov for det, eller hvor det bliver uforholdsmæssigt byrdefuldt for virksomhederne.

Selvom det er muligt at indføre en kontraktbestemmelse i henhold til § 274 i lov om finansiel virksomhed, og virksomheden som følge heraf er forpligtet til at gøre det, kan der opstå situationer, hvor en virksomhed på trods af dette vælger ikke at gøre det. Det bør derfor fremgå udtrykkeligt af lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser fortsat finder anvendelse, selvom en virksomhed undlader at indsætte en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 274. Det skyldes, at det er afgørende, at der ikke er tvivl om, at beføjelserne finder anvendelse også i disse tilfælde, og at dette klart fremgår af lovgivningen, for på den måde kan en virksomhed ikke omgå reglerne og bevidst undlade at indsætte en kontraktbestemmelse.

Vælger en virksomhed ikke at indsætte en kontraktbestemmelse, uanset om virksomheden er forpligtet til det eller ej, vil forpligtelsen, som kontrakten vedrører, i overensstemmelse med BRRD II, ikke kunne medregnes i NEP-kravet. Det sikrer, at virksomheden indsætter kontraktbestemmelsen i de tilfælde, hvor en forpligtelse skal medregnes i NEP-kravet.

Endelig bør der i overensstemmelse med BRRD II indføres en pligt for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter om at inkludere en kontraktbestemmelse, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelser til at suspendere eller begrænse en række rettigheder og forpligtelser, i kontrakter, som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland. Parter, der indgår kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, vil ikke nødvendigvis være opmærksom på Finansiell Stabilitets beføjelser til at suspendere eller begrænse en række rettigheder og forpligtelser.

Fremover skal virksomhederne derfor, udover at indsætte en kontraktbestemmelse, der anerkender Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, også indsætte en kontraktbestemmelse, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelser til at suspendere eller begrænse en række rettigheder og forpligtelser.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det fastsættes i § 274 i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser fastholdes, selvom en virksomhed undlader at indføre en kontraktbestemmelse. Det foreslås derudover, at en forpligtelse ikke vil blive medregnet i opfyldelsen af kravet om nedskrivningseggede passiver, hvis en virksomhed undlader at indføre kontraktbestemmelsen.

Det foreslås endvidere at indføre en beføjelse til Finanstilsynet, hvorefter Finanstilsynet kan beslutte, at forpligtelsen om at indføre en kontraktbestemmelse, der anerkender Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, ikke finder anvendelse på virksomheder, hvor kravet om nedskrivningseggede passiver svarer til virksomhedens tabsabsorberingsbeløb.

Der foreslås endvidere at indføre et krav om, at såfremt en virksomhed konstaterer, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse i overensstemmelse med § 274, skal virksomheden underrette Finanstilsynet herom. Det foreslås, at pligten til at indføre kontraktbestemmelsen bortfalder fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet modtager denne underretning. Det foreslås derudover, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indsende oplysninger, og at Finanstilsynet skal vurdere, om det

alligevel er muligt at indføre kontraktbestemmelsen. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indføre kontraktbestemmelsen, herunder påbyde virksomheden at ændre sin praksis vedrørende virksomhedens vurdering af, om det er muligt at indføre en kontraktbestemmelse.

Det foreslås derudover at indføre en forpligtelse i § 276 for et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I om at indføre en kontraktbestemmelse i kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, hvorefter parterne anerkender, at kontrakten kan gøres til genstand for Finansiell Stabilitets beføjelse til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser i den foreslåede § 4 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 8, og §§ 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og anerkender, at parterne i relation til kontrakten er bundet af § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finansiell Stabilitets beføjelser dækker over muligheden for at suspendere forfaldne betalings- og leveringsforpligtelser i henhold til en kontrakt, som en virksomhed under afvikling har indgået, suspendere en sikret kreditors ret til at søge sig fyldestgjort i sikkerheder stillet af en virksomhed under afvikling og suspendere kontraktretlige ophørsrettigheder. Beføjelserne kan også anvendes på et tidligere tidspunkt, hvor den pågældende virksomhed endnu ikke er under afvikling. Finansielle holdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder og finansieringsinstitutter vil desuden blive omfattet af forpligtelsen.

Det foreslås, at forpligtelsen i § 276 i lov om finansiell virksomhed finder anvendelse på kontrakter, der skaber en ny forpligtelse eller væsentligt ændrer en eksisterende forpligtelse efter den 28. december 2020, og kontrakter, der indeholder bestemmelser om betalings- eller leveringsforpligtelser, opsigelsesrettigheder eller retten til at gøre sikkerhedsrettigheder gældende. Finansiell Stabilitet kan fortsat anvende sine beføjelser i den foreslåede § 4 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 8, og §§ 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil fortsat finde anvendelse, selvom en virksomhed undlader at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 276 i lov om finansiell virksomhed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 88.

2.8. Finansiell Stabilitets mulighed for at suspendere visse forpligtelser

2.8.1. Gældende ret

Finansiell Stabilitet kan i dag som led i afviklingen af en finansiell virksomhed bl.a. foretage en række indgreb i forhold til kontrakter, som er indgået af virksomheden eller enheden, som er under afvikling. Finansiell Stabilitet kan f.eks. anvende suspensionsbeføjelser.

Formålet med suspensionsbeføjelserne er at give Finansiell Stabilitet mulighed for i en kort tidsperiode at få overblik over de løbende betalinger og leveringsforpligtelser, når det er konstateret, at en virksomhed eller enhed er nødlidende eller forventet nødlidende. Suspensionsbeføjelserne skal således medvirke til at sikre, at afviklingen sker på bedst mulig måde og dermed med det bedste mulige økonomiske resultat.

Finansiell Stabilitet kan bl.a. suspendere enhver forfalden betalings- og leveringsforpligtelse, der påhviler virksomheden eller enheden under afvikling i henhold til en kontrakt, som virksomheden eller enheden under afvikling har indgået. Finansiell Stabilitet kan derudover suspendere ophørsrettigheder over for virksomhedens kontraktpart, så denne i suspensionsperioden ikke kan ophæve den pågældende kontrakt. Herudover kan Finansiell Stabilitet suspendere håndhævelsen af sikkerheder stillet af virksomheden under afvikling.

Der gælder dog enkelte undtagelser til disse suspensionsbeføjelser. Der kan f.eks. ikke ske suspension i relation til berettigede indskud, dvs. indestående beløb på en konto i et pengeinstitut, hvor dele eller hele beløbet er dækket af Garantiformuen. Det er således efter de gældende regler ikke muligt at suspendere berettigede indskyderes adgang til indeståender på deres konto i et pengeinstitut i tilfælde, hvor instituttet er taget under afvikling. Der kan heller ikke ske suspension i relation til kontrakter indgået med visse kontraktparter, herunder f.eks. betalingssystemer, clearingcentraler, centralbanker og krav omfattet af investorgarantiordningen.

En suspension foretaget af Finansiell Stabilitet løber fra det tidspunkt, hvor suspensionen offentliggøres, og indtil udløbet af den første hverdag herefter.

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Når Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I med henblik på afvikling, skal Finansiell Stabilitet på kort tid danne sig et overblik over virksomheden med henblik på at vurdere, hvilke afviklingsforanstaltninger der er mest hensigtsmæssige at iværksætte, herunder også i relation til de kontrakter, som virksomheden under afvikling har indgået. Finansiell Stabilitet kan i den forbindelse bl.a. iværksætte suspensionsbeføjelser.

Suspensionsbeføjelserne kan dog i dag først iværksættes, når virksomheden er under afvikling af Finansiell Stabilitet, dvs. på et tidspunkt, hvor det er vurderet, at afviklingsbetingelserne er opfyldt, herunder betingelsen om at afviklingen af virksomheden er i offentlighedens interesse.

Det vil være hensigtsmæssigt, at suspensionsbeføjelserne i overensstemmelse med BRRD II under visse omstændigheder kan anvendes af Finansiell Stabilitet på et tidligere tidspunkt i forløbet. Det vil være på det tidspunkt, hvor Finanstilsynet har vurderet, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, men inden det er afgjort, om virksomheden skal tages under afvikling. Muligheden for at suspendere betalings- og leveringsforpligtelser på et tidligere tidspunkt vil give Finansiell Stabilitet bedre mulighed for at vurdere, om afvikling er i offentlighedens interesse, og for at vælge den eller de mest passende afviklingsværktøjer. Det vil også i nogle tilfælde kunne udgøre et redskab til at forebygge en yderligere forværring af virksomhedens økonomiske situation.

Finansiell Stabilitets brug af suspensionsbeføjelserne, vil bl.a. være betinget af, at det anses for nødvendigt at suspendere en betalings- eller leveringsforpligtelse for at undgå yderligere forværring af den økonomiske situation i virksomheden eller enheden. En yderligere forværring kan bl.a. være en forværret likviditetssituation, forværrede kapitalforhold m.v.

De nye regler bør i overensstemmelse med BRRD II indebære, at betalings- eller leveringsforpligtelser også vil kunne suspenderes i relation til berettigede indskud, modsat hvad der følger af gældende ret. Finansiell Stabilitet skal dog meget nøje vurdere hensigtsmæssigheden af at anvende suspensionsbeføjelser i relation til berettigede indskud, herunder særligt i forhold til berettigede indskud tilhørende fysiske personer og mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder. I den forbindelse skal risikoen for, at suspension af berettigede indskud kan forstyrre de finansielle markeder

indgå i vurderingen. Suspension af almindelige indskyderes adgang til dækkede indskud bør skulle ske under særlig hensyntagen hertil.

Det følger af BRRD II, at medlemsstaterne kan fastsætte, at hvis beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser udøves i forbindelse med berettigede indskud, sikrer afviklingsmyndighederne, at indskyderne har adgang til et passende dagligt beløb fra disse indskud. Denne mulighed for at fastsætte krav herom foreslås ikke udnyttet ved implementeringen af BRRD II. Baggrunden herfor er det forhold, at en suspension efter alene har virkning i en meget begrænset tidsperiode, idet en eventuel suspension skal ophøre ved udløbet af hverdagen efter, at Finansiell Stabilitet har anvendt beføjelsen og offentliggjort en meddelelse herom. Desuden kan Finansiell Stabilitet konkret vurdere, hvilke betalings- og leveringsforpligtelser der er behov for at suspendere i den konkrete situation, herunder også undlade at suspendere visse indskud eller dele af indskud, hvis det er muligt i den konkrete situation.

2.8.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finansiell Stabilitet får mulighed for at foretage suspensionsbeføjelser på et tidligere tidspunkt end i dag, nemlig allerede fra det tidspunkt, hvor virksomheden vurderes at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, og hvor der ikke er udsigt til private løsninger, der kan løse den økonomiske situation.

Endvidere foreslås det, at Finansiell Stabilitet fra dette tidspunkt skal kunne suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse, som den pågældende virksomhed eller enhed er underlagt i henhold til en kontrakt. Suspensionen vil være af kort varighed og ophører allerede dagen efter, at Finansiell Stabilitet har anvendt beføjelsen og offentliggjort en meddelelse om suspension. En suspension efter den foreslåede ordning vil ikke udelukke, at der kan ske suspension af betalings- og leveringsforpligtelser på samme tid.

Hvis Finansiell Stabilitet foretager suspension i relation til betalings- eller leveringsforpligtelser, vil Finansiell Stabilitet kunne foretage yderligere former for suspension i relation til andre rettigheder og

forpligtelser tilknyttet samme kontrakt. Det gælder suspension af ophørsrettigheder over for virksomhedens kontraktpart og suspension af kontraktpartens mulighed for at håndhæve sikkerheder stillet af virksomheden under afvikling.

Disse supplerende suspensioner vil i givet fald have samme tidsmæssige udstrækning som suspensionen af betalings- og leveringsforpligtelser.

Der vil gælde en række betingelser for, at den foreslåede suspensionsbeføjelse vil kunne anvendes. Udover at den pågældende virksomhed skal vurderes nødlidende eller forventeligt nødlidende, og at der ikke vil være udsigt til private løsninger, skal suspensionen være nødvendig for at undgå yderligere forværring af virksomhedens økonomiske situation. Herudover skal suspensionen være nødvendig for, at Finansiell Stabilitet kan foretage centrale vurderinger i relation til afvikling, herunder om afvikling af virksomheden vil være i offentlighedens interesse, og hvilke afviklingshandlinger der skal anvendes.

Hvis den foreslåede suspensionsbeføjelse anvendes, hvilket vil svare til, at der foretages suspension på et tidspunkt, hvor virksomheden endnu ikke er under afvikling, vil der ikke kunne anvendes samme form for suspension i relation til samme kontrakt på et senere tidspunkt, når virksomheden er under afvikling.

Baggrunden for denne begrænsning er, at den maksimale varighed af suspension eller begrænsning af kreditorers rettigheder ikke må overstige den maksimale varighed, der følger af loven, dvs. fra offentliggørelsen af meddelelse om suspension til udløbet af den første hverdag herefter. En kreditor til en virksomhed, der står over for en mulig restrukturering eller afvikling skal således ikke tåle, at Finansiell Stabilitet suspenderer den samme betalings- eller leveringsbetingelser to gange både på et tidspunkt før en forestående afviklingssituation og efterfølgende på et tidspunkt efter, hvor virksomheden er under restrukturering eller afvikling.

2.9. Nedskrivningsegne forpligtelser

2.9.1. Gældende ret

I dag hjemler lov om finansiel virksomhed og lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomhed mulighed for, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet kan nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter.

Finanstilsynet skal ifølge § 272 i lov om finansiel virksomhed nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I uden ugrundet ophold, hvis Finanstilsynet konstaterer, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes.

Finansiell Stabilitet skal ifølge § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i en virksomhed eller enhed til egentlige kernekapitalinstrumenter, når betingelserne for afvikling er opfyldt.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

BRRD II udvider afviklingsmyndighedens mulighed for at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I uafhængigt af afviklingshandlinger til også at omfatte visse nedskrivningsegne forpligtelser. Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser bør derfor udvides i overensstemmelse hermed.

Endvidere bør der, i overensstemmelse med BRRD II, indføres en bestemmelse om, hvordan Finanstilsynets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelse skal anvendes i de tilfælde, hvor afviklingsenheden har erhvervet de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern. Formålet med reguleringen er at sikre, at tabene ved nedskrivning eller konvertering videregives til afviklingsenheden, og at virksomheden, der har udstedt instrumenterne og forpligtelserne, rekapitaliseres af afviklingsenheden. Det sikrer bl.a., at en afviklingsenhed ikke undgår at bære tabene, selvom instrumenterne og forpligtelserne er erhvervet indirekte og ikke direkte. Begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er nye begreber, der bliver indført med BRRD II. En afviklingsenhed er den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en afviklingsplan. Har afviklingsenheden dattervirksomheder, vil disse tilsammen som udgangspunkt udgøre en afviklingskoncern.

2.9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at fastsætte i § 272 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet uden ugrundet ophold skal nedskrive eller konvertere visse nedskrivningsegne forpligtelser i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, hvis Finanstilsynet vurderer, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes. Det betyder, at Finanstilsynet fremover kan nedskrive eller konvertere både relevante kapitalinstrumenter og visse nedskrivningsegne forpligtelser. Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere nedskrivningsegne forpligtelser omfatter dog kun de nedskrivningsegne forpligtelser, der opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, med undtagelse af betingelsen om en restløbetid på mindst ét år.

Samtidig foreslås det, at Finanstilsynet skal udøve sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på en måde, der sikrer, at tabene videregives til afviklingsenheden, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, der udgør en afviklingsenhed, har erhvervet de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern. Det kan f.eks. være, at en dattervirksomhed har udstedt de pågældende instrumenter, der herefter erhverves af en anden dattervirksomhed i koncernen, som til sidst erhverves af modervirksomheden, der er afviklingsenheden. I dette tilfælde skal Finanstilsynet anvende sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på en måde, så tabene i dattervirksomheden, der ikke er en afviklingsenhed, videregives til afviklingsenheden, og at afviklingsenheden dermed rekapitaliserer dattervirksomheden.

På tilsvarende vis foreslås det at fastsætte i § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet, når betingelserne for afvikling er opfyldt, skal nedskrive relevante kapitalinstrumenter eller nedskrivningsegne forpligtelser, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen om en restløbetid på mindst 1 år, eller konvertere disse kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser til egentlige kernekapitalinstrumenter.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 85 og 86 og til lovforslagets § 2, nr. 14.

2.10. Finansiell Stabilitets lovgrundlag

2.10.1. Gældende ret

Finansiel Stabilitet blev i 2015 omdannet fra et statsligt aktieselskab til en selvstændig offentlig virksomhed (SOV). Det medførte en ændring af Finansiell Stabilitets lovgrundlag, der havde til formål at sikre, at lovgrundlaget blev tilpasset de opgaver, som Finansiell Stabilitet udførte på daværende tidspunkt, og som Finansiell Stabilitet forventes at udføre i fremtiden.

Det følger af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven ikke anvendes for Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber (herefter Finansiell Stabilitet). Det er begrundet i, at Finansiell Stabilitets aktiviteter er af operationel og kommerciel karakter, der består i at iværksætte og gennemføre de afviklingsforanstaltninger, der er nødvendige i de konkrete tilfælde af en nødlidende finansiell virksomhed.

Fra den 25. maj 2018 har Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) – herefter databeskyttelsesforordningen – fundet anvendelse. Databeskyttelsesforordningen indeholder bl.a. persondatarelige regler om oplysningspligt over for fysiske personer, når der registreres oplysninger om dem, og om fysiske personers indsigtret heri.

I forbindelse med Finansiell Stabilitets aktiviteter, både i forberedelse og i forbindelse med krisehåndtering af en finansiell virksomhed samt ved en evt. udbetalingssituation fra Garantiformuen, vil Finansiell Stabilitet komme i besiddelse af en lang række oplysninger, herunder fortrolige oplysninger om finansielle virksomheder og deres kunder. Oplysningerne er nødvendige for, at Finansiell Stabilitet kan forberede og gennemføre en krisehåndtering i en finansiell virksomhed samt for den efterfølgende afvikling. Oplysninger modtages dels fra virksomheden, der overtages, og dels fra Finanstilsynet, som har modtaget oplysningerne som led i sin tilsynsvirksomhed.

Af hensyn til selve formålet med Finansiell Stabilitets aktiviteter, herunder navnlig forberedelsen af en krisehåndtering, er det vigtigt, at der i videst muligt omfang er fortrolighed omkring disse oplysninger. Oplysninger om, at Finansiell Stabilitet forbereder en eventuel overtagelse af kontrollen med en finansiell virksomhed, kan endvidere være intern viden. En kunde i en finansiell virksomhed, som

er under overtagelse, kan imidlertid med en indsigtbegæring få indblik i, at kundens oplysninger behandles af Finansiell Stabilitet, hvilket er en indikation på en forestående overtagelse af kontrollen med virksomheden. Det strider imod hensynet til at opretholde fortrolighed og forhindre videregivelse af intern viden.

Finansiell Stabilitet var desuden før omdannelsen til selvstændig offentlig virksomhed ikke omfattet af arkivloven. Ved omdannelsen og vedtagelsen af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, blev der ikke taget stilling til arkivlovens anvendelse på Finansiell Stabilitet, og der er således ikke en eksplicit undtagelse fra arkivloven i det nuværende lovgrundlag, hvilket kan give anledning til usikkerhed om arkivlovens anvendelsesområde, for så vidt angår Finansiell Stabilitets aktiviteter.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Finansiell Stabilitet modtager i forbindelse med forberedelse og gennemførelsen af en krisehåndtering af en finansiell virksomhed en omfattende mængde oplysninger. Det er centralt for dette arbejde, at oplysningerne kan holdes fortrolige, da det vil være skadeligt, hvis en kunde i medfør af databeskyttelsesforordningen kan få adgang til oplysning om eller indsigt i, hvorvidt der er registreret oplysninger om den pågældende kunde i materiale indhentet fra en virksomhed, hvor der forberedes afvikling. Herigennem kan kunden blive gjort bekendt med, at der forberedes krisehåndtering af en virksomhed, hvilket kan påvirke den finansielle virksomheds situation, herunder skabe et "run" på virksomheden.

Databeskyttelsesforordningens oplysningspligt over for fysiske personer samt retten for registrerede fysiske personer til indsigt risikerer således at føre til en udhuling af formålet med, at Finansiell Stabilitets aktiviteter er undtaget fra aktindsigt i medfør af lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven.

I det omfang den finansielle virksomhed har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, vil der endvidere være tale om videregivelse af viden, der har betydning for værdiansættelsen af de værdipapirer, som den finansielle virksomhed har udstedt. Videregivelse heraf vil indebære, at modtagere af denne viden har mulighed for at handle på baggrund af viden, der ikke er

tilgængelig for andre markedsdeltagere og dermed indebære en overtrædelse af forbuddet mod videregivelse og udnyttelse af intern viden i markedsmisbrugsforordningen.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at databeskyttelseslovens § 22 indeholder hjemmel til, at oplysningspligten og indsigtsretten efter databeskyttelsesforordningen kan vige for hensynet til afgørende private og offentlige interesser. Bestemmelsen vil dog ikke være anvendelig i forhold til opretholdelse af fortrolighed om en forestående overtagelse og forhindring af videregivelse af intern viden. Alene det forhold, at der træffes afgørelse over for den registrerede i medfør af databeskyttelseslovens § 22 bekræfter, at kundens oplysninger behandles i Finansiell Stabilitet, og indikerer således en eventuel forestående overtagelse af kontrollen med virksomheden. Videregivelse af intern viden eller overtrædelse af tavshedspligten i forbindelse med Finansiell Stabilitets forestående overtagelse af et nødlidende institut vil således alene bestå i, at Finansiell Stabilitet videregiver oplysninger om, at man er i besiddelse af oplysninger om kunder i et navngivet institut.

Dertil kommer, at Finansiell Stabilitet ikke i en afviklingssituation kan vælge, hvilket materiale der overtages fra en nødlidende finansiell virksomhed. Først efter overtagelsen kan Finansiell Stabilitet gå i gang med gennemgangen og oprydning i materialet. Der kan være meget betydelige mængder af ofte ustrukturerede oplysninger i de overtagne finansielle virksomheder, og det vil være meget ressourcekrævende at identificere, hvilke oplysninger der måtte være ret til indsigt i. Det er ikke hensigtsmæssigt, at Finansiell Stabilitet skal anvende ressourcer herpå i et sådant omfang, når Finansiell Stabilitet i øvrigt arbejder på at afvikle samtlige aktiviteter i de overtagne virksomheder, herunder de enkelte kundeforhold og slette oplysningerne, så snart dette er muligt. Ressourcer til behandling af indsigtssager vil fragå Finansiell Stabilitets primære opgave, ligesom omkostninger forbundet med indsigtssagerne pålægges kreditorerne i de overtagne virksomheder. Kreditorerne kan bl.a. være tidligere indlånskunder i et overtaget pengeinstitut, hvor disse kunder fortsat har et krav på instituttet.

Databeskyttelsesforordningens artikel 23 giver mulighed for, at medlemsstaterne kan begrænse forordningens bestemmelser om oplysningspligt og indsigtsret, når en sådan begrænsning respekterer det væsentligste indhold af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, og er en nødvendig og forholdsmæssig foranstaltning af hensyn til bl.a. en medlemsstats generelle samfundsinteresser (artikel 23, stk. 1, litra e), kontrol-, tilsyns- eller reguleringsfunktioner (artikel 23, stk. 1, litra h), eller hensynet til fortrolige forretningsforhold.

Det foreslås derfor, at Finansiell Stabilitet undtages fra databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14 om oplysningspligt og artikel 15 om retten til indsigt.

Henset til, at Finansiell Stabilitets aktiviteter er af operationel og kommerciel karakter med henblik på at iværksætte og gennemføre de afviklingsforanstaltninger, der er nødvendige i de konkrete tilfælde, er Finansiell Stabilitet undtaget fra den almindelige offentligtretlige regulering og dermed som udgangspunkt også af arkivlovens anvendelsesområde. For at undgå tvivl om arkivlovens anvendelsesområde foreslås det præciseret, at arkivloven ikke gælder for Finansiell Stabilitet. Det er på samme måde som øvrige sammenlignelige selvstændige offentlige virksomheder under Erhvervsministeriet.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at databeskyttelsesforordningens bestemmelser om oplysningspligt og indsigtret ikke finder anvendelse på Finansiell Stabilitets aktiviteter. Undtagelsen vil dog ikke gælde medarbejderforhold, da de under afsnit 2.10.2 nævnte hensyn, herunder hensynet til håndtering af fortrolige oplysninger i forbindelse med krisehåndtering i finansielle virksomheder ikke vurderes at gøre sig gældende for oplysninger om medarbejdere ansat i Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber.

Det foreslås desuden at præcisere i Finansiell Stabilitets lovgrundlag, at Finansiell Stabilitet er undtaget fra arkivloven.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 38 og 39.

2.11. Ophævelse af lov om finansiell stabilitet

2.11.1. Gældende ret

Lov om finansiell stabilitet blev med lov nr. 334 af 31. marts 2015 i vidt omfang ophævet. Det skete som følge af gennemførelsen af BRRD og vedtagelsen af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Lov om finansiell stabilitet skulle fremadrettet kun gælde for den resterende

afvikling af de allerede overtagne aktiviteter, som Finansiell Stabilitet havde overtaget under Bankpakken, Exitpakken og Konsolideringspakken samt afviklingen af de udestående individuelle garantier, som Finansiell Stabilitet havde udstedt under Kreditpakken med efterfølgende forlængelser.

Den gældende lov om finansiell stabilitet indeholder dog enkelte bestemmelser, der sikrer, at Finansiell Stabilitet kunne fortsætte afviklingen af de tilbageværende aktiviteter under loven, samtidig med at der ikke kunne overtages nye aktiviteter i medfør af loven.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Den nuværende lov om finansiell stabilitet blev opretholdt efter implementeringen af BRRD, da den blev fundet nødvendig for aktiviteterne, som Finansiell Stabilitet tidligere havde overtaget i medfør af loven. Finansiell Stabilitet er nået videre i afviklingen af aktiviteterne, herunder er der ikke længere udstedelser med individuelle statsgarantier, ligesom Finansiell Stabilitet løbende og fortsat afvikler aktiviteter. De tilbageværende aktiviteter skal fortsat afvikles, men dette vurderes at kunne ske uændret, selv om der sker en ophævelse af lov om finansiell stabilitet kombineret med en samtidig videreførelse af enkelte relevante bestemmelser i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. En sådan ændring vil indebære en forenkling af Finansiell Stabilitets regelgrundlag.

2.11.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det at ophæve lov om finansiell stabilitet. Enkelte bestemmelser foreslås indsat i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder med henblik på at sikre, at de tilbageværende aktiviteter, som Finansiell Stabilitet har overtaget fra nødlidende pengeinstitutter i medfør af lov om finansiell stabilitet, fortsat kan afvikles på uændret vis.

Med ophævelsen af lov om finansiell stabilitet er der således ikke tilsigtet ændringer i håndteringen af afviklingen af de tilbageværende aktiviteter, som Finansiell Stabilitet har overtaget efter loven. Ophævelsen indebærer primært en forenkling af regelgrundlaget for Finansiell Stabilitet.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 41 og 42, og § 3.

2.12. Ændringer til lov om kapitalmarkeder

2.12.1. Gældende ret

Ved en deltager i et værdipapirafviklingssystem forstås ifølge gældende ret et institut, en central modpart (CCP), et afregningsfirma, et clearinginstitut eller en systemoperatør. Det fremgår af § 3, nr. 26, i lov om kapitalmarkeder.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Som følge af BRRD II bliver finalitydirektivets definition af en deltager i et værdipapirafviklingssystem udvidet til også at omfatte clearingmedlemmer af en central modpart (CCP). Det er for at sikre, at definitionen af en deltager er ens på tværs af kapitalmarkedsreguleringen. Definitionen af en deltager i den gældende lov om kapitalmarkeder bør på tilsvarende vis udvides for at sikre en direktivnær implementering. Finalitydirektivet indeholder regler for endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer.

2.12.3. Den foreslåede ordning

Definitionen af en deltager foreslås udvidet, så den udover at omfatte et institut, en central modpart (CCP), et afregningsfirma, et clearinginstitut eller en systemoperatør også vil omfatte clearingmedlemmer af en central modpart. På baggrund heraf ændres fodnoten til lov om kapitalmarkeder, så det fremgår, at loven også implementerer dele af BRRD II.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 1 og 2.

2.13. Specifikke likviditetskrav for systemiske likviditetsrisici

2.13.1. Gældende ret

Finanstilsynet kan for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I eller grupper af disse typer af virksomheder fastsætte specifikke likviditetskrav, der dels tager højde for likviditetsrisici i det enkelte institut eller grupper af institutter, og dels tager højde for systemiske likviditetsrisici, jf. § 152, § 153 og § 156 i lov om finansiel virksomhed. Systemiske likviditetsrisici er mere generelle risici, som truer integriteten af finansmarkederne og det finansielle system generelt.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Finanstilsynet har hidtil kunnet fastsætte specifikke likviditetskrav udelukkende baseret på systemiske likviditetsrisici i henhold til artikel 105, litra d, i CRD IV. Denne mulighed bortfalder med lovforslaget, idet artikel 105, litra d udgår af CRD V. Specifikke likviditetskrav skal derfor fremadrettet alene være baseret på likviditetsrisici i det enkelte institut. Det betyder, at specifikke likviditetskrav for det enkelte institut skal fastsættes ud fra, hvordan risici påvirker den enkelte finansielle virksomhed. Systemiske risici kan således kun føre til specifikke likviditetskrav, hvis sådanne risici påvirker en finansiel virksomhed eller grupper af finansielle virksomheder individuelt.

I langt de fleste tilfælde, hvor integriteten af finansmarkederne er truet, er det imidlertid vurderingen, at grupper af finansielle virksomheder vil være individuelt påvirket af disse systemiske likviditetsrisici. Ændringen vurderes derfor ikke at få væsentlig betydning for Finanstilsynets mulighed for at fastsætte specifikke likviditetskrav fremadrettet. Ændringerne vurderes heller ikke at have nogen betydning for de specifikke likviditetskrav, som Finanstilsynet har fastsat hidtil og som fortsat vil være gældende.

2.13.3. Den foreslåede ordning

Finanstilsynets mulighed for at fastsætte specifikke likviditetskrav for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I eller grupper af disse typer af virksomheder udelukkende på baggrund af systemiske likviditetsrisici bortfalder.

2.14. Vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag

2.14.1. Gældende ret

Pengeinstitutter er underlagt krav om at opretholde et individuelt solvensbehov, jf. § 124, stk. 2-8, samt et kombineret kapitalbufferkrav, jf. § 125 a i lov om finansiel virksomhed.

Det individuelle solvensbehov består af kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra a-c og minimumskapitalkravet i artikel 93 i CRR samt et eventuelt tillæg til det relevante krav, såfremt instituttets risici ikke er tilstrækkelig dækket af dette krav.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med artikel 104 b i CRD V indføres et kapitalniveau over det individuelle solvensbehov, som betegnes "*vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag*". Dette vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag skal opgøres for og meddeles til hvert institut. De konsekvenser, der følger af et brud på det individuelle solvensbehov eller det kombinerede kapitalbufferkrav, finder ikke anvendelse ved brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag. Den kompetente myndighed skal dog efter CRD V overveje at fastsætte et højere individuelt solvenskrav ved gentagne eller vedvarende brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag.

Det fremgår af artikel 104 b i CRD V, at den kompetente myndighed skal fastsætte det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag med baggrund i, at instituttets kapitalgrundlagniveau skal være passende til at sikre, at instituttet kan absorbere potentielle tab som følger af perioder med stress, der i styrke svarer til stressscenarier, der er identificeret i forbindelse med den tilsynsmæssige stresstest, der gennemføres mindst en gang årligt. Implementeringen er direktivnær under hensyntagen til, at den veletablerede danske praksis for dialog med institutterne om kapitalforholdene opretholdes.

Finanstilsynet anvender i dag tilsynsmæssige stresstest til at vurdere institutternes robusthed over for et neutralt fremskrivningsscenario samt et hårdt stressscenario i form af et økonomisk tilbageslag. Stressniveauet i det hårde stressscenario er usandsynligt, men ikke utænkeligt. Resultaterne fra det hårde stressscenario vil med forslaget blive brugt til at fastsætte et passende niveau for det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag for det enkelte institut.

Der fastsættes i dag ikke et vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag. Finanstilsynet overvåger dog allerede, at institutternes kapitalmålsætning sættes på et fornuftigt niveau, som sikrer, at institutterne ikke forventes at bryde med kapitalkravene i perioder med stress. Finanstilsynet indleder således også i dag en dialog med institutterne, hvis ikke institutternes kapitalmålsætning vurderes at være fastsat på et fornuftigt niveau. Der forventes ikke med ændringen at ske væsentlige ændringer i forhold til den nuværende tilsynspraksis.

2.14.3. Den foreslåede ordning

Med forslaget vil Finanstilsynet årligt fastsætte et vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag for danske kreditinstitutter. For institutter, der lever op til deres kapitalmålsætning, og hvor denne er fastsat på et forsvarligt niveau, forventes der ikke fastsat et vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, da der for disse institutter ikke vil være et behov for det.

Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag meddeles skriftligt til institutterne sammen med en forklaring på, hvordan det er fastsat. Finanstilsynet vil således fremlægge de enkelte komponenter i beregningen for det pågældende institut.

Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag skal opfyldes med egentlig kernekapital ud over den egentlige kernekapital, som opretholdes for at opfylde det individuelle solvensbehov samt det kombinerede kapitalbufferkrav. Egentlig kernekapital som opretholdes for at opfylde instituttets krav til nedskrivningseggede passiver kan tælles med til opfyldelse af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag.

Ved gentagne eller vedvarende brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag vil Finanstilsynet overveje, hvorvidt der er behov for at fastsætte et højere individuelt solvenskrav for instituttet.

2.15. Godkendelse af finansielle holdingvirksomheder

2.15.1. Gældende ret

Der stilles ikke i dag krav til, at finansielle holdingvirksomheder beliggende i Danmark skal godkendes af Finanstilsynet. Det samme gælder finansielle holdingvirksomheder beliggende i andre medlemsstater, hvor Finanstilsynet har det konsoliderede tilsyn for koncernen, hvori sådanne holdingvirksomheder indgår.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Finansielle holdingvirksomheder vil, som ejer af andre finansielle virksomheder, typisk have mange forskellige typer af finansielle aktiviteter og være underlagt mange dele af lovgivningen på det finansielle område. Der vil være risici på tværs af de enkelte virksomheder i den finansielle holdingvirksomheds koncern, som bør afdækkes og håndteres, hvis det viser sig nødvendigt.

Den finansielle holdingvirksomheds koncern er i dag underlagt tilsynskrav, men holdingvirksomheden kan ikke gøres direkte ansvarlig for manglende overholdelse af disse krav. Eftersom en finansiell virksomhed, der kontrolleres af sådanne holdingvirksomheder, ikke altid er i stand til at sikre overholdelse af kravene på konsolideret niveau i hele koncernen, vurderes det nødvendigt, at visse finansielle holdingvirksomheder omfattes af anvendelsesområdet for tilsynsbeføjelserne i henhold til lov om finansiell virksomhed og CRR.

Lovforslaget implementerer CRD V og medfører, at det sikres, at finansielle holdingvirksomheder overholder gældende regler på konsolideret niveau. Som følge heraf fastsættes en specifik godkendelsesprocedure og tilsynsbeføjelser over for visse finansielle holdingvirksomheder for at sikre, at de pågældende holdingvirksomheder kan gøres direkte ansvarlige for at sikre overholdelsen af konsoliderede tilsynskrav.

2.15.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås, at finansielle holdingvirksomheder beliggende i Danmark, som udgør det øverste modervirksomhed i koncernen inden for Danmarks grænser, som udgangspunkt skal godkendes af Finanstilsynet. Det samme gælder finansielle holdingvirksomheder beliggende i andre medlemsstater, hvor Finanstilsynet har det konsoliderede tilsyn for koncernen, hvori sådanne holdingvirksomheder indgår. Godkendelse kræver, at de finansielle holdingvirksomheder lever op til visse

krav om koncernpolitikker, organisering og tilsynsmyndighedens mulighed for at føre tilsyn med den pågældende holdingvirksomhed på koncernniveau.

Det foreslås dog, at en finansiell holdingvirksomhed, der opfylder visse betingelser, ikke skal godkendes. Det gælder eksempelvis i forhold til en holdingvirksomhed, som alene er oprettet med det formål at besidde kapitalinteresser i virksomheder, og som desuden opfylder en række andre betingelser, der sikrer, at holdingvirksomhedens dattervirksomheder styres individuelt.

Desuden foreslås en række tilsynsbeføjelser, som Finanstilsynet kan gøre brug af, hvis den pågældende holdingvirksomhed ikke lever op til krav for godkendelse eller krav for at være undtaget for godkendelse. Det omfatter bl.a. muligheden for at give påbud i overensstemmelse med Finanstilsynets almindelige praksis eller begrænse virksomhedens mulighed for at foretage udlodninger til aktionærer mv.

Det bemærkes, at finansielle holdingvirksomheder, der er fritaget for godkendelse stadigvæk skal leve op til kapitalkrav på konsolideret niveau i overensstemmelse med konsolideringsreglerne i kapitel 12 i lov om finansiell virksomhed og første del i CRR.

De foreslåede ændringer er en direktivnær implementering af artikel 21a og 159a i CRD V.

2.16. SIFI-buffer

2.16.1. Gældende ret

Erhvervsministeren fastsætter i dag et bufferkrav til danske SIFler, det såkaldte SIFI-bufferkrav. Det sker gennem fastsættelse af en systemisk buffer for disse institutter. SIFI-bufferen er i tråd med det fastsatte niveau i den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6).

Inden erhvervsministeren fastsætter en SIFI-buffer skal det Europæiske Systemiske Risikoråd (ESRB), den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), Kommissionen og de kompetente og udpegede myndigheder i de eventuelt berørte medlemsstater underrettes en måned inden offentliggørelsen.

En sådan underretning gør nærmere rede for:

- a) Den systemiske eller makroprudentielle risiko i medlemsstaten.
- b) Grundene til, at størrelsen af de systemiske eller makroprudentielle risici udgør en trussel mod det finansielle systems stabilitet på nationalt plan og begrundet SIFI-buffersatsen.
- c) Begrundelsen for, at SIFI-bufferen anses for sandsynligvis at være effektiv til at begrænse risikoen og stå i rimeligt forhold hertil.
- d) En vurdering af SIFI-bufferens sandsynlige positive eller negative indvirkning på det indre marked på grundlag af de oplysninger, som medlemsstaten har til rådighed.
- e) Begrundelsen for, at ingen af de eksisterende foranstaltninger i dette direktiv eller i forordning (EU) nr. 575/2013, bortset fra artikel 458 og 459 i nævnte forordning, hver for sig eller i en kombination vil være tilstrækkelige til at imødegå den identificerede makroprudentielle eller systemiske risiko under hensyntagen til disse foranstaltningers relative effektivitet.
- f) Den SIFI-buffersats, som medlemsstaten ønsker at stille krav om.

Såfremt SIFI-bufferen fastsættes til over 3 pct., afventes Kommissionens udtalelse på underretningen, inden SIFI-bufferen fastsættes til dette niveau. Hvis Kommissionens udtalelse ikke er i overensstemmelse med den fastsatte buffer, følger erhvervsministeren Kommissionens udtalelse eller redegør for grundene til, at ministeren ikke ønsker at følge udtalelsen.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

CRD IV indeholdt i artikel 131 en O-SII-buffer til fastsættelse af bufferkrav til systemisk vigtige finansielle institutter. O-SII er direktivets betegnelse for nationalt udpegede SIFler. Da O-SII-bufferen i CRD IV maksimalt kunne fastsættes til 2 pct. af instituttets samlede risikoeksponeringer, kunne denne ikke rumme bufferniveauet til de mest systemiske danske institutter som fastsat i henhold til reglerne i Bankpakke 6, hvori det blev aftalt at fastsætte et SIFI-bufferkrav på op til 3 pct. for de mest systemiske danske institutter.

CRD V medfører ændringer af direktivets O-SII buffer, så denne nu kan fastsættes på det niveau, som er fastsat for SIFler i henhold til Bankpakke 6. Formålet med lovforslaget er derfor at fastholde den nuværende danske tilgang til fastsættelse af SIFI-bufferkrav ved at indføre en separat SIFI-buffer, som kan fastsættes på niveauet for SIFI-bufferkravene i henhold til i Bankpakke 6. Det sker konkret ved at implementere en O-SII-buffer. Der foreslås således ikke at ændre på den eksisterende tilgang, da der alene lægges op til at ændre den hjemmel, som anvendes til fastsættelsen af bufferkravet til danske SIFler (fra den systemiske buffer til O-SII-bufferen).

CRD V medfører samtidig med ændringerne til O-SII-bufferen også ændringer af den systemiske buffer i artikel 133 og 134, så denne ikke længere kan anvendes til at fastsætte et SIFI-bufferkrav, da den systemiske buffer ikke længere kan anvendes til afdækning af risici, som er omfattet af artikel 131.

2.16.3. Den foreslåede ordning

Forslaget medfører, at den danske SIFI-buffer fastsættes i en ny hjemmel, som implementerer CRD Vs O-SII-buffer. Det har ikke materiel betydning for fastsættelsen af SIFI-bufferen. SIFI-bufferen foreslås fortsat anvendt til at afdække risiciene ved SIFlers systemiskhed. Forslaget er udformet, så det både er i overensstemmelse med CRD V og Bankpakke 6.

Lovforslaget indebærer, at SIFler fortsat skal opfylde et krav om opretholdelse af en SIFI-buffer på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag. Det foreslås, at SIFI-bufferkravet skal bestå af en SIFI-buffersats multipliceret med instituttets samlede risikoeksponering. Den anvendte SIFI-buffersats på hvert SIFI vil afhænge af kategoriseringen af det enkelte instituts systemiskhed. Det foreslås, at erhvervsministeren fastsætter SIFI-buffersatsen for de enkelte kategorier af systemiskhed. Det svarer til den nuværende tilgang.

Som følge af CRD V foreslås det, at hvor et institut både er underlagt en G-SIFI-buffer og en SIFI-buffer, finder kun den højeste af disse anvendelse. For nuværende er der ikke identificeret danske G-SIFler, hvorfor dette på nuværende tidspunkt ikke vil have betydning i praksis. Formålet med ændringen er at skabe overensstemmelse mellem lov om finansiel virksomhed og CRD V samt forberede den danske retstilstand på, at der måtte blive identificeret et G-SIFI i Danmark.

Der vil med forslaget ikke være nogen materiel forskel fra den nuværende praksis. Den eneste forskel består i, at hjemlen til at fastsætte den eksisterende SIFI-buffer ændres, og at notifikationsproceduren i forhold til de relevante EU-myndigheder reduceres.

Notifikationsproceduren reduceres, da notifikationen for den systemiske buffer er mere omfattende end for O-SII-buffere. Notifikationen ved fastsættelsen af SIFI-bufferkravet skal således i dag, men ikke fremadrettet, indeholde følgende:

1. En nærmere redegørelse for den systemiske eller makroprudentielle risiko i medlemsstaten.
2. Baggrunden for, at størrelsen af disse risici udgør en trussel mod det finansielle systems stabilitet på nationalt plan.
3. En nærmere redegørelse for, hvorfor ingen af de eksisterende foranstaltninger i CRD IV eller i CRR, bortset fra artikel 458 og 459 i CRR, hver for sig eller i en kombination vil være tilstrækkelige til at imødegå den identificerede makroprudentielle eller systemiske risiko under hensyntagen til disse foranstaltningers relative effektivitet.

Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 125 a, stk. 5, for en nærmere gennemgang af notifikationsproceduren.

2.17. Systemisk buffer

2.17.1. Gældende ret

Den nuværende systemiske buffer er defineret i § 5, stk. 1, nr. 36 og den nærmere regulering fremgår af § 125 a, stk. 6, og § 125 h i lov om finansiel virksomhed. Den systemiske buffersats fastsættes af erhvervsministeren og anvendes på nuværende tidspunkt i Danmark kun for SIFler.

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser

CRD V indebærer, at den systemiske buffer ikke længere kan anvendes til at afdække risici, som er omfattet af artikel 131, som beskrevet i afsnit 2.16 i de almindelige bemærkninger. Dermed udelukker CRD V, at SIFI-buffere kan implementeres gennem den systemiske buffer, som det er tilfældet i

Danmark i dag. Der er derfor behov for ændringer i forhold til tilgangen, hvis SIFI-bufferen skal opretholdes. Desuden sker der en række præciseringer i direktivet, der skal sikre, at den systemiske buffer fastsættes ud fra hensynet om at forebygge og begrænse makroprudentielle eller systemiske risici, dvs. risici der vedrører integriteten af de finansielle markeder og økonomien generelt, og som går ud over risici for individuelle institutter.

Der vil blive udstedt en bekendtgørelse om den systemiske buffer, som nærmere specificerer den tekniske fastsættelse og opgørelse af den systemiske buffer for at forebygge og begrænse makroprudentielle eller systemiske risici.

2.17.3. Den foreslåede ordning

Med forslaget vil den systemiske buffer blive begrænset til kun at kunne anvendes med det formål at forebygge og afdække langsigtede systemiske eller makroprudentielle risici. Forslaget om at indføre en selvstændig SIFI-buffer medfører, at risici relateret særligt til SIFler og G-SIFler vil blive afdækket særskilt af de dertil indrettede buffere.

Det foreslås, at den systemiske buffer er kumulativ med et instituts SIFI-buffer og G-SIFI buffer i det omfang, at disse finder anvendelse. I Danmark betyder det i praksis, at et institut kan være underlagt både en SIFI-buffer og en systemisk buffer.

Erhvervsministeren har beføjelse til at anerkende en eller flere systemiske buffersatser fastsat i et andet land inden for Den Europæiske Unionen eller i et land, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område for så vidt gælder danske virksomheders eksponeringer i det pågældende land.

Hvis den anerkendte buffersats fastsat i et andet land og en systemisk buffersats fastsat i Danmark omfatter den samme risiko eller en risiko, der sidestilles hermed, finder den højeste af disse buffersatser anvendelse i forbindelse med opgørelsen af den systemiske buffer.

Hvis den anerkendte buffersats fastsat i et andet land forebygger og begrænser andre risici end de risici, der er omfattet af en dansk systemisk buffersats, skal erhvervsministeren træffe afgørelse om,

hvorvidt den udenlandske anerkendte systemiske buffersats og den danske systemiske buffersat er kumulative.

Ændringerne vil blive fastsat i en bekendtgørelse, hvor den systemisk buffer vil blive nærmere defineret. Bekendtgørelsen vil fastlægge nærmere regler for beregningen af den systemiske buffer samt uddybe de undergrupper af eksponeringer, som den systemiske buffer kan finde anvendelse på.

2.18. Brud på det kombinerede kapitalbufferkrav samt gearingsgradbufferkravet

2.18.1. Gældende ret

Det kombinerede kapitalbufferkrav, som er reguleret i § 125 a, består af kapitalbevaringsbufferen, jf. § 125 a, stk. 3, den virksomhedsspecifikke kontracykliske kapitalbuffer, jf. § 125 a, stk. 4, en systemisk buffer, jf. § 125 a, stk. 6, og en G-SIFI-buffer, jf. § 125 a, stk. 6, såfremt det pågældende institut er et G-SIFI. Kapitalbevaringsbufferen er fastsat til 2,5 pct. af de risikovægtede eksponeringer. Den kontracykliske buffer fastsættes kvartalsvis af erhvervsministeren under hensyntagen til diverse variable, som er relevante for adressere cykliske risici, for eksempel kreditudviklingen, overdreven udlånsvækst og særlige forhold i den nationale økonomi. Den kontracykliske buffersats kan bl.a. fastsættes efter henstilling fra Det Systemiske Risikoråd. Den systemiske buffer fastsættes ligeledes af erhvervsministeren på baggrund af systemiske risici. G-SIFI-buffersatserne fastsættes af erhvervsministeren for de institutter, der er udpeget som globale SIFler (G-SIFler), jf. § 125 g.

Ved brud på det kombinerede kapitalbufferkrav skal instituttet udregne sit maksimale udregningsbeløb og straks underrette Finanstilsynet om bruddet. Indtil det maksimale udregningsbeløb er udregnet, er der en række handlinger, som ikke er tilladte. Det maksimale udlodningsbeløb udregnes ud fra instituttets overskud multipliceret med en faktor mellem 0 og 1. Faktorens størrelse afhænger af størrelsen på instituttets overdækning til kravene i artikel 92, stk. 1, litra c, i CRR II.

Gearingsgradbufferkravet for G-SIFler er fastsat i artikel 92, stk. 1a, i CRR II. Gearingsgradbufferkravet gælder kun for G-SIFler og er fastsat som halvdelen af instituttets G-SIFI-buffersats. Gearingsgradbufferen skal opfyldes med kapital ud over den kapital, som bruges til at opfylde gearingsgradkravet på 3 pct. i artikel 92, stk. 1, litra d, i CRR II, samt et eventuelt tillæg til gearingsgradkravet

fastsat for at tage højde for risikoen for overdreven gearing i henhold til § 124 i lov om finansiel virksomhed.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Baggrunden for forslaget er at implementere dele af artikel 128 og dele af artikel 141a i CRD V. CRD V medfører ændringer til udregningen af det maksimale udlodningsbeløb, som indebærer, at det vil være overdækningen til det individuelle solvensbehov, der tages udgangspunkt i ved udregningen. Det har i dansk ret indtil videre været overdækningen til kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra c, i CRR, som udregningen af det maksimale udlodningsbeløb har taget udgangspunkt i. Kapitalgrundlagskravet er et kapitalkrav på 8 pct. af de risikovægtede aktiver, som alle danske institutter er underlagt.

Med CRD V indføres bestemmelser, som medfører, at brud på gearingsgradbufferkravet for G-SIFier, som defineret artikel 92, stk. 1a, i CRR II, sidestilles med brud på det kombinerede kapitalbufferkrav, så konsekvenserne for brud på gearingsgradbufferkravet svarer til brud på det kombinerede kapitalbufferkrav.

Der er for nuværende ikke identificeret danske institutter som er G-SIFier. Forslaget er en direktivnær implementering af CRD V.

2.18.3. Den foreslåede ordning

Forslaget definerer, hvornår et institut ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav. Definitionen af hvornår et institut ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav følger den hidtidige danske praksis på området.

Forslaget definerer også, hvornår et G-SIFI ikke opfylder gearingsgradbufferkravet. Instituttet som bryder med gearingsgradbufferkravet vil blive omfattet af de retsvirkninger, der for nuværende gælder et institut, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav.

Forslaget indebærer desuden, at hjemlen til bekendtgørelsen af nr. 1349 af 12. december 2014 om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder, ændres. Bekendtgørelsen vil blive tilrettet for at indføre den reviderede opgørelse af det maksimale udlodningsbeløb, som fremadrettet vil blive beregnet med udgangspunkt i overdækningen til det individuelle solvensbehov. Det vil medføre, at der vil være situationer, hvor et institut ikke er underlagt det maksimale udlodningsbeløb ved brud på det kombinerede kapitalbufferkrav under gældende lovgivning, men som med forslaget vil være underlagt det maksimale udlodningsbeløb. Det kan eksempelvis være en situation, hvor et institut bryder med det kombinerede kapitalbufferkrav, men hvor instituttets overdækning i form af egentlig kernekapital i forhold til kapitalgrundlagskravet er højere end det kombinerede kapitalbufferkrav. I dette tilfælde vil instituttet ikke være omfattet af et maksimalt udlodningsbeløb under den gældende lovgivning men vil være det fremadrettet.

I bekendtgørelsen om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder, vil Finanstilsynet fastlægge de nærmere regler for det gearingsrelaterede maksimale udlodningsbeløb. Det gearingsrelaterede maksimale udlodningsbeløb finder anvendelse for institutter, som bryder med gearingsgradbufferkravet. Gearingsgradbufferkravet gælder kun for G-SIF'er. Der er for nuværende ikke identificeret G-SIF'er i Danmark.

Forslaget kodificerer endvidere den gældende praksis om, at det kombinerede kapitalbufferkrav skal opfyldes med egentlig kernekapital, der ikke er anvendt til opfyldelse af andre risikobaserede kapitalkrav, jf. § 3, stk. 2, jf. § 2 i bekendtgørelse af nr. 1587 af 3. december 2015 om kapital til opfyldelse af det individuelle solvenstillæg for pengeinstitutter og realkreditinstitutter. Formålet hermed er at sikre udtrykkeligt overensstemmelse med CRD V. Dette indebærer ingen ændring af den gældende materielle retstilstand.

2.19. Ledelsesregler

2.19.1. Gældende ret

I lov om finansiel virksomhed er der krav om, at et medlem af bestyrelsen og direktionen i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed skal være egnede og hæderlige (fit and proper) til at varetage hvervet eller stillingen i virksomheden. Kravet følger af § 64 i lov om finansiel virksomhed. Tilsvarende krav gælder for en ansat, der er identificeret som nøgleperson i et G-SIFI, et SIFI, et gruppe 1-forsikringsselskab eller et pengeinstitut i medfør af § 64 c, stk. 4, og § 64 d, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel virksomhed og en nøgleperson i et G-SIFI, et SIFI, et gruppe 1-forsikringsselskab eller et pengeinstitut skal i forbindelse med sin indtræden i hvervet eller stillingen meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der har indflydelse på Finanstilsynets egnetheds- og hæderlighedsvurdering af vedkommende samt efterfølgende oplyse, hvis forholdene skulle ændre sig.

Lever et medlem af bestyrelsen eller direktionen ikke længere op til hæderlighedskravene i § 64, stk. 1, nr. 2-6, i lov om finansiel virksomhed, kan Finanstilsynet påbyde bestyrelsesmedlemmet at nedlægge sit hverv eller påbyde den finansielle virksomhed at afsætte et medlem af direktionen. Tilsvarende gælder for en ansat, der er identificeret som nøgleperson i et G-SIFI, et SIFI, et gruppe 1-forsikringsselskab eller et pengeinstitut. Finanstilsynet kan ikke efter de gældende regler påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv eller påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller en nøgleperson, hvis vedkommende ikke længere vurderes at leve op til kravene om egnethed.

De gældende egnetheds- og hæderlighedskrav finder ikke anvendelse for blandede holdingvirksomheder. De gældende regler giver endvidere ikke Finanstilsynet mulighed for at påbyde en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem i en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at nedlægge sit hverv, hvis vedkommende ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Bestyrelsen i en finansiel virksomhed skal sikre sig, at denne til enhver tid kollektivt er i besiddelse af tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Kravet om bestyrelsens kollektive egnethed følger af § 70, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med CRD V præciseres, at det er den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den blandende holdingvirksomhed, der har hovedansvaret for at sikre, at medlemmerne af ledelsesorganet til enhver tid har et tilstrækkeligt godt omdømme og besidder tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at varetage deres opgaver, jf. artikel 91, stk. 1, i CRD V.

Med henblik på at præcisere de finansielle virksomheders ansvar ved vurderingen af et ledelsesmedlems egnethed og hæderlighed foreslås, at den finansielle virksomhed skal påse overholdelsen af kravene om egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Dermed fritages det enkelte ledelsesmedlem ikke for ansvar for overholdelse af egnetheds- og hæderlighedskravene.

Det foreslås endvidere i overensstemmelse med artikel 91, stk. 1, i CRD V, at anvendelsesområdet for egnetheds- og hæderlighedskravene samt oplysningskravet i § 64, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed udvides til også at omfatte blandede holdingvirksomheder.

Efter gældende ret har Finanstilsynet ikke hjemmel til at afsætte et ledelsesmedlem eller en nøgleperson, fordi vedkommende ikke opfylder egnethedskravene, jf. § 64, stk. 1, nr. 1. Artikel 91, stk. 1, i CRD V, skelner ikke mellem forholdene nævnt i § 64, stk. 1, nr. 1, og forholdene nævnt i stk. 1, nr. 2-6, men foreskriver, at Finanstilsynet skal kunne gribe ind over for et ledelsesmedlem ved manglende overholdelse af kravene til egnethed og hæderlighed som helhed. Det foreslås at tilpasse den danske bestemmelse i overensstemmelse hermed.

2.19.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget præciseres det, at den finansielle virksomhed har ansvaret for at påse, at medlemmer af virksomhedens bestyrelse og direktion opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Forpligtelsen gælder både ved medlemmets indtræden i bestyrelse og direktionen og i den periode, hvor den pågældende varetager hvervet eller stillingen.

Anvendelsesområdet for § 64 foreslås udvidet til at omfatte blandede holdingvirksomheder.

Det foreslås, at Finanstilsynets mulighed for at påbyde en virksomhed at afsætte et direktionsmedlem og Finanstilsynets mulighed for at påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv udvides, så Finanstilsynet fremover også kan påbyde en blandet holdingvirksomhed, en finansiel holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed at afsætte et direktionsmedlem eller påbyde et bestyrelsesmedlem i disse virksomheder at nedlægge sit hverv, hvis medlemmet ikke opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene.

Med lovforslaget udvides Finanstilsynets bemyndigelse til at påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv og påbyde en virksomhed at afsætte en direktør eller en nøgleperson til også at omfatte situationer, hvor vedkommende ikke længere vurderes at opfylde kravet om tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring (egnethed), jf. § 64, stk. 1, nr. 1.

Det foreslås endvidere, at det præciseres, at der i vurderingen af bestyrelsens kollektive egnethed skal lægges vægt på, at bestyrelsen besidder en bred sammensætning af erfaring.

2.20. Aflønningsregler

2.20.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder regler om aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil (såkaldte ”væsentlige risikotagere”). De gældende aflønningsregler er en implementering af aflønningsreglerne i CRD IV. Aflønningsreglerne er endvidere en udmøntning af den politiske aftale om forsvarlig aflønningspolitik i den finansielle sektor af 31. august 2010 mellem den daværende regering (Venstre og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Liberal Alliance og den politiske aftale om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt den politiske aftale om aflønning i Bankpakke 6.

De gældende aflønningsregler indeholder krav om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab, et investeringsforvaltningsselskab og en finansiel holdingvirksomhed skal have en lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.

De gældende aflønningsregler stiller krav om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal sikre, at virksomhedens lønpolitik og de specifikke aflønningskrav i den finansielle regulering efterleves af kreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansieringsinstitutter og investeringselskaber inden for samme koncern. Sådanne virksomheder er desuden forpligtede til at sikre, at de ansatte inden for koncernen, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil, udpeges som væsentlige risikotagere.

Aflønningsreglerne indeholder begrænsninger for virksomhedens tildeling af variabel løn til medlemmer af virksomhedens bestyrelse og direktion samt væsentlige risikotagere. En af disse begrænsninger består i, at en del af den variable løn på tidspunktet for beregningen skal bestå af en balance af aktielignende instrumenter (instrumentkrav). Hvis der er tale om en virksomhed, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked, kan den variable løn bestå af tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed. En anden begrænsning for virksomhedens udbetaling af variabel løn indebærer, at udbetalingen af den variable løn skal ske over en periode på mindst 3 år, og for medlemmer af bestyrelsen eller direktionen mindst 4 år (udskydelseskrav).

2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det præciseres med CRD V, at virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral for at sikre, at lønpolitikken baseres på lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi, uanset den ansattes køn, jf. artikel 74, stk. 1 og artikel 92, stk. 2, litra a), i CRD V. Dette fremgår i dag ikke eksplicit af direktivet eller de danske aflønningsregler. Det foreslås at præcisere de danske aflønningsregler i overensstemmelse med direktivet.

Det følger af artikel 109 i CRD V, at virksomheder omfattet af direktivet skal sikre, at virksomhedens datterselskaber, inklusive de af virksomhedens datterselskaber, der ikke selv er omfattet af direktivet, opfylder de i direktivet fastsatte forpligtelser på aflønningsområdet. Det foreslås derfor at stille krav om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed og en blandet holdingvirksomhed skal sikre, at dattervirksomheder inden for koncernen lever op til virksomhedens lønpolitik og de specifikke aflønningskrav. Formålet med forslaget er at medvirke til at sikre, at der er en sund og effektiv risikostyring inden for samme koncern.

Ifølge det gældende instrumentkrav i aflønningsreglerne skal mindst 50 pct. af den variable løn del til virksomhedens ledelse og væsentlige risikotagere bestå af aktier, tilsvarende ejerandele afhængigt af virksomhedens juridiske struktur, aktiebaserede instrumenter eller, hvis der er tale om en virksomhed, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked, af tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed. Det følger af artikel 94, stk. 1, litra l), nr. i), i CRD V, at muligheden for at benytte sig af tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed ikke længere skal begrænses til virksomheder, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked. Det foreslås derfor at udvide muligheden for at anvende denne type instrumenter, således at virksomheder med kapitalandele optaget til handel på et reguleret marked også kan benytte sig sådanne instrumenter.

Udbetalingen af en væsentlig del af den variable løn til væsentlige risikotagere skal udskydes i mindst 4-5 år. For medlemmer af bestyrelse og direktion bør udskydelsesperioden som minimum udgøre 5 år, jf. artikel 94, stk. 1, litra m), i CRD V. Som følge af den politiske aftale om aflønning fra 2010 er den gældende udskydelsesperiode differentieret for så vidt angår væsentlige risikotagere og medlemmer af ledelsen, så udskydelsesperioden for væsentlige risikotagere er 3 år, og udskydelsesperioden for ledelsesmedlemmer er 4 år. Det foreslås, at der ikke ændres på differentieringen mellem ledelsen og væsentlige risikotagere, således at der opretholdes ét års forskel på udskydelseskravene. Udskydelsesperioden vil dermed blive 4 år for væsentlige risikotagere og 5 år for medlemmer af bestyrelse og direktion.

2.20.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, får mulighed for at anvende aktiebaserede instrumenter til at opfylde aflønningsreglernes instrumentkrav på tilsvarende måde som virksomheder, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked. Det vil medføre, at virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, fremover kan anvende andre former for instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed, men som svarer til de instrumenter, der i øvrigt er nævnt i § 77 a, stk. 1, nr. 4, 1. pkt.

Med lovforslaget foreslås det endvidere at forlænge udskydelsesperioden for andre væsentlige risikotagere til mindst 4 år, og udskydelsesperioden for medlemmer af bestyrelsen og direktionen til mindst 5 år med påbegyndelse fra beregningstidspunktet.

Det foreslås også at stille eksplicit krav om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber Is lønpolitik skal være kønsneutral med henblik på at sikre lige løn for arbejde af samme art eller arbejde af samme værdi.

Med lovforslaget pålægges en finansiel holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed, et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskaber I at sikre, at virksomhedens dattervirksomheder efterlever virksomhedens lønpolitik og de specifikke aflønningsregler, der udspringer af CRD V, uanset om dattervirksomheden er omfattet af direktivet på individuel basis eller ej.

2.21. Krav om effektiv virksomhedsstyring i tilladelsesprocessen

2.21.1. Gældende ret

Virksomheder, der ønsker at opnå en pengeinstituttiladelse, skal ansøge Finanstilsynet herom. Efter gældende ret stilles en række krav til, hvilke oplysninger Finanstilsynet har brug for til en vurdering af, om virksomheden skal have tilladelse. Der stilles bl.a. specifikke kapitalkrav, ledelsesmæssige krav samt egnethed- og hæderlighedskrav til bestyrelse og direktion. Det fremgår af den gældende § 14, at Finanstilsynet giver tilladelse, når de oplistede betingelser er opfyldt.

Finanstilsynet påser, som en del af kravene i § 14, på baggrund af en konkret vurdering, at ansøgerens forretningsgange og administrative forhold er forsvarlige. Det betyder, at Finanstilsynet sikrer, at ansøgeren har forsvarlige forretningsgange, herunder at forretningsgange for alle væsentlige områder er tilpasset ansøgerens aktiviteter. Det kan eksempelvis være områder vedrørende kreditstyring, herunder kreditpolitik mv., forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering, likviditet, operationel risiko, compliance- og risikostyring, god skik og it-sikkerhed. Finanstilsynet foretager en konkret vurdering af, om ansøgerens forretningsgange og administrative forhold er forsvarlige i forhold til at kunne drive pengeinstitutvirksomhed.

Finanstilsynet lægger bl.a. vægt på holdbarheden af ansøgerens foreslåede forretningsmodel samt at der er overensstemmelse mellem ansøgerens politikker, f.eks. kreditpolitik og forretningsmodel. Derudover er det væsentligt, at ansøgeren er i besiddelse af tilstrækkelige og kompetente ressourcer, der er tilpasset de aktiviteter, ansøgeren ønsker at tilbyde.

2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af gældende ret, at ansøgers forretningsgange og administrative forhold skal være forsvarlige før Finanstilsynet giver tilladelse til at drive pengeinstitut. Kravene i § 14 sikrer, at Finanstilsynet har de nødvendige oplysninger til brug for vurderingen af, om betingelserne for tilladelse, er opfyldte. Bestemmelsen har desuden til formål at give Finanstilsynet en indsigt i ansøgerens organisatoriske struktur, samt at sidestille krav, der stilles til institutter, der allerede er idriftsat med krav, der stilles ved stiftelsen. På den måde minimeres forskellene i kravene til virksomhedsstyringen, der stilles til pengeinstituttet på stiftelsestidspunktet, og de krav der stilles til et pengeinstitut, der har fået tilladelse og er i drift.

Det foreslås at udvide kravene til, hvilke betingelser en ansøger om tilladelse til at drive pengeinstitut skal opfylde, så det fremover vil være muligt for Finanstilsynet ikke at give tilladelse, hvis ansøgerens virksomhedsstyring, i henhold til § 71 i lov om finansiel virksomhed ikke er forsvarlig.

Det indebærer, at en ansøger om tilladelse fremover bl.a. skal have en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling. Derudover skal ansøgeren have skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder, effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som virksomheden er eller kan blive udsat for, samt nødvendige ressourcer, fyldestgørende interne kontrolprocedurer og god administrativ og regnskabsmæssig praksis.

Implementering af reglerne i artikel 10 i CRD V medvirker til at sikre, at der stilles samme krav til ansøgere om pengeinstitutstilladelse i Danmark, såvel som de øvrige medlemslande i EU.

Erhvervsministeriet ønsker at medvirke til at sikre ensartede vilkår for virksomheder, der ønsker en pengeinstitutstilladelse på tværs af EU.

2.21.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at tilføje en henvisning til § 71 i § 14, stk. 1, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed, hvilket sikrer en direktivnær gennemførelse ved implementering af artikel 10, stk. 1 i CRD V. Med den nye ordlyd vil bestemmelsen medføre, at ansøgere fremover ud over de gældende krav skal kunne dokumentere, at de har effektive former for virksomhedsstyring, som er nærmere defineret i § 71, nr. 1-9, før Finanstilsynet giver tilladelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 16.

2.22. Mellemliggende moderselskab i EU

2.22.1. Gældende ret

Der findes ikke i de gældende regler et krav om mellemliggende moderselskaber i EU i de tilfælde, hvor moderselskabet er beliggende i et tredjeland. Et moderselskab vil derfor efter de nugældende regler kunne være beliggende i et tredjeland, selv om det via datterselskaber m.v. har en væsentlig tilstedeværelse i EU. Det indebærer, at afviklingsmyndighederne inden for EU hver især vil have kontakt med myndighederne i tredjelandet, hvor moderselskabet er beliggende, om afviklingsstrategi- og planlægning. Det vil i en række tilfælde stille barrierer i vejen for afvikling, og dermed vanskeliggøre, en effektiv krisehåndtering af selskaberne.

I dag er der således ikke krav om, at der skal være etableret et mellemliggende moderselskab inden for EU. I dag kan moderselskabet være beliggende uden for EU, dvs. i et tredjeland. Der kan derfor være situationer, hvor afviklingsplanlægningen vil foregå individuelt i de pågældende lande og ud fra forskellige afviklingsstrategier, selvom afvikling af et datterselskab påvirker de resterende selskaber i koncernen. Hertil kommer, at koncernafvikling vil skulle ske med moderselskabets myndigheder i tredjelandet, hvilket typisk vil være underlagt et andet afviklingsregime end i EU.

2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Formålet med forslaget er at forbedre afviklingsmulighederne, herunder mulighederne for at gennemføre en koncernafvikling for institutter, der er beliggende i EU. Det sikres med forslaget, at institutterne kan håndteres på en effektiv måde i tilfælde af afvikling. Fremover vil afviklingsmyndighederne alene have et selskab at henvende sig til ved gennemførelse af afviklingsforanstaltninger i den del af koncernen, der ligger i EU. Der opnås derved en klar ansvarsfordeling i forbindelse med håndtering af en eventuel afviklingssituation. Det vil desuden smidiggøre afviklingsprocessen for institutter af tredjelandskoncerner, idet et fælles mellemliggende moderselskab beliggende i EU vil blive omfattet af de gældende regler om afviklingsplaner, genopretning mv.

Forslaget indeholder krav om etablering af et mellemliggende moderselskab i EU. Kravet gælder for institutter, der er en del af en koncern, hvor moderselskabet er hjemmehørende i et tredjeland, og alene såfremt koncernen har væsentlig indflydelse på EU's finansielle marked.

Der er behov for at indføre krav om ét fælles mellemliggende moderselskab beliggende i EU, således at en fælles indgangsvinkel for afviklingsmyndigheder etableres og afviklingsplanlægning muliggøres.

Der foreslås en minimumsgrænse for bestemmelsens anvendelse, da det er hensigten, at ikke alle institutter, uanset størrelse skal være omfattet, når blot de indgår i en tredjelandskoncern. Hensynet bag bestemmelsen er at lette en eventuel afvikling af institutter af en vis volumen, som f.eks. kan have selskaber i flere forskellige medlemslande. Forslagets krav om ét fælles mellemliggende moderselskab inden for EU vil medføre én indgangsvinkel for myndighederne ved afvikling.

Finanstilsynet kan under visse betingelser tillade etablering af to mellemliggende moderselskaber i EU. Det skyldes, at der kan være tilfælde, hvor afviklingen vil være mindre effektiv med ét fælles mellemliggende moderselskab, eller at kravet om ét mellemliggende moderselskab er uforeneligt med andre regler, som institutterne er underlagt. Desuden kan undtagelsen finde anvendelse, hvis institutterne er pålagt adskillelse af aktiviteter, af tilsynsmyndighederne i tredjelandet.

2.22.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at tilføje et nyt afsnit til kapitel 12 om mellemliggende moderselskab i EU efter § 175 e, i lov om finansiel virksomhed. § 175 f indeholder kravene til, hvilke institutter, der skal etablere ét fælles mellemliggende moderselskab i EU. Bestemmelsen indeholder desuden mulighed for under visse omstændigheder at tillade to mellemliggende moderselskaber. Forslaget oplister endvidere, hvilke virksomhedstyper der kan etableres som et fælles mellemliggende moderselskab.

Bestemmelsen stiller ikke krav om, at det fælles mellemliggende moderselskab etableres i Danmark, og det vil derfor være tilstrækkeligt, at det mellemliggende moderselskab er beliggende i et andet medlemsland inden for EU. Der er endvidere ikke krav om etablering af et nyt selskab, når der udpeges et fælles mellemliggende moderselskab. Det fælles mellemliggende moderselskab skal som udgangspunkt være et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et finansielt holdingselskab, der er godkendt hertil eller et blandet finansielt holdingselskab. Der kan således være tale om et eksisterende pengeinstitut, finansielt holdingselskab mv. Definitionen heraf følger den sædvanlige definition i § 5, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed. Et investeringsselskab kan udpeges som mellemliggende moderselskab i tilfælde, hvor ingen af de omfattede institutter har tilladelse som pengeinstitut. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor det alene er institutter, der har tilladelse som investeringsselskaber, som er beliggende inden for EU.

Der foreslås, en minimumsgrænse for, hvornår der skal etableres et mellemliggende moderselskab i EU. Med minimumsgrænsen omfattes alene koncerner med aktiver for en samlet værdi på 40 mia. euro eller mere. Aktiverne værdi opgøres på baggrund af alle datterselskaber og tredjelandsfilialer med tilladelse inden for EU. Forslaget indfører således en pligt for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I til at udpege ét fælles mellemliggende moderselskab, såfremt den samlede koncern i EU er over minimumsgrænsen.

Forslaget indeholder desuden en overgangsbestemmelse, hvorefter institutter, der var omfattet af § 175 f den 27. juni 2019, dvs. havde en samlet værdi af aktiver på 40 mia. euro denne dato i EU, skal have udpeget et mellemliggende moderselskab inden for EU senest den 30. december 2023. Dette finder tilsvarende anvendelse, hvor Finanstilsynet har tilladt to mellemliggende moderselskaber inden for EU.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 51 og § 5, stk. 6.

2.23. Finanstilsynets pligt til at udarbejde redegørelse, hvis staten har lidt tab i forbindelse med ophør af en finansiel virksomhed

2.23.1. Gældende ret

Det følger af gældende ret, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse i de tilfælde, hvor Finansiell Stabilitet har medvirket ved overdragelse af virksomheden i henhold til §§ 7 og 8 i lov om finansiel stabilitet, eller staten har lidt tab på en individuel statsgaranti stillet i henhold til lov om finansiel stabilitet, jf. § 352 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed. §§ 7 og 8 i lov om finansiel stabilitet omfattede kun pengeinstitutter, som var omfattet af den generelle statsgaranti, og afvikling i disse situationer var således forbundet med en risiko for tab for staten.

Finanstilsynet er i dag forpligtet til at udarbejde en redegørelse i tilfælde, hvor en finansiel virksomhed er ophørt, og et af tre forhold er indtruffet i forbindelse med eller i en kortere periode forud for virksomhedens ophør: 1) Finansiell Stabilitet har medvirket ved overdragelse af virksomheden i henhold til lov om finansiel stabilitet eller staten har lidt tab på en individuel statsgaranti stillet i henhold til lov om finansiel stabilitet, 2) staten har lidt tab på kapital indskudt i virksomheden i medfør af lov om kapitalindskud i kreditinstitutter eller på ejerbeviser, som staten har erhvervet som led i konverteringen af sådan kapital, eller 3) staten i øvrigt har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for virksomheden, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af virksomheden.

2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det overordnede formål med Finanstilsynets pligt til at udarbejde en redegørelse i de § 352 a nævnte situationer er at sikre offentlighed omkring Finanstilsynets tilsyn med en virksomhed, hvor staten har lidt tab som følge af virksomhedens ophør og derigennem skabe åbenhed omkring de forhold, der har ført til, at virksomheden har måtte krisehåndteres. Forpligtelsen til at udarbejde en redegørelse blev indført under finanskrisen, hvor afvikling af en virksomhed gennem Finansiell Stabilitet skete under den generelle statsgaranti og dermed i sidste ende for statens regning og risiko. Det blev derfor fundet rimeligt, at der var en øget gennemsigtighed af, hvad forholdene havde været op til, at et institut blev afviklet ved Finansiell Stabilitets medvirken.

Det følger af § 352 a, at hvis en afvikling af et nødlidende institut skete ved en udelukkende privat løsning, skulle der ikke udarbejdes en redegørelse. Lovgiver lagde da vægt på hensynet til at opretholde fortrolighed, når der blev fundet en privat løsning, og der således ville være et fortsættende institut. Omvendt skulle der udarbejdes en redegørelse, når krisehåndteringen skete ved Finansiell Stabilitets medvirken eller statens mellemkomst i situationer, der var forbundet med tab eller risiko for tab for staten.

Store dele af lov om finansiell stabilitet er ophævet, herunder de specifikke bestemmelser, som den gældende bestemmelse i § 352 a, stk. 1, nr. 1, henviser til. Bestemmelsen har derfor mistet sin betydning. I dag bliver omkostningerne til afvikling af en virksomhed gennem Finansiell Stabilitet som udgangspunkt båret af kreditorerne ved hel eller delvis nedskrivning af kreditorernes krav. Derfor lider staten ikke nødvendigvis tab, når en afvikling sker gennem Finansiell Stabilitet.

Formålet med offentlighed omkring Finanstilsynets tilsyn med en virksomhed, hvor staten har lidt tab som følge af virksomhedens ophør, er imidlertid fortsat relevant. Et sådant behov for offentlighed vil også være til stede ved eventuelle nye offentlige foranstaltninger, som gennemføres ved en fremtidig krisesituation.

2.23.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre § 352 a, stk. 1, nr. 1, hvorved henvisningen til regler, som er ophørt, slettes. I stedet foreslås bestemmelsen udformet således, at Finanstilsynet bliver forpligtet til at udarbejde en redegørelse, hvis staten har lidt direkte tab som følge af økonomisk bistand ved afvikling af virksomheden. Bestemmelsen udformes så også fremtidige nye offentlige foranstaltninger vil være omfattet af bestemmelsen, hvis foranstaltningen medfører et tab for staten i umiddelbar forbindelse med håndteringen af en finansiell virksomheds ophør.

Staten lider ikke nødvendigvis et direkte tab ved afvikling gennem Finansiell Stabilitet. At en virksomhed afvikles gennem Finansiell Stabilitet vil derfor ikke i sig selv være et udløsende forhold for, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 97.

2.24. Partsbegreb ved afgørelser om nødlidende eller forventeligt nødlidende

2.24.1. Gældende ret

Der er ikke i den gældende lovgivning særlige regler om partsstatus, når Finanstilsynet træffer afgørelse om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Partsstatus afgøres derfor af § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter den finansielle virksomhed, som Finanstilsynet træffer afgørelse over for, er part i forhold til Finanstilsynet.

Når Finanstilsynet træffer afgørelse om, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, kan Finansiell Stabilitet overtage kontrollen med den finansielle virksomhed. Når Finansiell Stabilitet har overtaget kontrollen med virksomheden, bliver det efter gældende ret Finansiell Stabilitet, der er part i Finanstilsynets afgørelse.

Efter gældende ret er medlemmer af bestyrelsen eller direktionen og kapitalejere i en finansiel virksomhed og virksomheder, der har snævre forbindelser til den finansielle virksomhed, tillige part i Finanstilsynets afgørelse om at inddrage den finansielle virksomheds tilladelse i medfør af §§ 224, stk. 1, eller 225, stk. 1, jf. § 355, stk. 2, nr. 8 og 9, i lov om finansiel virksomhed. Den fysiske eller juridiske person er dog kun part i afgørelsen for så vidt angår de dele af sagen, der vedrører den pågældende. Bestemmelsen giver dermed ikke de pågældende fysiske og juridiske personer adgang til fuld partsaktindsigt i en afgørelse rettet mod den finansielle virksomhed, men kun partsaktindsigt i oplysninger eller dokumenter, som vedrører den pågældende selv.

2.24.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det findes hensigtsmæssigt at udvide og præcisere partsbegrebet i lov om finansiel virksomhed i de situationer, hvor Finanstilsynet træffer afgørelse om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I er nødlidende eller forventeligt nødlidende med henblik på at sikre samme partsbegreb, som når Finanstilsynet træffer afgørelse om at inddrage den finansielle virksomheds

tilladelse. Med en sådan udvidelse vil medlemmer af bestyrelsen eller direktionen og kapitalejere i en finansiel virksomhed og virksomheder, der har snævre forbindelser til den finansielle virksomhed, få partsstatus.

Finanstilsynet er underlagt en skærpet tavshedspligt, som begrænser adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets afgørelser. Partsstatus giver en person adgang til partsaktindsigt. I dag får den siddende bestyrelse og direktion på tidspunktet for afgørelsen om, at et institut er nødlidende, adgang til afgørelsen ved virksomhedens modtagelse af den, men kan kun anmode om aktindsigt på vegne af virksomheden. Når virksomheden er overdraget til Finansiell Stabilitet, kan de nu udskiftede ledelsesmedlemmer, der modtog afgørelsen på virksomhedens vegne, ikke længere anmode om aktindsigt, da de ikke selv anses for at være part. Kapitalejere og virksomheder med snævre forbindelser til den finansielle virksomhed har i dag ikke adgang til Finanstilsynets afgørelse om, at den finansielle virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

I en række tilfælde er det relevant, at personer, som er omfattet af en afgørelse, har adgang til aktindsigt i de dele af afgørelsen, der vedrører den pågældende. Der er således tilfælde, hvor det er nødvendigt at give visse berørte parter partsstatus, som de ellers ikke ville være berettigede til efter det sædvanlige partsbegreb.

Den fysiske eller juridiske person vil kun have partsstatus i afgørelsen for så vidt angår de dele af sagen, der vedrører den pågældende. Udvidelsen giver dermed ikke de pågældende fysiske og juridiske personer adgang til fuld partsaktindsigt i en afgørelse rettet mod den finansielle virksomhed, men kun partsaktindsigt i oplysninger eller dokumenter, som vedrører den pågældende selv. Den nævnte personkreds vil have partsstatus også efter virksomhedens ophør.

2.24.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, der udvider partsbegrebet, så de, der på tidspunktet for Finanstilsynets afgørelse om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I er nødlidende eller forventeligt nødlidende, er bestyrelsesmedlemmer, direktionensmedlemmer eller kapitalejere i pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, bliver part i Finanstilsynets afgørelse for så vidt angår de dele af sagen, der vedrører den pågældende.

Det foreslås, at partsbegrebet tillige omfatter virksomheder, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I på tidspunktet for Finanstilsynets afgørelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 102.

2.25. Klage over afgørelse om at en virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende

2.25.1. Gældende ret

Afgørelser truffet af Finanstilsynet om, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, i henhold til § 224 a i lov om finansiel virksomhed er omfattet af klagefristen på fire uger i § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed til Erhvervsankenævnet.

2.25.2. Erhvervsministeriets overvejelser

En afgørelse truffet af Finanstilsynet i henhold til § 224 a i lov om finansiel virksomhed kan føre til, at Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Betingelserne for at Finansiell Stabilitet kan overtage kontrollen med et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I er, 1) at Finanstilsynet træffer afgørelse om, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, 2) Finanstilsynet vurderer, at der ikke er andre tiltag, der kan forhindre afvikling af virksomheden og 3) Finansiell Stabilitet vurderer, at offentlighedens interesse nødvendiggør iværksættelse af afviklingsforanstaltninger.

Når Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, vil bestyrelsen og direktionen som udgangspunkt blive udskiftet. Herefter kan kun personer udpeget af Finansiell Stabilitet udøve partsrettigheder på vegne af pengeinstituttet, realkre-

dit instituttet eller fondsmæglerselskabet I. Partsrettighederne i Finanstilsynets afgørelse om nødlidende eller forventeligt nødlidende følger, som udgangspunkt instituttet. Derfor overgår den hidtil gældende fire ugers klagefrist til Finansiell Stabilitet, når instituttet overdrages.

Den normale klagefrist i forhold til en afgørelse truffet af Finanstilsynet på fire uger bliver dermed illusorisk, da Finansiell Stabilitet ikke må forventes at ville klage over en afgørelse, som har ført til deres overtagelse af virksomheden. For at sikre mulighed for virksomheden til at kunne påklage en afgørelse om, at denne er nødlidende eller forventeligt nødlidende vil det kræve en særskilt hjemmel.

Virksomhedens mulighed for at klage skal holdes op imod offentlighedens interesse i, at Finansiell Stabilitet hurtigst muligt overtager kontrollen med et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, hvis Finanstilsynet har vurderet, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Der vil være risiko for forskydning mellem kreditorerne, hvis virksomheden skal fortsætte i en længere periode, imens klagefristen udløber. Forskydning mellem kreditorerne er uhenigtsmæssig ved en afvikling af virksomheden. Det er disse hensyn der ligger til grund for, at der allerede gælder en 24 timers klagefrist for Finanstilsynets afgørelser om brud på kapitalkrav i henhold til § 246, i lov om finansiell virksomhed. Begge tilfælde er kritiske faser, der medfører, at hensynet til afvikling af instituttet bør vægtes højt. Det anses derfor for rimeligt at indføre en 24 timers frist til at påklage Finanstilsynets afgørelse om, at et institut er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Når Finanstilsynet vurderer, at en virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, kan det få alvorlige konsekvenser for den finansielle stabilitet, hvis virksomheden ikke hurtigt tages under kontrol af Finansiell Stabilitet, så en kontrolleret afvikling kan finde sted. Derfor foreslås en kort tidsfrist for klage over Finanstilsynets afgørelse, så virksomhedens klageret opretholdes, men uden samtidig at skade en afvikling af virksomheden. Finanstilsynet vil i praksis typisk have en proces med virksomheden forud for en afgørelse i henhold til § 224 a i lov om finansiell virksomhed, hvor Finanstilsynet drøfter baggrunden for afgørelsen. Derudover vil virksomheden altid blive hørt om afgørelsen, og vil derfor have forberedelsestid i forhold til at have en eventuel klage klar på afgørelsestidspunktet.

2.25.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en særlig frist for at påklage en afgørelse truffet af Finanstilsynet i henhold til § 224 a i lov om finansiel virksomhed. Desuden gives der særlig adgang for bestyrelsen og direktionen til at føre klagen, hvis Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med virksomheden inden udløbet af 24 timer.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 105.

2.26. Ændringer som følge af disclosureforordningen

2.26.1. Gældende ret

I dag fremgår det af § 99 a i årsregnskabsloven, at store virksomheder skal supplere ledelsesberetningen i deres årsregnskab med en ikkefinansiel redegørelse for samfundsansvar, herunder oplysninger om miljøforhold og virksomhedens arbejde med at reducere klimapåvirkningen ved virksomhedens aktivitet, sociale forhold, personaleforhold m.v. Årsregnskabsloven gælder dog ikke for virksomheder, der er omfattet af regnskabsregler fastsat ved eller i henhold til lovgivningen for finansielle virksomheder, jf. § 1, stk. 3, nr. 1, i årsregnskabsloven.

For virksomheder på det finansielle område gælder dog lignende oplysningskrav om samfundsansvar fastsat efter den finansielle lovgivning. Sådanne oplysningskrav gælder for børsnoterede finansielle virksomheder, der på koncernniveau har 500 eller flere ansatte.

Ud over de ovennævnte regler findes der i dag ikke regler om oplysningsforpligtelser for virksomheder på det finansielle område, hvad angår hensyn til for eksempel miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold i investerings- og rådgivningsprocesser.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) blev vedtaget i november 2019. Forordningen skal finde anvendelse fra den 10. marts 2021 bortset fra reglerne i forordningens artikel 11, stk. 1–3, som vedrører oplysninger i periodiske rapporter om et produkts opfyldelse af miljømæssige eller sociale karakteristika eller samlede bæredygtighedsrelaterede indvirkning. Reglerne herom skal finde anvendelse fra den 1. januar 2022.

2.26.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Disclosureforordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i lov om finansiel virksomhed, som sikrer, at der kan føres et effektivt tilsyn med overholdelsen af forordningen.

Formålet med disclosureforordningen er at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i investeringsbeslutningstagning og i rådgivningsprocesser. Dette vil styrke investorenes muligheder for at kunne sammenligne produkters bæredygtighed og virksomheders tilgang til bæredygtighed. Dermed styrkes gennemsigtigheden på området for bæredygtig finansiering med henblik på at skabe tillid til denne type finansiering, øge investeringen i bæredygtige produkter og fremme den grønne omstilling.

Disclosureforordningen stiller krav til finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere om at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i de oplysningsforpligtelser, der gælder ved investerings- og i rådgivningsprocesser.

Desuden indfører forordningen to former for bæredygtige finansielle produkter, et produkt der fremmer miljømæssige eller sociale karakteristika, jf. artikel 8, og et produkt, der har bæredygtige investeringer eller en reduktion af CO₂-emissioner som sit mål, jf. artikel 9. For disse to typer bæredygtige finansielle produkter gælder der yderligere oplysningsforpligtelser.

For at sikre et effektivt tilsyn med disclosureforordningen udpeges Finanstilsynet som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen. Finanstilsynet får alle de nødvendige tilsynsbeføjelser til at påse overholdelsen heraf. Det er bl.a. vigtigt, at Finanstilsynet får mulighed for at reagere over for manglende overholdelse af de oplysningsforpligtelser, som disclosureforordningen introducerer. Herunder er det vigtigt, at Finanstilsynet vil kunne benytte sig af de reaktionsmuligheder, som allerede udgør et led i Finanstilsynets almindelige tilsynsudøvelse i medfør af lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet har i dag bl.a. mulighed for at give påbud og påtaler for manglende overholdelse af gældende krav og regler.

2.26.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af disclosureforordningen. På den baggrund foreslås den eksisterende tilsynsbestemmelse i § 344, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed tilpasset.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet bl.a. kunne give påbud eller påtaler for manglende overholdelse af de krav, som disclosureforordningen stiller til virksomhedernes oplysningsforpligtelser.

Det foreslås endvidere at tilpasse § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, om, hvem der kan anses for at være parter i forhold til de afgørelser, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe over for virksomheder i medfør af disclosureforordningen.

Det foreslås også at tilpasse § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter afgørelser truffet i medfør af disclosureforordningen vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet.

Til sidst foreslås det at tilpasse § 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, så erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som Kommissionen eventuelt måtte vedtage i medfør af disclosureforordningen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 94, 101, 104 og 106.

2.27. Nøglepersoner i forsikringsholdingvirksomheder

2.27.1. Gældende ret

Artikel 41-50 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) – herefter Solvens II-direktivet - regulerer det ledelsessystem, der skal være i de forsikringsselskaber, der er omfattet af direktivets regler. Ledelsessystemet omfatter bl.a. egnetheds- og hæderlighedskrav til personer, der driver selskabet eller indtager nøglefunktioner.

Forsikringselskaber skal som minimum have fire nøglefunktioner i henhold til Solvens II-direktivet. Det er risikostyringsfunktionen (følger af artikel 44, stk. 4), compliancefunktionen (følger af artikel 46, stk. 1), den interne auditfunktion (følger af artikel 47, stk. 1) og aktuarfunktionen (følger af artikel 48, stk. 1). Personer, som er ansvarlige for nøglefunktioner, er ”nøglepersoner”.

Solvens II-direktivets artikel 246, stk. 1, fastsætter bl.a., at kravene i artikel 41-50 vedrørende ledelsessystemer i forsikringselskaber finder tilsvarende anvendelse på koncernniveau. Reglerne skal derfor ligeledes finde anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder. Artikel 246 indebærer herunder konkret, at kravene i artikel 42 om vurdering af egnethed og hæderlighed af selskabets nøglepersoner og underretning af tilsynsmyndigheden om bl.a. nøglepersoner ligeledes skal finde anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.

Ved lov nr. 552 af 7. maj 2019 blev reglerne om nøglepersoner i gruppe 1-forsikringselskaber samlet i en ny § 64 d i lov om finansiel virksomhed, hvorefter de tidligere bestemmelser, der før også fandt anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder, blev ophævet. Forsikringsholdingvirksomheder blev ikke udtrykkeligt omfattet af § 64 d, og den nye bestemmelse blev ikke ved samme lejlighed indsat i § 1, stk. 2, som fastsætter hvilke bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, der finder anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.

Siden den 1. juli 2019 har forsikringsholdingvirksomheder som en utilsigtet konsekvens af lov nr. 552 af 7. maj 2019 ikke været omfattet af reglerne i § 64 d, stk. 1-4.

Den gældende § 64 d, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed fastsætter krav for gruppe 1-forsikringselskaber om identifikation af nøglepersoner, underretning af Finanstilsynet om de identificerede nøglepersoner og vurdering af egnethed og hæderlighed af selskabets nøglepersoner. § 64 d, stk. 1, fastsætter, at et gruppe 1-forsikringselskab som led i sin virksomhedsstyring har pligt til at identificere selskabets nøglepersoner. § 64 d, stk. 2, fastsætter, at et gruppe 1-forsikringselskab uden unødigt ophold skal underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der er identificeret som nøglepersoner, herunder hvilke stillinger de pågældende varetager. § 64 d, stk. 3, fastsætter, at nøglepersonerne skal opfylde kravene om egnethed og hæderlighed og skal meddele Finanstilsynet oplysninger herom ved indtræden og ved efterfølgende ændringer. Endelig fastsætter § 64 d, stk. 4, at et gruppe 1-forsikringselskab skal underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling

eller ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. § 64 d implementerer artikel 42 i Solvens II-direktivet.

Selvom forsikringsholdingvirksomheder siden 1. juli 2019 ikke har været omfattet af reglerne i § 64 d i lov om finansiel virksomhed, er forsikringsholdingvirksomheder fortsat omfattet af bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. med senere ændringer, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 4 (ledelsesbekendtgørelsen).

Forsikringsholdingvirksomheder skal som følge af § 17, stk. 1 og 2, i ledelsesbekendtgørelsen stadig have mindst 4 nøglefunktioner: Risikostyringsfunktion, compliancefunktion, aktuarfunktion og intern auditfunktion, samt udpege en nøgleperson som ansvarlig for hver af disse. Forsikringsholdingvirksomheder kan opfylde kravet om fire nøglefunktioner ved at anvende splitansættelser i forsikringsdattervirksomheden og forsikringsholdingvirksomheden. Desuden kan forsikringsholdingvirksomheder i henhold til § 1, stk. 5, i ledelsesbekendtgørelsen søge dispensation fra kravet om at udpege en aktuarfunktion, da forsikringsholdingvirksomheden ikke har forsikringsrisici.

Kravene i § 64 d, i lov om finansiel virksomhed til gruppe 1-forsikringsselskaber og disses nøglepersoner suppleres af artiklerne 269-272 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

2.27.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre at forsikringsholdingvirksomheder også identificerer deres nøglepersoner og skal underrette Finanstilsynet og overholde krav om nøglepersoners egnethed og hæderlighed, bør de krav, der nu fremgår af § 64 d, igen gælde for forsikringsholdingvirksomheder.

Ved lov nr. 552 af 7. maj 2019 blev der indsat en ny underretningspligt for gruppe 1-forsikringsselskab i § 64 d, stk. 2. Selvom bestemmelsen var ny, ændrede den ikke væsentligt på gruppe 1-forsikringsselskabernes praksis for underretning, da Finanstilsynet allerede modtog underretningerne i forbindelse med indsendelse af skemaer om egnetheds- og hæderlighedsvurdering. Underretningspligten

vil også være ny for forsikringsholdingvirksomhederne men forventes heller ikke at ændre væsentligt på disse selskabers underretningspraksis i forhold til kravene indtil den 1. juli 2019.

2.27.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte et nyt § 64 d, stk. 5, hvorefter kravene om identifikation af nøglepersoner, egnethed og hæderlighed og underretning af Finanstilsynet ved både identifikationen og senere ændringer, jf. § 64 d, stk. 1-4, udvides til også at omfatte forsikringsholdingvirksomheder.

Med den foreslåede ændring vil reglerne blive bragt tilbage til den retstilstand, der var gældende, indtil reglerne blev ændret den 1. juli 2019 som en utilsigtet konsekvens af lov nr. 552 af 7. maj 2019. Dog foreslås det samtidig at indføre den præcisering af underretningspligten for forsikringsholdingvirksomheder, som blev indført for gruppe 1-forsikringsselskaber i den nye § 64 d, stk. 2 med lov nr. 552 af 7. maj 2019.

Forsikringsholdingvirksomheder vil derfor fremadrettet være underlagt krav om identificering af selskabets nøglepersoner (efter § 64 d, stk. 1) og underretning af Finanstilsynet ved identifikationen (efter § 64 d, stk. 2). Nøglepersonerne vil efter § 64 d, stk. 3, skulle opfylde kravene om egnethed og hæderlighed i den gældende § 64, stk. 1 og 2. Endelig vil en forsikringsholdingvirksomhed i henhold til § 64 d, stk. 4, skulle underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene om egnethed og hæderlighed i den gældende § 64, stk. 1. Finanstilsynet vurderer på baggrund af underretningerne og oplysninger fra nøglepersonerne de enkelte nøglepersoners egnethed og hæderlighed i henhold til § 64, stk. 1 og 2.

Forsikringsholdingvirksomheder er allerede underlagt krav om identificering af selskabets nøglepersoner i henhold til § 17, stk. 2, i ledelsesbekendtgørelsen. Det vil derfor kun have formel betydning, når § 64 d, stk. 1, udvides til også at gælde for forsikringsholdingvirksomheder.

Derimod vil kravene i § 64 d, stk. 2-4, være nye for forsikringsholdingvirksomheder. Forslaget vil således indebære, at forsikringsholdingvirksomheder fremadrettet vil skulle foretage indberetninger i henhold til § 64 d, stk. 2 og 4, samt at forsikringsholdingvirksomhedens nøglepersoner i henhold til

§ 64 d, stk. 3, igen skal leve op til kravene om egnethed og hæderlighed i den gældende § 64, stk. 1 og 2.

Med den foreslåede ændring vil forsikringsholdingvirksomheder skulle overholde § 64 d på samme vis som gruppe 1-forsikringsselskaber.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 4 og 21.

2.28. Ændring af regler om afgifter for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter

2.28.1. Gældende ret

Efter den gældende bestemmelse i § 361, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, betaler virksomheder med tilladelse efter lov om betalinger, en fast årlig afgift til Finanstilsynet, der dækker de omkostninger, som Finanstilsynet har ved at føre tilsyn med virksomhederne.

Virksomheder med tilladelse som betalingsinstitut efter § 9 i lov om betalinger betaler i henhold til § 361, stk. 3, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed årligt 91.400 kr. til Finanstilsynet.

Virksomheder med tilladelse som e-pengeinstitut efter § 8 i lov om betalinger betaler i henhold til § 361, stk. 3, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed årligt 134.000 kr. til Finanstilsynet.

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester efter § 51 i lov om betalinger betaler i henhold til § 361, stk. 3, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed årligt 9.200 kr. til Finanstilsynet.

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge efter § 50 i lov om betalinger betaler i henhold til § 361, stk. 3, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed årligt 13.000 kr. til Finanstilsynet.

Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester efter § 60 i lov om betalinger betaler i henhold til § 361, stk. 3, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed årligt 25.000 kr. til Finanstilsynet.

Grundbeløbene i § 361, stk. 3, er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling efter finansloven i henhold til § 361, stk. 11.

2.28.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Bestemmelsen i § 361, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed medfører, at alle e-pengeinstitutter, som har tilladelse efter § 8 i lov om betalinger, betaler den samme årlige afgift til Finanstilsynet, uanset størrelse. Tilsvarende betaler alle betalingsinstitutter, som har tilladelse efter § 9 i lov om betalinger, den samme årlige afgift til Finanstilsynet, uanset størrelse. Afgiften er højere for e-pengeinstitutter end for betalingsinstitutter, jf. ovenfor. Afgifterne har til formål at dække de omkostninger, som Finanstilsynet har ved at føre tilsyn med virksomhederne.

Finanstilsynets erfaringer har vist, at der ikke er væsentlig forskel på de ressourcer, Finanstilsynet anvender på at føre tilsyn med henholdsvis e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter af samme størrelse. Det har imidlertid vist sig, at der er væsentlig forskel på de ressourcer, som Finanstilsynet anvender til at føre tilsyn med henholdsvis store, mellemstore og små e-penge- og betalingsinstitutter.

De gældende regler medfører, at små og mellemstore e-penge- og betalingsinstitutter, herunder ny-startede institutter, som i almindelighed kræver få ressourcer i forbindelse med Finanstilsynets løbende tilsyn, betaler den samme afgift som store og etablerede e-penge- og betalingsinstitutter, der kræver flere ressourcer, for at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn.

Det vurderes derfor hensigtsmæssigt at justere reglerne for opkrævning af afgifter for e-penge- og betalingsinstitutter, således at opkrævningen af afgifterne bedre afspejler de reelle omkostninger, som Finanstilsynet har ved at føre tilsyn med de enkelte virksomheder.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at det bedst egnede middel til at opnå dette er at justere modellen for opkrævning af afgifter, så e-penge- og betalingsinstitutter størrelsesmæssigt inddeles i tre kategorier, som hver især opkræves en forskellig afgift. Virksomheder under Finanstilsynets tilsyn vil med en sådan løsning betale en afgift, der i højere grad svarer til de ressourcer, som Finanstilsynet bruger på at føre tilsyn med virksomhederne.

Det er endvidere Erhvervsministeriets vurdering, at en ændring af afgiftsbestemmelsen også vil bidrage til at styrke innovationen på betalingsområdet, da nystartede virksomheder, der i deres opstart typisk gennemfører meget få transaktioner, vil blive pålagt en mindre afgift, end tilfældet er i dag.

Erhvervsministeriet har endelig overvejet forholdet mellem den afgift, der betales af virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge og den afgift, der betales af virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester.

Da Finanstilsynets erfaring viser, at der ikke er væsentlig forskel på de ressourcer, som Finanstilsynet anvender i forbindelse med at føre løbende tilsyn med de to typer af virksomheder, vurderes det hensigtsmæssigt, at disse virksomhedstyper fremadrettet betaler den samme årlige afgift til Finanstilsynet.

2.28.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at nyaffatte § 361, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter modellen for opgørelse af den afgift, som e-penge- og betalingsinstitutter betaler til Finanstilsynet, baseres på den beløbsmæssige værdi af det enkelte instituts samlede gennemførte betalingstransaktioner tillagt de gennemsnitlige udestående elektroniske penge, hvis der er tale om et e-pengeinstitut.

Forslaget medfører for betalingsinstitutter, at de betalingsinstitutter, der i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår har gennemført betalingstransaktioner for mindre end 250 mio. kr., skal betale en afgift på 25.000 kr. Betalingsinstitutter, der i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår har gennemført betalingstransaktioner for mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr., skal betale en afgift på 80.000 kr. Endelig skal betalingsinstitutter, der i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår har gennemført betalingstransaktioner for mere end 100 mia. kr. betale en afgift på 500.000 kr.

Forslaget medfører for e-pengeinstitutter, at disse skal betale en afgift på 25.000 kr., når summen af e-pengeinstitutts gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstitutts samlede gen-

nemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr. E-pengeinstitutter skal betale en afgift på 80.000 kr., når summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr. Endelig skal e-pengeinstitutter betale en afgift på 500.000 kr., når summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

Forslaget medfører endelig, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester og virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge skal betale en afgift på 11.100 kr.

Grundbeløbene i den foreslåede § 361, stk. 3, er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 11.

2.29. Bemyndigelse til at fastsætte kompetencekrav for ansatte hos investeringsforvaltningsselskaber

2.29.1. Gældende ret

Det fremgår af § 43, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren fastsætter regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, filialer af udenlandske pengeinstitutter og investeringselskaber samt tilknyttede agenter omfattet af § 9 a, der yder rådgivning om finansielle instrumenter. Ministeren fastsætter endvidere regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som præsenterer, tilbyder, rådgiver om eller administrerer boligkreditaftaler.

Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 864 af 23. juni 2017 om kompetencekrav til ansatte, der yder investeringsrådgivning og formidler information om visse investeringsprodukter, herefter kompetencekravs bekendtgørelsen.

2.29.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det vurderes hensigtsmæssigt at udvide bemyndigelsen i § 43, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, så erhvervsministeren ligeledes fastsætter kompetencekrav for ansatte i investeringsforvaltningsselskaber.

Investeringsforvaltningsselskaber administrerer danske UCITS, dvs. investeringsforeninger, SIKAVer (selskaber for investering med kapital der er variabel) og værdipapirfonde.

Et investeringsforvaltningsselskab kan få tilladelse af Finanstilsynet til at udøve investeringsrådgivning. Investeringsforvaltningsselskaber er i dag ikke omfattet af anvendelsesområdet i kompetencekravsbekendtgørelsen. Hvis et investeringsforvaltningsselskab med tilladelse til at yde investeringsrådgivning yder investeringsrådgivning til detailinvestorer, bør de ansatte i investeringsforvaltningsselskabet på lige fod med ansatte i pengeinstitutter m.v. også være omfattet af kompetencekravsbekendtgørelsen. Det ud fra et hensyn til investorbekendtgørelsen. Kompetencekravsbekendtgørelsen fastsætter bl.a. krav til, at virksomheden skal sikre, at dens ansatte, som yder investeringsrådgivning, har den fornødne erfaring, uddannelse og kompetencer til at yde en forsvarlig rådgivning til detailkunder.

Erhvervsministeriet vurderer, at anvendelsesområdet i kompetencekravsbekendtgørelsen bør udvides til også at omfatte investeringsforvaltningsselskaber af hensyn til investorbekendtgørelsen. Med udvidelse af bemyndigelsen i § 43, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, vil investeringsforvaltningsselskaber kunne blive omfattet af kompetencekravsbekendtgørelsens anvendelsesområde. Det vil øge investorbekendtgørelsen for detailinvestorer, da de ansatte i et investeringsforvaltningsselskab, som yder investeringsrådgivning til detailkunder, vil skulle have de fornødne kompetencer til at yde en forsvarlig investeringsrådgivning til detailkunder.

2.29.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre § 43, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, så investeringsforvaltningsselskaber omfattes af bestemmelsen.

Ændringen vil medføre en bemyndigelse til, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav til ansatte i investeringsforvaltningsselskaber. Bemyndigelsen kan anvendes til at omfatte investeringsforvaltningsselskaber af kompetencekravsbekendtgørelsen.

3. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Med lovforslaget udvides Finanstilsynet gældende tilsynsforpligtelse i forhold til pengeinstitutternes NEP-krav. Komplexiteten i beregningerne og frekvensen for fastsættelsen af NEP-krav vil blive højere ligesom Finanstilsynets tilsyn med overholdelsen af NEP-kravet, herunder størrelsen af kapitalgrundlag, størrelsen af nedskrivningseggede forpligtelser, og størrelsen af andre forpligtelser, der er omfattet af bail-in, samt sammensætningen af kapitalgrundlag og nedskrivningseggede passiver, vil være mere omfattende.

Endvidere medfører lovforslaget, at Finanstilsynet fremover skal beregne og fastsætte, at en del af kravet om nedskrivningseggede passiver skal opfyldes med passiver, der er efterstillet simple krav, dvs. stille krav om subordination af passiver der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningseggede passiver.

Dele af lovforslaget, der implementerer BRRD II, vil derfor medføre et øget ressourcebehov for Finanstilsynet. Der skønnes behov for ekstra årsværk i 2020-2023. Ressourcebehovet dækkes ved Finanstilsynets opkrævning af afgifter fra den finansielle sektor, og det vil derfor ikke have statsfinansielle konsekvenser.

Med lovforslaget udpeges Finanstilsynet til at føre tilsyn med disclosureforordningen. Der henvises til [LF nr. XX] for en redegørelse af de økonomiske konsekvenser forbundet hermed.

Med lovforslaget skal Finanstilsynet fremover foretage egnetheds- og hæderlighedsvurderinger af ledelsen i blandede holdingvirksomheder. Finanstilsynet skal fremover føre tilsyn med, om pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I har en kønsneutral lønpolitik. Det forventes, at konsekvenserne er begrænsede, og kan holdes inden for den eksisterende ramme.

Lovforslagets udvidelse af partsbegrebet ved afgørelse om forventeligt nødlidende eller nødlidende virksomheder kan medføre, at Finanstilsynet vil modtage flere aktindsigtsanmodninger, der skal imødekommes. Der forventes at være tale om et øget ressourceforbrug i Finanstilsynet af et forholdsvis begrænset omfang.

Lovforslaget vurderes at efterleve de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning.

4. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige negative eller positive implementerings konsekvenser for det offentlige.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5.1. Administrative konsekvenser

Det er vurderingen, at de administrative konsekvenser for erhvervslivet af lovforslaget ikke overstiger 4 mio. kr. årligt, hvorfor konsekvenserne ikke er blevet kvantificeret nærmere.

BRRD II er et rammedirektiv. Det indebærer, at krav og forpligtelser til erhvervslivet skal præciseres i forordninger, der vil blive udarbejdet i løbet af 2020. De erhvervsøkonomiske konsekvenser som følge af krav og forpligtelser i BRRD II, der præciseres i forordninger, vil ikke blive kvantificeret i forbindelse med dette lovforslag, men i forbindelse med vedtagelse af den relevante forordning.

5.2. Øvrige efterlevelseseffekter

Det skønnes, at lovforslaget vil medføre øvrige efterlevelseseffekter for erhvervslivet. Det vurderes, at de øvrige efterlevelseseffekter er under 10 mio. kr. årligt. Konsekvenserne er derfor ikke kvantificeret nærmere.

Lovforslaget medfører en række krav til virksomhederne, herunder krav om nedskrivningsegnete passiver og gældsbufferkrav. Virksomhederne er allerede i dag underlagt sådanne krav.

For så vidt angår krav om subordination indføres der med lovforslaget såvel nedre som øvre grænser for, hvor stor en andel af kravet til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet kan fastsætte for SIFI-pengeinstitutter, skal være opfyldt med subordinerede nedskrivningsegne passiver. Det vil indebære en lempelse for institutterne.

Blandede holdingvirksomheders ledelse bliver fremover omfattet af egnetheds- og hæderlighedskravene, hvilket kan give øgede efterlevelseseffekter.

5.3. Skatter, afgifter, subsidier m.v.

Med lovforslaget ændres den nuværende afgift, som betalings- og e-pengeinstitutter betaler for, at Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhederne. Efter den foreslåede model afhænger afgiftens størrelse ikke af typen af virksomhed, men af virksomhedens størrelse. Det betyder, at store e-penge- og betalingsinstitutter fremover skal betale en højere afgift end mellemstore institutter. Tilsvarende skal mellemstore institutter betale mere end små institutter.

Differentieringen afspejler, at det kræver markant flere ressourcer at føre løbende tilsyn med store institutters overholdelse af lovens krav, end det er tilfældet for små og mellemstore institutter, og tilsvarende for de mellemstore ift. de små institutter.

Den foreslåede afgiftsmodel baseres på den samlede beløbsmæssige værdi af det enkelte instituts gennemførte betalingstransaktioner og de samlede udestående elektroniske penge, hvis der er tale om et e-pengeinstitut. Der ændres ikke på det samlede afgiftsniveau for betalings- og e-pengeinstitutter.

5.4. Agil erhvervsrettet regulering

Erhvervsministeriet vurderer, at principperne for agil erhvervsrettet regulering ikke er relevante for lovforslaget.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at få administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget er som udgangspunkt udtryk for direktivnær implementering.

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (BRRD II).

På enkelte områder går lovforslaget videre end direktivets krav for at sikre den finansielle stabilitet.

BRRD II indfører krav om, at virksomhederne skal opfylde en del af kravet om nedskrivningsegne passiver (NEP-krav) med subordinerede passiver. Subordinerede passiver er efterstillede passiver, dvs. kapitalgrundlag og efterstillede forpligtelser. Efterstillede forpligtelser er krav, herunder indskud, almindelige usikrede gældsforpligtelser m.v. Formålet med at efterstille kravene er, at de nedskrives (tager tab) før de simple krav ved en afvikling af et nødlidende institut og mindsker derfor alt andet lige, at f.eks. indskydere med indskud over indskydergarantigrænsen på 750.000 kr. oplever tab.

Formålet med kravet om subordination er bl.a. at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling af en nødlidende bank m.v. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for at nedskrive eller konvertere passiver til egenkapital, er det afgørende, at der ikke opstår tvivl om, hvorvidt det er juridisk muligt, at de subordinerede passiver kan anvendes hertil.

Ifølge BRRD II er der imidlertid visse grænser for omfanget af subordination, så hele NEP-kravet ikke nødvendigvis vil skulle opfyldes af sådanne passiver. Afviklingsmyndighederne kan i udgangspunktet fastsætte krav om maksimal subordination for op til 30 pct. af de større virksomheder, herunder SIFI-institutter (systemisk vigtige finansielle institutter). Direktivet giver dog mulighed for, at øge kravet om maksimal subordination for mere end 30 pct. af virksomhederne.

Finanstilsynet fastsætter i dag krav om, at hele kravet om nedskrivningsegne passiver (NEP-kravet) skal opfyldes med passiver, der bærer tab før simple krav. Dvs. at alle danske institutter allerede skal opfylde et krav om fuld subordination.

Det foreslås derfor at give Finanstilsynet beføjelse til at justere kravet om subordination op til maksimumsgrensen for alle omfattede danske virksomheder.

Det vil understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling af et nødlidende institut, og det reducerer risikoen for, at staten vil skulle træde til i en afviklingssituation, ligesom det reducerer risikoen for evt. efterfølgende erstatningskrav fra kreditorer m.v. Desuden betyder den lavere risiko for tab for indskydere og andre simple kreditorer, at der er lavere risiko for, at indskydere trækker deres indskud ud af pengeinstitutter, der af indskyderne vurderes at være i risiko for at få solvens- eller likviditetsmæssige problemer.

Derudover går lovforslaget videre end kravet i artikel 71 a for at sikre overensstemmelse med de gældende regler i dansk ret.

Artikel 71 a i BRRD II indfører en pligt for et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut til at indsætte en klausul i de finansielle kontrakter, som virksomheden indgår, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling. Medlemsstaterne har mulighed for at udvide denne pligt til at gælde for alle kontrakter og ikke kun finansielle kontrakter.

Virksomhederne er allerede i dag forpligtet til at indsætte en klausul i de kontrakter, som virksomheden indgår, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, der anerkender Finanstilsynets og

Finansiel Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. Det følger af § 274 i lov om finansiel virksomhed. For at sikre overensstemmelse mellem de gældende regler i § 274 i lov om finansiel virksomhed og den nye bestemmelse i artikel 71 a i BRRD II, vurderer Erhvervsministeriet, at artikel 71 a skal implementeres på en måde, så pligten gælder alle kontrakter og ikke kun finansielle kontrakter. Dette vil også sikre overensstemmelse med Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling, der gælder for alle kontrakter og ikke kun er begrænset til finansielle kontrakter.

Med forslaget til § 276 i lov om finansiel virksomhed skal de omfattede virksomheder dermed sikre, at de kontrakter, som virksomheden indgår, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling. Det foreslås, at bestemmelsen finder anvendelse på alle kontrakter.

Med lovforslagets foreslås det, at databeskyttelsesforordningens bestemmelser om oplysningspligt og indsigtret ikke finder anvendelse på Finansiell Stabilitets aktiviteter. Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 37 og 38, og bemærkningerne hertil.

Med lovforslaget implementeres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger (CRD V). Gennemførelsen er som udgangspunkt en direktivnær implementering, der ikke går videre end direktivet foreskriver. I forbindelse med implementeringen af aflønningsreglerne fastholdes den politiske aftale fra 31. august 2010 om forsvarlig aflønningspolitik i den finansielle sektor. Derfor fravælges muligheden for at begrænse anvendelsen af instrument- og udskydelseskravet for små kreditinstitutter og undtage personer med beskeden variabel løn fra reglerne.

Med lovforslagets genindføres også krav til forsikringsholdingvirksomheder vedrørende nøglepersoner, som følger af Solvens II-direktivets artikel 246, stk. 1, 1. afsnit, jf. især artikel 44, stk. 4, artikel 46, stk. 1, artikel 47, stk. 1, og artikel 48, stk. 1. Der henvises til lovforslaget § 1, nr. 4 og 21, og bemærkningerne hertil.

Med lovforslaget gennemføres de fornødne ændringer i lov om finansiel virksomhed som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af disclosureforordningen i Danmark. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 94, 101, 104 og 106, og bemærkningerne hertil.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Udkast til lovforslaget har i perioden fra den 29. juni 2020 til den xx 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Forslaget medfører behov for flere ressourcer til udførelse af nye opgaver i forbindelse med implementering af de europæiske regler i dansk ret og indebærer dermed øgede udgifter for Finanstilsynet. Det vurderes ikke muligt at finansiere det øgede ressourcebehov inden for Finanstilsynets eksisterende rammer. De øgede udgifter foreslås dækket via den eksisterende hjemmel i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet kan opkræve afgifter. Alle Finanstilsynet udgifter er fuldt ud dækkede af betalinger fra sektoren.

		<p>Det øgede ressourcebehov udspringer bl.a. af, at Finanstilsynets løbende tilsyn med virksomhederne bliver mere omfattende på grund af bl.a. nye krav omkring tilsyn med kravet om nedskrivningsegne passiver.</p> <p>Lovforslaget vil ikke medføre øgede økonomiske konsekvenser for regioner og kommuner.</p>
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	<p>For så vidt angår krav om subordination indføres der med lovforslaget såvel nedre som øvre grænser for, hvor stor en andel af kravet til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet kan fastsætte for SIFI-pengeinstitutter, skal være opfyldt med subordinerede nedskrivningsegne passiver. Det vil indebære en lempelse for institutterne.</p>	<p>Lovforslaget vurderes at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. De erhvervsmæssige og økonomiske konsekvenser hidrører primært fra BRRD II.</p> <p>Det skønnes, at lovforslaget ikke vil medføre erhvervsøkonomiske konsekvenser for erhvervslivet, som ligger over bagatelgrænsen på 10 mio. kr.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	<p>Det er vurderingen, at de administrative konsekvenser af lovforslaget ikke overstiger 4 mio. kr. årligt, hvorfor konsekvenserne ikke er blevet kvantificeret nærmere.</p>

Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	<p>Forslaget indeholder en række nødvendige ændringer af den finansielle regulering, bl.a. med henblik på efterlevelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2019/878/EU (CRD V) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II).</p> <p>Med lovforslaget foreslås nødvendige ændringer i den finansielle lovgivning med henblik på efterlevelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).</p> <p>Lovforslaget er som udgangspunkt udtryk for direktivnær gennemførelse. På enkelte områder er det dog vurderingen, at loven bør gå videre end direktivets krav for at sikre den finansielle stabilitet og sammenhængen med øvrig national lovgivning.</p> <p>Artikel 45 b, stk. 7, i BRRD II indebærer, at afviklingsmyndighederne har mulighed for at justere kravet om subordination op til det maksimale for 30 pct. af de omfattede virksomheder. I medfør af artikel 45 b, stk. 8, i BRRD II har medlemsstaterne dog mulighed for at øge kravet om subordination for mere end 30 pct. af virksomhederne. Med lovforslaget får Finanstilsynet derfor beføjelse til at justere kravet om subordination op til maksimumsgrænsen for alle omfattede danske virksomheder, herunder alle danske SIFI-institutter.</p> <p>Artikel 71 a i BRRD II indfører en pligt for et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed, en blandet</p>	

	<p>holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut til at indsætte en klausul i de finansielle kontrakter, som virksomheden indgår, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling. Medlemsstaterne har mulighed for at udvide denne pligt til at gælde for alle kontrakter og ikke kun finansielle kontrakter. Med lovforslaget udvides pligten til at indsætte en sådan klausul til at gælde alle kontrakter og ikke kun finansielle kontrakter. Dette er bl.a. til for at sikre sammenhængen med Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling, der gælder alle kontrakter og ikke kun finansielle kontrakter.</p>	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering	<p>JA</p> <p>X</p>	<p>NEJ</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten til lovens titel i lov om finansiell virksomhed)

Den gældende fodnote til lov om finansiell virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019 (herefter lov om finansiell virksomhed), indeholder en udtømmende opregning af de direktiver og forordninger, som lov om finansiell virksomhed gennemfører.

Med dette lovforslag gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringssekskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (BRRD II) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv

2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253-293 (CRD V). Fodnoten til lov om finansiel virksomheds titel skal opdateres som følge heraf.

Det foreslås at ændre ordlyden i *fodnoten* til lov om finansiel virksomhed fra dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1 til dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253-293.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af fodnoten til lov om finansiel virksomhed, at loven gennemfører dele af BRRD II og CRD V.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 1, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed hvilke af lovens regler, der finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Det foreslås i § 1, stk. 2, 1. pkt., at indsætte en henvisning til § 351, stk. 1-2 og stk. 6-9, i lov om finansiel virksomhed, således, at bestemmelserne også finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Det følger af § 351, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et medlem af bestyrelsen i en finansiel virksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende efter § 64, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, ikke kan bestride stillingen.

Forslaget indebærer, at Finanstilsynet også vil kunne påbyde en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem i de pågældende virksomheder at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, såfremt vedkommende efter § 64, stk. 1, nr. 1-4 og 6, i lov om finansiel virksomhed ikke kan bestride stillingen.

Varigheden af et påbud meddelt efter § 351, stk. 2 på baggrund af § 64, stk. 1, nr. 2, 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed skal fremgå af påbuddet, jf. § 351, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Med forslaget kan et påbud meddelt i henhold til § 351, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, forlanges indbragt for domstolene af den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed og af den person, som påbuddet vedrører. En sådan anmodning skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene senest 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former. Dette følger af § 351, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom jf. § 351, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Har den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse til at drive finansiel virksomhed, jf. § 224, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2, jf. § 351, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 1, stk. 2, 2. og 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed, hvilke dele af loven der finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder.

Med lovforslaget foreslås det at ændre henvisningerne i § 1, stk. 2, 2. pkt., for at fastslå, hvilke bestemmelser der finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder. Det foreslås at ændre §§ 170-178, § 266, stk. 2, § 274, stk. 3, til §§ 170-178, §§ 182 b-182 f, § 245 a, stk. 3, §§ 245 b og 260, § 266, stk. 1, §§ 271 og 274-276, og det foreslås at ændre §§ 310, 312, 313 og 313 b til §§ 310, 312, 313. 313 b og 344 d.

Med lovforslaget indføres en række nye bestemmelser. De foreslåede ændringer til § 1, stk. 2, 2. pkt., vil medføre, at de bestemmelser, som finansielle holdingvirksomheder er underlagt i medfør af lov om finansiel virksomhed, vil fremgå af § 1, stk. 2. Derudover vil de foreslåede ændringer medføre, at de bestemmelser, der i gældende ret fremgår af § 1, stk. 2, 2. og 4. pkt. samles i 2. pkt.

En finansiel holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, i lov om finansiel virksomhed som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiel virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor. Modervirksomheden er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. En finansiel holdingvirksomhed er derudover defineret i § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, som en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter. Dattervirksomheder er hovedsagelig finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvis mindst én er en finansiel virksomhed, og mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter. Modervirksomheden er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikrings-

virksomheder. Definitionen af en finansiel holdingvirksomhed omfatter finansielle moderholdingvirksomheder i Danmark og finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Definitionen i § 5, stk. 1, nr. 10, dækker over de typer af finansielle holdingvirksomheder, der er omfattet af artikel 1, stk. 1, litra c og d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD).

Der er hovedsageligt tale om konsekvensændringer som følge af den foreslåede ændring af § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 78, og den foreslåede ændring og indsættelse af §§ 274-276, jf. lovforslagets § 1, nr. 88. § 275 implementerer dele af artikel 55 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (BRRD II) og fastslår, hvad der sker, hvis en finansiel holdingvirksomhed vurderer, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse, der anerkender Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. § 276, der implementerer artikel 71 a i BRRD II, medfører en pligt for finansielle holdingvirksomheder til at indføre en kontraktbestemmelse, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelse til suspension under afvikling.

Derudover har de foreslåede ændringer til formål at samle § 1, stk. 2, 2. og 4. pkt., i ét punktum. Det skyldes, at begge punktummer indeholder henvisninger til de dele af lov om finansiel virksomhed, der finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder. Det foreslås derfor at ophæve 4. pkt., jf. lovforslaget § 1, nr. 5, og tilføje de henvisninger, der er angivet i 4. pkt., til 2. pkt. Forslaget præciserer gældende ret.

Til nr. 4 (§ 1, stk. 2, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, hvilke regler der finder anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder. Således skal forsikringsholdingvirksomheder f.eks. overholde § 64, stk. 3, om egnetheds- og hæderlighedskrav for medlemmer af bestyrelse og direktion, § 70 om at bestyrelsen skal fastlægge virksomhedens aktiviteter og politikker m.v. og § 71 om virksomhedens

effektive former for virksomhedsstyring. Desuden finder §§ 175 b og 175 c anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder. Derimod gælder § 64 d om identifikation og egnetheds- og hæderligheds-vurdering af gruppe 1-forsikringssselskabers nøglepersoner og underretning af Finanstilsynet ikke for forsikringsholdingvirksomhederne.

Reglerne om nøglepersoner i gruppe 1-forsikringssselskaber blev samlet i en ny § 64 d ved lov nr. 552 af 7. maj 2019, og som en konsekvens blev § 64, stk. 5, og § 71, stk. 2, ophævet. Samtidig blev § 1, stk. 2, om lovens anvendelsesområde ændret. Imidlertid blev der ikke ved samme lejlighed indsat en henvisning til § 64 d i § 1, stk. 2. Det var derfor en utilsigtet konsekvens af lov nr. 552 af 7. maj 2019, at reglerne om nøglepersoner i § 64 d i lov om finansiel virksomhed fra den 1. juli 2019 ikke længere var gældende for forsikringsholdingvirksomheder.

Selvom den udtrykkelige forpligtelse for forsikringsholdingvirksomheder til at identificere nøglepersoner udgik af lov om finansiel virksomhed med lov nr. 552 af 7. maj 2019, har forsikringsholdingvirksomheder fortsat været forpligtet efter § 71 til at have effektive former for virksomhedsstyring. § 71 er nærmere uddybet i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringssselskaber m.v. og omfatter bl.a. udpegning af en nøgleperson for hver af de mindst fire nøglefunktioner, jf. § 17, stk. 1 og 2. Forsikringsholdingvirksomheder er fortsat omfattet af § 17, stk. 1 og 2, jf. § 1, stk. 4, og har derfor fortsat haft pligt til at identificere nøglepersoner, selvom de ikke har været omfattet af § 64, stk. 1, der henviser til § 71 om effektive former for virksomhedsstyring. Forsikringsholdingvirksomhederne har dog siden 1. juli 2019 ikke haft pligt til at underrette Finanstilsynet, der heller ikke har haft krav på at modtage oplysninger om de pågældende til brug for en vurdering af vedkommendes egnethed og hæderlighed.

For at sikre at forsikringsholdingvirksomheder også identificerer deres nøglepersoner og skal underrette Finanstilsynet og overholde krav om nøglepersoners egnethed og hæderlighed, bør de krav, der nu fremgår af § 64 d, igen gælde for forsikringsholdingvirksomheder.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 2, 3. pkt., så § 64 d udtrykkeligt også finder anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.

Med den foreslåede ændring vil reglerne for forsikringsholdingvirksomheder blive bragt tilbage til den retstilstand, der var gældende, indtil reglerne blev ændret den 1. juli 2019 som en utilsigtet konsekvens af lov nr. 552 af 7. maj 2019. Dog foreslås det, at forsikringsholdingvirksomheder samtidig bliver underlagt den præcisering af underretningspligten for gruppe 1-forsikringsselskaber, som ved lov nr. 552 af 7. maj 2019 blev indført med § 64 d, stk. 2.

Med den foreslåede ændring vil forsikringsholdingvirksomheder skulle overholde § 64 d ligesom gruppe 1-forsikringsselskaber. De vil således som led i deres risikostyring efter § 71, stk. 1, skulle identificere deres nøglepersoner udtrykkeligt i medfør af § 64 d, stk. 1, og ikke blot i medfør af § 17, stk. 2, i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v., der er udstedt med hjemmel i § 71. Herudover vil forsikringsholdingvirksomheder uden unødigt ophold skulle underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der er identificeret som nøglepersoner, herunder hvilke stillinger de pågældende varetager, jf. § 64 d, stk. 2. Nøglepersonerne vil efter § 64 d, stk. 3, skulle opfylde kravene i § 64, stk. 1 og 2, om egnethed og hæderlighed og meddele Finanstilsynet oplysninger herom ved deres indtræden i virksomheden og ved efterfølgende ændringer. Endelig vil forsikringsholdingvirksomheder skulle underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, jf. § 64 d, stk. 4.

Reglerne om nøglepersoner i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. ændres ikke. Nøglepersoner i forsikringsholdingvirksomheder er således fortsat omfattet af bekendtgørelsen, jf. § 1, stk. 4, hvorefter forsikringsholdingvirksomheder skal overholde de samme krav i bekendtgørelsen som gruppe 1-forsikringsselskaber med de tilpasninger, som koncern- eller gruppeforholdet nødvendiggør.

Det følger af artikel 246, stk. 1, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet, at kravene i afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, finder tilsvarende anvendelse på koncernniveau. Afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, omfatter bl.a. artikel 42-43 om egnethed og hæderlighed og artikler om nøglefunktioner og nøglepersoner, herunder især artikel 44, stk. 4, med krav om en risikostyringsfunktion, artikel 46, stk. 1, med krav om en compliancefunktion, artikel 47, stk. 1, med krav om en intern auditfunktion og artikel 48, stk. 1, med krav om en aktuarfunktion. Disse artikler blev implementeret med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed.

Med vedtagelsen af dette lovforslag vil denne del af artikel 246, stk. 1, 1. afsnit, igen være implementeret i lov om finansiel virksomhed, idet forsikringsholdingvirksomheder ikke blot skal identificere deres nøglepersoner, men også skal underrette Finanstilsynet, ligesom nøglepersonerne skal vurderes egnede og hæderlige.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne om ikrafttrædelse til lovforslagets § 1, nr. 21.

Til nr. 5 (§ 1, stk. 2, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 1, stk. 2, 2. og 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed, hvilke dele af loven der finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder. Det følger derudover af § 1, stk. 2, 5. pkt., hvilke dele af loven der finder anvendelse for blandede holdingvirksomheder.

Det foreslås at ophæve § 1, stk. 2, 4. pkt.

Der er tale om en konsekvensændring. Det skyldes, at de henvisninger, der i gældende ret fremgår af § 1, stk. 2, 4. pkt., med lovforslaget vil blive tilføjet i § 1, stk. 2, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Det foreslås at opdatere henvisningerne i § 1, stk. 2, 5. pkt., der bliver 4. pkt., for at fastslå, hvilke bestemmelser der finder anvendelse for blandede holdingvirksomheder. Det foreslås at ændre § 264, stk. 3, nr. 11, til § 260, § 264, stk. 5, nr. 13, § 266, stk. 1, §§ 274-276.

Den foreslåede ændring vil medføre, at de bestemmelser, som blandede holdingvirksomheder er underlagt i medfør af lov om finansiel virksomhed, vil fremgå af § 1, stk. 2, 4. pkt.

En blandet holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 51, som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst én dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. Definitionen af en blandet holdingvirksomhed omfatter blandede finansielle holdingvirksomheder, blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Danmark og blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Definitionen i § 5, stk. 1, nr. 51, dækker over de typer af blandede holdingvirksomheder, der er omfattet af artikel 1, stk. 1, litra c og d, i BRRD.

Der er tale om konsekvensændringer som følge af den foreslåede ændring af § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 68, den foreslåede ændring af § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 78, og indsættelsen af en ny bestemmelse i §§ 275 og 276, jf. lovforslagets § 1, nr. 88. Derudover præciserer forslaget, at blandede holdingvirksomheder er omfattet af §§ 260, 271 og 274, hvilket også er tilfældet efter gældende ret.

Med lovforslaget ændres § 266, så Finanstilsynet fremover kan vælge at fastsætte en minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for blandede holdingvirksomheder. § 275 implementerer dele af artikel 55 i BRRD II og fastslår, hvad der sker, hvis en blandet holdingvirksomhed vurderer, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse, der anerkender Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. § 276, der implementerer artikel 71 a i BRRD II, medfører en pligt for finansielle holdingvirksomheder til at indføre en kontraktbestemmelse, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelse til suspension under afvikling.

Til nr. 6 (§ 1, stk. 2, 4. pkt., i lov om finansiell virksomhed)

Det fremgår af § 1, stk. 2, 5. pkt., i lov om finansiell virksomhed, hvilke af lovens regler der finder anvendelse for blandede holdingvirksomheder.

Det foreslås i § 1, stk. 2, 5. pkt., der bliver til 4. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 5, at indsætte en henvisning til §§ 64, stk. 3, og 351, stk. 1, nr. 1-2 og stk. 6-9, i lov om finansiell virksomhed, så bestemmelserne vedrørende krav om egnethed og hæderlighed samt Finanstilsynets indgrebsmulighed over for et ledelsesmedlem, som ikke længere opfylder kravene om egnethed og hæderlighed, finder anvendelse for blandede holdingvirksomheder på tilsvarende måde som for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder i henhold til den gældende § 64, stk. 3, og den foreslåede indsættelse i § 1, stk. 2, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 2. Der henvises til bemærkninger til det foreslåede § 64, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 19.

Den foreslåede indsættelse i § 1, stk. 2, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 64, stk. 3.

Til nr. 7 (§ 5, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret er et finansieringsinstitut defineret som en virksomhed, der ikke er et kreditinstitut eller fondsmæglerselskab I, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalandele eller i at udøve en eller flere af de i bilag 2, nr. 2-12 og 15, angivne aktiviteter.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 6, at definitionen for et finansieringsinstitut ændres så en ren industriel holdingvirksomhed ikke kan være et finansieringsinstitut.

Med den foreslåede ændring defineres et finansieringsinstitut som en virksomhed, der ikke er et kreditinstitut, fondsmæglerselskab I eller en ren industriel holdingvirksomhed, og hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalandele eller i at udøve en eller flere af de i bilag 2, nr. 2-12 og 15, i lov om finansiel virksomhed angivne aktiviteter.

Den foreslåede ændring indebærer, at et finansieringsinstitut ikke længere kan være en ren industriel virksomhed, hvis hovedvirksomhed består i at erhverve kapitalejendele. Denne ændring betyder, at en holdingvirksomhed, som alene eller hovedsageligt erhverver kapitalandele i industrielle virksomheder, ikke er et finansieringsinstitut. En ren industriel holdingvirksomhed er dermed fremadrettet i lighed med et kreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I ikke omfattet af definitionen for et finansieringsinstitut.

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, nr. 6, implementerer artikel 4, stk. 1, nr. 26, i CRD V. Artikel 3, stk. 1, nr. 22, i CRR henviser til denne definition for et finansieringsinstitut i CRR II. Der er tale om en direktivnær implementering.

Til nr. 8 (§ 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret er en finansiel holdingvirksomhed efter § 5, stk. 1, nr. 10 b, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed defineret som en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 1. pkt., at en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvor dattervirksomheder hovedsagelig er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvis mindst en er en finansiel virksomhed, og hvor mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, er omfattet af definitionen for en finansiel holdingvirksomhed.

Forslaget i § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 1. pkt. indebærer, at en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, defineret i overensstemmelse med § 5, stk. 1, nr. 6 i lov om finansiel virksomhed med ændringen til nr. 7, er en finansiel holdingvirksomhed.

Med forslaget tilføjes, at hovedvirksomheden består hovedsagelig i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvis mindst en af dattervirksomhederne er en finansiel virksomhed, og mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.

Ved afgørelsen af, om der er tale om en finansiel holdingvirksomhed efter § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 1. pkt., vil der dermed blive lagt vægt på, hvor stor en andel af holdingvirksomhedens koncernbalance, der er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder og finansieringsinstitutter. Denne beregning foretages som den andel af den samlede koncernbalancen for modervirksomheden, som kan henføres til aktiver i dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.

Artikel 3, stk. 1, nr. 19, i CRD IV henviser til denne definition for finansiel holdingvirksomhed i artikel 4, stk. 1, nr. 20, i CRR. Denne definition er ændret med CRR II. Den foreslåede ændring i §

5, stk. 1, nr. 10, litra b, 1. pkt., er i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 20, i CRR II. Derfor er der tale om en direktivnær implementering.

Artikel 4, stk. 1, nr. 20, i CRR II giver Finanstilsynet mulighed for, at vælge en anden indikator end den konsoliderede balance som i forslaget. Det fremgår i bestemmelsen, at for at være en finansiel holdingvirksomhed forudsætter det, at mindst 50 pct. af holdingvirksomhedens aktiekapital, konsoliderede aktiver, indtjening, medarbejdere eller en anden indikator, som anses for relevant, er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.

Der lægges med forslaget op til, at den relevante indikator er den konsoliderede balance. Den konsoliderede balance er en samlet opgørelse over aktiver kontrolleret af holdingvirksomheden. Dette mål er dermed velegnet i forhold til at vurdere andelen af en holdingvirksomheds samlede aktiviteter, som falder ind under finansielle virksomheder og finansieringsinstitutter. Derfor er denne indikator relevant og tilstrækkelig i forhold til at fastslå, om en holdingvirksomhed er en finansiel holdingvirksomhed.

Til nr. 9 og 10 (§ 5, stk. 1, nr. 36, 41, 42 og 43, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 36 definerer, hvilke kapitalbufferkrav, der er omfattet af det kombinerede kapitalbufferkrav. Det kombinerede kapitalbufferkrav består af kapitalbevaringsbufferen, jf. § 125 a, stk. 3, den virksomhedsspecifikke kontracykliske kapitalbuffer, jf. § 125 a, stk. 4, en systemisk buffer, jf. § 125 a, stk. 6, og en G-SIFI-buffer, jf. § 125 a, stk. 5, hvis det pågældende institut er et G-SIFI.

Med den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 36, tilpasses definitionen af det kombineret kapitalbufferkrav, så der tages højde for den foreslåede SIFI-buffer. Det kombinerede kapitalbufferkrav bliver herefter defineret som den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for at opfylde kravet om en kapitalbevaringsbuffer, jf. nr. 37, forhøjet med en virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer, jf. nr. 38, en SIFI-buffer, jf. nr. 41, en G-SIFI-buffer, jf. nr. 42, og en systemisk buffer, jf. nr. 44.

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, nr. 36, indebærer, at SIFI-bufferen bliver omfattet af det kombinerede kapitalbufferkrav. Det betyder, at manglende opfyldelse af SIFI-bufferen for SIFier vil medføre manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav. Det vil sige, at manglende opfyldelse af SIFI-bufferkravet kan medføre retsvirkninger som manglende opfyldelse af de andre bufferkrav, der indgår i det kombinerede kapitalbufferkrav. Dermed opnår Finanstilsynet mulighed for at foretage samme tilsynsreaktioner, hvis SIFI-bufferen ikke opfyldes, som ved manglende opfyldelse af de andre kapitalbuffere.

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, nr. 36, tager ligeledes højde for gennummeringen af G-SIFI-bufferen og den systemiske buffer samt den foreslåede ophævelse af § 125 e, stk. 3, og den foreslåede nyaffattelse af § 125 e, stk. 2.

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, nr. 36, har til formål at implementere dele af artikel 131 i CRD V, herunder stk. 15, 1. afsnit. Samtidig tager den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, nr. 36, højde for indførelsen af en selvstændig SIFI-buffer i den foreslåede § 125 a, stk. 5, samt den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 41, jf. de specielle kommentarer til § 125 a, stk. 5.

Efter den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 41, defineres SIFI-buffer, som det kapitalgrundlag, som et systemisk vigtigt finansielt institut, jf. § 308, skal opretholde i henhold til § 125 a, stk. 5, på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag.

Den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 41, har til formål at nærmere definere SIFI-bufferen og fastslå, at den finder anvendelse på institutter, der er udpegede som SIFI.

Den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 42, har til formål at definere SIFI-buffersatsen, der anvendes til at opgøre SIFI-bufferen for det enkelte SIFI. SIFI-buffersatsen fastsættes i henhold til den foreslåede § 125 j.

Efter den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 43, defineres gearingsgradbuffer, som det kapitalgrundlag, som et G-SIFI skal opretholde i henhold til artikel 92, stk. 1, litra a, i CRR og CRR II.

Til nr. 11 (§ 5, stk. 1, nr. 52, i lov om finansiell virksomhed)

§ 5, stk. 1, nr. 52, i lov om finansiel virksomhed definerer gældsbuffer som det krav, som et realkreditinstitut til enhver tid skal opfylde i henhold til § 125 i.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 52, at ændre 125 i til 268.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at bestemmelserne i § 125 i flyttes til § 268, , jf. lovforslaget § 1, nr. 78.

Til nr. 12 (§ 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

De foreslåede ændringer i § 5, stk. 1, nr. 36, i lov om finansiel virksomhed, indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 5, stk. 1.

Til nr. 13 (§ 5, stk. 1, 72-75, i lov om finansiel virksomhed)

Nedskrivningsegne forpligtelser er defineret i § 267, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Det følger heraf, at nedskrivningsegne forpligtelser er forpligtelser og kapitalinstrumenter, der ikke kvalificeres som egentlige kernekapitalinstrumenter, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, som er underlagt bail-in, jf. § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019 (herefter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder).

En række andre begreber, der anvendes i kapitel 17-17 a i lov om finansiel virksomhed, er ikke defineret i loven.

Det foreslås at indsætte nr. 72-75 i § 5, stk. 1, for at definere nedskrivningsegne forpligtelser, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter, afviklingsenhed og afviklingskoncern for at gennemføre dele af artikel 2 i BRRD II.

Det foreslås i nr. 72, at nedskrivningsegne forpligtelser defineres som forpligtelser, der er omfattet af bail-in, og som er omfattet af § 267 a, stk. 1, eller § 267 e.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 1, litra d, i BRRD II, der indsætter artikel 2, stk. 1, nr. 71 a, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede ændring vil medføre, at definitionen af begrebet nedskrivningsegne forpligtelser flyttes til § 5 i lov om finansiel virksomhed, og at der foretages en række sproglige ændringer for at sikre en direktivnær implementering af artikel 1, nr. 1, litra d, i BRRD II, der indsætter artikel 2, stk. 1, nr. 71 a, i BRRD. Det præciseres i definitionsbestemmelsen, hvilke forpligtelser der vil kunne udgøre nedskrivningsegne forpligtelser.

Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, omfatter instrumenter, som kan nedskrives eller konverteres til egenkapital ved brug af bail-in i § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in er defineret i § 2, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, skal for at kunne udgøre nedskrivningsegne forpligtelser være omfattet af § 267 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 78, hvis der er tale om en afviklingsenhed, eller være omfattet af § 267 e, jf. lovforslagets § 1, nr. 78, hvis der er tale om en virksomhed, der ikke er en afviklingsenhed. Det betyder bl.a., at forpligtelsen skal have en restløbetid på mindst ét år og være udstedt og fuldt indbetalt med midler, der direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstitut eller fondsmæglerselskabet I. Disse forpligtelser omfatter også supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR). Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 267 a, stk. 1, og § 267 e, jf. lovforslagets § 1, nr. 78.

Det foreslås i *nr. 73*, at efterstillede nedskrivningsegne instrumenter defineres som instrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1 og 2, og artikel 72 c i CRR.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 1, litra d, i BRRD II, der indsætter artikel 2, stk. 1, nr. 71 b, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede ændring vil medføre, at begrebet efterstillede nedskrivningsegnete instrumenter defineres i lov om finansiel virksomhed.

Efterstillede nedskrivningsegnete instrumenter er instrumenter, der er efterstillet simple krav. Instrumenter, der er efterstillet simple krav, skal nedskrives før andre usikrede gældsforpligtelser. Det indebærer, at instrumenterne skal bære tab før simple kreditorer, også kaldet subordination, ved afvikling og konkurs.

Instrumenter kan kun være efterstillede nedskrivningsegnete instrumenter, hvis betingelserne i artikel 72 a, 72 b, stk. 1 og 2, og 72 c i CRR er opfyldt. Det indebærer bl.a., at de efterstillede nedskrivningsegnete instrumenter skal have en restløbetid på mindst ét år, og at instrumenterne ikke må indfries før tid. Artikel 72 a beskriver, hvad de nedskrivningsegnete instrumenter består af, artikel 72 b beskriver de betingelser, som de nedskrivningsegnete instrumenter skal opfylde, og artikel 72 c omhandler amortisering af nedskrivningsegnete instrumenter.

Det foreslås i *nr. 74*, at afviklingsenhed defineres som en virksomhed, der er omfattet af afviklings tiltag i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 259, eller en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260.

Den foreslåede ændring vil medføre, at begrebet afviklingsenhed defineres i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 1, litra e, i BRRD II, der indsættes som artikel 2, stk. 1, nr. 83 a, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

En afviklingsenhed er den virksomhed, der er omfattet af afviklingsplanen udarbejdet i henhold til §§ 259 eller 260. Definitionen af en afviklingsenhed skal læses sammen med definitionen af en afviklingskoncern i det foreslåede nr. 75.

BRRD giver mulighed for både en selskabsspecifik afviklingsstrategi (»multiple points of entry«) og en koncernspecifik afviklingsstrategi (»single point of entry«). En koncernspecifik afviklingsstrategi

indebærer, at der kun anvendes afviklingstiltag over for én virksomhed i koncernen, typisk moder-virksomheden, mens en selskabsspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der anvendes afviklingstiltag over for flere virksomheder i koncernen, typisk driftsdattervirksomhederne. Formålet med at indføre begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er, at de kan anvendes til at definere i afviklingsplanen, hvilke virksomheder i en koncern der vil blive anvendt afviklingsværktøjer overfor samt at definere, hvilke dele af en koncern der planlægges holdt samlet i en afvikling. Denne identificering af afviklingsenheder og afviklingskoncerner er også relevant for fastsættelsen af krav om nedskrivningsegne passiver i henhold til den foreslåede § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 78.

Det foreslås i *nr. 75, litra a*, at en afviklingskoncern defineres som en afviklingsenhed og dens dattervirksomheder. En dattervirksomhed er ikke omfattet af en afviklingskoncern, hvis i) dattervirksomheden selv er en afviklingsenhed, ii) dattervirksomheden er dattervirksomhed af en anden afviklingsenhed, eller iii) dattervirksomheden er etableret i et tredjeland, medmindre dattervirksomheden indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen.

Det foreslås derudover i *nr. 75, litra b*, at en afviklingskoncern defineres som kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, og det centrale organ, når mindst et kreditinstitut eller det centrale organ er en afviklingsenhed. Kreditinstitutternes og det centrale organs dattervirksomheder er også omfattet af afviklingskoncernen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at begrebet afviklingskoncern defineres i lov om finansiel virksomhed. Definitionen omfatter to typer af afviklingskoncerner.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 1, litra e, i BRRD II, der indsættes som artikel 2, stk. 1, nr. 83 b, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Definitionen af en afviklingskoncern skal læses sammen med definitionen af en afviklingsenhed. Afviklingsenhed defineres i det foreslåede nr. 74 som den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til §§ 259 eller 260.

Har den pågældende afviklingsenhed mindst én dattervirksomhed, eller er der tale om et centralt organ, hvortil der er tilknyttet kreditinstitutter, og hvor enten det centrale organ eller et af kreditinstitutterne er en afviklingsenhed, betegnes virksomhederne som en afviklingskoncern. En dattervirksomhed er dog ikke omfattet, hvis dattervirksomheden selv er en afviklingsenhed, er dattervirksomhed af en anden afviklingsenhed, eller er etableret i et tredjeland, medmindre dattervirksomheden indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen.

Kreditinstitutter, der er tilknyttet et centralt organ, udgør et samarbejdsnetværk. Med centralt organ forstås et organ, der har flere penge- og realkreditinstitutter (kreditinstitutter) tilknyttet, hvor det centrale organs ledelse er beliggende i samme medlemsstat og bemyndiget til at give instrukser til de tilknyttede kreditinstitutters ledelse. Det centrale organ og de tilsluttede institutter hæfter solidarisk for hinandens forpligtelser, eller de tilsluttede institutters forpligtelser garanteres fuldt ud af det centrale organ. Det centrale organs og samtlige tilsluttede institutters solvens og likviditet kontrolleres på grundlag af institutternes konsoliderede regnskaber. Danmark har på nuværende tidspunkt ikke nogen centrale organer. Centrale organer er særligt kendt i Storbritannien.

BRRD giver mulighed for både en selskabsspecifik afviklingsstrategi («multiple points of entry») og en koncernspecifik afviklingsstrategi («single point of entry»). En koncernspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der kun anvendes afviklingstiltag for én virksomhed i en koncern, typisk modervirksomheden, mens en selskabsspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der anvendes afviklingstiltag for flere virksomheder i en koncern, typisk driftsdattervirksomhederne. Formålet med at indføre begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er, at de kan anvendes til at definere i afviklingsplanen, hvilke virksomheder i en koncern der vil blive anvendt afviklingsværktøjer overfor samt at definere, hvilke dele af en koncern der planlægges holdt samlet i en afvikling. Denne identificering af afviklingsenheder og afviklingskoncerner er også relevant for fastsættelsen af krav om nedskrivningsegne passiver i henhold til den foreslåede § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 78.

Til nr. 14 (§ 5, stk. 1, nr. 76, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at der i § 5, stk. 1, nr. 76, indføres en definition af begrebet kønsneutral lønpolitik, som er defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 65 i CRD V, som en aflønningspolitik, der er baseret på lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi, uanset den ansattes køn.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse i § 77 d, stk. 1, 2. pkt., som det ændres ved lovforslagets § 1, nr. 26, at virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 26, for nærmere afklaring af begrebet kønsneutral lønpolitik.

Til nr. 15 (§ 5, stk. 6, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 5, stk. 6, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed, at egentlig kernekapital skal forstås i overensstemmelse med artikel 25 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 5, stk. 6, nr. 10, fra artikel 25 i CRR til artikel 50 i CRR.

Bestemmelsen implementerer artikel 1, nr. 1, litra b, i BRRD II, der indsætter artikel 2, stk. 1, nr. 68a, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der i § 5, stk. 6, nr. 10, henvises til den korrekte artikel i CRR. Det skyldes, at artikel 25 definerer ”kernekapital”, og at artikel 50 definerer ”egentlig kernekapital”.

Kernekapital er i forvejen defineret i § 5, stk. 6, nr. 11, der fastslår, at kernekapital skal forstås i overensstemmelse med artikel 25 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 2-4, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 16 (§ 14, stk. 1, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret skal virksomheder, der ønsker Finanstilsynets tilladelse til at drive pengeinstitut, indsende en række oplysninger, så Finanstilsynet kan foretage en vurdering af, hvorvidt virksomheden opfylder kravene. Der gælder bl.a. specifikke kapitalkrav, krav til ledelsens kompetencer og ressourcer, herunder den ledelsesmæssige styring. Den gældende § 14, stk. 1, nr. 7, stiller krav om, at ansøgerens forretningsgange og administrative forhold skal være forsvarlige.

Kravet indebærer bl.a., at Finanstilsynet gennemgår ansøgerens forretningsgange på alle væsentlige forretningsområder. Gennemgangen indeholder bl.a. en vurdering af sammenhængen mellem de pågældende forretningsgang og forretningsmodellen eller de ressourcer, ansøgeren ønsker at afsætte på et givent område. Finanstilsynets gennemgang af forretningsgange og administrative forhold indgår i den samlede vurdering af, hvorvidt ansøgeren opfylder kravene til at få en pengeinstituttiladelse.

Det er i henhold til gældende ret hensigten, at kravene i § 14 også skal kunne opfyldes i den fortsatte drift og ikke kun ved stiftelsen.

Det foreslås, at ændre § 14, stk. 1, nr. 7, så ansøgerens forretningsgange og administrative forhold udover at være forsvarlige, skal opfylde kravene i § 71.

Den foreslåede ændring medfører, at det vil fremgå eksplicit af bestemmelsen, at kravene i § 71 i lov om finansiel virksomhed om effektiv virksomhedsstyring skal være opfyldt, som led i Finanstilsynets vurdering af, hvornår en virksomhed kan få tilladelse til at drive pengeinstitut. Finanstilsynet gennemgår i henhold til den nugældende ordlyd en række oplysninger, herunder om forretningsgange og administrative forhold er forsvarlige. Heri indgår forretningsgange for alle væsentlige aktivitetsområder, der også er en del af kravet i § 71, stk. 1.

Den foreslåede ændring medfører, at en række af kravene, der gælder for institutter, der tidligere har opnået tilladelse, også skal opfyldes af virksomheder, der ansøger om pengeinstituttiladelse. På den måde sikres, at ansøgeren fra tilladelsestidspunktet lever op til de krav, der gælder, når virksomheden får tilladelsen. Dermed undgås en periode, hvor instituttet efter tilladelsen først skal opnå et vist niveau, før virksomheden efterlever kravene, der stilles til øvrige pengeinstitutter. Lovforslaget sikrer en sammenhæng mellem forhold, som Finanstilsynet inddrager i vurderingen af ansøgere og igangværende pengeinstitutter. Konsekvensen af, at kravene ikke løbende opfyldes kan være, at Finanstilsynet inddrager tilladelsen.

Den foreslåede ændring er en direktivnær implementering af artikel 10, stk. 1, i CRD V.

Til nr. 17 (§ 43, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

I § 43, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed fremgår det, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, filialer af udenlandske pengeinstitutter og investeringsselskaber samt tilknyttede agenter omfattet af § 9 a, der yder rådgivning om finansielle instrumenter. Ministeren fastsætter endvidere regler om kompetencekrav for ansatte i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som præsenterer, tilbyder, rådgiver om eller administrerer boligkreditaftaler.

Bemyndigelsen i § 43, stk. 4, 1. pkt., er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 864 af 23. juni 2017 om kompetencekrav til ansatte, der yder investeringsrådgivning og formidler information om visse investeringsprodukter, herefter kompetencekravs bekendtgørelsen.

Bekendtgørelsen finder anvendelse på pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber i Danmark, som yder investeringsrådgivning om investeringsprodukter eller porteføljer af investeringsprodukter, rådgivning om puljer, jf. § 2, stk. 1, nr. 3, i bekendtgørelse om visse skattebegunstigende opsparingsformer i pengeinstitutter samt formidling af information om investeringsprodukter til detailkunder, jf. kompetencekravs bekendtgørelsen § 1, stk. 1.

Bekendtgørelsen finder tillige anvendelse på en filial af et udenlandsk pengeinstitut og et fondsmæglerselskab, når filialen yder aktiviteterne nævnt i stk. 1, nr. 1-3, i Danmark, jf. kompetencekravs bekendtgørelsen § 1, stk. 2.

Bekendtgørelsen finder endvidere anvendelse på tilknyttede agenter, jf. § 9 b i lov om finansiel virksomhed, investeringsrådgivere, jf. § 343 a i lov om finansiel virksomhed, og finansielle rådgivere, jf. § 1, nr. 2 og 3, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, i det omfang de yder de i stk. 1 nævnte tjenesteydelser til detailkunder, jf. kompetencekravs bekendtgørelsen § 1, stk. 3.

Investeringsforvaltningsselskaber kan få tilladelse af Finanstilsynet til at yde investeringsrådgivning. Investeringsforvaltningsselskaber er i dag ikke omfattet af anvendelsesområdet i kompetencekravs bekendtgørelsen.

Det foreslås at ændre § 43, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, så investeringsforvaltningsselskaber omfattes af bemyndigelsesbestemmelsen. Ændringen vil medføre, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav til ansatte i investeringsforvaltningsselskaber. Bemyndigelsen kan udnyttes til at omfatte investeringsforvaltningsselskaber, der har tilladelse til at yde investeringsrådgivning, af kompetencekravsbekendtgørelsen.

Hvis investeringsforvaltningsselskaber omfattes af kompetencekravsbekendtgørelsen, vil det medføre større investorbeskyttelse, da ansatte i investeringsforvaltningsselskaber vil skulle opfylde de kompetencekrav, som følger af kompetencekravsbekendtgørelsen og dennes bilag. De ansatte i investeringsforvaltningsselskabet vil bl.a. skulle kunne yde forsvarlig rådgivning til detailkunder, herunder have kompetencer inden for relevant lovgivning, investeringsprodukter og økonomisk forståelse.

Til nr. 18 (§ 44 i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse i § 44 i lov om finansiel virksomhed er det ikke tilladt i erhvervs-mæssigt øjemed her i landet at medvirke til, at direkte forsikringer for her i landet bosiddende personer, danske skibe eller andre risici, der består her i landet, tegnes hos andre end danske forsikrings-selskaber og udenlandske forsikrings-selskaber, der opfylder betingelserne i § 30, stk. 1, e eller § 31, stk. 1, samt udenlandske forsikrings-selskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.

Bestemmelsen i § 44 bør overføres fra lov om finansiel virksomhed til lov om forsikringsformidling, da bestemmelsen vedrører forsikringsformidling.

Det foreslås samtidig i lovforslag om ændring af lov om betalinger, hvidvaskloven, lov om kapital-markeder og forskellige andre love (LF nr. XX) som følge heraf, at der i lov om forsikringsformidling indsættes en ny bestemmelse, der viderefører reglerne i den gældende § 44 i lov om finansiel virksomhed. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 6, nr. 4 i (LF nr. XX)

Det foreslås på den baggrund, at § 44 i lov om finansiel virksomhed ophæves.

Til nr. 19 (§ 64, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 64, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvilke krav om egnethed og hæderlighed i henhold til stk. 1, der finder anvendelse på medlemmer af bestyrelsen og direktionen for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en blandet holdingvirksomhed har hidtil ikke været omfattet af bestemmelsen.

Det følger af den foreslåede ændring til § 64, stk. 3, at stk. 1, nr. 1-4 og 6, og stk. 2 finder tilsvarende anvendelse på medlemmer af direktionen og bestyrelsen i en blandet holdingvirksomhed.

Den foreslåede indsættelse i § 64, stk. 3, implementerer delvist artikel 91, stk. 1, i CRD V. Artikel 91, stk. 1, omfatter medlemmer af ledelsesorganet i blandede holdingvirksomheder af egnetheds- og hæderlighedskravene.

Den foreslåede ændring af § 64, stk. 3, medfører, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en blandet holdingvirksomhed skal efterleve kravene om egnethed og hæderlighed i § 64, stk. 1, nr. 1-4 og 6, i lov om finansiel virksomhed og oplysningsforpligtelsen i stk. 2 på tilsvarende måde som medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiell holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed.

Som følge af forslaget skal et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en blandet holdingvirksomhed således have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen. Vedkommende skal have tilstrækkelig godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen. Den pågældende må endvidere ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde, ligesom vedkommende ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Slutteligt må den pågældende ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at medlemmet ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

I forbindelse med et medlem af bestyrelsen eller direktionens indtræden i en blandet holdingvirksomhed, skal den blandede holdingvirksomhed meddele Finanstilsynet oplysninger om de ovenstående

forhold, ligesom den blandede holdingvirksomhed og det pågældende bestyrelses- eller direktionsmedlem skal give Finanstilsynet meddelelse, hvis forholdene efterfølgende skulle ændre sig, jf. det foreslåede § 64, stk. 2.

Det følger af § 351, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et medlem af bestyrelsen i en finansiel virksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 64, stk. 1, nr. 2-6, i lov om finansiel virksomhed, ikke kan bestride stillingen.

Forslaget indebærer, at Finanstilsynet vil kunne påbyde en blandet holdingvirksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem i en blandet holdingvirksomhed den pågældende virksomhed om at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, såfremt vedkommende efter § 64, stk. 1, nr. 2, 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed ikke kan bestride stillingen. Medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en blandet holdingvirksomhed er omfattet af reglerne i § 64, stk. 1, nr. 1-4 og 6, jf. § 64, stk. 3.

Varigheden af et påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af § 64, stk. 1, nr. 2, 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed skal fremgå af påbuddet, jf. § 351, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger endvidere af § 351, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at påbud meddelt i henhold til stk. 1 og 2 kan forlanges indbragt for domstolene af den blandede holdingvirksomhed og af den person, som påbuddet vedrører. En sådan anmodning skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er

tidsbegrænset og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom. Dette følger af § 351, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Har den blandede holdingvirksomhed ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2, jf. § 351, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 20 (§ 64, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 64, stk. 1, fastlægger kravene til egnethed og hæderlighed for et medlem af bestyrelsen og direktionen i en finansiel virksomhed. Ifølge bestemmelsen skal medlemmer af en finansiel virksomheds bestyrelse og direktion på tidspunktet, hvor Finanstilsynet meddeler virksomheden tilladelse eller på tidspunktet for indtræden i ledelsen for en eksisterende finansiel virksomhed, opfylde kravene i stk. 1 om egnethed og hæderlighed.

Kravene i stk. 1 skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen i den finansielle virksomhed og i hele den periode, hvori den pågældende person varetager hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør for en finansiel virksomhed, påser Finanstilsynet, at vedkommende opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Det foreslås med forslaget til *stk. 5*, at det præciseres, at den finansielle virksomhed er forpligtet til at påse overholdelsen af forpligtelserne i stk. 1.

Det foreslåede *stk. 5* implementerer artikel 91, stk. 1, i CRD V, hvor artikel 91, stk. 1, nyaffattes. Det præciseres med nyaffattelsen af artikel 91, stk. 1, at det er den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den blandede holdingvirksomhed, der har hovedansvaret for at sikre, at medlemmer af ledelsesorganet til enhver tid har et tilstrækkeligt godt

omdømme og besidder tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at varetage deres opgaver.

Med forslaget til stk. 5 præciseres det, at den finansielle virksomhed er forpligtet til at påse overholdelsen af § 64, stk. 1. Heri ligger en forpligtelse til at påse, at ledelsesmedlemmet opfylder kravene i stk. 1 både ved medlemmets indtræden i bestyrelse og direktionen. Endvidere skal den finansielle virksomhed påse overholdelse løbende så længe det pågældende ledelsesmedlem varetager hvervet eller stillingen.

Vurderingen af om et medlem af bestyrelsen og direktionen opfylder kravene i stk. 1 vil i praksis skulle foretages af bestyrelsen. Det medlem af bestyrelsen eller direktionen, som vurderingen drejer sig om, må ikke være til stede under sagens behandling, og det skal protokolleres, at vedkommende ikke er til stede. Finanstilsynet kan bede den finansielle virksomhed om virksomhedens vurdering både i forbindelse med medlemmets indtræden i bestyrelse eller direktion samt alle senere vurderinger med henblik på at påse overholdelsen af bestemmelsen, jf. § 347, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Efter medlemmets indtræden i bestyrelse eller direktion skal den finansielle virksomhed løbende overvåge egnetheden og hæderligheden af ledelsesmedlemmet og vurdere, om en egentlig ny vurdering af ledelsesmedlemmet er nødvendig. Bestyrelsen eller nomineringsudvalget skal vurdere de enkelte ledelsesmedlemmers ageren og resultater. Bestyrelsen skal tage højde for alle nye relevante oplysninger, herunder oplysninger der kan give anledning til tvivl om ledelsesmedlemmets egnethed og hæderlighed.

I SIF'er bør bestyrelsen foretage en vurdering af det enkelte medlems egnethed og hæderlighed mindst én gang om året. Mindre finansielle virksomheder kan foretage en sådan systematisk revurdering med længere tids mellemrum. For pengeinstitutter, der ikke er SIFI, og fondsmæglerselskaber I bør vurderingen foretages mindst hvert andet år. Bestyrelsen i alle finansielle virksomheder bør endvidere foretage en revurdering af et ledelsesmedlems egnethed og hæderlighed, hvis der er en særlig anledning hertil. Det vil eksempelvis være relevant i tilfælde, hvor den finansielle virksomhed har konstateret manglende overholdelse af reguleringen i en del af virksomheden, som det pågældende ledelsesmedlem har ansvaret for.

Den finansielle virksomhed skal kunne dokumentere, at den finansielle virksomhed har påset overholdelsen af § 64, stk. 1.

Finanstilsynet vil i sin vurdering af overholdelsen af § 64, stk. 5, tage hensyn til hvilken virksomhedstype, der er tale om og inddrage retningslinjer fra EBA, ESMA og EIOPA i det omfang de foreligger og i det omfang retningslinjerne er relevante i forhold til virksomhedstypen.

Hvis den finansielle virksomhed bliver bekendt med, at forholdene nævnt i stk. 1 er ændret, og dette er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn med virksomheden, skal den finansielle virksomhed hurtigst muligt meddele Finanstilsynet, hvilke oplysninger der er ændret, jf. § 75, stk. 1, 2. pkt.

Den foreslåede ændring fratager ikke et bestyrelsesmedlem eller et medlem af direktionen vedkommendes ansvar for at opfylde kravene om egnethed og hæderlighed. Et medlem af direktionen eller bestyrelsen skal til enhver tid opfylde kravene om egnethed og hæderlighed, mens personen varetager hvervet eller stillingen i en finansiell virksomhed.

Det fremgår af den foreslåede § 373, stk. 2, 1. pkt., at overtrædelse af § 64, stk. 5, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 64, stk. 5, er den finansielle virksomhed, hvilket betyder, at den finansielle virksomhed vil kunne straffes med bøde, hvis den finansielle virksomhed ikke påser overholdelsen af § 64, stk. 1.

Den finansielle virksomhed vil kunne straffes med bøde, hvis virksomhedens bestyrelse ikke ved et medlem af bestyrelsens eller direktionens indtræden og løbende derefter vurderer, om medlemmet opfylder betingelserne i § 64, stk. 1.

Til nr. 21 (§ 64 d, stk. 5, i lov om finansiell virksomhed)

I medfør af den gældende § 64 d, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed har gruppe 1-forsikringselskaber pligt til at identificere selskabets nøglepersoner som led i selskabets risikostyring. Gruppe 1-forsikringselskaber skal uden unødigt ophold underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der er identificeret som nøglepersoner, herunder hvilke stillinger de pågældende varetager, jf. § 64 d, stk. 2.

Nøglepersonerne skal efter § 64 d, stk. 3, opfylde kravene i § 64, stk. 1 og 2, om egnethed og hæderlighed og meddele Finanstilsynet oplysninger herom ved deres indtræden i virksomheden og ved efterfølgende ændringer. Endelig skal gruppe 1-forsikringselskaber underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, jf. § 64 d, stk. 4. Forsikringsholdingvirksomheder, som er defineret i § 5, stk. 1, nr. 13, er derimod ikke omfattet af kravene i § 64 d. De er hverken omfattet direkte af § 64 d eller indirekte i medfør af en henvisning til § 64 d i § 1, stk. 2.

Den gældende § 64 d blev indført med lov nr. 552 af 7. maj 2019, og indebar en samling af reglerne om nøglepersoner i gruppe-1 forsikringselskaber, der tidligere fremgik i § 64 og § 71, stk. 2. Som en konsekvens af ændringen blev § 64, stk. 5, og § 71, stk. 2, ophævet. Samtidig blev § 1, stk. 2, om lovens anvendelsesområde ændret. Imidlertid blev det ikke ved samme lejlighed vedtaget, at § 64 d også gælder for forsikringsholdingvirksomheder. Det var derfor en utilsigtet konsekvens af lov nr. 552 af 7. maj 2019, at reglerne om nøglepersoner i § 64 d i lov om finansiel virksomhed fra den 1. juli 2019 ikke længere var gældende for forsikringsholdingvirksomheder.

Selvom den udtrykkelige forpligtelse for forsikringsholdingvirksomheder til at identificere nøglepersoner udgik af lov om finansiel virksomhed med lov nr. 552 af 7. maj 2019, har forsikringsholdingvirksomheder efter gældende ret fortsat været forpligtet efter § 71 til at have effektive former for virksomhedsstyring. § 71 er nærmere uddybet i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringselskaber m.v. og omfatter bl.a. udpegning af en nøgleperson for hver af de mindst fire nøglefunktioner risikostyringsfunktionen, compliancefunktionen, aktuarfunktionen og intern auditfunktionen., jf. § 17, stk. 1, og stk. 2. Forsikringsholdingvirksomheder er fortsat omfattet af den bestemmelse, jf. § 1, stk. 4, og har derfor fortsat haft pligt til at identificere nøglepersoner, selvom de ikke har været omfattet af § 64, stk. 1, der henviser til § 71 om effektive former for virksomhedsstyring. Forsikringsholdingvirksomhederne har dog siden 1. juli 2019 ikke haft pligt til at underrette Finanstilsynet, der heller ikke har haft krav på at modtage oplysninger om de pågældende til brug for en vurdering af vedkommendes egnethed og hæderlighed.

Det foreslås at indsætte et nyt § 64 d, stk. 5, hvorefter stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.

For at sikre at forsikringsholdingvirksomheder også identificerer deres nøglepersoner og skal underrette Finanstilsynet og overholde krav om nøglepersoners egnethed og hæderlighed, foreslås det, at de krav, der nu fremgår af § 64 d, igen skal gælde for forsikringsholdingvirksomheder.

Med den foreslåede ændring vil reglerne blive bragt tilbage til den retstilstand, der var gældende, indtil reglerne blev ændret den 1. juli 2019 som en utilsigtet konsekvens af lov nr. 552 af 7. maj 2019. Dog foreslås det samtidig at indføre den præcisering af underretningspligten for forsikringsholdingvirksomheder, som ved den pågældende lov blev indført for gruppe 1-forsikringsselskaber med § 64 d, stk. 2.

Med den foreslåede ændring vil forsikringsholdingvirksomheder skulle overholde § 64 d ligesom gruppe 1-forsikringsselskaber. De vil således som led i deres risikostyring efter § 71, stk. 1, skulle identificere deres nøglepersoner udtrykkeligt i medfør af § 64 d, stk. 1, og ikke blot i medfør af § 17, stk. 2, i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v., der er udstedt med hjemmel i § 71 i lov om finansiel virksomhed. Herudover vil forsikringsholdingvirksomheder uden unødigt ophold skulle underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der er identificeret som nøglepersoner, herunder hvilke stillinger de pågældende varetager, jf. § 64 d, stk. 2. Nøglepersonerne vil efter § 64 d, stk. 3, skulle opfylde kravene i § 64, stk. 1 og 2, om egnethed og hæderlighed og meddele Finanstilsynet oplysninger herom ved deres indtræden i virksomheden og ved efterfølgende ændringer. Endelig vil forsikringsholdingvirksomheder skulle underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, jf. § 64 d, stk. 4.

Reglerne om nøglepersoner i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. ændres ikke. Nøglepersoner i forsikringsholdingvirksomheder er således fortsat omfattet af bekendtgørelsen, jf. § 1, stk. 4, hvorefter forsikringsholdingvirksomheder skal overholde de samme krav i bekendtgørelsen som gruppe 1-forsikringsselskaber med de tilpasninger, som koncern- eller gruppeforholdet nødvendiggør.

Det følger af artikel 246, stk. 1, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet, at kravene i afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, finder tilsvarende anvendelse på koncernniveau. Afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, omfatter bl.a. artikel 42-43 om egnethed og hæderlighed og artikler om nøglefunktioner og nøglepersoner,

herunder især artikel 44, stk. 4, med krav om en risikostyringsfunktion, artikel 46, stk. 1, med krav om en compliancefunktion, artikel 47, stk. 1, med krav om en intern auditfunktion og artikel 48, stk. 1, med krav om en aktuarfunktion. Disse artikler blev implementeret med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed.

Med vedtagelsen af dette lovforslag vil denne del af artikel 246, stk. 1, 1. afsnit igen være implementeret i lov om finansiel virksomhed, idet forsikringsholdingvirksomheder ikke blot skal identificere deres nøglepersoner, men også skal underrette Finanstilsynet, ligesom nøglepersonerne skal vurderes egnede og hæderlige.

Da forsikringsholdingvirksomheder allerede efter gældende regler i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringssselskaber m.v. har pligt til at udpege virksomhedens nøglepersoner, har det kun formel betydning, når § 64 d, stk. 1, udvides til også at gælde for forsikringsholdingvirksomheder. Derimod vil kravene i § 64 d, stk. 2-4, være nye for forsikringsholdingvirksomheder.

Stk. 2-4 om underretning af Finanstilsynet og vurdering af egnethed og hæderlighed vil således omfatte forsikringsholdingvirksomheder, der udpeger nye nøglepersoner med tiltrædelse fra og med 1. januar 2021.

Desuden vil nye nøglepersoner, der er tiltrådt og dermed varetager det pågældende hverv på et tidspunkt i løbet af perioden 1. juli 2019 til 31. december 2020 og som stadig er ansat den 1. januar 2021, være omfattet af § 64 d, stk. 2-4. Forsikringsholdingvirksomhederne vil således umiddelbart efter lovens ikrafttræden skulle underrette Finanstilsynet om disse nøglepersoner, og de skal indsende oplysninger til Finanstilsynet til brug for egnetheds- og hæderlighedsvurdering efter § 64, stk. 1-2.

Forsikringsholdingvirksomheder er derimod ikke forpligtet til at underrette Finanstilsynet efter stk. 4 om nøglepersoner, der i perioden 1. juli 2019 til 31. december 2020 fratræder eller ikke længere opfylder kravene i § 64, stk. 1.

§ 351, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter bl.a., at Finanstilsynet kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 64 d, stk. 1, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende efter § 64, stk. 1, nr. 2-6, jf. § 64 d,

stk. 3, ikke kan bestride stillingen. Da § 351 henviser til § 64 d, stk. 3, der med dette lovforslag udvides til også at omfatte forsikringsholdingvirksomheder, vil forsikringsholdingvirksomheder også være omfattet af § 351, stk. 4. På samme måde vil forsikringsholdingvirksomheder være omfattet af § 351, stk. 5, hvorefter Finanstilsynet kan afsætte en direktør eller en ansat, der er nøgleperson i medfør af § 64 d, stk. 1, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at nøglepersonen ikke opfylder kravene i § 64, stk. 1, nr. 3, jf. § 64 d, stk. 3.

Forsikringsholdingvirksomheder, der ikke overholder kravene i § 64 d, stk. 1-4, kan straffes efter § 373, stk. 1 og 2, der henviser til § 64 d.

Henvisningen i § 14, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, til § 64 d er ikke relevant for forsikringsholdingvirksomheder, da disse ikke er forpligtet til at søge tilladelse efter § 14.

Til nr. 22 (§ 70, stk. 4, 2. pkt., i lov om finansiell virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 70, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed pålægger bestyrelsen i finansielle virksomheder at sikre, at bestyrelsen samlet set har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Det følger af det foreslåede § 70, stk. 4, 2. pkt., at bestyrelsens sammensætning skal afspejle en tilstrækkelig bred erfaring.

Den foreslåede indsættelse i § 70, stk. 4, 2. pkt., implementerer artikel 91, stk. 7, i CRD V.

Forslaget understreger vigtigheden af, at bestyrelsen er repræsenteret af medlemmer med erfaring inden for forskellige områder. Erfaring fra forskellige brancher kan bidrage til, at bestyrelsen samlet har fokus på og viden om de forskellige risici, virksomheden kan være udsat for, og ikke kun har fokus på risici på et mindre antal områder. Det er imidlertid særligt vigtigt, at der er medlemmer i bestyrelsen med indgående kendskab til virksomhedens største risikoområder.

Bestyrelsen skal som hidtil have tilstrækkelig viden, faglige kompetence og erfaring til at kunne udfordre direktionen på en konstruktiv måde til enhver tid og på ethvert af virksomhedens forretningsområder.

I gruppe 1 og 2 pengeinstitutter og større realkreditinstitutter skal der være mindst ét bestyrelsesmedlem med ledelseserfaring fra en anden relevant finansiel virksomhed. Praktisk ledelseserfaring fra en anden relevant finansiel virksomhed er hensigtsmæssigt for at kunne forholde sig til de forhold og rammer, der er præmisserne for drift af en finansiel virksomhed af den nævnte størrelse. Det skal ses i sammenhæng med den væsentlige samfundsmæssige betydning, som disse penge- og realkreditinstitutter har, og det forhold at institutterne som udgangspunkt vil have større og mere komplekse aktiviteter end mindre penge- og realkreditinstitutter.

For realkreditinstitutter skal der i bestyrelsen desuden være et eller flere medlemmer med erfaring eller dybere indsigt i obligationsmarkedet.

Til nr. 23 (§ 77 a, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 77, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed fastsætter et instrumentkrav til pengeinstitutters, realkreditinstitutters, fondsmæglerselskabers, investeringsforvaltningsselskabers og finansielle holdingvirksomheders variable aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil. Det betyder, at mindst 50 pct. af en variabel løn til bestyrelsen, direktionen og væsentlige risikotagere på tidspunktet for beregningen af den variable løndel skal bestå af en balance af aktier, tilsvarende ejerandele afhængigt af virksomhedens juridiske struktur, aktiebaserede instrumenter eller, hvis der er tale om en virksomhed, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked, af tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed.

Det følger af den foreslåede § 77 a, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at mindst 50 pct. af en variabel løndel til bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, på tidspunktet for beregningen af den variable løn skal

bestå af en balance af aktier, eller, afhængigt af virksomhedens juridiske struktur, tilsvarende ejerandele, aktiebaserede instrumenter eller tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed.

Den foreslåede ændring i § 77 a, stk. 1, nr. 4, implementerer artikel 94, stk. 1, litra l, nr. i, i CRD V.

Dele af den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den tidligere bestemmelse, herunder at mindst 50 pct. af en variabel løndel skal bestå af finansielle instrumenter. I forhold til typerne af instrumenter kan der som tidligere benyttes aktier, aktiebaserede instrumenter og tilsvarende ejerandele, f.eks. garantbeviser. Derudover kan der som tidligere benyttes tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed. Muligheden for at benytte sådanne instrumenter har hidtil været begrænset til virksomheder, hvis kapitalandele ikke er optaget til handel på et reguleret marked, idet virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, har måtte benytte aktier eller aktiebaserede instrumenter som f.eks. fantomaktier, idet disse bedst afspejler virksomhedens kreditværdighed.

Europa Kommissionen konstaterede i sin rapport vedrørende bestemmelserne om aflønning i kreditinstitutter og investeringsselskaber af 28. juli 2016, at anvendelsen af aktier kan pålægge virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, betydelige administrative byrder og omkostninger. Samtidig kan tilsvarende tilsynsmæssige fordele opnås ved at tillade virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, at anvende tilsvarende instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed, forudsat at instrumenterne følger virksomhedens værdi tæt. Muligheden for at anvende sådanne instrumenter udvides derfor til virksomheder, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked.

Kravet om, at mindst 50 pct. af den variable løn skal bestå af instrumenter m.v. skal opfyldes på tidspunktet for beregningen af den variable løndel (beregningstidspunktet). Ved beregningstidspunktet forstås det tidspunkt, hvor opgørelsen af den variable løns størrelse i henhold til aftalen mellem virksomheden og den pågældende modtager (ledelsesmedlem eller væsentlig risikotager), foretages.

Ved fordelingen af den beregnede variable løndel på henholdsvis kontanter og instrumenter m.v. skal værdiansættelsen af de pågældende kapitalandele og instrumenter m.v. ske efter anerkendte værdiansættelsesmetoder.

Mindst 50 pct. af den variable løn skal bestå af en balance af de nævnte typer af instrumenter. Ved vurderingen af, om der foreligger en passende balance mellem de nævnte typer af instrumenter, må der tages hensyn til hvilke typer af instrumenter, det er muligt at benytte ud fra virksomhedens juridiske struktur og størrelse samt hvilke instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed, ligesom der må tages hensyn til, at det kan være hensigtsmæssigt at benytte flere forskellige typer af instrumenter for på bedste vis at sikre en langsigtet interesse. Vurderingen skal også inddrage en proportionalitetsbetragtning i forhold til bl.a. størrelsen af den variable løndel. Efter Finanstilsynets praksis kan en balance af instrumenter bestå af et enkelt finansielt produkt, såfremt den finansielle virksomhed kan give en passende begrundelse herfor.

Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2014/52 af 12. marts 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/26/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til præcisering af de kategorier af instrumenter, der i tilstrækkelig grad afspejler et instituts kreditkvalitet som en going concern, og som egner sig til at blive anvendt for så vidt angår variabel løn præciserer hvilke kategorier af instrumenter, der i tilstrækkelig grad afspejler virksomhedens kreditværdighed, og som egner sig til at blive anvendt for så vidt angår variabel løn.

Til nr. 24 (§ 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter et krav om, at et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab, investeringsforvaltningsselskab eller en finansiel holdingvirksomhed skal sikre sig, at virksomhedens udbetaling af variabel løn sker over en periode, hvis den udbetales til bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil.

Den gældende bestemmelse forpligter virksomheden til at sikre, at udbetaling af mindst 40 pct. af den variable løndel, ved større beløb mindst 60 pct., sker over en periode på mindst tre år med påbegyndelse et år efter beregningstidspunktet, dog for bestyrelsen og direktionen mindst fire år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.

Det følger af den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 77 a, stk. 1, nr. 5, at udskydelsesperioden for væsentlige risikotagere udvides fra mindst tre til mindst fire år og for bestyrelsen og direktionen udvides fra mindst fire til mindst fem år. Virksomhedens udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel til væsentlige risikotagere, ved større beløb 60 pct., skal således ske over en periode på mindst fire år med påbegyndelse et år efter beregningstidspunktet og for bestyrelsen og direktionen mindst fem år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.

Den foreslåede ændring i § 77 a, stk. 1, nr. 5, implementerer artikel 94, stk. 1, litra m i CRD V.

Til nr. 25 (§ 77 a, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring i § 77 a, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 5, stk. 1.

Til nr. 26 (§ 77 d, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 77 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab, et investeringsforvaltningsselskab og en finansiel holdingvirksomhed skal have en skriftlig lønpolitik, der er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring.

Det følger af den foreslåede § 77 d, stk. 1, 2. pkt., at virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral.

Den foreslåede indsættelse i § 77 d, stk. 1, implementerer artikel 92, stk. 2, litra aa, og artikel 74, stk. 1, 2. afsnit, i CRD V.

Ændringen medfører, at lønpolitikken, der udgør en ramme for virksomhedens aflønning af sine ansatte, skal være kønsneutral. Med en kønsneutral lønpolitik menes en politik, som behandler alle køn på samme måde.

Virksomhedens bestyrelse skal således vedtage og opretholde en lønpolitik, der sikrer, at ansatte modtager lige løn for arbejde af samme art eller arbejde af samme værdi uanset vedkommendes køn og sikrer implementering af virksomhedsværdier, der fremmer ligebehandling af alle køn. Udover at sikre lige løn for samme arbejde skal lønpolitikken ligeledes sikre lige muligheder for ansatte, uanset vedkommendes køn, da dette er en forudsætning for kønsneutral løn. Virksomhedens kønsneutrale lønpolitik skal finde anvendelse for alle virksomhedens ansatte, inklusive virksomhedens væsentlige risikotagere.

Lønpolitikken og alle tilknyttede ansættelsesvilkår, der har indflydelse på lønnen pr. måleenhed eller tidsrate, bør være kønsneutral. Dette inkluderer, men er ikke begrænset til løn, herunder tildelings- og udbetalingsbetingelser, rekrutteringspolitikker, karriereudviklings- og successionsplaner, adgang til uddannelse og muligheden for at søge om interne stillinger. Enhver form for kønsdiskrimination eller andre former for forskelsbehandling kan ikke tolereres. Dette omfatter eksempelvis forskelsbehandling som følge af forældreorlov.

Princippet om lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi, uanset vedkommendes køn er nedfældet i artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Dette princip skal anvendes på en konsekvent måde af institutterne. Ifølge artikel 157 i TEUF inkluderer lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi den almindelige grundløn, mindsteløn eller løn og ethvert andet vederlag, hvad enten det er i kontanter eller naturalier, som medarbejdere modtager direkte eller indirekte for vedkommendes ansættelse af arbejdsgiveren. TEUF opfordrer til yderligere foranstaltninger for at sikre lige muligheder og ligebehandling af alle køn i spørgsmål om beskæftigelse og erhverv.

EBA udsteder retningslinjer for kønsneutrale aflønningspolitikker for institutter. Bestemmelsen fortolkes i overensstemmelse med disse retningslinjer.

Hvor en virksomhed i henhold til § 77 g, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27, har udarbejdet en lønpolitik for koncernen, skal denne lønpolitik ligeledes være kønsneutral. Bemærkningerne til § 77 d, 2. pkt., har ligeledes til formål at vejlede virksomhederne om udformningen af sådanne politikker, således at disse er kønsneutrale.

Til nr. 27 (§ 77 g, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den fremgår af § 77 g, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal sikre, at virksomhedens lønpolitik, jf. § 77 d, stk. 1, de specifikke aflønningskrav i § 77 a, stk. 1, nr. 2-7, og stk. 3-6, og § 77 b, stk. 3, efterleves af pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber inden for samme koncern.

Det følger af den foreslåede § 77 g, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed og en blandet holdingvirksomhed skal sikre, at virksomhedens lønpolitik, jf. § 77 d, stk. 1, de specifikke lønkrav i § 77 a, stk. 1, nr. 2-7, og stk. 3-6, og § 77 b, stk. 3, efterleves af virksomhedens dattervirksomheder inden for koncernen.

Den foreslåede ændring i § 77 g, stk. 1, implementerer artikel 109, stk. 2-5, i CRD V.

Forslaget indebærer, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder skal sikre, at de krav, der følger af § 77 g, stk. 1, efterleves af virksomhedens dattervirksomheder inden for koncernen. Virksomheder skal herunder sikre at kravene efterleves af datterselskaber etableret i offshorefinanscentre. Det vil sige datterselskaber, der er etableret i jurisdiktioner, som set i forhold til jurisdiktionens økonomi i stort omfang yder finansielle tjenesteydelser til personer, som ikke bor i den pågældende jurisdiktion. Forpligtelsen gælder alle niveauer i koncernen og er ikke begrænset til den øverste virksomhed i koncernen. Kravene i § 77 g, stk. 1, skal således også efterleves af de virksomheder i koncernen, der måtte være beliggende uden for EU. Den foreslåede ændring til § 77 g, stk. 1, omfatter også udenlandske virksomheder i koncernen, der ikke er omfattet af regler for aflønning af virksomhedernes bestyrelse og

ansatte. Forpligtelsen medfører ikke, at en dattervirksomhed i en koncern anses for ansvarlig for en anden dattervirksomheds efterlevelse af koncernens lønpolitik. En dansk dattervirksomhed af en europæisk modervirksomhed er kun ansvarlig for de danske aflønningsregler, der er en implementering af CRD. Dattervirksomheder er således ikke ansvarlige for overholdelsen af aflønningsreglerne i modervirksomhedens hjemland.

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder, der er beliggende i Danmark, har ikke pligt til at sikre, at en dattervirksomhed, der er omfattet af andre aflønningskrav i medfør af relevante sektorspecifikke krav, efterlever kravene i § 77, stk. 1, på koncernniveau. Anden sektorspecifik lovgivning om aflønning har således forrang for virksomheder, der ikke er omfattet af CRD på virksomhedsniveau.

Forpligtelsen efter det foreslåede stk. 1, finder ikke anvendelse vedrørende virksomheder, der ikke er omfattet af CRD, hvis modervirksomheden er etableret i Danmark og over for Finanstilsynet kan godtgøre, at anvendelsen af aflønningsreglerne som nævnt i stk. 1, strider mod lovgivningen i det tredjeland, hvor dattervirksomheden er etableret.

Aflønningskravene som nævnt i stk. 1, finder ikke anvendelse på et datterselskab, der er etableret i Unionen, hvis det er omfattet af særlige aflønningskrav i overensstemmelse med andre EU-retsakter eller på et datterselskab, der er etableret i et tredjeland, hvis det ville være omfattet af særlige aflønningskrav i overensstemmelse med andre EU-retsakter, hvis de var etableret i Unionen. Reglerne som nævnt i stk. 1, finder imidlertid fortsat anvendelse på ansatte i sådanne datterselskaber, hvis datterselskabet enten er et porteføljeadministrationsselskab eller et selskab, der leverer de investeringsservices og -aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, i lov om finansiel virksomhed og de pågældende ansatte har fået mandat til at udføre arbejde, der har væsentlig indflydelse på institutternes risikoprofil eller virksomhed inden for koncernen.

Forpligtelsen efter forslaget § 77 g, stk. 1, vedrører alene aflønningsreglerne i lov om finansiel virksomhed, som implementerer kapitalkravsdirektivet. Forpligtelsen vedrører således ikke aflønningsregler i lov om finansiel virksomhed, som er indført på baggrund af de politiske aftaler.

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder, der er beliggende i Danmark, har således ikke pligt til at sikre, at de særlige danske aflønningsregler, der fremgår af § 77 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, § 77 b, stk. 1 og 2, og § 77 d, stk. 3-5, i lov om finansiel lovgivning, og som er fastsat med baggrund i den politiske aftale af 31. august 2010 om forsvarlig aflønningspolitik i den finansielle sektor, også skal opfyldes i udenlandske virksomheder, der måtte indgå i en koncern med pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder, som er beliggende i Danmark.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at de danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder skal sikre, at der udarbejdes en lønpolitik for hele koncernen, som finder anvendelse for alle ansatte i dattervirksomheder inden for samme koncern samt sikre, at koncernlønpolitikken efterleves af de udenlandske virksomheder - uanset at de udenlandske virksomheder i koncernen ikke er omfattet CRD.

Koncernens implementering og håndtering af forskellige nationale regler om aflønning skal adresseres i koncernens lønpolitik, navnlig med hensyn til loftet for variabel løn for medlemmer af bestyrelsen, direktionen samt andre væsentlige risikotagere, anvendelse af diskonterings satser for variabel aflønning og begrænsninger på brugen af optioner som variabel løn.

Indgår der udenlandske dattervirksomheder i koncernen, som ikke er omfattet af CRD, skal det danske pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I, den finansielle holdingvirksomhed eller blandede holdingvirksomhed sikre, at koncernlønpolitikken fastsætter et loft for variabel løn, som ikke overstiger loftet i § 77 a, stk. 1, nr. 3, for medlemmer af direktionen og bestyrelsen samt andre væsentlige risikotagere på koncernniveau i disse udenlandske virksomheder. Det skal endvidere fremgå af koncernens lønpolitik, om diskonterings satsen efter artikel 94, stk. 1, litra g), nummer iii), i CRD IV finder anvendelse for denne personkreds i disse virksomheder, og i givet fald skal det specificeres, hvordan de finder anvendelse. Endelig skal de danske virksomheder sikre, at koncernens lønpolitik iagttager instrumentkravene i § 77 a, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed samt Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 527/2014 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber for så vidt angår de virksomheder i koncernen, som ikke er omfattet af CRD.

Danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder skal ligeledes sikre, at dattervirksomheder etableret i tredjelande inden for samme koncern har en lønpolitik, som er i overensstemmelse med koncernens lønpolitik, og som minimum iagttager aflønningskravene efter den foreslåede bestemmelses stk. 1 for medlemmer af bestyrelsen, direktionen samt andre væsentlige risikotagere.

Ved at harmonisere aflønningspolitikkerne i de pågældende virksomheder i koncernen forventes forslaget at forebygge tilfælde af omgåelse af aflønningsreglerne ved eksempelvis at ansætte ansatte i virksomheder i koncernen, som ikke er direkte omfattet af aflønningsreglerne, men hvor de ansatte i realiteten udfører hovedparten af deres arbejde for danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder.

§ 77 d, stk.1, indeholder krav om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber samt finansielle holdingvirksomheder skal have en kønsneutral lønpolitik, som er i overensstemmelse med en sund og effektiv risikostyring.

§ 77 a, stk. 1, nr. 2-7, og stk. 3-6, i lov om finansiel virksomhed indeholder en række begrænsninger for variabel aflønning af bestyrelsen, direktionen samt andre væsentlige risikotagere i penge- og realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber samt finansielle holdingvirksomheder. Kravene fastsætter bl.a. et loft for tildeling og udbetaling af variable løndelev til bestyrelsen, direktionen samt andre væsentlige risikotagere. § 77 a indeholder ligeledes krav om tildeling og udbetaling af mindst 50 pct. af den variable løndel i instrumenter, og der stilles endvidere krav om udskydelse af 40-60 pct. af de variable løndelev, krav om tilbageholdelse af instrumenter i en passende periode efter udbetalingstidspunktet, samt krav om revurdering af betingelserne, som har dannet grundlag for tildeling af de variable løndelev fortsat er opfyldt på udbetalingstidspunktet m.v.

§ 77 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed indeholder et skærpet krav til fastsættelse af en grænse i virksomhedens lønpolitik for tildeling af variabel løn for bestyrelsen, direktionen samt andre væsentlige risikotagere set i forhold til virksomhedens samlede indtjening i penge- og realkreditinstitutter m.fl., som har modtaget statsstøtte og tilsvarende former for støtte.

Forslaget til § 77 g, stk. 1, indebærer i overensstemmelse med EBAs retningslinjer af 21. december 2015 om forsvarlige aflønningspolitikker, kapitel 4, afsnit VI, underafsnit 18, retningslinjenummer 295, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder i det omfang, det er relevant, skal sikre, at der offentliggøres en redegørelse for sammenhængen mellem koncernlønpolitikken og virksomhedernes lønpolitikker på modervirksomhed-, dattervirksomheds- og filialniveau i EU og tredjelande. Navnlig skal forskelle mellem faste og variable løndele forklares, mens anvendelse af diskonteringssatser samt forskelle for så vidt angår begrænsninger for brugen af instrumenter som variabel løn, også skal forklares. Indvirkningen på fastsættelsen af bonuspuljer for forskellige forretningsområder skal tydeliggøres. Til brug for offentliggørelse af sammenhængen mellem koncernlønpolitikken og virksomhedernes lønpolitikker, kan oplysningerne efter artikel 450, stk. 1, i forordning nr. 575/2013 (CRR) inddrages.

Ifølge artikel 450 i CRR skal virksomheder, som er omfattet af forordningen, offentliggøre en række kvantitative samt kvalitative oplysninger om aflønning.

Ifølge forordningen skal virksomhederne eksempelvis offentliggøre oplysninger om beslutningsprocessen i forbindelse med fastlæggelsen af aflønningspolitikken samt antallet af møder, som afholdes af det hovedorgan, der fører tilsyn med aflønningen i løbet af regnskabsåret, herunder oplysninger om sammensætningen af og mandatet for et eventuelt løn- og vederlagsudvalg og oplysninger om den eksterne ekspert, som kan være blevet konsulteret med henblik på fastlæggelsen af aflønningspolitikken, og de berørte parters rolle, oplysninger om sammenhængen mellem løn og resultater, oplysningerne om forholdene mellem fast og variabel aflønning, oplysninger om samlede kvantitative oplysninger om aflønning opdelt efter forretningsområder m.v.

Der stilles ikke særlige formkrav til, hvordan danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder sikrer overholdelsen af § 77 g, stk. 1. Eksempelvis kan virksomhederne anvende de samme processer og systemer, som anvendes i forbindelse med overholdelsen af nationale aflønningsregler. Overholdelse af § 77 g, stk. 1, forudsætter, at virksomheder inden for en koncern samarbejder om udarbejdelsen samt kontrol med overholdelse af lønpolitikken og de gældende aflønningsregler. Har udenlandske virksomheder i koncernen allerede deres egne processer og systemer, kan disse også anvendes.

Danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder kan for at sikre overholdelsen af § 77 g, stk. 1, bistå udenlandske virksomheder i koncernen med udarbejdelse af en lønpolitik, løbende vurdere om koncernlønpolitikken er opdateret, herunder hvis nødvendigt komme med forslag til opdateringer heraf, bistå øvrige virksomheder med at indsamle, behandle samt offentliggøre oplysninger om sammenhængen mellem koncernlønpolitikken og virksomhedernes egne lønpolitikker samt bistå med at påse, at aflønningsreglerne overholdes ved hjælp af regelmæssige indberetninger om aflønning af væsentlige risikotagere samt bistå med gennemgang og kontrol heraf, bistå med udarbejdelse af retningslinjer for tilde-
ling af variabel løn til væsentlige risikotagere, rådgive udenlandske virksomheder i koncernen beliggende uden for EU om de europæiske aflønningsregler m.v.

Ifølge § 373, stk. 2, skal overtrædelser af stk. 1, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af stk. 1 er pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder. Det betyder, at et dansk pengeinstitut, et dansk realkreditinstitut, et dansk fondsmæglerselskab I, en dansk finansiell virksomhed eller en dansk blandet finansiell virksomhed kan straffes med bøde, hvis virksomheden ikke sikrer, at virksomhedens lønpolitik, jf. § 77 d, stk. 1, de specifikke aflønningskrav i § 77 a, stk. 1, nr. 2-7, og stk. 3-6 og § 77 b, stk. 3, og regler udstedt i medfør af forslaget § 77 h efterleves af dattervirksomheder inden for samme koncern.

Hvis eksempelvis et dansk pengeinstitut, et dansk realkreditinstitut, et dansk fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed helt undlader at udarbejde en lønpolitik for koncernen, eller har en lønpolitik for koncernen, der åbenlyst er i strid med aflønningsreglerne, vil det pågældende pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I, finansielle holdingvirksomhed eller blandede holdingvirksomhed kunne straffes med bøde. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at der er en sund og effektiv risikostyring i såvel de danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder som i modervirksomheder og dattervirksomheder inden for samme koncern, hvilket en forsvarlig lønpolitik og praksis bidrager til. Hvis der ikke er en sund og effektiv risikostyring i koncernen, vil dette kunne medføre store tab for koncernen, hvilket er baggrunden for, at manglende overholdelse af bestemmelsen foreslås strafbelagt.

Til nr. 28 (§ 77 g, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 77 g, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed medfører, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal sikre, at de ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil, udpeges i henhold til Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 604/2014 af 4. marts 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for kvalitative og passende kvantitative kriterier til identifikation af de medarbejderkategorier, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på institutters risikoprofil, i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I og finansieringsinstitutter.

Det følger af den foreslåede ændring i § 77 g, stk. 3, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed og en blandet holdingvirksomhed skal sikre, at de ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil, udpeges i henhold til Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. --/--- af --. ----- om kriterier til definition af ledelsesmæssigt ansvar og kontrolfunktioner, væsentlig forretningsenhed og væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, og andre medarbejderkategorier, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, i datterselskaber inden for samme koncern.

Forslaget er en følge af, at Kommissionen har bemyndigelse i artikel 94, stk. 2, i CRD V til at udstede en ny delegeret forordning, som erstatter Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 604/2014 af 4. marts 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for kvalitative og passende kvantitative kriterier til identifikation af de medarbejderkategorier, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på institutters risikoprofil.

Kategorier af medarbejdere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på koncernens risikoprofil vil som minimum udgøre alle medlemmer af ledelsesorganet og den faktiske ledelse samt medarbejdere med ledelsesansvar i forhold til kontrolfunktioner og væsentlige afdelinger. Endvidere vil medarbejdere, hvis aflønning er lig med eller højere end 500.000 EUR og lig med eller højere end den gennemsnit-

lige aflønning af medlemmerne af virksomhedens ledelsesorgan og faktiske ledelse anses som væsentlige risikotagere, såfremt medarbejderen udfører arbejde i en væsentlig afdeling, og arbejdet er af en art, der har væsentlig indflydelse på den relevante afdelings risikoprofil.

En medarbejder der er udpeget som væsentlig risikotager i koncernen i henhold til det foreslåede § 77 g, stk. 3, er underlagt de af aflønningsreglerne i § 77 a, stk. 1, nr. 1-6, i lov om finansiel virksomhed, der implementerer kapitalkravsdirektivet (CRD IV og V), uanset om virksomheden, som medarbejderen er ansat i, er omfattet af direktivet. En væsentlig risikotager, som er udpeget som væsentlig risikotager i koncernen i henhold til det foreslåede § 77 g, stk. 3, er således ikke underlagt de af aflønningsreglerne i lov om finansiel virksomhed, som er indført på baggrund af de politiske aftaler, medmindre virksomheden, som medarbejderen er ansat i, er etableret i Danmark.

Til nr. 29 (§ 78, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse i § 78, stk. 1, kræver det bestyrelsens godkendelse, hvis en finansiel virksomhed vil bevillige en eksponering eller modtage sikkerhedsstillelse fra 1) bestyrelsesmedlemmer og direktører i den finansielle virksomhed eller 2) virksomheder, hvor den nævnte personkreds direkte eller indirekte besidder en kvalificeret andel, bestyrelsesmedlem eller direktør. Direktionen og bestyrelsen overvåger endvidere forsvarligheden og forløbet af sådanne eksponeringer, jf. § 78, stk. 3.

Eksponeringer skal bevilges i henhold til den finansielle virksomheds sædvanlige markedsbaserede vilkår, jf. § 78, stk. 2, 1. pkt. Den finansielle virksomheds eksterne revisor skal vurdere, om 1. pkt. er opfyldt og afgive erklæring herom i revisionsprotokollatet eller ved anden tilsvarende dokumentation, jf. § 78, stk. 2, 2. pkt.

Reglerne i § 78, stk. 1-3, gælder også eksponeringer mod personer, der er knyttet til direktører ved ægteskab, samliv i mindst 2 år eller slægtskab i ret op- eller nedstigende linje eller som søskende, og med virksomheder, for hvilke sådanne personer er direktører, jf. § 78, stk. 4.

Med den foreslåede ændring i § 78, stk. 4, udvides kredsen af nærtstående til at omfatte personer i den virksomhed, der ydes lån til, og som har en kvalificeret andel på 10 pct. eller mere af kapitalen

eller stemmerettighederne, eller i hvilken disse personer kan udøve betydelig indflydelse, eller er medlemmer af bestyrelsen. Betydelig indflydelse kan eksempelvis foreligge i situationer, hvor aktionærer via aftaler, vedtægtsmæssige rettigheder eller lignende kan udøve en betydelig indflydelse på den finansielle virksomhed, selvom andelen er under 10 pct. Eksemplerne er ikke udtømmende.

Med den foreslåede ændring vil eksponeringer mod personer, som har en tilknytning til den finansielle virksomheds direktør, og hvor disse personer har en kvalificeret andel på 10 pct. eller mere af kapitalen eller stemmerettighederne, eller i hvilken disse personer kan udøve betydelig indflydelse, blive omfattet af kravene i § 78, stk. 1-3.

Der stilles med den foreslåede ændring tilsvarende krav for eksponeringer og sikkerhedsstilling med nærtbeslægtede bestyrelsesmedlemmer.

Den foreslåede ændring af § 78, stk. 4, er en implementering af artikel 88, stk. 1, i CRD V.

Til nr. 30 (§ 124 a i lov om finansiel virksomhed)

Penge- og realkreditinstitutter er i dag underlagt krav om at opretholde et individuelt solvensbehov, jf. § 124, stk. 2-8, samt et kombineret kapitalbufferkrav, jf. § 125 a. Solvensbehovet består af kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra a)-c) og minimumskapitalkravet i artikel 93 i CRR samt et eventuelt tillæg til det relevante krav, såfremt instituttets risici ikke er tilstrækkelig dækket af dette krav.

Med den foreslåede § 124 a, stk. 1, får Finanstilsynet mulighed for årligt at fastsætte et vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag for institutterne på individuelt niveau, og meddeler denne til institutterne. Forslaget implementerer artikel 104b i CRD V.

Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag baseres på en tilsynsmæssig stresstest og opgøres i procent af den samlede risikoeksponering. Det vejledende niveau vil blive fastsat, så instituttet med dette yderligere kapitalgrundlag kan tåle kapitalpåvirkningen fra det hårde stressscenarie i Finanstilsynets tilsynsmæssige stresstest uden at bryde med det individuelle solvensbehov.

Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag vil blive meddelt skriftligt til institutterne. Vejledningen vil således være en afgørelse i forvaltningsretlig forstand. Vejledningen vil blive meddelt som det yderligere kapitalgrundlag, instituttet skal opretholde ud over det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, for at kunne tåle det hårde stressscenarie i Finanstilsynets tilsynsmæssige stress-test uden at bryde med det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, eller med det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3. Det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag kan således godt være nul, såfremt instituttets kombinerede kapitalbufferkrav overstiger kapitaleffekten af Finanstilsynets hårde stressscenarie. Dette vil fortsat blive kommunikeret til instituttet.

Der sondres i den foreslåede § 124 a mellem risici, der angår risikoen for overdreven gearing, og risici, der ikke angår risikoen for overdreven gearing. Den sondring fremgår af den foreslåede § 124 a, stk. 2 og stk. 3.

Den foreslåede § 124 a, stk. 2, angår den del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, som ikke er fastsat til at dække risikoen for overdreven gearing. Denne del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag skal opfyldes med egentlig kernekapital ud over den egentlige kernekapital, som opretholdes for at opfylde det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, for så vidt disse kapitalkrav er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing. Ligeledes må egentlig kernekapital, der er anvendt til opfyldelsen af kapitalgrundlagskravet i artikel 92, litra c) i CRR samt det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a ikke anvendes til opfyldelse af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag.

Den foreslåede § 124 a, stk. 3, angår den del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, der dækker risikoen for overdreven gearing. Denne del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag skal opfyldes med egentlig kernekapital ud over den egentlige kernekapital, som opretholdes for at opfylde det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, eller det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, for så vidt disse kapitalkrav er fastsat til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing. Ligeledes må egentlig kernekapital, der er anvendt til opfyldelsen af kapitalkravet i artikel 92, litra d, i CRR og gearingsgradbufferkravet for G-SIF'er i artikel 92, stk. 1, litra a, i CRR, ikke anvendes til opfyldelse af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag.

Ved gentagende eller vedvarende brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag vil Finanstilsynet i henhold til den foreslåede § 124 a, stk. 4, overveje, hvorvidt der er behov for at forhøje det pågældende instituts solvensbehov, jf. § 124, stk. 3. Finanstilsynet foretager i denne sammenhæng et helhedsskøn af den situation, som det pågældende institut befinder sig i. Finanstilsynet vil i dette helhedsskøn bl.a. kunne vælge at inddrage størrelsen af bruddet på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, og om det pågældende institut gentagende gange har brudt det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, hvilket vil være en skærpende omstændighed. Finanstilsynet vil også kunne inddrage, om det pågældende institut har brudt andre kapitalkrav eller har været tæt på at gøre dette samt inddrage en vurdering af det pågældende instituts økonomiske situation. Finanstilsynet vil desuden kunne inddrage instituttets ageren op til og efter bruddet samt instituttets kapitalplanlægning i forhold til igen at overholde det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag. Finanstilsynet vil endvidere kunne inddrage andre forhold, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt.

Da vejledningen fastsættes på et niveau, hvor instituttet fra dette niveau ikke forventes at bryde med solvensbehovet i et hårdt stressscenarie, vil Finanstilsynet ofte være i en tæt dialog med instituttet inden, at instituttet bryder med det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, da et institut med et kapitalgrundlag tæt på dette niveau vurderes at være tyndt kapitaliseret.

Brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag er ikke strafbelagt. Dog vil brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag medføre, at Finanstilsynet retter en øget opmærksomhed mod det pågældende institut i sin tilsynsvirksomhed. Finanstilsynet vil ved gentagne eller vedvarende brud på det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag overveje, hvorvidt der er behov for at fastsætte et højere individuelt solvenskrav for instituttet. Herudover vil de almindelige tilsynsreaktioner såsom påbud, påtaler og risikoplysninger også finde anvendelse, såfremt Finanstilsynet konstaterer regelbrud eller ser behov for at fremsætte en risikoplysning til instituttet.

Til nr. 31 (§ 125 a, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret fastsætter erhvervsministeren et bufferkrav til danske SIF'er, det såkaldte SIFI-bufferkrav, gennem den systemiske buffer.

Denne danske anvendelse af den systemiske buffer som hjemmel for SIFI-bufferen sker med henblik på at opnå en vis størrelse af SIFI-bufferen for de mest systemiske institutter i Danmark. Efter gældende ret skal der kunne sættes en SIFI-buffer op til 3 pct. af de risikovægtede eksponeringer for de mest systemiske finansielle institutter. CRD IV indeholder i artikel 131 en O-SII-buffer til fastsættelse af bufferkrav til SIFier, men denne kan ikke sættes højere end 2 pct. af instituttets samlede risikovægtede eksponeringer, hvorfor den systemiske buffer aktuelt bliver brugt til fastsættelsen af SIFI-bufferkravene i Danmark.

CRD V medfører ændringer til den systemiske buffer i artikel 133 og 134, så denne ikke længere kan anvendes til at fastsætte et SIFI-bufferkrav, da den systemiske buffer ikke længere kan anvendes til afdækning af risici, som er omfattet af artikel 131. CRD V medfører også ændringer til O-SII-bufferen, så denne nu kan fastsættes på 3 pct.

Det foreslås i § 125 a, stk. 5, at SIFI-bufferen i et SIFI, jf. § 308, på individuelt, delkonsolideret og konsolideret grundlag mindst skal udgøre SIFIs samlede risikoeksponeringer beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i CRR multipliceret med SIFI-buffersatsen.

Med den foreslåede § 125 a, stk. 5, indføres en særskilt SIFI-buffer i lov om finansiel virksomhed, der betyder at O-SII-bufferen fremover anvendes som hjemmel til at fastsætte SIFI-bufferen for danske SIFier. Dermed kan bufferkravet på 3 pct. fastholdes. Der ændres med forslaget ikke på den nuværende tilgang til fastsættelsen af SIFI-bufferkravet. Institutterne bliver fortsat inddelt efter systemiskhed og underlagt en SIFI-buffersats baseret på denne inddeling. Der foreslås ikke ændringer til inddelingen eller buffersatserne.

Med forslaget ændres på notifikationsproceduren ved fastsættelse af en SIFI-buffer. Notifikationsproceduren vil afhænge af, om der fastsættes en buffer på under eller over 3 pct.

Inden erhvervsministeren fastsætter en SIFI-buffer på op til 3 pct. skal det Europæiske Systemiske Risikoråd (ESRB) underrettes en måned inden offentliggørelsen. ESRB videresender straks underretningen til Kommissionen, den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) og de kompetente og udpegede myndigheder i de berørte medlemsstater. En sådan underretning gør nærmere rede for:

- a) begrundelse for, at det vurderes sandsynligt, at SIFI-bufferen effektivt vil begrænse risikoen og stå i rimeligt forhold hertil
- b) en vurdering af den sandsynlige positive eller negative indvirkning af SIFI-bufferen på det indre marked på grundlag af de oplysninger, som er til rådighed i Danmark,
- c) den SIFI-buffersats, som erhvervsministeren ønsker at fastsætte.

I dag skal denne underretning sendes direkte til Kommissionen, ESRB, EBA og de kompetente og udpegede myndigheder i de berørte medlemsstater. Herudover skal underretningen, udover ovenstående, nærmere redegøre for:

- d) den systemiske eller makroprudentielle risiko i medlemsstaten
- e) grundene til, at størrelsen af de systemiske eller makroprudentielle risici udgør en trussel mod det finansielle systems stabilitet på nationalt plan, og begrundet den systemiske buffersats
- f) begrundelsen for, at ingen af de eksisterende foranstaltninger i CRD eller i CRR, bortset fra artikel 458 og 459 heri, hver for sig eller i en kombination vil være tilstrækkelige til at imødegå den identificerede makroprudentielle eller systemiske risiko under hensyntagen til disse foranstaltningers relative effektivitet

Punkt 1-3 er således ikke længere et krav ved notifikation.

En SIFI-buffer over 3 pct. forudsætter en tilladelse fra Kommissionen. Inden erhvervsministeren fastsætter en SIFI-buffer på over 3 pct., skal ESRB underrettes tre måneder inden offentliggørelsen. ESRB videresender straks underretningen til Kommissionen, EBA og de kompetente og udpegede myndigheder i de berørte medlemsstater. Underretningen skal indeholde punkt a)-c) jf. ovenfor.

Når erhvervsministeren ønsker at fastsætte en SIFI-buffer på over 3 pct., forelægger ESRB inden for seks uger efter modtagelsen af underretningen en udtalelse for Kommissionen om, hvorvidt SIFI-bufferen er passende. EBA kan også afgive udtalelse til Kommissionen om bufferen.

Kommissionen vedtager senest tre måneder efter, at ESRB har fremsendt underretningen til Kommissionen, en retsakt som bemyndiger erhvervsministeren til at vedtage den foreslåede foranstaltning, hvis Kommissionen er overbevist om, at en SIFI-buffer på over 3 pct. ikke får uforholdsmæssige

negative virkninger for hele eller dele af det finansielle system i andre medlemsstater eller i Unionen som helhed ved at udgøre eller skabe en hindring for det indre markeds korrekte funktion.

Såfremt et SIFI er et datterselskab af enten et G-SIFI eller et SIFI, og er underlagt en SIFI-buffer på konsolideret niveau, må den buffer, der gælder på individuelt eller delkonsolideret niveau for det systemisk vigtige finansielle institut som udgangspunkt ikke overstige det laveste af følgende:

- a) summen af den højeste af den G-SIFI- eller SIFI-buffersats, der finder anvendelse på koncernen på konsolideret niveau og 1 pct. af de risikovægtede eksponeringer, og
- b) 3 pct. af de samlede risikovægtede eksponeringer eller den sats, som Kommissionen har godkendt til anvendelse på koncernen på konsolideret niveau, såfremt Kommissionen har godkendt en sats højere end 3 pct.

Til nr. 32 (§ 125 a, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

De i § 125 a, stk. 1 nævnte institutter med undtagelse af de institutter, der opfylder kravene i § 125 a, stk. 2, skal opfylde et kombineret kapitalbufferkrav jf. § 125 a.

Den gældende bestemmelse i § 125 a, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed indebærer, at institutter skal opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav med egentlig kernekapital, som ikke anvendes til opfyldelse af det individuelle solvensbehov jf. § 124. Det vil sige, at den samme egentlige kernekapital ikke må anvendes til at opfylde flere risikobaserede kapitalkrav.

Med den foreslåede ændring af § 125 a, stk. 8, gøres det eksplicit, at det kombinerede kapitalbufferkrav skal opfyldes med egentlig kernekapital i tillæg til egentlig kernekapital, der opretholdes for at opfylde,

- a) kapitalgrundlagskravet i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i CRR,
- b) den del af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, eller § 125, stk. 2, som er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing,
- c) den del af det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, der er fastsat til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing, og
- d) de risikobaserede elementer af krav om nedskrivningsegne passiver som fastsat i § 266.

Den foreslåede nyaffattelse af § 125 a, stk. 7, sker dels som en implementering af artikel 128 i CRD V, hvori det præciseres, at institutterne ikke kan benytte kapital til at opfylde visse kapitalkrav samtidigt. Eksempelvis kan den samme kapital ikke bruges til at dække det vejledende niveau af yderligere kapitalgrundlag, hvis det bruges til at dække det kombinerede kapitalbufferkrav. Herudover har den til formål at tage højde for indførelsen af gearingsgradbufferkravet for G-SIF'er i artikel 92, stk. 1, litra a, i CRR og CRR II.

Den foreslåede nyaffattelse til bestemmelsen indebærer ikke materielle ændringer af den gældende retstilstand, idet gældende dansk administrativ praksis allerede er i overensstemmelse med indholdet af artikel 128 i CRD V. Der sker med ændringen alene en sproglig præcisering.

Denne sproglige præcisering indebærer en understregning af, at den samme egentlige kernekapital, der anvendt til opfyldelse af et risikobaseret krav ikke samtidigt må genanvendes til andre risikobaserede krav eller krav om nedskrivningsegne passiver. Dog må den samme egentlige kernekapital gerne samtidigt anvendes til opfyldelse af kapitalkrav fastsat til afdækning af risikoen for overdreven gearing. Implementeringen af artikel 128 i CRD V er derfor at betragte som en sproglig præcisering og kodificering af den nugældende danske retstilstand.

Til nr. 33 (§ 125 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse i § 125 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, der har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6 i lov om finansiel virksomhed, opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a. Disse institutter må efter § 125 b ikke foretage udlodning, der vedrører egentlig kernekapital i en grad, der medfører, at institutterne ikke længere opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav. Et institut, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav er pålagt at udregne det maksimale udlodningsbeløb og straks underrette Finanstilsynet herom. Før det maksimale udlodningsbeløb er udregnet, er en række handlinger forbudte for det pågældende institut. Institutet skal inden for fem arbejdsdage indsende en kapitalbevaringsplan til Finanstilsynet.

De nærmere regler for udregning af det maksimale udlodningsbeløb er fastlagt i bekendtgørelsen nr. 1349 af 12. december 2014 om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder.

Det er i gældende ret ikke defineret, hvornår et institut ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav. Ordlyden i § 125 b, stk. 1, jf. stk. 7 og 8 i lov om finansiel virksomhed og de i denne sammenhæng relevante bekendtgørelser tager således kun stilling til retsvirkningerne ved manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav.

Det foreslås i § 125 b, stk. 1, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6 i lov om finansiel virksomhed, ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav fastsat i medfør af § 125 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvis ikke instituttet eller selskabet samtidig har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i CRR, det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, og det individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.

Med forslaget tydeliggøres det, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav fastsat i medfør af § 125 a, stk. 1, hvis ikke det samtidigt har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i CRR, § 124, stk. 3, eller § 125, stk. 3, samt det individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, til at afhjælpe andre risici end risikoen for overdreven gearing.

Et G-SIFI er underlagt gearingskravet i artikel 92, stk. 1, litra d, CRR samt gearingsgradbufferkravet jf. artikel 92, stk. 1a, CRR. Herudover kan instituttet være underlagt et tillæg til gearingskravet til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing i medfør af § 124, stk. 3 i lov om finansiel virksomhed. Med lovforslaget foreslås det at specificere, at et G-SIFI ikke overholder gearingsgradbufferkravet, når det efter opfyldelse af gearingskravet samt det eventuelle tillæg, der måtte følge heraf, ikke har nok overskydende kernekapital til at opfylde gearingsgradbufferkravet.

Den foreslåede ændring til § 125 b, stk. 1, ændrer dog ikke på den nugældende retstilstand, da den danske retstilstand allerede er i overensstemmelse med den foreslåede nyaffattelse af § 125 b, stk. 1. Den gældende retstilstand vil dog med forslaget blive ekspliciteret i lov om finansiel virksomhed.

Det tydeliggøres ligeledes i forslaget, at kapitalkrav fastsat til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing ikke indgår i opgørelsen af, hvorvidt det kombinerede bufferkrav brydes.

Det foreslås i § 125 b, stk. 2, at et G-SIFI ikke opfylder gearingsgradbufferkravet, jf. artikel 92, stk. 1, litra a, i CRR, hvis det pågældende G-SIFI ikke samtidig har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde kravene i artikel 92, stk. 1, litra d, i CRR, samt de dele af det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, og det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, som er fastsat til at afhjælpe risikoen for overdreven gearing.

Den foreslåede nyaffattelse af § 125 b, stk. 2, har til formål at implementere artikel 141 c i CRD V. Bestemmelsen definerer, hvornår et G-SIFI ikke opfylder gearingsgradbufferkravet. Bestemmelsen er en nyskabelse i lov om finansiel virksomhed, idet gearingsgradbufferkravet for G-SIFier er blevet indført ved gennemførelsen CRR II.

Det bemærkes, at Danmark på nuværende tidspunkt ikke har et G-SIFI. Ikke desto mindre foreslås det, at bestemmelsen indføres med henblik på, at lov om finansiel virksomhed bringes i overensstemmelse med artikel 141b i CRD V samt af hensyn til den eventuelle fremtidige identifikation af danske G-SIFier.

De foreslåede ændringer i § 125 b, stk. 3-10, jf. lovforslagets § 1, nr. 36-40, er dels gennummerering af den nugældende § 125 b, stk. 1 som følge af de foreslåede indsættelser af nyaffattelserne af § 125 b, stk. 1-2. Herudover indsættes ”gearingsgradbufferkravet” de relevante steder, så retsvirkningerne ved brud med gearingsgradbufferkravet sidestilles med retsvirkningerne fra det kombinerede kapitalbufferkrav.

Det bemærkes ligeledes, at hjemlen til bekendtgørelse om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder, nr. 1349 af 12/12/2014 ved denne gennummerering flyttes fra den nugældende § 125 b, stk. 8 til den foreslåede § 125 b, stk. 10.

Til nr. 34 (§ 125, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede § 125 b, stk. 3, 1. pkt., er konsekvensrettet som følge af indførelsen af de foreslåede § 125 b, stk. 1-2.

Ordlyden og anvendelsesområdet for den foreslåede § 125 b, stk. 3, 1. pkt., foreslås udvidet i forhold til den gældende bestemmelse, så et pengeinstitut, realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, der er omfattet af gearingsgradbufferkravet for G-SIFier forbydes at foretage udlodning, der reducerer den egentlige kernekapital i en sådan grad, at virksomheden ikke kan opfylde gearingsgradbufferkravet.

Den foreslåede ændring har til formål at implementere artikel 141b, stk. 1, i CRD V. Gearingsgradbufferkravet finder kun anvendelse for G-SIFier. Danmark har på nuværende tidspunkt ikke et G-SIFI.

Derudover indbefatter den foreslåede § 125 b, stk. 3, 1. pkt., konsekvensrettelser i dets henvisninger, der gend nummereres som følge af indførelsen af de foreslåede § 125 b, stk. 1-2.

Til nr. 35 (§ 125 b, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede § 125 b, stk. 4, er konsekvensrettet som følge af indførelsen af de foreslåede § 125 b, stk. 1-2.

Herudover foreslås ordlyden og anvendelsesområde for den foreslåede § 125 b, stk. 4 udvidet i forhold til den gældende § 125, stk. 2. Med den foreslåede ændring bliver et G-SIFI, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet, pålagt pligten til straks at udregne det gearingsrelaterede maksimale udlodningsbeløb samt at underrette Finanstilsynet herom. Underretningspligten gælder både den manglende opfyldelse af gearingsgradbufferkravet og udregningen af det maksimale gearingsrelaterede udlodningsbeløb. Ændringen har til formål at implementere artikel 141b i CRD V. Gearingsgradbufferkravet finder kun anvendelse for G-SIFier. Der er for nuværende ikke identificeret G-SIFier i Danmark. Det foreslås dog ikke desto mindre at indføre ordlydsindsættelsen med henblik på at sikre, at

lov om finansiel virksomhed er i overensstemmelse med CRD V samt af hensyn til den eventuelle fremtidige identifikation af danske G-SIFier.

Til nr. 36 og 37 (§ 125 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at ordlyden og dermed anvendelsesområdet for den foreslåede § 125 b, stk. 5, udvides i forhold til den gældende § 125, stk. 3. På denne måde bliver et G-SIFI, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet, omfattet af forbuddet mod bl.a. at foretage udlodninger af egentlig kernekapital, samt at forpligte sig til at udbetale løn og foretage betalinger, der vedrører hybride kernekapitalinstrumenter, før det har opgjort det relevante maksimale udlokningsbeløb og underrettet Finanstilsynet herom.

Ændringen har til formål at implementere artikel 141b i CRD V. Gearingsgradbufferkravet finder kun anvendelse for G-SIFier. Der er for nuværende ikke identificeret G-SIFier i Danmark. Det foreslås dog ikke desto mindre at indføre ordlydsindsættelsen med henblik på at sikre, at lov om finansiel virksomhed er i overensstemmelse med CRD V samt af hensyn til den eventuelle fremtidige identifikation af danske G-SIFier.

Til nr. 38 og 39 (§ 125 b, stk. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede ændring af § 125 b, stk. 4 og 6, der bliver til henholdsvis stk. 6 og 8, foreslås en udvidelse af bestemmelsen, der indebærer, at G-SIFier bliver omfattet af bestemmelsen.

Dette betyder, at G-SIFier, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet ikke må udlodde mere end det maksimale udlokningsbeløb ved de handlinger, der er omfattet af den gældende § 125 b, stk. 3, nr. 1-3, der ændres til § 125 stk. 5, nr. 1-3, som følge af gennummereringen.

Det drejer sig om i) udbetaling af kontant udbytte, ii) udlodning af helt eller delvis betalte fondsaktier eller andre kapitalinstrumenter, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra a, i CRR, og iii) indløsning eller tilbagekøb, som en virksomhed foretager af egne aktier eller andre kapitalinstrumenter, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1 litra a, i CRR.

Forslaget har til formål at implementere artikel 141b i CRD V. Gearingsgradbufferkravet finder kun anvendelse for G-SIFI.

Der er for nuværende ikke identificeret G-SIFler i Danmark. Det foreslås dog ikke desto mindre at indføre ordlydsindsættelsen med henblik på at sikre, at lov om finansiel virksomhed er i overensstemmelse med CRD V samt af hensyn til eventuel fremtidig identifikation af danske G-SIFler.

Til nr. 40 (§ 125 b, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås med ændringen af § 125 b, stk. 10, at Finanstilsynet fastsætter regler om opgørelse og indberetning af de maksimale udlovningsbeløb.

Den foreslåede ændring udvider bemyndigelsen til at omfatte flere maksimale udlovningsbeløb. Efter gældende ret er et institut underlagt udlovningsbegrænsninger og skal udregne det maksimale udlovningsbeløb, såfremt instituttet ikke overholder det kombinerede kapitalbufferkrav. Der er således kun et maksimalt udlovningsbeløb.

Som beskrevet i bemærkningerne til § 125 b, stk. 3, underlægges et institut udlovningsbegrænsninger, når det ikke overholder gearingsgradbufferkravet for G-SIFler på linje med de udlovningsbegrænsninger, som et institut er underlagt, såfremt det ikke overholder det kombinerede kapitalbufferkrav.

Der vil derfor fremadrettet være to forskellige maksimale udlovningsbeløb, hvor det ene vil være relateret til manglende overholdelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, og det andet vil relatere sig til manglende overholdelse af gearingsgradbufferkravet. Udregningen af det maksimale gearingsrelaterede udlovningsbeløb tager udgangspunkt i instituttets overdækning til gearingskravet, hvor det maksimale udlovningsbeløb relateret til det kombinerede kapitalbufferkrav tager udgangspunkt i overdækningen til det individuelle solvensbehov. Der er derfor behov for at specificere udregningen af to forskellige maksimale udlovningsbeløb, hvorfor bemyndigelsen foreslås udvidet. Den udvidede bemyndigelse forventes indarbejdet i bekendtgørelse nr. 1349 af 12. december 2014 om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlovningsbeløb og indholdet af en kapitalbevarende plan for visse finansielle virksomheder.

Til nr. 41 (§ 125 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I henhold til gældende ret skal institutter omfattet af § 125 c, stk. 1, ved manglende overholdelse af det kombinerede kapitalbufferkrav udarbejde og indsende en kapitalbevaringsplan til Finanstilsynet. Indsendelse af kapitalbevaringsplanen skal ske senest 5 arbejdsdage efter, at instituttet burde have konstateret den manglende opfyldelse. Finanstilsynet kan dog forlænge fristen under hensyntagen til omfanget og kompleksiteten af virksomhedens aktiviteter.

Med forslaget tilføjes det, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, der ikke opfylder gearingsgradbufferkravet for G-SIFIER, jf. artikel 92, stk. 1 litra a, i CRR, skal udarbejde og indsende en kapitalbevaringsplan til Finanstilsynet, senest 5 arbejdsdage efter at virksomheden burde have konstateret, at den ikke opfylder kravet på samme måde som vil skulle gøres, såfremt den pågældende virksomhed ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, stk. 1.

Den foreslåede ændring af § 125 c, stk. 1, implementerer artikel 142, stk. 1 i CRD V, idet den består af en ordlydstilføjelse af gearingsgradbufferkravet i § 125 c, stk. 1. Denne ændring afspejler den materielle ændring i artikel 142 i CRD V, hvori der er en lignende ordlydstilføjelse. Tilføjelsen i CRD V medfører, at et brud på gearingsgradbufferkravet medfører konsekvenser svarende til de konsekvenser, som et brud på det kombinerede kapitalbufferkrav medfører.

Den foreslåede tilføjelse sikrer, at G-SIFI ved manglende opfyldelse af gearingsgradbufferkravet, ligesom institutter omfattet af § 125 c, stk. 1, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, skal udarbejde og indsende en kapitalbevaringsplan til Finanstilsynet inden for de samme frister. Således finder de samme retsvirkninger anvendelse på G-SIFI, der ikke opfylder gearingsbufferkravet, som på institutter i § 125 c, stk. 1, der ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav.

Der er for nuværende ikke identificeret G-SIFIER i Danmark, hvorfor ingen danske institutter for nuværende kan bryde gearingsgradbufferkravet. Det foreslås dog ikke desto mindre at indføre ordlydsindsættelsen med henblik på at sikre, at lov om finansiel virksomhed er i overensstemmelse med CRD V samt af hensyn til den eventuelle fremtidige identifikation af danske G-SIFIER.

Til nr. 42 og 43 (§ 125 e, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed)

I koncerner, hvor der indgår et G-SIFI, og hvor der på konsolideret grundlag gælder både en G-SIFI-buffer og en systemisk buffer, finder alene den højeste af de to buffere anvendelse i henhold til gældende ret. Såfremt den systemiske buffer alene finder anvendelse på danske eksponeringer for at imødegå makroprudentielle risici dvs. risici, som ikke er institutspecifikke i Danmark, finder både den systemiske buffer og G-SIFI-bufferen dog anvendelse. Dette er i overensstemmelse med artikel 131, stk. 14, i CRD IV, hvoraf det fremgår, at det på konsolideret niveau er den højeste buffer af en eventuel systemisk buffer, såfremt den systemiske buffer dækker alle instituttets eksponeringer, SIFI-bufferen og/eller G-SIFI-bufferen, som finder anvendelse. På individuelt eller delkonsolideret niveau er det den højeste af en eventuel SIFI-buffer og systemisk buffer, som finder anvendelse

I CRD V finder den højeste af en eventuelt SIFI-buffer og G-SIFI-buffer på konsolideret niveau anvendelse. Denne er i givet fald kumulativ med en eventuel systemisk buffer. Såfremt et institut på individuelt eller delkonsolideret niveau er underlagt en SIFI-buffer eller G-SIFI buffer, er denne til-lige kumulativ med en eventuel systemisk buffer.

Den foreslåede ændring af § 125 e, stk. 2, har til formål at afspejle denne ændring i CRD V. I kon-cerner, hvor der indgår et G-SIFI, og et SIFI, og hvor der på konsolideret grundlag gælder både en G-SIFI-buffer og en SIFI-buffer, finder den højeste af de to buffere anvendelse med forslaget.

Der foreslås, at såfremt en systemisk buffer finder anvendelse, er denne buffer kumulativ med den relevante SIFI-buffer eller G-SIFI-buffer.

Herudover gennemfører forslaget en konsekvensrettelse af, at den danske SIFI-buffer nu fastsættes gennem en anden bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, da SIFI-bufferen med forslaget vil blive fastsat igennem SIFI-bufferen og dermed ikke længere vil blive fastsat igennem den systemiske buffer, da dette ikke længere er muligt som følge af artikel 133, stk. 7 og stk. 8, litra c, CRD V.

Til nr. 44-47 (§ 125 h, stk. 1, 3 og 5, i lov om finansiel virksomhed)

Den systemiske buffer bruges i dag til fastsættelsen af et bufferkrav til danske SIFler, det såkaldte SIFI-bufferkrav. I det foreslåede tydeliggøres det, at en systemisk buffersats ikke må fastsættes til at afdækning af risici omfattet af den kontracykliske buffersats, jf. § 125 f, SIFI-bufferkravet, jf. § 125 a, stk. 5 eller af G-SIFI-buffersatsen, jf. § 125 g.

Da den systemiske buffer fremadrettet ikke bruges til fastsættelse af SIFI-bufferkravet, vil den med forslaget kunne benyttes målrettet til andre formål. Det drejer sig bl.a. om at adressere opbygning af systemiske risici i undergrupper af eksponeringer eksempelvis opdelt på sektorer eller geografisk placering.

Den systemiske buffer har til formål at forebygge systemiske eller makroprudentielle risici dvs. risici i forhold til økonomiske forhold generelt. Erhvervsministeren beslutter, hvilke eksponeringer buffersatsen finder anvendelse på. Erhvervsministeren kan fastsætte forskellige buffersatser til forskellige institutter. Erhvervsministeren kan desuden fastsætte, fra hvilket tidspunkt buffersatserne finder anvendelse.

Erhvervsministeren vurderer den systemiske buffersats årligt og giver meddelelse om genfastsættelsen på Erhvervsministeriets hjemmeside én gang om året, såfremt den systemiske buffer benyttes. Fastsættelsen af en systemisk buffer kan ske på baggrund af en henstilling fra Det Systemiske Risikoråd, jf. § 343 s i lov om finansiel virksomhed.

Erhvervsministeren kan endvidere beslutte, at en systemisk buffersats i et andet land inden for den Europæiske Union (EU) eller et tredjeland, som EU har indgået en aftale med på det finansielle område, skal finde anvendelse på danske institutters eksponeringer i det pågældende land.

Det foreslås i § 125 h, stk. 1, at indsætte efter første punktum, at en systemisk buffersats ikke må anvendes til at afhjælpe risici omfattet af den kontracykliske buffersats, SIFI-buffersatsen, eller G-SIFI-buffersatsen.

Det foreslås i § 125 h, stk. 3, at såfremt erhvervsministeren vurderer, at en systemisk buffersats, der er anerkendt af erhvervsministeren, forebygger og begrænser en risiko, der kan sidestilles med en risiko, som er omfattet af en systemisk buffersats fastsat af erhvervsministeren, finder den højeste

buffersats af disse anvendelse for virksomhederne i forbindelse med eksponeringer i det pågældende land til brug for opgørelsen af deres systemiske buffer. Såfremt de pågældende buffersatser vurderes at adressere forskellige risici, kan erhvervsministeren træffe beslutning om, i hvilken udstrækning buffersatserne er kumulative ved opgørelsen af deres systemiske buffer.

Det foreslås i § 125 h, stk. 5, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke undergrupper af eksponeringer den systemiske buffer kan finde anvendelse på, og om opgørelsen af den systemiske buffer.

Det følger af den foreslåede § 125 h, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 46, at hvis erhvervsministeren vurderer, at den anerkendte buffersats fastsat i et andet land og en systemisk buffersats fastsat i Danmark omfatter den samme risiko eller en risiko, der sidestilles hermed, finder den højeste buffersats af disse anvendelse i opgørelsen af den systemiske buffer, jf. § 125 a, stk. 6.

Hvis den anerkendte buffersats fastsat i et andet land forebygger og begrænser andre risici end de risici, der omfattes af en dansk systemisk buffersats, skal erhvervsministeren træffes afgørelse om, i hvilket omfang den udenlandske anerkendte systemiske buffersats og den danske systemiske buffersats er kumulative.

Endelig gives der i forslaget hjemmel til, at ministeren fastsætter nærmere regler for opgørelsen af den systemiske buffersats.

Den foreslåede tilføjelse af bestemmelsens andet punktum har til formål at implementere artikel 133 CRD V, som fjerner muligheden for inddragelse af risici i fastsættelsen af en systemisk buffersats på baggrund af risici, der allerede er omfattet af den kontracykliske buffersats, jf. § 125 f, SIFI-bufferkravet, jf. § 125 a, stk. 5, eller G-SIFI-buffersatsen, jf. § 125 g samt kravene i CRR. Formålet hermed at opnå overensstemmelse mellem artikel 133 CRD V og § 125 h i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede sletning sker med det formål, at dansk ret skal være i overensstemmelse med indholdet af artikel 133 CRD V, idet ordet ”ikkecyklisk” også udgår af artikel 133 CRD V.

Den foreslåede nyaffattelse af § 125 h, stk. 3, har til formål at bringe lov om finansiel virksomhed i overensstemmelse med CRD V, hvoraf det fremgår, at hvis medlemsstaterne anerkender en udenlandsk systemisk buffersats, jf. § 125 h, stk. 2, for indenlandsk godkendte institutter, kan denne systemiske buffer kumuleres med den systemiske buffer, der finder anvendelse i henhold til artikel 134, stk. 1 CRD V, forudsat at bufferne afhjælper forskellige risici. Hvis bufferne afhjælper samme risici, finder kun den højeste buffer anvendelse.

I den foreslåede bestemmelse tildeles erhvervsministeren beføjelse til at afgøre, hvorvidt de ovenfor beskrevne buffere er fastsat til at afhjælpe forskellige risici eller ej. Dette foreslås, da det er erhvervsministeren, som fastsætter systemiske buffere i Danmark og dermed har det største indblik i begrundene for fastsættelsen. Bestemmelsen vil dermed give erhvervsministeren mulighed for at vurdere, hvorvidt en i Danmark anerkendt udenlandsk buffersats, jf. § 125 h, stk. 2, dækker samme risiko eller kan sidestilles med en risiko, der er dækket af den danske buffersats sat i medfør af den nugældende § 125 h, stk. 1. Hvis erhvervsministeren vurderer, at den danske buffersats og den udenlandske sats dækker samme risiko eller risici, der kan sidestilles, så finder den højeste af disse satser anvendelse.

Vurderer erhvervsministeren, at disse satser dækker forskellige risici, kan erhvervsministeren beslutte, hvorvidt begge satser finder anvendelse. Det samme gælder, hvor flere end to satser finder anvendelse.

Den foreslåede § 125 h, stk. 5, har til formål at give erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om opgørelsen af den systemiske buffer. Erhvervsministeren kan således udstede en bekendtgørelse, hvori de nærmere regler om opgørelsen af den systemiske buffer fastslås. Bekendtgørelsen vil herudover indeholde nærmere regler om, hvilke eksponeringer og kategorier af eksponeringer, der kan være omfattet af den systemiske buffersats.

En kombineret systemisk buffersats på over 3 pct. og op til 5 pct. forudsætter en udtalelse fra Kommissionen. Hvis Kommissionens udtalelse er negativ, følger erhvervsministeren udtalelsen eller redegør for grundene til, at erhvervsministeren ikke gør det.

En kombineret systemisk buffersats på over 5 pct. forudsætter en tilladelse fra Kommissionen. Anerkendelsen af en systemisk buffersats, der er anerkendt i et andet EU-land, medregnes ikke i tærsklen på de 3 pct. Hvis summen af kombineret buffersats og SIFI-buffersats eller G-SIFI-buffersats overstiger 5 pct., forudsætter det også en tilladelse fra Kommissionen.

EBA offentliggør senest den 30. juni 2020 retningslinjer om de relevante undergrupper af eksponeringer, som erhvervsministeren kan anvende en systemisk buffer på.

Til nr. 48 (§ 125 i i lov om finansiel virksomhed)

§ 125 i fastsætter et gældsbufferkrav for realkreditinstitutter og fastslår bl.a., hvilket niveau gældsbufferen skal fastsættes til.

Det foreslås at ophæve § 125 i.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at § 125 i videreføres og samtidig nyaffattes i §§ 268-268 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 78. Det er hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om gældsbufferkravet flyttes til kapitel 17 i lov om finansiel virksomhed. Det er for at tydeliggøre, at bestemmelserne hører under Finanstilsynet i sin egenskab som afviklingsmyndighed og ikke under Finanstilsynet i sin egenskab som tilsynsmyndighed. Der er ikke med flytningen af bestemmelserne tiltænkt nogen ændring af bestemmelserne, herunder beregningsgrundlaget for gældsbufferkravet, dets størrelse eller sammensætningen m.v. Gældsbufferkravets funktion og indhold vil således være uændret, og flytningen af bestemmelserne til kapitel 17 er alene udtryk for en teknisk omrokering i loven.

Til nr. 49 (§ 125 j, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

Som beskrevet i bemærkningerne til § 125 a, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 31, medfører ændringerne til den systemiske buffer i CRD V, at det danske SIFI-bufferkrav ikke kan fastsættes via denne hjemmel længere. CRD V forhøjer grænsen for O-SII-bufferen til 3 pct., så der herigennem nu kan fastsættes bufferkrav til de mest systemiske institutter, som fastsat i Bankpakke 6.

Med forslaget til § 125 a, stk. 5, indføres der en separat buffer til SIFler kaldet "SIFI-bufferen". SIFI-bufferen vil blive udregnet ud fra det enkelte instituts SIFI-buffersats, der fastsættes på baggrund af det enkelte instituts systemiskhed, multipliceret med instituttets risikovægtede aktiver. Det er også i dag erhvervsministeren, der fastsætter SIFI-buffersatsen for de enkelte kategorier af systemiskhed, jf. § 308, stk. 7 og 9. Ministeren fastsætter i dag disse buffersatser ved anvendelse af den systemiske buffer.

Derfor foreslås det med § 125 j at indføre en ny buffersats i lov om finansiel virksomhed, der fastsætter det enkelte systemisk vigtige finansielle instituts SIFI-bufferkrav alt efter instituttets systemiskhed. Størrelsen af buffersatsen fastsættes af erhvervsministeren ud fra institutternes systemiskhed jf. § 308, stk. 7.

Med forslaget til § 125 j, stk. 1, indføres der en særskilt buffersats til SIFler kaldet "SIFI-buffersatsen".

Med forslaget til § 125 j, stk. 2, gives erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte SIFI-buffersatsen for de enkelte kategorier af systemiskhed, jf. § 308, stk. 7.

Der ændres med forslaget ikke på den nuværende tilgang til fastsættelse af SIFI-bufferkravene.

Til nr. 50 (§ 152, stk. 1, §§ 153 og 156, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet kan for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I eller grupper af disse typer af virksomheder fastsætte specifikke likviditetskrav, der dels tager højde for likviditetsrisici i det enkelte institut eller grupper af institutter, og dels tager højde for systemiske likviditetsrisici, jf. § 152, § 153 og § 156 i lov om finansiel virksomhed. Systemiske likviditetsrisici er mere generelle risici, som truer integriteten af finansmarkederne og det finansielle system generelt. Specifikke likviditetskrav kan altså efter gældende ret være baseret på hensynet til risici som truer integriteten af finansmarkederne og det finansielle system generelt.

I § 152, stk. 1, § 153 og § 156 i lov om finansiel virksomhed udgår »og for systemiske likviditetsrisici«, hvilket medfører, at Finanstilsynets ikke længere kan fastsætte specifikke likviditetskrav udelukkende på baggrund af systemiske likviditetsrisici. Specifikke likviditetskrav skal fremadrettet være baseret på en virksomhedsspecifik tilgang. Det betyder, at specifikke likviditetskrav skal fastsættes ud fra, hvordan risici påvirker den enkelte finansielle virksomhed. Systemiske risici kan således kun føre til specifikke likviditetskrav, hvis og i den grad de påvirker en finansielle virksomhed eller grupper af finansielle virksomheder individuelt. I langt de fleste tilfælde, hvor den finansielle stabilitet er truet, vil finansielle virksomheder dog være individuelt påvirket. Derfor vil man i langt de fleste tilfælde kunne sætte de samme specifikke likviditetskrav som i dag.

Til nr. 51 (§§ 175 f og 175 g i lov om finansiel virksomhed)

Der findes ikke i de gældende regler et krav om mellemliggende moderselskaber i EU i de tilfælde, hvor moderselskabet er beliggende i et tredjeland. Et moderselskab vil derfor efter de gældende regler kunne være beliggende i et tredjeland, selv om det via datterselskaber m.v. har en væsentlig tilstedeværelse i EU. Det indebærer, at afviklingsmyndighederne inden for EU hver især vil have kontakt med myndighederne i tredjelandet, hvor moderselskabet er beliggende, om afviklingsstrategi og afviklingsplanlægning. Det vil i en række tilfælde stille barrierer i vejen for afvikling, og dermed vanskeliggøre en effektiv krisehåndtering af selskaberne.

Den foreslåede bestemmelse er ny og implementerer artikel 21 b i CRD V. Bestemmelsen omhandler krav om, udpegning af fælles mellemliggende moderselskab for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, som indgår i tredjelandskoncerner med aktiver for mindst 40 mia. euro, i Unionen. Formålet med bestemmelsen er at forbedre myndighedernes afviklingsproces, så der alene er én indgangsvinkel i tilfælde af en afviklingssituation, der ofte er forbundet med tidspres. Bestemmelsen omfatter også lande EU har indgået aftale med på det finansielle område (EØS-lande). Det betyder, at institutter hvis moderselskab er beliggende i et EØS-land sidestilles med, hvis instituttet var beliggende inden for EU.

Den foreslåede ændring med § 175 f, stk. 1, indebærer krav om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I udpeger et fælles mellemliggende moderselskab, som skal være beliggende inden for EU. Bestemmelsen vedrører alene institutter, der indgår i en tredjelandskoncern, dvs.

i dette tilfælde virksomheder, der er en del af en koncern, hvis moderselskab er beliggende uden for EU. Det er ikke hensigten, at forslaget ændrer ved forbuddet i § 27, i lov om finansiel virksomhed, om at fondsmæglerselskaber ikke må have dattervirksomheder, medmindre disse er fondsmæglerselskaber.

Kravet i § 175 f, stk. 1, nr. 1, om udpegning af fælles mellemliggende moderselskab omfatter institutter, der indgår i koncerner fra tredjelande. Det vil sige institutter, der har det øverste moderselskab beliggende uden for EU. Baggrunden for ændringen er, at forbedre afviklingsmyndighedernes muligheder for én indgangsvinkel i en afviklingsproces, som er relevant for institutter i EU, der indgår i et tredjelandskoncernforhold. Der foreslås således en betingelse om, at bestemmelsen alene finder anvendelse for tredjelandskoncerner.

Lovforslagets § 175 f, stk. 1, nr. 2, henviser til tredjelandskoncerner, der har to eller flere pengeinstitutter og/eller investeringsselskaber beliggende i EU. Hermed menes datterselskaber med pengeinstitut- eller investeringsselskabstilladelse, herunder filialer af datterselskaber inden for EU. Behovet for ét fælles mellemliggende moderselskab vil ikke være tilstede, i de tilfælde, hvor en tredjelandskoncern alene har ét datterselskab inden for EU, idet de kompetente afviklingsmyndigheder altid vil have en og samme indgangsvinkel.

Lovforslagets § 175 f, stk. 1, nr. 3, indeholder en minimumsgrænse for, hvornår der kræves udpegning af et fælles mellemliggende moderselskab i EU eller i EØS. Minimumsgrænsen betyder, at institutter skal have aktiver for samlet 40 mia. euro inden for EU, for at være omfattet af kravet. Aktivernes værdi opgøres samlet set for alle institutter og filialer, der indgår i koncernen og er beliggende i EU eller i EØS.

Aktiverne opgøres på baggrund af en konsoliderede balance for alle institutter beliggende i EU eller, hvis der ikke er en konsolideret balance, på baggrund af hvert instituts balance. For filialer opgøres værdien af aktiver, der tilhører hver af tredjelandskoncernens filialer.

I henhold til lovforslagets § 175 f, stk. 2, kan Finanstilsynet undtage fra kravet om ét fælles mellemliggende moderselskab i EU, hvis visse nærmere defineret betingelser er opfyldt. Lovforslaget medfører, at Finanstilsynet kan tillade etablering af to mellemliggende moderselskaber.

I henhold til lovforslagets § 175 f, stk. 2, nr. 1, tillader Finanstilsynet, under visse betingelser, at institutterne har to mellemliggende moderselskaber i EU, hvis det konstateres, at etableringen af et fælles moderselskab vil være uforenelig med et obligatorisk krav om adskillelse af aktiviteter, eller pålagt af tilsynsmyndigheden i hjemlandet, hvor det øverste moderselskab i tredjelandskoncernen har sit hovedkontor.

Lovforslagets § 175 f, stk. 2, nr. 2, gør det muligt for Finanstilsynet at tillade to mellemliggende moderselskaber i EU, hvis ét fælles mellemliggende moderselskab vil gøre afviklingen mindre effektiv end i de tilfælde, hvor der er to fælles mellemliggende moderselskaber. Vurderingen af, hvorvidt det vil være tilfældet afgøres af afviklingsmyndigheden for det mellemliggende moderselskab i EU.

Med lovforslagets § 175 f, stk. 3, foreslås det, at det fælles mellemliggende moderselskab skal have tilladelse som et pengeinstitut eller realkreditinstitut i henhold til artikel 8, i CRD IV, være et godkendt finansielt holdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab. Både et finansielt holdingselskab og et blandet finansielt holdingselskab skal være godkendt i henhold til artikel 21 a, i CRD V. Et investeringsselskab kan udpeges, som fælles mellemliggende moderselskab, hvis betingelserne i nr. 1 eller 2, er opfyldt.

Lovforslagets § 175 f, stk. 3, nr. 1, medfører, at et investeringsselskab i visse tilfælde kan udpeges, som fælles mellemliggende moderselskab, der således er en fravigelse fra udgangspunktet om, at det mellemliggende moderselskab skal have tilladelse som pengeinstitut eller realkreditinstitut. Såfremt denne undtagelse ikke finder anvendelse kan betingelsen i stk. 3, nr. 2, anvendes, hvis betingelsen finder anvendelse.

Med den foreslåede § 175 f, stk. 3, nr. 2, indføres en undtagelse, hvor det mellemliggende moderselskab kan være et investeringsselskab, hvis det er udpeget efter stk. 2, nr. 1. Dvs. i tilfælde, hvor der ikke må ske adskillelse af aktiviteter, der kan begrunde, at der udpeges to mellemliggende moderselskaber.

Det foreslås i § 175 g at indføre en ny bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, som betyder, at finansielle holdingvirksomheder beliggende i Danmark fremadrettet i udgangspunktet skal godkendes af Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed defineret i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 41, i CRR, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet. Finanstilsynet skal desuden som konsoliderende tilsynsmyndighed for finansielle holdingselskaber beliggende i andre medlemsstater i udgangspunktet godkende disse.

Den foreslåede bestemmelse er ny og implementerer artikel 21 a og 159a i CRD V. Der er tale om direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 1, 1. og 2. pkt.*, at en modervirksomhed, som er en finansiel holdingvirksomhed, og som i koncernen er øverste modervirksomhed beliggende i Danmark, skal godkendes af Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, jf. stk. 8, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet. En modervirksomhed, som er en finansiel holdingvirksomhed, og som i koncernen er den øverste modervirksomhed beliggende i et andet land i Unionen, skal godkendes af Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed og den kompetente myndighed i den medlemsstat, holdingvirksomheden er beliggende, jf. stk. 8.

Det indebærer, at en finansiel holdingvirksomhed beliggende i Danmark, som ikke er en dattervirksomhed til en modervirksomhed i form af et institut defineret i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 3, i CRR eller en anden finansiel holdingvirksomhed beliggende i Danmark skal søge om godkendelse ved Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet. Den konsoliderende tilsynsmyndighed kan eksempelvis være forskellig fra Finanstilsynet i tilfælde, hvor den øverste finansielle holdingvirksomhed beliggende i Danmark er ejet af en finansiel holdingvirksomhed beliggende i en anden medlemsstat, som er den øverste modervirksomhed i koncernen.

En modervirksomhed, som er en finansiel holdingvirksomhed, og som i koncernen er den øverste modervirksomhed beliggende i et andet land i Unionen, skal desuden godkendes af Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed og af den kompetente myndighed i den medlemsstat, holding-

virksomheden er beliggende. Det kunne eksempelvis være tilfældet for en finansiel holdingvirksomhed beliggende i en anden medlemsstat, som primært har dattervirksomheder i Danmark, hvorved det konsoliderede tilsyn vil ligge hos Finanstilsynet.

De omfattede finansielle holdingvirksomheder skal godkendes i forhold til at sikre overholdelse af krav på konsolideret grundlag efter lov om finansiel virksomhed og CRR. Det gælder krav i forhold til at have en tilpas intern organisering, så koncernrisici begrænses og kan håndteres inden for de juridiske enheder i det omfang, de måtte opstå. Dermed skal den interne organisering bl.a. koordinere den interne fordeling af opgaver på tværs af dattervirksomheder, være med til at forebygge og håndtere konflikter i koncernen og håndhæve koncernens politikker. Derudover skal koncernen være organiseret på en måde, så der kan føres et selvstændigt tilsyn med de enkelte juridiske enheder i koncernen.

En finansiel holdingvirksomhed omfatter følgende typer af virksomheder: pengeinstitutholdingvirksomheder, realkreditholdingvirksomheder, fondsmæglerholdingvirksomheder og investeringsforvaltningsholdingvirksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 11-12 og 14-16.

Det bemærkes, at finansiel holdingvirksomhed og blandet finansiel holdingvirksomhed som henholdsvis defineret i artikel 5, stk. nr. 20 og 21, i CRR begge er omfattet af definitionen for finansiel holdingvirksomhed i § 5, stk. 1, nr. 10. Denne tilgang skal ses i sammenhæng med et princip om, at der i lov om finansiel virksomhed skal gælde ensartede regler for alle finansielle koncerner uanset, hvordan de organisatorisk er opbygget.

Det foreslås i *stk. 1. 3. pkt.*, at andre finansielle holdingvirksomheder skal godkendes, når de er underlagt lov om finansiel virksomhed eller CRR på delkonsolideret niveau, hvor der fastsættes et krav for dattervirksomheden på koncernniveau.

Det er efter lov om finansiel virksomhed og CRR muligt, at der er eller kan sættes krav på delkonsolideret niveau for en finansiel holdingvirksomhed. Det kan eksempelvis være begrundet i hensynet til styring af risiko, jf. artikel 11, stk. 5, i CRR.

Dermed kan finansielle holdingvirksomheder, som ikke er øverste modervirksomhed beliggende i Danmark, være underlagt krav på delkonsolideret niveau, herunder særligt krav om et tilstrækkeligt kapitalgrundlag. Er det tilfældet skal disse finansielle holdingvirksomheder beliggende i Danmark også godkendes af Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet. Det gælder desuden for en finansiell holdingvirksomhed underlagt krav på delkonsolideret niveau beliggende i Unionen, hvor Finanstilsynet er den konsoliderende tilsynsmyndighed.

Det foreslåede stk. 1, gennemfører artikel 21 a, stk. 1, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 2*, at godkendelse kun tildeles en finansiell holdingvirksomhed, hvis alle betingelser i nr. 1-3 er opfyldt.

Det foreslås i *nr. 1*, at de interne ordninger og fordelingen af opgaver inden for koncernen er passende med henblik på at opfylde kravene i lov om finansiell virksomhed og CRR på konsolideret eller delkonsolideret niveau.

Det gælder navnlig i forhold til at koordinere og fordele opgaver blandt dattervirksomheder, forhindre eller håndtere konflikter internt i koncernen og håndhæve koncernens politikker, der er fastsat af den finansielle holdingvirksomhed for hele koncernen.

Finansielle holdingvirksomheder kan være modervirksomheder i mere eller mindre komplicerede koncernstrukturer. Det indebærer en risiko for, at det er vanskeligt for ledelsen i den finansielle holdingvirksomhed at vurdere de økonomiske forhold og risici i de enkelte dattervirksomheder og på tværs i koncernen som helhed.

Den finansielle holdingvirksomhed bør derfor på koncernniveau være organiseret på en måde, der sikrer, at holdingvirksomhedens ledelse har et overblik over risici, der optræder på tværs af koncernen. Det er med til at sikre, at ikke alene risici i de enkelte dattervirksomheder håndteres, men også risici på tværs af koncernen.

Ledelsen i holdingvirksomheden bør desuden kunne vurdere, om og hvordan væsentlige ændringer i koncernen i form af den juridiske organisering (eksempelvis oprettelse af nye dattervirksomheder, fusioner, overtagelser, frasalg eller opløsning af koncernen eller eksterne udviklinger) kan påvirke risiciene for koncernen som helhed.

Den interne organisering bør stemme overens med den finansielle holdingvirksomheds politikker, som skal indeholde virksomhedens overordnede strategiske mål for de pågældende risikoområder, herunder identifikation og afgrænsning af de risici, som holdingvirksomheden ønsker at påtage sig på de pågældende områder og anvisninger om, hvorledes de strategiske mål opnås.

Holdingvirksomheden dækker og håndterer de risici og andre problemområder, der kan opstå som følge af samspillet mellem dattervirksomhedernes forretningsområder af en vis størrelse og kompleksitet. Her bør den pågældende holdingvirksomhed have koncernpolitikker, der adresserer samspillet mellem de risikoområder, der findes i dattervirksomhederne, samt hvordan risici i dattervirksomhederne vil kunne påvirke koncernen som helhed, og endvidere hvordan sådanne risici håndteres.

De enkelte dattervirksomheders interesser og koncernens interesser på længere sigt samt opfyldelse af regulatoriske krav bør stemme overens. Der bør derfor være en overordnet og koordineret politik i relation til den samlede koncernvirksomhed, som den finansielle holdingvirksomhed driver.

Det bør endvidere sikres, at der foretages kontrol af alle væsentlige risikobehæftede opgaver i koncernen. Det vil bero på forholdene i den enkelte finansielle holdingvirksomhed, hvad der kræves i den konkrete virksomhed for at opfylde kravene til interne kontroller. Det bør sikres, at der er en ramme for intern kontrol, der omfatter den finansielle holdingvirksomhed på koncernniveau.

Den finansielle holdingvirksomhed bør endvidere have passende overvågning af, at administrative opgaver udføres på en betryggende og ensartet måde, og at forretningsgange mv. bliver overholdt.

Det foreslås i *nr. 2*, at organisationsstrukturen i den koncern, hvori den finansielle holdingvirksomhed indgår, ikke hindrer et effektivt tilsyn med institutter, der er dattervirksomheder, eller moderinstitutter for så vidt angår de individuelle, konsoliderede og eventuelt delkonsoliderede forpligtelser, de er underlagt.

I vurderingen af dette kriterium tages der især hensyn til den organisatoriske placering af den finansielle holdingvirksomhed i en koncern med flere niveauer, ejerstrukturen og den rolle, den finansielle holdingvirksomhed har i koncernen.

Finansielle holdingvirksomheder kan være modervirksomheder i mere eller mindre komplicerede koncernstrukturer. Det er vigtigt, at det med hensyn til den interne organisering er muligt at henhøre økonomiske forhold og risici i koncernen til de juridiske enheder i koncernen. Desuden skal der være en særskilt forretningsmodel for de enkelte juridiske enheder med tilhørende forretningsgange. Der bør endvidere være en klar ejerstruktur af de enkelte juridiske enheder i koncernen.

Desuden bør der tages hensyn til den finansielle holdingvirksomheds rolle. Hvis en finansiel holdingvirksomheds eneste aktivitet er at eje kapitalandele i dattervirksomheder, vil dette medføre, at der bedre kan føres tilsyn for de enkelte juridiske enheder, da disses aktiviteter typisk vil være adskilt. Der kan dog også være koncernstrukturer med flere komplekse forretningsområder, hvor disse varetages på tværs af koncernstrukturen. I disse tilfælde vil kravet til den organisatoriske struktur i udgangspunktet være på en sådan måde, at aktiviteten kan henføres til den relevante enhed.

Det foreslås i *nr. 3*, at kriterierne i § 14, stk. 1-2, § 61 a og § 64 i lov om finansiel virksomhed skal være opfyldt.

Der henvises til § 14, stk. 1-2, § 61 a i lov om finansiel virksomhed og relevante lovbemærkninger til disse bestemmelser som vedrører aktionærer og selskabsdeltagere, hvis den finansielle holdingvirksomhed har et realkreditinstitut eller pengeinstitut som dattervirksomhed. Det indebærer en begrundelse for at krav til aktionærer og selskabsdeltagere i den pågældende finansielle holdingvirksomhed, som normalt er en forudsætning for at få en generel tilladelse til at drive et realkreditinstitut eller pengeinstitut, er opfyldt.

Der henvises desuden til § 64 i lov om finansiel virksomhed og relevante lovbemærkninger til disse bestemmelser vedrørende kvalifikationer for et medlem af bestyrelsen eller direktionen. Det indebærer, at de der oplyses om nomineringen af mindst to personer, som har det væsentligste ansvar for den

daglige ledelse. Det vil typisk være medlemmer af direktionen. Endvidere skal overholdelse af krav til medlemmer af bestyrelsen og direktionen begrundes i overensstemmelse med § 64.

Det foreslåede stk. 2 gennemfører artikel 21 a, stk. 3, i CRD V. Der er tale om direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 3*, at såfremt betingelserne for godkendelse ikke er opfyldt eller ikke længere opfyldes, underlægges den finansielle holdingvirksomhed passende tilsynsforanstaltninger, som kan omfatte nr. 1-7.

Det indebærer, at når en finansiell holdingvirksomhed ikke vurderes at leve op til kravene for en godkendelse eller ikke længere vurderes at opfylde kravene for en tidligere givet godkendelse, kan Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet, gøre brug af de beføjelser, som er mest egnet til at forbedre vilkårene for at kunne leve op til en godkendelse for den pågældende finansielle holdingvirksomhed eller være undtaget for en sådan godkendelse.

Hvilke beføjelser, der er mest egnede til at forbedre disse vilkår mv. skal vurderes ud fra en helhedsbetragtning og bør ske ud fra et proportionalitetsprincip. Det betyder, at jo mere virksomheden ikke lever op til kravene for en godkendelse, jo mere indgribende beføjelser bør anvendes. Det kan bl.a. betyde, at der anvendes flere tilsynsforanstaltninger.

Når en tilsynsbeføjelse anvendes på en holdingvirksomhed, vil der samtidig blive fastsat en frist for opfyldelse. Denne frist kan dog forlænges. Fristen skal være passende, og der vil ved fastsættelsen eller forlængelse af fristen tages hensyn til sagens karakter og de konkrete omstændigheder, herunder de tiltag som virksomheden skal iværksætte. Fristen skal desuden være tilpas i forhold til at Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet, efterfølgende kan evaluere foranstaltningens effektivitet.

Det foreslås i *nr. 1*, at der som tilsynsbeføjelse kan ske suspension af udøvelsen af de stemmerettigheder, der er knyttet til den finansielle holdingvirksomheds aktier i institutter, der er dattervirksomheder.

Tilsynsbeføjelsen indebærer, at en finansiel holdingvirksomhed fratages muligheden for at øge indflydelse på dattervirksomheder defineret i overensstemmelse med artikel 5, stk. nr. 3, i CRR. Beføjelsen kan bl.a. anvendes, hvis det vurderes, at den pågældende holdingvirksomhed ikke besidder de nødvendige forudsætninger for at træffe beslutninger for dattervirksomheder. Endvidere kan beføjelsen anvendes for at forhindre ændringer i koncernstrukturen, som betyder, at kravene for godkendelse vurderes sværere at leve op til efterfølgende.

Det foreslås i *nr. 2*, at der kan udstedes påbud eller sanktioner mod den finansielle holdingvirksomhed eller medlemmerne af ledelsesorganet og lederne, jf. Finanstilsynets almindelige tilsynsbeføjelser efter § 344.

Tilsynsbeføjelsen indebærer, at der kan gives påbud eller sanktioner mod den pågældende finansielle holdingvirksomhed eller de personer, som styrer virksomheden i overensstemmelse med Finanstilsynets normale praksis for bl.a. at give påbud, når virksomheden ikke lever op til den gældende regulering. Denne tilsynsbeføjelse vil være relevant at anvende, hvis der er isolerede forhold, som ikke opfylder gældende regler. Tilsynsbeføjelsen vil desuden kunne anvendes som led i brugen af de øvrige tilsynsbeføjelser.

Det foreslås i *nr. 3*, at afgivelse af instrukser eller udstikning af retningslinjer rettet til den finansielle holdingvirksomhed om at overføre kapitalinteresserne i institutter, der er dattervirksomheder, til sine aktionærer.

Tilsynsbeføjelsen indebærer, at en finansiel holdingvirksomheds direkte ejerskab af et institut defineret i overensstemmelse med artikel 5, stk. nr. 3, i CRR overgår helt eller delvist til ejerne af den finansielle holdingvirksomhed. Dermed vil et eller flere institutter ikke længere kunne være under afgørende indflydelse af holdingvirksomheden. Beføjelsen kan bl.a. anvendes, hvis det vurderes, at den pågældende holdingvirksomhed ikke besidder de nødvendige forudsætninger for at sikre regeloverholdelse på koncernniveau. Brug af denne tilsynsbeføjelse kan betyde, at den finansielle holdingvirksomhed ophører med at være en finansiel holdingvirksomhed.

Det foreslås i *nr. 4*, at udpegning på foreløbigt grundlag af en anden finansiel holdingvirksomhed eller institut inden for samme koncern som ansvarligt for at sikre overholdelse af kravene i lov om finansiel virksomhed og CRR på konsolideret niveau.

Såfremt en finansiel holdingvirksomhed ikke er i stand til at sikre overholdelse af de regulatoriske krav på koncernniveau, vil det med denne tilsynsbeføjelse være muligt at udpege et institut defineret i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 3, i CRR i samme koncern til at sikre overholdelse af kravene på konsolideret niveau i hele koncernen. Denne tilgang bør dog kun anvendes i det tilfælde at et sådan institut har de fornødne forudsætninger for at sikre overholdelse af de regulatoriske krav på koncernniveau

Den foreslåede ændring i *nr. 5* omhandler en begrænsning af eller forbud mod udlodninger eller rentebetalinger til aktionærer.

Tilsynsbeføjelsen indebærer, at ejere i form af aktionærer i den finansielle holdingvirksomhed og dens dattervirksomheder kan pålægges restriktioner i forhold til at betale dividende. Formålet med bestemmelsen er bl.a., at optjent overskud ikke udvandes i en situation, hvor den pågældende holdingvirksomhed ikke vurderes at leve op til de regulatoriske krav.

Den foreslåede ændring i *nr. 6* omhandler krav om, at finansielle holdingvirksomheder afhænder eller begrænser kapitalandele i institutter eller andre enheder i den finansielle sektor.

Tilsynsbeføjelsen er især relevant at anvende i de tilfælde, hvor den finansielle holdingvirksomhed modvirker en forsvarlig og fornuftig forvaltning af dattervirksomheder i koncernen. Ved afhændelse eller begrænsning af kapitalandele bliver det dermed muligt, at nye ejere kan komme til så ejerstrukturen og koncernstrukturen ændres på en måde, hvor krav til gældende regler efterfølgende bedre kan opfyldes.

Den foreslåede ændring i *nr. 7* omfatter krav om, at finansielle holdingvirksomheder forelægger en plan for straks at overholde betingelserne i stk. 3 på ny.

Tilsynsbeføjelsen indebærer, at den pågældende finansielle holdingvirksomhed undersøger den konkrete situation og identificere de udfordringer og problemer, som virksomheden på koncernniveau står overfor i forhold til at leve op til kravene for godkendelse. På denne baggrund skal ledelsen udarbejde en handlingsplan, som skal indeholde de tiltag, som virksomheden skal foretage for at afhjælpe og overkomme de identificerede udfordringer og problemer. Planen skal indeholde en oversigt over den tidsmæssige iværksættelse af tiltagene. Beføjelsen er relevant i de tilfælde, hvor den pågældende finansielle holdingvirksomhed vurderes ved egne tiltag selv at kunne rette på relevante forhold for at kunne blive godkendt.

Det foreslåede stk. 3, gennemfører artikel 21 a, stk. 6, i CRD V. Den foreslåede bestemmelse er en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 4*, at godkendelse af den finansielle holdingvirksomhed efter stk. 1, ikke er påkrævet, hvis betingelserne i nr. 1-5 er opfyldt.

Det foreslås i *nr. 1*, at godkendelse ikke er påkrævet, hvis den finansielle holdingvirksomheds hovedaktivitet består i at erhverve kapitalandele i dattervirksomheder.

Er det primære formål med en finansiell holdingvirksomhed at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, vil behovet for at den finansielle holdingvirksomhed koordinere opgaver og processer på tværs af dattervirksomheder være mindre. Det beror på en konkret vurdering af den pågældende holdingvirksomhed, om dens hovedaktivitet består i at erhverve kapitalandele. Her lægges der afgørende vægt på, at holdingvirksomheden ikke selv driver virksomhed som pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab.

Det foreslås i *nr. 2.*, at godkendelse ikke er påkrævet, hvis den finansielle holdingvirksomhed ikke er udpeget som afviklingsenhed i overensstemmelse med afviklingsstrategien fastsat af den relevante afviklingsmyndighed i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

En afviklingsenhed vil være en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan. Er den finansielle holdingvirksomhed udpeget som afviklingsenhed i koncernen, er denne betingelse således ikke opfyldt.

Det foreslås i *nr. 3*, at godkendelse ikke er påkrævet, hvis et kreditinstitut, der er dattervirksomhed, er udpeget som ansvarligt med henblik på at sikre koncernens overholdelse af tilsynskrav på konsolideret niveau og har alle de fornødne midler og den retlige beføjelse til at indfri disse forpligtelser på en effektiv måde.

Det indebærer, at det er pålagt et realkreditinstitut eller pengeinstitut, som er dattervirksomhed til den pågældende finansielle holdingvirksomhed at sikre overholdelse af kravene i lov om finansiell virksomhed og i CRR på konsolideret niveau. Dermed vil en dattervirksomhed til den finansielle holdingvirksomhed være omfattet af anvendelsesområdet for tilsynsbeføjelserne i henhold til lov om finansiell virksomhed og CRR. Dette forudsætter dog, at en sådan dattervirksomhed har de nødvendige forudsætninger for at sikre opfyldelse af disse krav.

Det foreslås i *nr. 4*, at godkendelse ikke er påkrævet, hvis den finansielle holdingvirksomhed ikke tager del i ledelsesmæssige, operationelle eller finansielle beslutninger, der påvirker koncernen eller dens dattervirksomheder, der er institutter eller finansieringsinstitutter.

Det indebærer, at de enkelte bestyrelser i dattervirksomheder i form af institutter defineret i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 3, i CRR 2013 eller finansieringsinstitutter defineret i § 5, stk. 1, nr. 6, står for den overordnede ledelse af disse dattervirksomheder uden indblanding fra den finansielle holdingvirksomhed, som ejer dem. Det gælder i forhold til konkrete beslutninger og retningslinjer for, hvordan virksomheden ledes.

Det foreslås i *nr. 5*, at godkendelse ikke er påkrævet, hvis der ikke er nogen hindringer for et effektivt tilsyn med koncernen på konsolideret niveau.

Det indebærer, at det med hensyn til den interne organisering er muligt at henføre økonomiske forhold og risici i koncernen til de juridiske enheder i koncernen. Desuden skal der være en særskilt forretningsmodel for de enkelte juridiske enheder med tilhørende forretningsgange. Der bør endvidere være en klar ejer-struktur af de enkelte juridiske enheder i koncernen.

Det foreslåede stk. 4, gennemfører artikel 21 a, stk. 5, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis betingelserne for at være undtaget for godkendelse ikke længere er opfyldt, skal den finansielle holdingvirksomhed søge om godkendelse.

Den enkelte finansielle holdingvirksomhed er selv forpligtet til at sikre, at den har den relevante godkendelse, hvis det er nødvendigt. Er det vurderingen, at en finansiell holdingvirksomhed ikke i tilpas grad selv søger at leve op til kravene for godkendelse, kan dette følges op med brug af relevante tilsynsbeføjelser.

Det foreslåede stk. 5, gennemfører artikel 21 a, stk. 7, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 6*, at med henblik på godkendelse efter stk. 1, skal finansielle virksomheder oplyse Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra Finanstilsynet, om følgende nævnt i nr. 1-5.

Det foreslås i *nr. 1*, at organisationsstrukturen for den koncern, hvori den finansielle holdingvirksomhed indgår, med klar angivelse af dens dattervirksomheder og eventuelle modervirksomheder, samt placeringen og den type aktivitet, de enkelte enheder udøver i koncernen.

Det indebærer, at der oplyses om et koncerndiagram for den koncern, som den finansielle holdingvirksomhed tilhører, der viser koncernens juridiske struktur i form af juridiske enheder opdelt på virksomhedstyper, eksempelvis pengeinstitut, leasingsselskab osv. Derudover skal ejere og ejerandele for de enkelte juridiske enheder oplyses samt de enkelte virksomheders forretningsmæssige funktion.

Det foreslås i *nr. 2*, at oplysninger om nomineringen af mindst to personer, der varetager den faktiske ledelse af den finansielle holdingvirksomhed, og overholdelse af kravene i § 64 til kvalifikationer for et medlem af bestyrelsen eller direktionen.

Det indebærer, at der oplyses om nomineringen af mindst to personer, som har det væsentligste ansvar for den daglige ledelse. Det vil typisk være medlemmer af direktionen. Endvidere skal overholdelse af krav til medlemmer af bestyrelsen og direktionen begrundes i overensstemmelse med § 64. Det omfatter, bl.a. tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller medlem af direktionen i den pågældende finansielle holdingvirksomhed.

En finansiell holdingvirksomhed vil som ejer af andre virksomheder typisk have mange forskellige typer af finansielle aktiviteter og være underlagt et bredt sæt af finansiell regulering. Derudover vil der være risici, som kan opstå på tværs af virksomhederne i koncernen. Der skal tages højde for den kompleksitet i begrundelsen for, at kravene til bestyrelses- og direktionsmedlemmer er overholdt.

Det foreslås i *nr. 3*, at oplysninger om overholdelse af kriterierne fastsat i § 14, stk. 1 og 2, og § 61 a, som vedrører aktionærer og selskabsdeltagere, hvis den finansielle holdingvirksomhed har et realkreditinstitut eller pengeinstitut som dattervirksomhed.

Det indebærer en begrundelse for, at krav til aktionærer og selskabsdeltagere i den pågældende finansielle holdingvirksomhed, som normalt er en forudsætning for at få en generel tilladelse til at drive et realkreditinstitut eller pengeinstitut, er opfyldt.

Det foreslås i *nr. 4*, at den interne organisation og fordelingen af opgaver inden for koncernen.

Det indebærer, at der oplyses om en oversigt over den finansielle holdingvirksomheds interne organisatoriske struktur for hele koncernen. Det omfatter de enkelte organisatoriske enheders opgaver og forretningsmæssige funktioner for koncernen som helhed.

Det foreslås i *nr. 5*, at alle andre oplysninger, der kan være nødvendige for at udføre vurderinger i overensstemmelse med godkendelse af en finansielt holdingvirksomhed, jf. stk. 3, eller for at sikre, at en finansielt holdingvirksomhed undtaget for godkendelse fortsat lever op til krav herfor, jf. stk. 5.

Det kan være nødvendigt med supplerende oplysninger i forhold til at vurdere, om en finansielt holdingvirksomhed lever op til kravene for godkendelse eller undtagelse for godkendelse. Det kan eksempelvis i forhold til godkendelse gælde oplysninger, der er nødvendige for at sikre, at den interne styring og kontroller fungerer hensigtsmæssigt og i overensstemmelse med reglerne herfor. Hvorvidt der er behov for supplerende oplysninger vil bl.a. bero på en konkret vurdering af de enkelte ansøgninger om godkendelse.

Det foreslåede stk. 6 gennemfører artikel 21 a, stk. 2, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed løbende overvåger overholdelsen af betingelserne for, at en finansielt holdingvirksomhed er omfattet eller ikke omfattet af at skulle have godkendelse. Finanstilsynet deler relevante oplysninger forbundet hermed, jf. § 347, med den kompetente myndighed i den medlemsstat den finansielle holdingvirksomhed er beliggende, skulle den være beliggende i en anden medlemsstat.

Det indebærer, at der løbende er et tilsyn med overholdelse af kravene for godkendelse eller undtagelse for godkendelse af finansielle holdingvirksomheder, hvor finanstilsynet er den konsoliderende tilsynsmyndighed defineret i overensstemmelse med artikel 4, stk.1, nr. 41, i CRR. I de tilfælde Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed er forpligtet til at føre tilsyn med en finansielt holdingvirksomhed beliggende i en anden medlemsstat, deler Finanstilsynet relevante oplysninger med den kompetente myndighed i denne medlemsstat. De enkelte finansielle holdingvirksomheder er som led heri forpligtet til at oplyse Finanstilsynet som den relevante konsoliderende tilsynsmyndighed om relevante forhold.

Det foreslåede stk. 7, gennemfører artikel 21 a, stk. 5, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 8*, at når Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed er forskellig fra den kompetente myndighed i den medlemsstat den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i, tages en fælles beslutning om godkendelse eller fritagelse for godkendelse samt brugen af eventuelle tilsynsforanstaltningerne. Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed udarbejder til brug herfor en vurdering af relevante forhold omhandlet i stk. 2, 3, 4, og 7, og sender denne vurdering til den kompetente myndighed.

Denne vurdering skal danne grundlag for en fælles beslutning mellem Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed og den kompetente myndighed i den medlemsstat, som den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i, skulle den være dette. Vurderingen skal være begrundet i alle relevante forhold, jf. stk. 2

Det foreslåede stk. 8, gennemfører artikel 21 a, stk. 8, pkt. 1 og 2, i CRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 9*, at de i stk. 8 nævnte myndigheder inden for to måneder efter Finanstilsynet har foretaget og sendt sin vurdering nævnt i stk. 8 skal i udgangspunktet nå frem til en fælles beslutning. Opnås en fælles beslutning, meddeler Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed denne til ansøgeren.

Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed skal sammen med den kompetente myndighed i den medlemsstat, som den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i, skulle dette være tilfældet, gøre alt, hvad der står i deres magt for at nå frem til en fælles beslutning inden for to måneder efter Finanstilsynet har foretaget og sendt en vurdering som grundlag herfor.

Det foreslåede stk. 9, gennemfører artikel 21 a, stk. 8, pkt. 3, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 10*, at foreligger der ikke en fælles beslutning inden for tidsfristen i stk. 9 på to måneder henvises sagen til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, som træffer beslutning inden for en måned efter modtagelse af henvisningen. Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed meddeler denne beslutning til ansøgeren.

Kan Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed og den kompetente myndighed i den medlemsstat, den finansielle holdingvirksomhed er beliggende i, skulle denne være en anden, ikke nå til enighed, henviser de sagen til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Finanstilsynet skal herefter afvente Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds beslutning i sagen og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med denne.

Det foreslåede stk. 10, gennemfører artikel 21 a, stk. 8, pkt. 5, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 11*, at efter udløbet af perioden på to måneder i *stk. 9*, eller efter at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere henvises til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Efter udløbet af perioden på to måneder efter Finanstilsynet har færdiggjort og sendt sin vurdering til den relevante kompetente myndighed, eller efter at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere indbringes for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Det foreslåede stk. 11, gennemfører artikel 21 a, stk. 8, pkt. 7, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 12*, at kan en finansiell holdingvirksomhed ikke godkendes, underretter Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed ansøgeren om begrundelsen herfor. Det skal ske senest fire måneder efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en sådan beslutning.

En finansiell holdingvirksomhed som ikke vurderes at leve op til kravene for godkendelse, underrettes herom af Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed senest fire måneder efter modtagelse af alle relevante oplysninger fra den finansielle holdingvirksomhed som grundlag for en sådan vurdering. Underretningen skal være i form af et dokument med en fuldt begrundet beslutning, som Finanstilsynet som den konsoliderende tilsynsmyndighed sender til den ansøgende virksomhed.

Det foreslåede *stk. 12*, gennemfører artikel 21 a, stk. 10, 1. afsnit, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 13*, at der under alle omstændigheder træffes beslutning om at meddele eller afvise godkendelse inden for en frist på seks måneder efter ansøgningens modtagelse.

En ansøgning for godkendelse skal besvares med en fuld begrundelse for godkendelse eller ikke godkendelse. Dette skal ske senest seks måneder efter modtagelsen af ansøgningen hos Finanstilsynet som den konsoliderende myndighed.

Det foreslåede *stk. 13*, gennemfører artikel 21 a, stk. 10, 2. afsnit, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås at strafbelægge den foreslåede § 175 g. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede ændring af § 373 *stk. 1*.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 175 g er de finansielle holdingvirksomheder

Gerningsindholdet består i, at de finansielle holdingvirksomheder som ifølge § 175 g, stk. 1, skal ansøge Finanstilsynet og den konsoliderende tilsynsmyndighed, medmindre de er den samme, om godkendelse eller eventuel undtagelse for godkendelse.

De omfattede strafbestemmelser, finder anvendelse, hvis dette kan betegnes som en grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelsen.

Manglende ansøgning om godkendelse eller fritagelse for godkendelse, jf. 175 g stk. 1, anses i udgangspunktet for en grov overtrædelse af bestemmelsen. En formildende omstændighed kan være, hvis den pågældende finansielle holdingvirksomhed på eget initiativ selv ansøger ikke for længe efter det tidspunkt, hvor den burde have ansøgt.

Manglende oplysninger, som er krævet og som kan være nødvendige for at kunne udføre de vurderinger, som følger af § 175 g, stk. 2 og stk. 4, anses desuden i udgangspunktet som en grov overtrædelse af bestemmelsen. En formildende omstændighed kan være, hvis den pågældende finansielle holdingvirksomhed, efter Finanstilsynet har rykket for manglende oplysninger, inden for en passende tidsfrist tilvejebringer disse manglende oplysninger.

Desuden er ansvarssubjektet for overtrædelse af § 175 g de finansielle holdingvirksomheder eller medlemmerne af ledelsesorganet og lederne efter de almindelige tilsynsbeføjelser, jf. § 344, som ikke lever op til tilsynsforanstaltninger anvendt i overensstemmelse med § 175 g, stk. 3.

Gerningsindholdet består i, at en finansiell holdingvirksomhed eller medlemmerne af ledelsesorganet og lederne efter de almindelige tilsynsbeføjelser, jf. § 344, ikke lever op til de tilsynsforanstaltninger anvendt i overensstemmelse med § 175 g, stk. 3. Det omfatter bl.a. tilsynsforanstaltninger i form af påbud eller sanktioner mod den finansielle holdingvirksomhed eller medlemmerne af ledelsesorganet og lederne efter de almindelige tilsynsbeføjelser, jf. § 344.

De omfattede strafbestemmelser med forslaget finder anvendelse, hvis dette kan betegnes som en grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelsen.

Bestemmelsen finder dermed anvendelse ved gentagne manglende opfyldelse af tilsynsforanstaltninger uanset tilsynsforanstaltningens omfang og indvirkning. Manglende opfyldelse af en tilsynsforanstaltning, som vurderes som væsentlig medvirkende til, at den pågældende finansielle holdingvirksomhed kan opfylde kravene for godkendelse i overensstemmelse med § 175 g anses for en grov overtrædelse.

I vurderingen af hvorvidt et tilfælde er strafbart, skal det generelt tillægges væsentlig betydning, at formålet med bestemmelserne i 175 g er at sikre, at finansielle holdingvirksomheder på lige fod med finansielle virksomheder overholder de regler, som de er omfattet af på konsolideret niveau.

Til nr. 52 (§ 259, stk. 3-7, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 259, stk. 1, at Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en afviklingsplan for et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I (herefter ”virksomheder”). Finanstilsynet vedtager afviklingsplanen efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Det følger af bemærkningerne til § 259, stk. 1, i forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed fremsat den 19. december 2014 (FT 2014/1, L 105), hvornår Finanstilsynet kan udarbejde en forenklet afviklingsplan, og hvornår Finanstilsynet skal vedligeholde afviklingsplanen.

Det foreslås at indsætte nye bestemmelser i § 259. De nye bestemmelser har til formål at implementere regler om forenklet afviklingsplaner og vedligeholdelse af afviklingsplanerne i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan udarbejde, vedtage og vedligeholde en forenklet afviklingsplan. Den forenklet afviklingsplan vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 4, stk. 1, litra a, c og d, og stk. 3, i BRRD. Reglerne fremgår i dag af bemærkningerne til § 259, stk. 1, og der er derfor tale om en kodificering af gældende ret.

Afviklingsplaner udarbejdes af Finanstilsynet i samarbejde med Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet kan vedtage en forenklet afviklingsplan efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Ved vurderingen af, om Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet skal vedtage en forenklet afviklingsplan, skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet tage hensyn til de konsekvenser, det kan medføre, at den pågældende virksomhed bliver nødlidende. I denne vurdering indgår karakteren af virksomhedens forretningsaktiviteter, aktionærstruktur, retlige form, risikoprofil, størrelse og retlige status, dets forbindelser med andre institutter eller med det finansielle system generelt, omfanget og kompleksiteten af virksomhedens aktiviteter, dets medlemskab af en institutsikringsordning eller af andre kooperative systemer vedrørende gensidig solidaritet som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i CRR.

Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal derudover tage hensyn til, om virksomheden udøver investeringservice eller investeringsaktivitet som defineret i § 5, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, og om virksomhedens sammenbrud og efterfølgende konkurs forventes at få betydelig negativ

indvirkning på de finansielle markeder, andre institutter omfattet af kapitel 17-17 a i lov om finansiell virksomhed, finansieringsvilkårene eller økonomien som helhed.

Kriterierne for vurdering af konsekvenserne for de finansielle markeder, andre institutter og finansieringsvilkårene af, at et institut bliver nødlidende, er præciseret i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2019/348 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU.

En forenklet afviklingsplan har et mere begrænset indhold end andre afviklingsplaner og kan indebære, at Finanstilsynet stiller mere lempelige krav til de oplysninger, som virksomheden skal indberette til brug for udarbejdelsen heraf. Det kan f.eks. være, at Finanstilsynet kræver færre oplysninger fra den pågældende virksomhed, jf. § 261 i lov om finansiell virksomhed, eller at der er nogle af de afsnit, som afviklingsplanen skal indeholde, der udelades.

Udgangspunktet for, hvad en afviklingsplan skal indeholde, følger af Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2016/1075 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, betingelserne for koncernintern finansiell støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, procedurerne og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegiernes virkemåde i praksis.

Formålet med at udarbejde en forenklet afviklingsplan er at sikre, at der ikke er uforholdsmæssigt store administrative byrder forbundet med udarbejdelsen af afviklingsplaner.

Finanstilsynet kan i samarbejde med Finansiell Stabilitet f.eks. udarbejde en forenklet afviklingsplan for institutter, der ikke er systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI-institutter), og som er små og mindre komplekse end SIFI-institutter, bl.a. i relation til handelsaktiviteter og internationale aktiviteter.

Finanstilsynet kan til enhver tid indføre de fulde, uforenklede forpligtelser og dermed udarbejde, vedtage og vedligeholde en almindelig afviklingsplan efter § 259, stk. 1. Det indebærer, at Finanstilsynet udarbejder en ny afviklingsplan for den pågældende virksomhed, der ikke har et begrænset indhold, og hvor virksomheden dermed skal indberette flere oplysninger til udarbejdelsen heraf.

Anvendelsen af forenklede forpligtelser påvirker ikke Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser til at træffe en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet skal vedligeholde afviklingsplanen, jf. *stk. 1* og *3*, mindst en gang om året. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet kan beslutte at fravige kravet om vedligeholdelse af afviklingsplanen mindst en gang om året.

Bestemmelsen implementer dele af artikel 4, *stk. 1*, litra b, dele af artikel 10, *stk. 6*, 1. afsnit, og dele af artikel 13, *stk. 3*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Reglerne fremgår i dag af bemærkningerne til § 259, *stk. 1*, og der er derfor tale om en kodificering af gældende ret.

Ifølge 1. pkt. skal Finanstilsynet vedligeholde afviklingsplanen for det enkelte pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I mindst én gang årligt. Det gælder både for almindelige afviklingsplaner udarbejdet efter *stk. 1* og forenklede afviklingsplaner udarbejdet efter forslaget til *stk. 3*.

Det er Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, som i samarbejde udarbejder afviklingsplanen. Finanstilsynet foretager i forbindelse med vedligeholdelsen en revurdering af den eksisterende afviklingsplan og tilpasser den. Efter vedligeholdelsen skal afviklingsplanen vedtages, jf. § 259, *stk. 1* og *3*. Det sker efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Virksomheden får et resume af afviklingsplanen, jf. § 5 i bekendtgørelse nr. 962 af 25. juni 2018 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab.

Efter det foreslåede 2. pkt. kan Finanstilsynet kan beslutte at fravige kravet om vedligeholdelse af afviklingsplanen mindst en gang om året. Det betyder, at intervallet for, hvor ofte afviklingsplanen skal vedligeholdes, er længere, og at afviklingsplanen vedligeholdes f.eks. hvert andet år i stedet for årligt. Det kan være relevant i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har udarbejdet en forenklet afviklingsplan efter det foreslåede *stk. 3*. Vurderingen foretages i samarbejde med Finansiell Stabilitet.

Ved vurderingen af, om Finanstilsynet skal vælge et længere interval for, hvor ofte afviklingsplanen skal vedligeholdes, skal Finanstilsynet tage hensyn til de konsekvenser, det kan få, at den pågældende virksomhed bliver nødlidende. I denne vurdering indgår de samme hensyn som dem, der indgår i vurderingen af, om der skal vedtages en forenklet afviklingsplan, jf. det foreslåede stk. 3.

Der indføres i det foreslåede stk. 5 en undtagelse til stk. 4, der fastslår, at såfremt der sker ændringer, der nødvendiggør en vedligeholdelse, skal Finanstilsynet vedligeholde afviklingsplanen, når Finanstilsynet bliver bekendt med ændringerne. Stk. 5 angiver eksempler på ændringer, der kan nødvendiggøre en vedligeholdelse af afviklingsplanen.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet uanset stk. 4 skal vedligeholde afviklingsplanen, når der er sket ændringer i den pågældende virksomhed, herunder ændringer i virksomhedens retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold, som nødvendiggør en ændring af virksomhedens afviklingsplan. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 10, stk. 6, 1. afsnit, og dele af artikel 13, stk. 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Reglerne fremgår i dag af bemærkningerne til § 259, stk. 1, og der er derfor tale om en kodificering af gældende ret.

Udgangspunktet er, at Finanstilsynet skal vedligeholde afviklingsplanen årligt. Det følger af det foreslåede stk. 4. Sker der ændringer i det pågældende pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I, der nødvendiggør en vedligeholdelse, skal Finanstilsynet imidlertid vedligeholde afviklingsplanen, når Finanstilsynet bliver bekendt med de væsentlige ændringer. Afviklingsplanen vedtages herefter af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Finanstilsynet skal vedligeholde afviklingsplanen, hvis der er sket en ændring i den pågældende virksomhed, der kan få konsekvenser for afviklingsplanen eller på anden vis nødvendiggør en vedligeholdelse af afviklingsplanen. Det vil typisk være større ændringer i virksomheden, der har indvirkning på afviklingsstrategien, eller som kan udgøre hindringer for afviklingen af den pågældende virksomhed, jf. § 264. Det kan f.eks. være, hvis virksomheden fusionerer med en anden virksomhed, eller

hvis virksomheden køber eller sælger en dattervirksomhed. Det kan også være, hvis virksomheden går i genopretning, foretager genopretningstiltag med betydning for afviklingsplanen, eller hvis Finanstilsynet udøver sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. § 272 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet kan udarbejde, vedtage og vedligeholde en koncernafviklingsplan, jf. § 260, for et kreditinstitut, der er fast tilknyttet et centralt organ, og som helt eller delvist er undtaget fra de tilsynsmæssige krav i overensstemmelse med artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber.

Bestemmelsen implementerer artikel 4, stk. 8, litra a, og stk. 9, litra a, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Er et kreditinstitut, der er fast tilknyttet et centralt organ, helt eller delvist undtaget fra kravene i CRR, fordi betingelserne i artikel 10 i CRR er opfyldt, kan Finanstilsynet beslutte, at der ikke skal udarbejdes en afviklingsplan individuelt for det pågældende kreditinstitut. I stedet skal Finanstilsynet udarbejde afviklingsplanen på konsolideret grundlag for det centrale organ og dets tilsluttede kreditinstitut. Koncernafviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, jf. § 260, stk. 1.

Kreditinstitutter, der er tilknyttet et centralt organ, udgør et samarbejdsnetværk. Med centralt organ forstås ifølge artikel 10 i CRR et organ, der har flere penge- og realkreditinstitutter (kreditinstitutter) tilknyttet, hvor det centrale organs ledelse er beliggende i samme medlemsstat og bemyndiget til at give instrukser til de tilknyttede kreditinstitutters ledelse. Det centrale organ og de tilsluttede institutter hæfter solidarisk for hinandens forpligtelser, eller de tilsluttede institutters forpligtelser garanteres fuldt ud af det centrale organ. Det centrale organs og samtlige tilsluttede institutters solvens og likviditet kontrolleres på grundlag af institutternes konsoliderede regnskaber. Danmark har på nuværende tidspunkt ikke nogen centrale organer. Centrale organer er særligt kendt i Storbritannien.

Konsolideret grundlag er defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 47 og 48, i CRR og betyder, at det centrale organ og dets tilsluttede kreditinstitutter behandles regnskabsmæssigt, som om de udgør et enkelt institut.

Til nr. 53 (§ 259, stk. 9, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 259, stk. 5, at Finanstilsynet fremsender den endelige afviklingsplan til Finansiell Stabilitet. For institutter omfattet af stk. 3 fremsendes afviklingsplanen endvidere til Danmarks Nationalbank.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 259, stk. 5, 2. pkt., der bliver stk. 9, 2. pkt., fra stk. 3 til stk. 7.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af nye stykker i § 259, jf. lovforslagets § 1, nr. 52.

Til nr. 54 (§ 259 a i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 259, stk. 1, at Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en afviklingsplan for et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I (herefter ”virksomheder”). Det følger af bemærkningerne til § 259, stk. 1, i forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed fremsat den 19. december 2014 (FT 2014/1, L 105), at virksomheden omfattet af afviklingsplanen skal oplyse Finanstilsynet om væsentlige ændringer, der nødvendiggør en vedligeholdelse.

Det foreslås i § 259 a at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, for hvem der er udarbejdet en afviklingsplan i henhold til § 259, stk. 1, straks skal oplyse Finanstilsynet om væsentlige ændringer i den pågældende virksomhed, herunder ændringer i virksomhedens retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller økonomiske forhold.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 10, stk. 6, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Reglerne fremgår i dag af bemærkningerne til § 259, stk. 1, og der er derfor tale om en kodificering af gældende ret.

Finanstilsynet skal som udgangspunkt vedligeholde vedtagne afviklingsplaner mindst en gang om året. Det følger af det foreslåede § 259, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 52. Afviklingsplanen skal dog også vedligeholdes, når der er sket ændringer i den pågældende virksomhed, som nødvendiggør en ændring af virksomhedens afviklingsplan. Det følger af det foreslåede § 259, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 52.

Med den foreslåede § 259 a vil det udtrykkeligt fremgå, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I straks skal oplyse Finanstilsynet, når der sker væsentlige ændringer i den pågældende virksomhed. Når Finanstilsynet modtager en underretning efter § 259 a, vil Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurdere, om de væsentlige ændringer giver anledning til at vedligeholde afviklingsplanen, jf. det foreslåede § 259, stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse indeholder en handlepligt for virksomhedens ledelse. At virksomheden straks skal oplyse Finanstilsynet om væsentlige ændringer betyder, at virksomheden skal underrette Finanstilsynet uden unødigt ophold. Underretningen skal ske, når virksomheden f.eks. træffer en beslutning, der medfører den væsentlige ændring, eller når virksomheden bliver bekendt med den pågældende ændring. Hvis virksomheden ikke oplyser Finanstilsynet om væsentlige ændringer, eller hvis underretningen ikke sker straks, kan virksomheden f.eks. blive mødt med et påbud om at oplyse Finanstilsynet om de væsentlige ændringer eller en påtale for ikke rettidigt at have orienteret Finanstilsynet. Virksomheden kan desuden blive straffet med bøde, jf. lovforslagets § 1, nr. 107.

Bliver Finanstilsynet i sin egenskab af tilsynsmyndighed bekendt med væsentlige ændringer i den pågældende virksomhed, skal tilsynsmyndigheden straks oplyse Finanstilsynet i sin egenskab af afviklingsmyndighed om de væsentlige ændringer.

En væsentlig ændring kan f.eks. være, hvis virksomheden fusionerer med en anden virksomhed, eller hvis virksomheden køber eller sælger en dattervirksomhed. Det kan også være, hvis virksomheden går i genopretning eller foretager genopretningstiltag.

Til nr. 55 (§ 260, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 2, at Finanstilsynet uanset stk. 1 kan beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, skal udarbejdes og vedligeholdes en afviklingsplan i henhold til § 259.

Det foreslås at ophæve *stk. 2*.

Den foreslåede ophævelse er en konsekvens af indsættelsen af en ny bestemmelse i § 260 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 61. § 260 a præciserer, hvornår Finanstilsynet kan beslutte at udarbejde og vedligeholde en afviklingsplan for hver enkelt dattervirksomhed. Dette fremgår i dag af bemærkningerne til § 260, stk. 2, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 109.

Til nr. 56 (§ 260, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 1, at Finanstilsynet skal udarbejde en koncernafviklingsplan for koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed. Koncernafviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, i samarbejde med afviklingsmyndighederne for dattervirksomhederne og efter høring af afviklingsmyndighederne i de lande, hvor væsentlige filialer er beliggende.

Det følger af § 260, stk. 3, der bliver stk. 2, at en koncernafviklingsplan skal indeholde konkrete tiltag til afvikling af koncernen som helhed og afvikling af de virksomheder og filialer, som indgår i koncernen.

Det foreslås at indsætte et 2. og 3. *pkt.* i § 260, stk. 3, der bliver stk. 2.

Det foreslås i 2. *pkt.*, at koncernafviklingsplanen skal angive afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne i den pågældende koncern.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer artikel 1, nr. 3, litra a, i BRRD II, der indsætter artikel 12, stk. 1, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er nye og indføres i forbindelse med implementeringen af BRRD II, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Den foreslåede ændring vil indebære, at Finanstilsynet skal angive i koncernafviklingsplanen, hvilke virksomheder i koncernen der udpeges som afviklingsenheder. Afviklingsplanen skal derudover angive den nærmere afgrænsning af koncernens afviklingskoncerner. Finanstilsynet skal ikke efter de gældende regler udpege, hvilke virksomheder i koncernen der er henholdsvis afviklingsenheder og afviklingskoncerner.

Afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 74, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, som den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til enten §§ 259 eller 260.

§ 259 i lov om finansiel virksomhed vedrører afviklingsplaner udarbejdet individuelt for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Når der er tale om en koncern, udarbejdes koncernafviklingsplanen efter § 260 i lov om finansiel virksomhed. Koncernafviklingsplanen skal angive afviklingsenhederne i koncernen.

Afviklingskoncern er defineret i den foreslåede § 5, stk. 1, nr. 75, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Definitionen er todelt.

En afviklingskoncern er for det første en afviklingsenhed og dens dattervirksomheder. En afviklingskoncern kan ikke omfatte de af afviklingsenhedens dattervirksomheder, der selv er udpeget som afviklingsenheder, eller som er dattervirksomhed af en anden afviklingsenhed.

I koncernafviklingsplanen skal det angives, hvilke virksomheder der er udpeget som afviklingsenheder, og hvilke af deres dattervirksomheder der, sammen med afviklingsenheden, udgør en afviklingskoncern. Hvis f.eks. en virksomhed er ejet af to afviklingsenheder, vil virksomheden alene kunne være omfattet af den ene af de to afviklingskoncerner.

Som udgangspunkt kan en afviklingskoncern heller ikke omfatte dattervirksomheder, som er etableret i et tredjeland, og deres dattervirksomheder. Dette udgangspunkt kan dog konkret fraviges af afviklingsmyndighederne, og det skal i givet fald fremgå af afviklingsplanen, at afviklingskoncernen omfatter sådanne virksomheder. I denne vurdering lægger Finanstilsynet bl.a. vægt på, om afviklingsplanen vurderes at være gennemførlig og troværdig, hvis disse dattervirksomheder ikke indgår.

Det følger af forslaget til § 260, stk. 2, 3. pkt., at en mellemliggende finansiell holdingvirksomhed skal udpeges som afviklingsenhed i det tilfælde, hvor den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed er dattervirksomhed til en blandet holdingvirksomhed, og hvor den mellemliggende finansiell holdingvirksomhed enten direkte eller indirekte ejer dattervirksomheder. I dette tilfælde skal Finanstilsynet ved vedtagelsen af koncernafviklingsplanen sikre, at det er den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed og ikke den blandede holdingvirksomhed, der udpeges som afviklingsenhed. Det er dermed også den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed, der foretages afviklingstiltag over for i tilfælde af afvikling.

En afviklingskoncern kan for det andet bestå af kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, og selve det centrale organ, samt disses dattervirksomheder, når mindst et kreditinstitut eller det centrale organ er en afviklingsenhed.

En koncern kan indeholde flere afviklingsenheder og dermed flere afviklingskoncerner. En afviklingskoncern afgrænses således ikke efter den selskabsretlige koncernstruktur, men afgrænses i stedet med udgangspunkt i de udpegede afviklingsenheder.

BRRD giver mulighed for både en selskabsspecifik afviklingsstrategi (»multiple points of entry«) og en koncernspecifik afviklingsstrategi (»single point of entry«). En koncernspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der kun anvendes afviklingstiltag over for én virksomhed i koncernen, mens en selskabsspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der anvendes afviklingstiltag overfor flere virksomheder i koncernen.

Det fremgår af afviklingsplanen, om der i forbindelse med afvikling af en koncern forventes anvendt en selskabsspecifik afviklingsstrategi eller en koncernspecifik afviklingsstrategi.

Ved en selskabsspecifik afviklingsstrategi vil der inden for en koncern være udpeget flere afviklingsenheder, nemlig de virksomheder i koncernen, over for hvem der forventes anvendt afviklingstiltag. Som følge heraf vil der også være udpeget flere afviklingskoncerner. Af afviklingsplanen skal det fremgå, hvilke virksomheder der er afviklingsenheder, og hvilke øvrige virksomheder der hører til de afviklingskoncerner, som er tilknyttet de udpegede afviklingsenheder.

Ved en koncernspecifik afviklingsstrategi vil der alene blive udpeget én afviklingsenhed, og der vil i tilfælde af afvikling forventeligt anvendes afviklingstiltag over for alene denne virksomhed. Dette indebærer, at blot én virksomhed i koncernen, normalt modervirksomheden, afvikles, og at det tab og rekapitaliseringsbehov, der måtte være i de øvrige virksomheder inden for koncernen, overføres til den virksomhed, der afvikles.

I langt hovedparten af de koncernafviklingsplaner, som i dag er vedtaget af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, er der fastlagt en koncernspecifik afviklingsstrategi. Der vil fremover, hvis denne afviklingsstrategi fastholdes, alene skulle udpeges én afviklingsenhed i disse koncerner. Den udpegede afviklingsenhed vil forventeligt være modervirksomheden.

At en koncern indeholder flere afviklingskoncerner ændrer ikke på, at koncernen som helhed afvikles, hvis koncernen er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Formålet med at indføre begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er, at de kan anvendes til at angive i afviklingsplanen, hvilke virksomheder i en koncern, der vil blive anvendt afviklingsværktøjer for samt at angive, hvilke dele af en koncern der planlægges holdt samlet i en afvikling.

Denne udpegning af afviklingsenheder og afviklingskoncerner er også relevant for fastsættelsen af krav om nedskrivningsegne passiver i henhold til den foreslåede § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 78. Hvordan kravet om nedskrivningsegne passiver skal opfyldes, dvs. om kravet skal opfyldes på konsolideret grundlag eller individuelt, samt med hvilke typer af forpligtelser kravet kan opfyldes, afhænger af, om den pågældende virksomhed er udpeget som afviklingsenhed, eller om virksomheden er dattervirksomhed til en afviklingsenhed. Der henvises til de foreslåede §§ 266, 267, 267 a, 267 d og 267 e i lov om finansiell virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 78.

Formålet med at udpege afviklingsenheder og afviklingskoncerner i koncernafviklingsplanen og de øvrige regler, der gælder for henholdsvis afviklingsenheder og disses dattervirksomheder, herunder i relation til nedskrivningseggede forpligtelser, er at sikre, at den foretrukne afviklingsstrategi kan anvendes effektivt. Det sker ved at sikre klarhed over, hvilke virksomheder der forventes afviklet (afviklingsenheden), og hvilke dattervirksomheder der hører sammen med afviklingsenheden i en afviklingssituation (afviklingskoncernen). Det sker endvidere ved at sikre større sammenhæng i de krav om nedskrivningseggede passiver, der stilles til afviklingsenheden og de dattervirksomheder, der indgår i samme koncern som afviklingsenheden, jf. lovforslagets § 1, nr. 78.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således som udgangspunkt alene en ændring af indholdet i koncernafviklingsplaner ved at disse angiver koncernens afviklingsenheder og afviklingskoncerner. Denne angivelse vil dog have betydning for, hvordan kravet om nedskrivningseggede passiver fastsættes for den enkelte virksomhed, og hvordan den enkelte virksomhed skal opfylde kravet om nedskrivningseggede passiver, da dette afhænger af, om virksomheden er udpeget som afviklingsenhed, eller om virksomheden i stedet er dattervirksomhed til en afviklingsenhed.

Det foreslås i 3. pkt., at en mellemliggende finansiel holdingvirksomhed, der direkte eller indirekte ejer dattervirksomheder af en blandet holdingvirksomhed, er en afviklingsenhed.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 11, i BRRD II, der ændrer artikel 33, stk. 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en mellemliggende finansiel holdingvirksomhed, der ejer dattervirksomheder af en blandet holdingvirksomhed, skal udpeges som afviklingsenhed i koncernafviklingsplanen. Det gælder også i de tilfælde, hvor Finanstilsynet vælger en koncernspecifik afviklingsstrategi («single point of entry»), i modsætning til en selskabsspecifik afviklingsstrategi («multiple points of entry»). En koncernspecifik afviklingsstrategi betyder, at der kun anvendes afviklingstiltag for én virksomhed i en koncern. Det vil typisk være modervirksomheden.

Den foreslåede bestemmelse vil derfor indebære, at den mellemliggende finansielle virksomhed skal udpeges som afviklingsenhed, uanset at den finansielle holdingvirksomhed ikke er den øverste modervirksomhed i koncernen. Det betyder omvendt, at den blandede holdingvirksomhed ikke udpeges

som afviklingsenhed og derfor ikke omfattes af afviklingstiltagene. Formålet er at gå uden om den blandede holdingvirksomhed i en afviklingsstrategi, der i modsætning til den finansielle holdingvirksomhed ikke har den finansielle sektor som sin primære virksomhed.

Der henvises til bemærkningerne til det foreslåede § 260, stk. 2, 2. pkt., om udpegelsen af afviklingsenheder og afviklingskoncerner.

Afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 74, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, som den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til enten §§ 259 eller 260.

En finansiell holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, som en modervirksomhed, der ikke er en finansiell virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiell virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor. Modervirksomheden er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. En finansiell holdingvirksomhed er derudover defineret i § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, som en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter. Dattervirksomheder er hovedsagelig finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvis mindst én er en finansiell virksomhed, og mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter. Modervirksomheden er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Definitionen af en finansiell holdingvirksomhed omfatter finansielle moderholdingvirksomheder i Danmark og finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

En blandet holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 51, som en modervirksomhed, der ikke er en finansiell holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst én dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut

eller et fondsmæglerselskab I. Definitionen af en blandet holdingvirksomhed omfatter blandede finansielle holdingvirksomheder, blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Danmark og blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Til nr. 57 (§ 260, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en koncernafviklingsplan for koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed. Koncernafviklingsplanen vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 3* i § 260, der fastslår, at koncernafviklingsplanen skal udarbejdes på en måde, så den ikke medfører en negativ og uforholdsmæssig stor indvirkning på et land inden for Den Europæiske Union eller på et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ved dens gennemførelse.

Bestemmelsen implementerer artikel 12, stk. 5, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget præciserer gældende ret.

Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal ved udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen tage hensyn til afviklingstiltagenes potentielle indvirkning på alle de medlemslande i Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor koncernen driver virksomhed. Det kan f.eks. være væsentlig negativ indvirkning på de finansielle markeders funktion, markedstilliden eller risikoen for direkte eller indirekte negativ afsmitning på andre finansielle virksomheder. Afviklingsmyndighederne i de lande, hvor koncernafviklingsplanen kan have negativ og uforholdsmæssig stor indvirkning, bør inddrages i udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen.

Til nr. 58 (§ 260, stk. 5, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 5, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet fremsender oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen til afviklingsmyndighederne i de andre lande inden for Den Europæiske Union, hvor en finansiel holdingvirksomhed er etableret.

Det foreslås i § 260, stk. 5, nr. 6, at indsætte eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område efter Den Europæiske Union. Det foreslås derudover at indsætte en blandet holdingvirksomhed.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 13, stk. 1, litra e, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget præciserer gældende ret.

Den foreslåede ændring indebærer, at Finanstilsynet skal fremsende oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen til afviklingsmyndighederne i de andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor en finansiel holdingvirksomhed er etableret. Den foreslåede ændring indebærer desuden, at Finanstilsynet skal fremsende de pågældende oplysninger til afviklingsmyndighederne i de lande, hvor en blandet holdingvirksomhed er etableret.

En blandet holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 51, som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst én dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. Definitionen af en blandet holdingvirksomhed omfatter blandede finansielle holdingvirksomheder, blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Danmark og blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Til nr. 59 (§ 260, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer sammen med de i stk. 5 nævnte myndigheder, om koncernafviklingsplanen opfylder de i stk. 3 og 4 fastsatte krav med henblik på at nå en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen.

De i stk. 5 nævnte myndigheder omfatter Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Finansiell Stabilitet, dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der er væsentlige filialer, de relevante kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder i de lande, hvor en finansiell holdingvirksomhed er etableret, jf. stk. 5, nr. 1-6.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 260, stk. 6, fra de i stk. 5 nævnte myndigheder til dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Formålet med ændringen er at præcisere, at den fælles beslutning om koncernafviklingsplanen træffes af Finanstilsynet som koncernafviklingsmyndighed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Den fælles beslutning træffes i praksis ikke af alle de i stk. 5 nævnte myndigheder. Efter artikel 13, stk. 4, i BRRD træffes den fælles beslutning af koncernafviklingsmyndigheden og datterselskabernes afviklingsmyndigheder.

Den foreslåede ændring ændrer ikke på, hvem der i praksis træffer den fælles beslutning i dag, og er derfor i denne henseende uden indholdsmæssig betydning. § 260, stk. 6, implementerer fortsat artikel 13, stk. 2 og 4, i BRRD.

Det foreslås derudover at ændre henvisningerne i § 260, stk. 6, fra stk. 3 og 4 til stk. 2-4. Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at der indsættes et nyt stk. 3 i § 260, jf. lovforslagets § 1, nr. 57.

Til nr. 60 (§ 260, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen, hvis myndighederne omfattet af stk. 5 ikke inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af koncernafviklingsplanen har truffet en fælles beslutning. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed og de i stk. 5 nævnte myndigheder om beslutningen. Såfremt en af de i stk. 5, nr. 3-5, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger.

De i stk. 5 nævnte myndigheder omfatter Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Finansiell Stabilitet, dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der er

væsentlige filialer, de relevante kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder i de lande, hvor en finansiell holdingvirksomhed er etableret, jf. stk. 5, nr. 1-6.

Det foreslås at nyaffatte § 260, stk. 7, således at Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen senest 4 måneder efter, at Finanstilsynet har fremsendt oplysninger efter stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning, jf. stk. 6. Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om beslutningen. Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen.

Bestemmelsen implementerer artikel 13, stk. 5, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i § 260, stk. 7, 1. pkt., at Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen senest 4 måneder efter, at Finanstilsynet har fremsendt oplysninger efter stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning, jf. stk. 6.

Den fælles beslutning om koncernafviklingsplanen træffes af koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder og ikke af de i stk. 5 nævnte myndigheder. Det følger af det foreslåede § 260, stk. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 59.

Med den foreslåede ændring til § 260, stk. 7, 1. pkt., præciseres det derfor, at Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen. Med den foreslåede ændring præciseres det også, at fristen på 4 måneder, inden for hvilken den fælles beslutning skal være truffet, beregnes fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet fremsender oplysninger modtaget til brug for udarbej-

delsen af koncernafviklingsplanen, og ikke fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet sender koncernafviklingsplanen. Den foreslåede ændring ændrer ikke på, hvordan fristen i praksis beregnes i dag, og er derfor i denne henseende uden indholdsmæssig betydning.

Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndighed skal blive enige om koncernafviklingsplanen og træffe en fælles beslutning. Den fælles beslutning skal træffes senest 4 måneder efter, at Finanstilsynet har videresendt de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget fra modervirksomheden i forbindelse med udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, til dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Kan Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke blive enige inden for fristen, træffer Finanstilsynet beslutningen. Med beslutning henvises til, at Finanstilsynet træffer en beslutning om, hvilken koncernafviklingsplan der skal vedtages. Når beslutningen er truffet, vedtages koncernafviklingsplanen i henhold til § 260, stk. 1. Koncernafviklingsplanen, der er udarbejdet i samarbejde med Finansiell Stabilitet, vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Det foreslås i 2. pkt., at Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om beslutningen.

Som følge af at den fælles beslutning træffes af Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, præciseres det også, at Finanstilsynet kun underretter dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder og ikke alle de i stk. 5 nævnte myndigheder om sin beslutning. Finanstilsynet underretter desuden modervirksomheden om sin beslutning om koncernafviklingsplanen.

Det foreslås i 3. pkt., at har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Ifølge det foreslåede 4. pkt., skal Finanstilsynet herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet

afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen, jf. det foreslåede 5. pkt.

I forlængelse af ovennævnte præciseres det også, at muligheden for at indbringe sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) kun gælder for koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, og at dette skal ske inden for fristen på 4 måneder. Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, jf. artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning. EBA skal herefter træffe afgørelse inden for 1 måned.

Finanstilsynet træffer beslutning i overensstemmelse med EBAs afgørelse. Det betyder, at Finanstilsynet træffer beslutning om koncernafviklingsplanen og vedtager koncernafviklingsplanen, hvis Finanstilsynet får medhold af EBA. Koncernafviklingsplanen, der er udarbejdet i samarbejde med Finansiell Stabilitet, vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Får Finanstilsynet ikke medhold, skal Finanstilsynet i samarbejde med Finansiell Stabilitet udarbejde en ny koncernafviklingsplan, jf. § 260, stk. 1, der imødekommer EBAs afgørelse. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for 1 måned, træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen og vedtager koncernafviklingsplanen. Koncernafviklingsplanen, der er udarbejdet i samarbejde med Finansiell Stabilitet, vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Til nr. 61 (§ 260 a i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 260, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal udarbejde, vedtage og vedligeholde en koncernafviklingsplan for koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed. Videre følger det af stk.

2, at Finanstilsynet uanset stk. 1 kan beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, skal udarbejdes og vedligeholdes en afviklingsplan i henhold til § 259.

Det fremgår af bemærkningerne til § 260, stk. 2, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 109, at bestemmelsen implementerer artikel 13, stk. 6, i BRRD og omhandler de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, men hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed.

§ 260, stk. 2, adskiller sig dermed fra resten af § 260, der vedrører de situationer, hvor Finanstilsynet er koncernafviklingsmyndighed. Det foreslås derfor at ophæve § 260, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 55, og indsætte en ny bestemmelse i § 260 a for de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er koncernafviklingsmyndighed. Den foreslåede bestemmelse implementerer desuden de sproglige ændringer til artikel 13, stk. 6, der er foretaget i medfør af BRRD II.

Det foreslås i § 260 a, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet udarbejder, vedtager og vedligeholder en afviklingsplan, jf. § 259, stk. 1, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er uenig i forslaget til koncernafviklingsplan fra koncernafviklingsmyndigheden, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen senest 4 måneder efter, at koncernafviklingsmyndigheden har fremsendt oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen. Det foreslås i 2. pkt., at 1. pkt. finder anvendelse, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 4, litra b, i BRRD II, der ændrer artikel 13, stk. 6, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget præciserer gældende ret.

En koncernafviklingsplan udarbejdes af koncernafviklingsmyndigheden, som videresender forslaget til koncernafviklingsplan til dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder skal herefter træffe en fælles beslutning

om, at det er denne afviklingsplan, der skal vedtages. Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet som afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed og i samarbejde med Finansiell Stabilitet beslutte at udarbejde en afviklingsplan for dattervirksomheden efter § 259, stk. 1. Det gælder, hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen inden for fristen på 4 måneder. Afviklingsplanen for dattervirksomheden vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Det er en betingelse, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er helt eller delvist uenig i forslaget til koncernafviklingsplan og som følge heraf ikke vil underskrive. Det vil bygge på en konkret vurdering, om Finanstilsynet vil underskrive koncernafviklingsplanen eller ej. Er Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ikke uenig i forslaget til koncernafviklingsplanen, vil koncernafviklingsmyndighedens beslutning finde anvendelse.

Fristen på 4 måneder løber fra det tidspunkt, hvor koncernafviklingsmyndigheden fremsender oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen til myndighederne omfattet af § 260, stk. 5, nr. 1 og 3-6, herunder Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, de relevante kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de andre lande inden for Den Europæiske Union, hvor en finansiell holdingvirksomhed er etableret.

Vælger Finanstilsynet i samarbejde med Finansiell Stabilitet at træffe beslutning om at udarbejde en afviklingsplan for en dattervirksomhed, skal beslutningen være begrundet, redegøre for grundene til uenigheden for så vidt angår den foreslåede koncernafviklingsplan og tage hensyn til de øvrige afviklingsmyndigheders og kompetente myndigheders synspunkter og forbehold.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 259, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 106.

Det foreslås i § 260 a, stk. 2, at Finanstilsynet underretter de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet om, at Finanstilsynet har udarbejdet og vedtaget en afviklingsplan i henhold til stk. 1.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 4, litra b, i BRRD II, der ændrer 13, stk. 6, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget præciserer gældende ret.

Har Finanstilsynet valgt at udarbejde en afviklingsplan for en dattervirksomhed, jf. stk. 1, skal Finanstilsynet underrette de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet herom. Reglerne om afviklingskollegier fremgår af § 271 i lov om finansiel virksomhed, der ændres i medfør af lovforslagets § 1, nr. 79, 80, 81, 82 og 83.

Et afviklingskollegium oprettes af koncernafviklingsmyndigheden for at drøfte koncernafviklingsplanen og sikre den nødvendige koordinering med myndighederne på tværs af landegrænser.

Det foreslås i § 260 a, stk. 3, at hvis en afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, jf. stk. 1, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om afviklingsplanen.

Bestemmelsen implementerer artikel 13, stk. 6, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget præciserer gældende ret.

Det foreslås i 1. pkt., at hvis en afviklingsmyndighed inden udløbet af perioden på 4 måneder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, jf. stk. 1, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger.

Koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder kan inden for fristen på 4 måneder vælge at indbringe sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, jf. artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed).

Fristen på 4 måneder løber fra det tidspunkt, hvor koncernafviklingsmyndigheden fremsender oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen til myndighederne omfattet af

§ 260, stk. 5, nr. 1 og 3-6, herunder Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, de relevante kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de andre lande inden for Den Europæiske Union, hvor en finansiell holdingvirksomhed er etableret.

Har en af afviklingsmyndighederne indbragt sagen for EBA, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, jf. stk. 1. EBA skal herefter træffe afgørelse inden for 1 måned.

Det foreslås i 2. pkt., at Finanstilsynet herefter skal træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Videre foreslås det i 3. pkt., at har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om afviklingsplanen.

Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med EBAs afgørelse. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for 1 måned, træffer Finanstilsynet beslutningen om afviklingsplanen. Afviklingsplanen, der er udarbejdet i samarbejde med Finansiell Stabilitet, vedtages efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Til nr. 62 (§ 261 a i lov om finansiell virksomhed)

Den gældende § 245 a, stk. 2, indebærer, at Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I at udarbejde et register over finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået.

Det foreslås med § 261 a, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal udarbejde et register over finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået.

Den foreslåede § 261 a er ny og gennemfører artikel 10, stk. 8, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1712 af 7. juni 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer et minimumssæt af oplysninger om finansielle kontrakter, der bør være omfattet af de detaljerede registre, og de omstændigheder, hvorunder dette krav bør gælde, indeholder en bestemmelse om, at den kompetente myndighed eller afviklingsmyndigheden skal kræve, at institutter, for hvilke der er udarbejdet en afviklingsplan, som indeholder bestemmelser om afviklingsforanstaltninger, skal føre et detaljeret register over finansielle kontrakter med de oplysninger, der er angivet i forordningens bilag.

Finanstilsynet anvender som udgangspunkt påbud i de situationer, hvor Finanstilsynet træffer en afgørelse, der pålægger en virksomhed en bestemt adfærd eller handling fremover. Det kan både være fordi, en virksomhed handler på en lovstridig måde, som Finanstilsynet påbyder dem at ophøre med, eller fordi virksomheden undlader at handle, hvor handling er påkrævet efter lovgivningen. Det vurderes derfor uhensigtsmæssigt at udstede påbud i medfør af § 245 a for at overholde Kommissionens delegerede forordning 2016/1712.

Det vurderes på den baggrund hensigtsmæssigt at indføre en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal udarbejde register over finansielle kontrakter, som virksomheden har indgået.

Det er hensigten med bemyndigelsen, at Finanstilsynet i en bekendtgørelse fastsætter, at institutter, for hvilke der er udarbejdet en afviklingsplan, som indeholder bestemmelser om afviklingsforanstaltninger, skal føre et detaljeret register over finansielle kontrakter med de oplysninger, der er angivet i bilaget i Kommissionens delegerede forordning 2016/1712.

Finansielle kontrakter er defineret i § 2, nr. 12 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Ved finansielle kontrakter forstås værdipapirkontrakter, råvarekontrakter, futures og forwardkontrakter, herunder kontrakter (bortset fra varekontrakter) om køb, salg eller overførsel af en råvare eller et andet gode, tjenesteydelse, rettighed eller interesse til en fast pris på en fremtidig dato, swapaftaler og låneaftaler mellem virksomheder, hvor lånets løbetid er 3 måneder eller derunder.

Til nr. 63 (§ 264, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at en virksomhed skal forelægge forslag til mulige tiltag senest 4 måneder efter, at virksomheden har modtaget en underretning fra Finanstilsynet om, at der er væsentlige hindringer for virksomhedens afvikling. Det følger af § 264, stk. 2, 2. pkt., at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende afviklingshindringer.

Det foreslås i § 264, stk. 2, 1. pkt., at indsætte jf. dog stk. 3.

Med forslaget skal virksomheden uanset fristen på fire måneder i visse tilfælde forelægge forslag til mulige tiltag senest to uger efter, at virksomheden har modtaget underretningen fra Finanstilsynet. Der er tale om en konsekvensændring som følge af tilføjjelsen af det nye stk. 3 i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 64.

Det foreslås derudover at ophæve § 264, stk. 2, 2. pkt.

Der er tale om en konsekvensændring. Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelse til at vurdere, om virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner afviklingshindringerne, tilføjjes i et nyt stk. 4 i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 64.

Til nr. 64 (§ 264, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med udarbejdelsen af en afviklingsplan i henhold til § 259 konstaterer, at der er væsentlige hindringer for virksomhedens afvikling, skal Finanstilsynet underrette virksomheden herom. Det følger af § 264, stk. 2, 1. pkt., at virksomheden skal forelægge forslag til mulige tiltag til at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringerne senest 4 måneder efter underretningen. Videre følger det af 2. pkt., at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal vurdere, om virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner afviklingshindringerne.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 3 og 4.

Det foreslås i *stk. 3*, at virksomheden skal forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag senest 2 uger efter, at virksomheden har modtaget en underretning i henhold til stk. 1, med henblik på fjerne den væsentlige afviklingshindring i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes en af de situationer, der er nævnt i bestemmelsens nr. 1-3.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 7, litra b, i BRRD II, der indsætter artikel 17, stk. 3, 2. og 3. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *nr. 1*, at virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af § 269 a, stk. 1.

Det foreslås i *nr. 2*, at virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266.

Det foreslås i *nr. 3*, at virksomheden, hvis den er et G-SIFI eller del af et G-SIFI, ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. artikel 92 a, jf. artikel 494 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Har Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderet, at der er en væsentlig hindring for en virksomheds afvikling, skal Finanstilsynet indledningsvis underrette virksomheden om afviklingshindringen, jf. § 264, stk. 1. Skyldes afviklingshindringen, at virksomheden befinder sig i en af situationerne, der er nævnt i det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 1-3, skal virksomheden forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for at gennemføre disse tiltag med henblik på at fjerne afviklingshindringen. Forslagene skal forelægges Finanstilsynet senest to uger efter, at virksomheden har modtaget underretningen fra Finanstilsynet.

Finanstilsynets beføjelse til at afhjælpe og fjerne hindringer for afvikling er begrænset til, hvad der er nødvendigt for at forenkle opbygningen og driften af virksomheden, alene med det formål at forbedre mulighederne for at afvikle denne. Da virksomheden selv har det bedste kendskab til egne forhold, foreslås det i *stk. 3*, at det er virksomheden, som i første omgang skal vurdere, hvordan de pågældende hindringer bedst fjernes. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer herefter i henhold

til det foreslåede § 264, stk. 4, om virksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende afviklingshindringer.

Stk. 3, nr. 1, omhandler de tilfælde, hvor virksomheden opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 b, stk. 1, men ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver.

Virksomhedens forslag skal indeholde en beskrivelse af passende tiltag, som efter virksomhedens vurdering vil sikre, at virksomheden opfylder det kombinerede bufferkrav. Forslagene skal endvidere angive en detaljeret tidsplan for, hvornår virksomheden vil gennemføre de foreslåede tiltag.

Tidsplanen for gennemførelsen af de foreslåede tiltag skal tage hensyn til årsagerne til den væsentlige afviklingshindring.

Stk. 3, nr. 2, omhandler de tilfælde, hvor virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver i § 266, og *stk. 3, nr. 3*, omhandler de tilfælde, hvor virksomheden, hvis den er et G-SIFI eller del af et G-SIFI, ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver i artikel 92 a, jf. artikel 494 i CRR.

Virksomhedens forslag skal indeholde en beskrivelse af passende tiltag, som efter virksomhedens vurdering vil sikre, at virksomheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, hvis afviklingshindringen skyldes en situation omfattet af stk. 3, nr. 2 eller 3. Forslagene skal endvidere angive en detaljeret tidsplan for, hvornår virksomheden vil gennemføre de foreslåede tiltag.

Tidsplanen for gennemførelsen af de foreslåede tiltag skal tage hensyn til årsagerne til den væsentlige afviklingshindring.

Artikel 92 a, jf. artikel 494 i CRR, finder anvendelse for afviklingsenheder, der enten er et G-SIFI eller del af et G-SIFI, og fastslår de krav, som afviklingsenhederne skal overholde i forhold til deres krav om nedskrivningsegne passiver. Afviklingsenhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 74, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Artikel 92 a, jf. artikel 494 i CRR, omfatter således ikke institutter, der ikke er et G-SIFI eller del af et G-SIFI. Disse institutter skal ikke opfylde artikel 92 a i CRR og er heller ikke

omfattet af afgrænsningen i det foreslåede stk. 3, nr. 3, som følge af, at de nævnte bestemmelser i CRR ikke er opfyldt.

Det er dermed alene afviklingsenheder, der er et G-SIFI eller en del af et G-SIFI, som kan være omfattet af anvendelsesområdet for det foreslåede stk. 3, nr. 3, som følge af manglende opfyldelse af artikel 92 a, jf. artikel 494 i CRR. En afviklingsenhed, der er en del af et G-SIFI, refererer til en afviklingsenhed, der er omfattet af konsolideringen af en koncern, der er identificeret som et G-SIFI, jf. artikel 131, stk. 1 og 2, i CRD.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om virksomhedens forslag til mulige tiltag i henhold til stk. 2 og 3 effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 7, litra b, i BRRD II, der indsætter artikel 17, stk. 3, 4. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet foretage en konkret vurdering af, om virksomhedens forslag til mulige tiltag givet i henhold til § 264, stk. 2 og 3, effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har identificeret.

Såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at virksomhedens forslag, jf. stk. 2 og 3, ikke effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende hindringer, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at træffe en række nødvendige tiltag, jf. det foreslåede stk. 5. Vurderingen af disse tiltag vil ske i tæt samarbejde mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.

Forslaget i stk. 4 supplerer gældende ret, der fastslår, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal vurdere, om virksomhedens forslag til mulige tiltag givet i henhold til stk. 2 effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer. Som følge af indsættelsen af et nyt stk. 3 i § 264 indsættes et nyt stk. 4, der giver Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet beføjelse til at vurdere virksomhedens forslag givet i henhold til både stk. 2 og 3.

Til nr. 65 (§ 264, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at en virksomheds afvikling er forbundet med væsentlige hindringer, og virksomhedens forslag til mulige tiltag givet i henhold til stk. 2 ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, kan Finanstilsynet påbyde, at virksomheden træffer tiltag for at fjerne disse hindringer.

Det foreslås i § 264, stk. 3, der bliver stk. 5, at der indsættes en henvisning til stk. 3.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 7, litra b, i BRRD II, der ændrer artikel 17, stk. 4, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet få beføjelse til også at give påbud til en virksomhed, hvis virksomhedens forslag til mulige tiltag givet i henhold til stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 64, ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer.

Forslaget supplerer gældende ret, der fastslår, at Finanstilsynet har beføjelse til at give påbud til en virksomhed, hvis virksomhedens forslag i henhold til stk. 2 ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer.

Til nr. 66 (§ 264, stk. 5, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at en virksomheds afvikling er forbundet med væsentlige hindringer, og virksomhedens forslag til mulige tiltag ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, kan Finanstilsynet påbyde, at virksomheden træffer et eller flere tiltag for at fjerne disse hindringer, jf. nr. 1-11.

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 9* i § 264, stk. 3, der bliver stk. 5, der fastslår, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at forelægge en plan for opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver og det kombinerede kapitalbufferkrav.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer artikel 1, nr. 7, litra c, i BRRD II, der indsætter artikel 17, stk. 5, litra ha, i BRRD II. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse skal læses i sammenhæng med forslaget til § 264, stk. 3 og 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 64.

Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet få beføjelse til påbyde en virksomhed, der ikke længere opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, at virksomheden forelægger en plan for Finanstilsynet. Planen skal sikre, at virksomheden igen opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver. Opfylder virksomheden det kombinerede kapitalbufferkrav, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, kan Finanstilsynet samtidig påbyde virksomheden at forelægge en plan for opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav.

Til nr. 67 (§ 264, stk. 5, nr. 10 og 11, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 3, nr. 9 og 10, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I at udstede nedskrivningsegne passiver for at opfylde kravene i § 266 og at træffe andre tiltag for at leve op til kravet om nedskrivningsegne passiver. Det følger videre af § 265, stk. 2, at § 264 finder tilsvarende anvendelse for koncerner.

Det foreslås i § 264, stk. 3, nr. 9 og 11, der bliver stk. 5, nr. 10 og 11, at ændre et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I til virksomheden.

Bestemmelsen implementerer artikel 1, nr. 7, litra c, i BRRD II, der ændrer artikel 17, stk. 5, litra i og j, i BRRD. Artikel 17, stk. 5, litra i og j, fastslår, at artiklen finder anvendelse for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b, c eller d, i BRRD. Med den foreslåede ændring sikres dermed en direktivnær implementering.

§ 264 finder anvendelse for de virksomheder, for hvem der er udarbejdet afviklingsplaner i henhold til § 259. Ifølge § 265, stk. 2, finder § 264 dog tilsvarende anvendelse for koncerner og dermed også

for de virksomheder, for hvem der er udarbejdet koncernafviklingsplaner i henhold til § 260. På baggrund heraf er det nødvendigt at ændre bestemmelsen således, at den ikke kun omfatter pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber. Ændringen understøttes af, at Finanstilsynet kan fastsætte krav om nedskrivningsegne passiver for andre virksomheder end pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Det følger af den foreslåede § 266, jf. lovforslaget § 1, nr. 78. Det foreslås derfor at præcisere, at Finanstilsynets beføjelse til at udstede de pågældende påbud også gælder for andre virksomheder end pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I.

Til nr. 68 (§ 264, stk. 5, nr. 12, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at en virksomheds afvikling er forbundet med væsentlige hindringer, og virksomhedens forslag til mulige tiltag ikke effektivt afhjælper eller fjerner de væsentlige afviklingshindringer, kan Finanstilsynet påbyde, at virksomheden træffer et eller flere tiltag for at fjerne disse hindringer, jf. nr. 1-11.

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 12* i § 263, stk. 3, der bliver stk. 5, der fastslår, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at ændre løbetidsprofilen for a) kapitalgrundlagsinstrumenter og b) nedskrivningsegne forpligtelser.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer artikel 1, nr. 7, litra c, i BRRD II, der indsætter artikel 17, stk. 5, litra ja, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet få beføjelse til at påbyde virksomheden at ændre løbetidsprofilen for kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser for at afhjælpe eller fjerne en væsentlig afviklingshindring. Finanstilsynet kan f.eks. vælge at anvende beføjelsen, når Finanstilsynet har forsøgt at afhjælpe eller fjerne den væsentlige afviklingshindring på andre måder, og det ikke er lykkedes.

Beføjelsen i det foreslåede § 263, stk. 5, nr. 12, er begrænset til, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at ændre løbetidsprofilen i kommende udstedelser. Finanstilsynet kan dermed ikke påbyde virksomheden at ændre løbetidsprofilen på eksisterende udstedelser.

Finanstilsynet i sin egenskab af tilsynsmyndighed skal give samtykke til, at virksomheden ændrer løbetidsprofilen for kapitalgrundlagsinstrumenter.

Til nr. 69 (§ 264, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at virksomheden inden 1 måned efter meddelelsen af påbud i henhold til stk. 3 skal forelægge Finanstilsynet en plan for efterlevelsen heraf.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 264, stk. 4, der bliver stk. 6, fra stk. 3 til stk. 5.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af nye stykker i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 64.

Til nr. 70 (§ 264, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at kravet om at udarbejde afviklingsplaner suspenderes, indtil tiltagene, jf. stk. 2, eller påbuddene, jf. stk. 3, er gennemført.

Det foreslås at ændre henvisningerne i § 264, stk. 5, der bliver stk. 7, fra stk. 2 til stk. 2 og 3 og fra stk. 3 til stk. 5.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af nye stykker i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 64.

Til nr. 71 (§ 264, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 264, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 3 opregnede påbud og anvendelsen af disse.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 264, stk. 6, der bliver stk. 8, fra stk. 3 til stk. 5.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af nye stykker i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 64.

Til nr. 72 (§ 264 a i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 262, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplanen, jf. § 259, hvorvidt der er væsentlige hindringer for, at en virksomhed kan afvikles.

§ 264 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om fjernelse og afhjælpning af de afviklingshindringer, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet måtte konstatere.

De gældende regler om fjernelse eller afhjælpning af afviklingshindringer regulerer ikke det forhold, at der kan opstå afviklingshindringer i en virksomhed som følge af, at andre virksomheder besidder nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheden i en sådan grad, at en nedskrivning heraf kan medføre væsentlige negative konsekvenser for andre virksomheder.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse, der regulerer dette forhold.

Det foreslås i *stk. 1*, at konstaterer Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet, at der er hindringer for afvikling af en virksomhed som følge af, at andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I besidder nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheden, skal Finanstilsynet påbyde pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I at begrænse sine maksimale enkeltvise og samlede eksponeringer i virksomheden.

Det foreslåede stk. 1 er ny og implementerer artikel 44, stk. 2, 5. afsnit, i BRRD.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at en virksomhed kan afvikles, uden at tabet på dets nedskrivningsegne forpligtelser får væsentlige negative konsekvenser for andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I. Hvis en stor andel af en virksomheds nedskrivningsegne forpligtelser ejes af andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I, kan

dette forhold i sig selv udgøre en afviklingshindring og dermed mindske mulighederne for afvikling af den pågældende virksomhed.

Finanstilsynet vil give et påbud efter det foreslåede § 264 a, når Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har konstateret, at der er hindringer for afvikling af en virksomhed som følge af, at et andet pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I besidder nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheden. Påbuddet gives til det pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I, som besidder nedskrivningsegne forpligtelser i virksomheden.

Finanstilsynet vil endvidere give et påbud, når Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har konstateret, at der er hindringer for afvikling af en eller flere virksomheder som følge af, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I besidder nedskrivningsegne forpligtelser i flere af virksomhederne. Det kan udgøre en afviklingshindring i de tilfælde, hvor flere virksomheder på samme tid bliver nødlidende og der derfor skal foretages nedskrivning eller konvertering af deres nedskrivningsegne forpligtelser. Påbuddet gives til det pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I, som besidder nedskrivningsegne forpligtelser i andre virksomheder i et omfang, hvor det vurderes at udgøre en afviklingshindring for disse andre virksomheder.

Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I at begrænse sine maksimale enkeltvise eller samlede eksponeringer eller både sine maksimale og samlede eksponeringer i en eller flere virksomheder. Påbuddet skal indeholde en frist for opfyldelse af påbuddet. Finanstilsynet kan efterfølgende forlænge den fastsatte frist i påbuddet efter anmodning eller af eget initiativ. Påbuddet skal endvidere angive hvad de maksimale enkeltvise og/eller samlede eksponeringer skal begrænses til.

Efterkommer det pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I ikke Finanstilsynets påbud, kan instituttet straffes med bøde, jf. § 373, stk. 3, jf. § 1, nr. 110, i lovforslaget.

Finanstilsynet giver alene en påtale i tilfælde, hvor Finanstilsynet konstaterer, at der har været en hindring for afvikling, men at den ikke længere er til stede.

Et pengeinstituts, realkreditinstituts eller fondsmæglerselskab Is besiddelser af nedskrivningsegne forpligtelser i en eller flere virksomheder vil udgøre en hindring for afvikling, hvis Finanstilsynet konstaterer, at en eller flere virksomheder ikke kan afvikles, uden at tabet på dets nedskrivningsegne forpligtelser vil have væsentlige negative konsekvenser for pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I. Der skal alene være tale om en hindring for afvikling. Det er således ikke en betingelse, at hindringen for afvikling skal være væsentlig. Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der vurderer, hvornår et pengeinstituts, realkreditinstituts eller fondsmæglerselskab Is besiddelser af nedskrivningsegne forpligtelser i en eller flere virksomheder vil udgøre en hindring for afvikling.

Finanstilsynet skal, ved vurderingen af, om der er hindringer for afvikling i medfør af bestemmelsen lægge vægt på størrelsen af besiddelsen af nedskrivningsegne forpligtelser i en eller flere virksomheder.

Finanstilsynet fører tilsyn med kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. det foreslåede § 269, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 78. Finanstilsynet fører i den forbindelse tilsyn med, i hvilket omfang pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I har beholdning af nedskrivningsegne forpligtelser. Finanstilsynet vil anmode institutterne om data vedrørende deres beholdning af andre virksomheders nedskrivningsegne forpligtelser. Finanstilsynet vil efter høring af Finansiell Stabilitet på baggrund af den indberettede data kunne vurdere, om det er nødvendigt, at et andet pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I begrænser sine besiddelser af nedskrivningsegne forpligtelser i en eller flere virksomheden.

Med hindring for afvikling forstås i denne bestemmelse, at det vil forbedre mulighederne for afvikling, hvis hindringen for afvikling fjernes.

Det foreslås i *stk.* 2, at *stk.* 1 ikke finder anvendelse i tilfælde, hvor pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I er en del af samme afviklingskoncern som virksomheden.

Det foreslåede *stk.* 1 er ny og implementerer artikel 44, *stk.* 2, 5. afsnit i BRRD.

Formålet med bestemmelsen i stk. 1 er at sikre, at en virksomhed kan afvikles, uden at tabet på dets nedskrivningsegne forpligtelser medfører væsentlige negative konsekvenser for andre pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I. Det hensyn er ikke relevant, når pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I er en del af samme afviklingskoncern som virksomheden. Årsagen hertil er, at i afviklingskoncerner skal dattervirksomhederne opfylde et internt krav om nedskrivningsegne passiver, jf. det foreslåede § 267 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 78. Det interne krav om nedskrivningsegne passiver indebærer, at dattervirksomheden udsteder nedskrivningsegne passiver internt til afviklingsenheden. Formålet med det interne krav om nedskrivningsegne passiver er, at dattervirksomhedens tab kan overføres til afviklingsenheden, og at afviklingsenheden rekapitaliserer dattervirksomheden. Et internt krav om nedskrivningsegne passiver medvirker således til at understøtte en afviklingsstrategi på afviklingskoncernniveau.

Til nr. 73 (§ 265, stk. 3, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 265, stk. 3, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal udarbejde en rapport, der skal analysere væsentlige hindringer for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og udøvelse af afviklingsbeføjelserne over for en koncern.

Det foreslås i § 265, stk. 3, nr. 1, at indsætte og for dennes afviklingskoncerner efter koncernen.

Ændringen implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 2, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal rapporten analysere væsentlige hindringer for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og udøvelse af afviklingsbeføjelserne over for en koncern og for dennes afviklingskoncerner.

Koncernens afviklingskoncerner er de afviklingskoncerner, der er udpeget som dette i koncernafviklingsplanen.

En koncern kan indeholde flere afviklingskoncerner. Rapporten skal derfor analysere, om der findes væsentlige afviklingshindringer for hver enkelt afviklingskoncern, hvis der i en koncern findes mere end én afviklingskoncern.

Tilføjelsen af afviklingskoncerner er en konsekvens af, at BRRD II indfører begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern. Formålet med at indføre begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er, at de kan anvendes til at angive i afviklingsplanen, hvilke virksomheder i en koncern der vil blive anvendt afviklingsværktøjer overfor samt at angive, hvilke dele af en koncern der planlægges holdt samlet i en afvikling.

Afviklingskoncern er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 75, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Til nr. 74 (§ 265, stk. 5 og 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 265, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet gennemgår modervirksomhedens bemærkninger til Finanstilsynets rapport med Finansiell Stabilitet og myndighederne nævnt i stk. 1, nr. 3 og 4. Myndighederne nævnt i stk. 1, nr. 3 og 4, omfatter dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende filial. Videre følger det af § 265, stk. 5, at den fælles beslutning skal foreligge inden 4 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt modervirksomhedens bemærkninger til de pågældende myndigheder. Har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger fra modervirksomheden, gennemgår myndighederne Finanstilsynets rapport for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud. Dette skal ske senest 4 måneder efter udløbet af fristen i stk. 4, 1. pkt., dvs. 8 måneder efter, at modervirksomheden har modtaget rapporten udarbejdet i henhold til stk. 1.

§ 265, stk. 5, implementerer artikel 18, stk. 5, 1. afsnit, i BRRD. Artiklen blev implementeret på en måde, så det fremgik, at Finansiell Stabilitet og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, er med til at træffe den fælles beslutning om anvendelsen af påbud. Den fælles beslutning træffes ifølge BRRD af koncernafviklingsmyndigheden, der i dette tilfælde er Finanstilsynet, og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Artiklen blev derudover implementeret på en måde, så fristen for at træffe den fælles beslutning skal træffes på et senere tidspunkt, end det

fremgår af BRRD. Det foreslås derfor at præcisere § 265, stk. 5, for at sikre en direktivnær implementering, herunder for at implementere de ændringer til artikel 18, stk. 5, 1. afsnit, der er foretaget i medfør af BRRD II. Med BRRD II præciseres det, hvordan fristen beregnes, hvis modervirksomheden ikke har afgivet bemærkninger til rapporten udarbejdet af Finanstilsynet.

Det følger af § 265, stk. 6, at Finanstilsynet træffer beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes over for en koncern, hvis Finanstilsynet og myndighederne nævnt i stk. 1, nr. 3 og 4, ikke har truffet en fælles beslutning. Myndighederne nævnt i stk. 1, nr. 3 og 4, omfatter dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende filial.

§ 265, stk. 6, implementerer artikel 18, stk. 6, i BRRD. Artiklen blev implementeret på en måde, så det fremgik, at Finansiell Stabilitet og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, er med til at træffe den fælles beslutning om anvendelsen af påbud. Den fælles beslutning træffes ifølge BRRD af koncernafviklingsmyndigheden, der i dette tilfælde er Finanstilsynet, og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder. Det foreslås derfor at præcisere § 265, stk. 6, for at sikre en direktivnær implementering.

Det foreslås at nyaffatte § 265, stk. 5, således at Finanstilsynet sammen med Finansiell Stabilitet gennemgår modervirksomhedens bemærkninger og forslag givet i henhold til stk. 4, 1. pkt., med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud efter § 264, stk. 5. Den fælles beslutning skal foreligge senest 4 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget bemærkninger fra modervirksomheden. Har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger fra modervirksomheden, skal den fælles beslutning foreligge senest 1 måned efter udløbet af fristen i stk. 4, 1. pkt.

Bestemmelsen implementerer fortsat dele af artikel 18, stk. 4, 2. pkt., og artikel 18, stk. 5, 1. afsnit, i BRRD. Forslaget præciserer gældende ret.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse for koncerner, hvor det i medfør af § 263, stk. 1, er vurderet, at der er væsentlige hindringer for, at koncernen kan afvikles.

Det foreslås i *1. pkt.*, at Finanstilsynet sammen med Finansiell Stabilitet gennemgår modervirksomhedens bemærkninger og forslag givet i henhold til stk. 4, 1. pkt., med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud efter § 264, stk. 5.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet sammen med Finansiell Stabilitet gennemgå modervirksomhedens bemærkninger og forslag givet i henhold til stk. 4, 1. pkt., sammen med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder med henblik på at nå en fælles beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes for at afhjælpe eller fjerne den pågældende afviklingshindring.

Finanstilsynet vurderer modervirksomhedens bemærkninger og forslag i samarbejde med Finansiell Stabilitet, men den fælles beslutning træffes af Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder med udgangspunkt i de bemærkninger, som Finansiell Stabilitet er fremkommet med.

Den fælles beslutning skal tage stilling til, hvilke påbud i § 264, stk. 5, som Finanstilsynet skal træffe for at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringen for den pågældende koncern. Har Finanstilsynet modtaget forslag fra modervirksomheden om alternative ændringer eller påbud til at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringen, skal den fælles beslutning tage stilling til, om disse alternative tiltag skal anvendes i stedet.

Finanstilsynet skal tage alle rimelige skridt for at nå frem til en fælles beslutning om vurderingen af de tiltag, som eventuelt er foreslået af modervirksomheden, samt de tiltag, som afviklingsmyndighederne kræver iværksat for at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringerne. Der skal tages hensyn til de potentielle konsekvenser af tiltagene i alle de medlemslande, hvor koncernen driver virksomhed.

Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder skal træffe en fælles beslutning efter høring af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer. Den fælles beslutning skal være begrundet og meddeles til modervirksomheden.

Det foreslås i *2. pkt.*, at den fælles beslutning skal foreligge senest 4 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget bemærkninger fra modervirksomheden. Videre foreslås det i *3. pkt.*, at har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger fra modervirksomheden, skal den fælles beslutning foreligge senest 1 måned efter udløbet af fristen i stk. 4, 1. pkt.

Den fælles beslutning skal foreligge senest 4 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens bemærkninger.

Har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger fra modervirksomheden, skal Finanstilsynet sammen med Finansiell Stabilitet gennemgå rapporten udarbejdet i henhold til stk. 1 sammen med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder med henblik på at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud. Den fælles beslutning skal i dette tilfælde foreligge senest 1 måned efter udløbet af fristen i stk. 4, 1. pkt. Det betyder, at den fælles beslutning skal foreligge senest 5 måneder efter, at modervirksomheden har modtaget rapporten udarbejdet i henhold til stk. 1.

Finanstilsynet gennemgår sammen med Finansiell Stabilitet rapporten udarbejdet i henhold til stk. 1, men den fælles beslutning træffes af Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder med udgangspunkt i de bemærkninger, som Finansiell Stabilitet er fremkommet med.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristerne efter stk. 5. Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning. Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af fristerne indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Finanstilsynet skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

Bestemmelsen implementerer fortsat artikel 18, stk. 6, i BRRD. Forslaget præciserer gældende ret.

Det foreslås i *1. pkt.*, at Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristerne efter stk. 5.

Med den foreslåede ændring præciseres det, at Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndighed ikke kan opnå enighed herom. Vurderingen af, hvilke påbud der skal anvendes, foretages i samarbejde med Finansiell Stabilitet.

Finanstilsynet træffer beslutningen om, hvilke påbud der skal anvendes, når fristerne i stk. 5 er overskredet. Der henvises til bemærkningerne til det foreslåede § 265, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 74.

Træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Det foreslås i 2. *pkt.*, at Finanstilsynet underretter modervirksomheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning.

Finanstilsynet underretter modervirksomheden i koncernen og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om Finanstilsynets beslutning, herunder om hvilke påbud der finder anvendelse.

Det foreslås i 3. *pkt.*, at har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af fristerne indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Ifølge det foreslåede 4. *pkt.*, skal Finanstilsynet herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse, jf. det foreslåede 5. *pkt.*

Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af fristerne i stk. 6 indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil EBA har truffet en afgørelse. EBA skal herefter træffe afgørelse inden for 1 måned.

Finanstilsynet træffer beslutning i overensstemmelse med EBAs afgørelse. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for 1 måned, træffer Finanstilsynet beslutningen om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

Træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Til nr. 75 (§ 265, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 265, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan beslutte at påbyde hver enkelt dattervirksomhed i en koncern at træffe et eller flere tiltag for at fjerne en afviklingshindring. Bestemmelsen fastslår Finanstilsynets beføjelser i den situation, hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed, hvor den øverste modervirksomhed ligger i et andet land end Danmark.

Det foreslås at ophæve § 265, stk. 7.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at Finanstilsynets beføjelse til at påbyde en dattervirksomhed at træffe tiltag tilføjes i § 265 b, jf. lovforslaget § 1, nr. 77.

Til nr. 76 (§ 265, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 265, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i § 264, stk. 3, opregnede påbuds anvendelse for koncerner.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 265, stk. 9, der bliver stk. 8, fra stk. 3 til stk. 5.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af nye stykker i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 64.

Til nr. 77 (§§ 265 a-265 c i lov om finansiel virksomhed)

§ 265 a

§ 265, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed omhandler de tilfælde, hvor Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har konstateret en afviklingshindring for en koncern. Den foreslåede bestemmelse indeholder regler om de tilfælde, hvor der er konstateret en væsentlig hindring for afvikling af en koncern, og afviklingshindringen skyldes, at en koncernenhed befinder sig i en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, jf. lovforslagets § 1, nr. 64.

Det foreslås i § 265 a, stk. 1, at vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at der foreligger en væsentlig afviklingshindring for en koncern, jf. § 265, som følge af, at en koncernenhed befinder sig i en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, underretter Finanstilsynet modervirksomheden om sin vurdering efter høring af afviklingsenhedens afviklingsmyndighed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 2, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal i forbindelse med udarbejdelsen af en koncernafviklingsplan vurdere, hvorvidt der er væsentlige hindringer for, at en koncern kan afvikles. Har Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet konstateret, at der er en væsentlig hindring for en koncerns afvikling, skal Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet udarbejde og forelægge en rapport herom, jf. § 265. Skyldes den væsentlige afviklingshindring, at en koncernenhed befinder sig i en af situationerne, der er nævnt i det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 1-3, jf. lovforslagets § 1, nr. 64, skal Finanstilsynet, udover forpligtelserne i § 265, underrette modervirksomheden i koncernen om sin vurdering af denne hindring.

Finanstilsynet skal forinden underretningen af modervirksomheden høre afviklingsenhedens og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.

Opfylder koncernenheden det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 b, stk. 1, men ikke det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, befinder koncernenheden sig i en situation omfattet af det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 1. Opfylder koncernenheden ikke kravet om nedskrivningsegne passiver i § 266 eller – hvis koncernenheden er en G-SIFI eller en del af en G-SIFI – kravene i artikel 92 a, jf. artikel 494 i CRR, befinder koncernenheden

sig i en situation omfattet af det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 2 eller 3. Artikel 92 a, jf. artikel 494 ,i CRR finder anvendelse for afviklingsenheder, der enten er et G-SIFI eller del af et G-SIFI.

En koncernenhed er en juridisk person, der tilhører en koncern.

En afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 74, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, som den virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltagene i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til enten §§ 259 eller 260.

Det foreslås i § 265 a, stk. 2, 1. pkt., at modervirksomheden skal forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag senest 2 uger efter modtagelsen af en underretning i henhold til stk. 1 med henblik på at sikre, at koncernenheden overholder kravet om nedskrivningsegne passiver og efter omstændighederne det kombinerede kapitalbufferkrav. I 2. pkt. foreslås det, at Finanstilsynet meddeler modervirksomhedens forslag til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed og de myndigheder, der er nævnt i § 265, stk. 1, nr. 3 og 4.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 3 og 4, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Har modervirksomheden i en koncern modtaget en underretning fra Finanstilsynet i henhold til stk. 1, skal modervirksomheden senest 2 uger efter modtagelsen af underretningen forelægge Finanstilsynet forslag til tiltag og en tidsplan for gennemførelsen af disse tiltag med henblik på at fjerne den afviklingshindring, som underretningen vedrører. Da modervirksomheden selv har det bedste kendskab til egne forhold, foreslås det i stk. 2, at det er modervirksomheden, som i første omgang skal vurdere, hvordan den pågældende afviklingshindring bedst fjernes. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer herefter, om modervirksomhedens forslag effektivt afhjælper eller fjerner afviklingshindringen i henhold til det foreslåede § 265 a, stk. 3.

Modervirksomhedens forslag skal indeholde en beskrivelse af passende tiltag, som efter modervirksomhedens vurdering vil sikre, at koncernenheden opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes en situation omfattet af det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 1, og sikre, at koncernenheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver i de tilfælde, hvor

afviklingshindringen skyldes en situation omfattet af det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 2 eller 3. Forslagene skal endvidere angive en detaljeret tidsplan for, hvornår modervirksomheden vil gennemføre de foreslåede tiltag.

Tidsplanen for gennemførelsen af de foreslåede tiltag skal tage hensyn til årsagerne til den væsentlige afviklingshindring.

Efter Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens forslag og tidsplan, skal Finanstilsynet meddele disse til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer.

Det foreslås i § 265 a, stk. 3, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om modervirksomhedens forslag i henhold til stk. 2 effektivt afhjælper eller fjerner den pågældende afviklingshindring.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 3, 3. afsnit, 2. pkt., i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurdere, om modervirksomhedens forslag givet i henhold til stk. 2 effektivt afhjælper eller fjerner den væsentlige afviklingshindring omhandlet i stk. 1. Det betyder, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal vurdere, om koncernenheden, efter gennemførelsen af modervirksomhedens forslag til tiltag, opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes en situation omfattet af det foreslåede § 264, stk. 3, nr. 1, eller opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver i de tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes en situation omfattet af den foreslåede § 264, stk. 3, nr. 2 eller 3.

Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal foretage vurderingen efter høring af den kompetente myndighed. Kompetent myndighed forstås ifølge artikel 4, stk. 1, nr. 40, i CRR som en offentlig myndighed eller et offentligt organ, som er officielt anerkendt i henhold til national lovgivning, og som i henhold til national lovgivning er bemyndiget til at føre tilsyn med institutter. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal dermed høre Finanstilsynet i sin egenskab af tilsynsmyndighed. Finanstilsynet i sin egenskab af afviklingsmyndighed udfører de i kapitel 17 og 17 a anførte opgaver, herunder om

afviklingsplanlægning, med en passende operationel uafhængighed af Finanstilsynets tilsyn med pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Det følger af § 344 d i lov om finansiel virksomhed.

Såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at modervirksomhedens forslag, jf. stk. 2, ikke effektivt afhjælper eller fjerner afviklingshindringen, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at træffe en række nødvendige tiltag, jf. det foreslåede § 264, stk. 5. Vurderingen af disse tiltag vil ske i tæt samarbejde mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.

Det foreslås i § 265 a, stk. 4, 1. pkt., at Finanstilsynet gennemgår sammen med Finansiell Stabilitet modervirksomhedens forslag i henhold til stk. 2 med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder for at nå en fælles beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5. Det foreslås i 2. pkt., at dette skal ske senest 2 uger efter, at Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens forslag og tidsplan.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 4, 2. pkt., og artikel 18, stk. 5, 2. afsnit, i BRRRD II-direktivet. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet gennemgå modervirksomhedens forslag givet i henhold til stk. 2 sammen med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder med henblik på at nå en fælles beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes for at afhjælpe eller fjerne den pågældende afviklingshindring. Finanstilsynet vurderer modervirksomhedens forslag i samarbejde med Finansiell Stabilitet, men den fælles beslutning træffes af Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.

Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder skal træffe en fælles beslutning efter høring af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, og senest 2 uger efter, at Finanstilsynet har modtaget modervirksomhedens forslag. Den fælles afgørelse skal være begrundet og meddeles til modervirksomheden.

Den fælles beslutning skal tage stilling til, hvilke påbud som Finanstilsynet skal træffe for at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringen for den pågældende koncern.

Finanstilsynet skal tage alle rimelige skridt for at nå frem til en fælles beslutning om vurderingen af de tiltag, som er foreslået af modervirksomheden, samt de tiltag, som myndighederne kræver iværksat for at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringerne.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 264, stk. 3, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 116, og til bemærkningerne til det foreslåede § 264, stk. 5.

Det foreslås i § 265 a, stk. 5, at Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen, jf. stk. 4. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning. Har en af dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed inden udløbet af fristen i stk. 4, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger, og herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 6, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *1. pkt.*, at Finanstilsynet træffer beslutning om anvendelsen af påbud, jf. § 264, stk. 5, hvis Finanstilsynet og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen, jf. stk. 4.

Kan Finanstilsynet ikke blive enig med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om, hvilke påbud der skal anvendes, træffer Finanstilsynet denne beslutning. Vurderingen af, hvilke påbud der skal anvendes, foretages i samarbejde med Finansiell Stabilitet.

Finanstilsynet træffer beslutningen om, hvilke påbud der skal anvendes, når fristen på 2 uger, jf. stk. 4, er overskredet.

Træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Det foreslås i 2. *pkt.*, at Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om denne beslutning.

Finanstilsynet underretter modervirksomheden i koncernen og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder om Finanstilsynets beslutning, herunder om hvilke påbud der finder anvendelse.

Det foreslås i 3. *pkt.*, at har en af dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed inden udløbet af fristen i stk. 4, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Ifølge 4. *pkt.* skal Finanstilsynet herefter træffe beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse, jf. 5. *pkt.*

Har en dattervirksomheds afviklingsmyndighed inden udløbet af fristen på 2 uger, jf. stk. 4, indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning, indtil EBA har truffet en afgørelse. EBA skal herefter træffe afgørelse inden for 1 måned.

Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med EBAs afgørelse. Foreligger der ikke en afgørelse inden for 1 måned, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

Træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

§ 265 b

Det følger af § 265, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan beslutte at påbyde hver enkelt dattervirksomhed i en koncern at træffe et eller flere tiltag for at fjerne en afviklingshindring.

Det fremgår af bemærkningerne til § 265, stk. 7, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 118, at bestemmelsen implementerer artikel 18, stk. 7, i BRRD og omhandler de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, men hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed.

§ 265, stk. 7, adskiller sig dermed fra resten af § 265, der gælder for de situationer, hvor Finanstilsynet er koncernafviklingsmyndighed. Det foreslås derfor at ophæve § 265, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 75, og indsætte en ny bestemmelse i §§ 265 b og 265 c, der skal gælde for de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er koncernafviklingsmyndighed. De foreslåede bestemmelser implementerer desuden tilføjelsen af den nye artikel 18, stk. 6a, i BRRD II og de sproglige ændringer til artikel 18, stk. 7, der er foretaget i medfør af BRRD II.

Det foreslås i § 265 b, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet træffer beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes, jf. § 264, stk. 5, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en afviklingsenhed i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen nævnt i § 265, stk. 5, eller fristen nævnt i § 265 a, stk. 4, hvis hindringen for afviklingen skyldes en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3. Det foreslås i 2. pkt., at Finanstilsynet underretter afviklingsenheden og koncernafviklingsmyndigheden om beslutningen.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der indsætter artikel 18, stk. 6a, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse for de tilfælde, hvor Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed, men ikke koncernafviklingsmyndighed, for en afviklingsenhed i en

koncern. Er Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, finder den foreslåede § 265 c anvendelse.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet træffe beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes for en afviklingsenhed i en koncern, hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke kan blive enige om, hvilke påbud der skal finde anvendelse. Vurderingen af, hvilke påbud der skal anvendes, foretages i samarbejde med Finansiell Stabilitet.

Finanstilsynet træffer beslutningen om, hvilke påbud der skal anvendes, når fristen i § 265, stk. 5, eller § 265 a, stk. 4, er overskredet. Skyldes afviklingshindringen i den pågældende koncern, at en koncernenhed befinder sig i en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, finder fristen på 2 uger i § 265 a, stk. 4, anvendelse. Skyldes afviklingshindringen andre forhold, finder fristen på 4 måneder i § 265, stk. 5, anvendelse.

Finanstilsynet underretter afviklingsenheden, som Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for, og koncernafviklingsmyndigheden om Finanstilsynets beslutning, herunder om hvilke påbud der finder anvendelse.

Træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 264, stk. 3, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 116, og til bemærkningerne til det foreslåede § 264, stk. 5.

Det foreslås i § 265 b, stk. 2, 1. pkt., at har en afviklingsmyndighed indbragt en sag omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Det foreslås i 2. pkt., at Finanstilsynet herefter træffer beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Det foreslås i 3. pkt., at har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal finde anvendelse.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der indsætter og ændrer artikel 18, stk. 6a og 7, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder kan vælge at indbringe sagen omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), jf. artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed).

Den pågældende afviklingsmyndighed skal indbringe sagen for EBA inden for fristen. Skyldes afviklingshindringen i den pågældende koncern, at en koncernenhed befinder sig i en af situationerne, der er omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, finder fristen på 2 uger i § 265 a, stk. 4, anvendelse. Skyldes afviklingshindringen andre forhold, finder fristen på 4 måneder i § 265, stk. 5, anvendelse.

Har en afviklingsmyndighed indbragt sagen for EBA, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning. EBA skal herefter træffe afgørelse inden for 1 måned.

Finanstilsynet træffer beslutning i overensstemmelse med EBAs afgørelse. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for 1 måned, træffer Finanstilsynet beslutningen om, hvilke tiltag der skal påbydes.

§ 265 c

Det følger af § 265, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan beslutte at påbyde hver enkelt dattervirksomhed i en koncern at træffe et eller flere tiltag for at fjerne en afviklingshindring.

Det fremgår af bemærkningerne til § 265, stk. 7, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 118, at bestemmelsen implementerer artikel 18, stk. 7, i BRRD og omhandler de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed, men hvor Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed.

§ 265, stk. 7, adskiller sig dermed fra resten af § 265, der gælder for de situationer, hvor Finanstilsynet er koncernafviklingsmyndighed. Det foreslås derfor at ophæve § 265, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 75, og indsætte en ny bestemmelse i §§ 265 b og 265 c, der skal gælde for de situationer, hvor Finanstilsynet ikke er koncernafviklingsmyndighed. De foreslåede bestemmelser implementerer desuden tilføjelsen af den nye artikel 18, stk. 6a, i BRRD II og de sproglige ændringer til artikel 18, stk. 7, der er foretaget i medfør af BRRD II.

Det foreslås i § 265 c, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet træffer beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes, jf. § 264, stk. 5, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed for en dattervirksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, i en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke har truffet en fælles beslutning inden for fristen nævnt i § 265, stk. 5, eller fristen nævnt i § 265 a, stk. 4, hvis hindringen for afviklingen skyldes en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3. Det foreslås i 2. pkt., at Finanstilsynet underretter dattervirksomheden, afviklingsenheden, afviklingsmyndigheden for den pågældende afviklingsenhed og koncernafviklingsmyndigheden.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der ændrer artikel 18, stk. 7, i BRRD II. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse i de tilfælde, hvor Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndighed, men ikke koncernafviklingsmyndighed, for en dattervirksomhed i en koncern, der ikke er en afviklingsenhed. Er dattervirksomheden en afviklingsenhed, finder det foreslåede § 265 b anvendelse.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet træffe beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes for en dattervirksomhed i en koncern, hvis koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder ikke kan blive enige om, hvilke påbud der skal finde anvendelse. Vurderingen af, hvilke påbud der skal anvendes, foretages i samarbejde med Finansiell Stabilitet.

Finanstilsynet træffer beslutningen om, hvilke påbud der skal anvendes, når fristen i § 265, stk. 5, eller § 265 a, stk. 4, er overskredet. Skyldes afviklingshindringen af den pågældende koncern, at en koncernhed befinder sig i en eller flere af de situationer, der er omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, finder fristen på 2 uger i § 265 a, stk. 4, anvendelse. Skyldes afviklingshindringen andre forhold, finder fristen på 4 måneder i § 265, stk. 5, anvendelse.

Finanstilsynet underretter dattervirksomheden, som Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for, og Finansiell Stabilitet om Finanstilsynets beslutning, herunder om hvilke påbud der finder anvendelse.

Træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke påbud der skal anvendes, skal beslutningen være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 264, stk. 3, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 116, og til bemærkningerne til det foreslåede § 264, stk. 5.

Det foreslås i § 265 c, stk. 2, 1. pkt., at har en afviklingsmyndighed indbragt en sag omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin beslutning, indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger. Det foreslås i 2. pkt., at Finanstilsynet herefter træffer beslutning i overensstemmelse med afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Det foreslås i 3. pkt., at har den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvilke tiltag der skal påbydes.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 8, i BRRD II, der indsætter og ændrer artikel 18, stk. 6a og 7, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Koncernafviklingsmyndigheden og dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder kan vælge at indbringe sagen omfattet af stk. 1 for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), jf. artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed).

Den pågældende afviklingsmyndighed skal indbringe sagen for EBA inden for fristen. Skyldes afviklingshindringen i den pågældende koncern, at en koncernenhed befinder sig i en af situationerne omfattet af § 264, stk. 3, nr. 1-3, finder fristen på 2 uger i § 265 a, stk. 4, anvendelse. Skyldes afviklingshindringen andre forhold, finder fristen på 4 måneder i § 265, stk. 5, anvendelse.

Har en afviklingsmyndighed indbragt sagen for EBA, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning. EBA skal herefter træffe afgørelse inden for 1 måned.

Finanstilsynet træffer beslutning i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds afgørelse. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for 1 måned, træffer Finanstilsynet beslutningen om, hvilke tiltag der skal påbydes.

Til nr. 78 (§§ 266-269 e i lov om finansiel virksomhed)

De gældende bestemmelser i §§ 266-269 i lov om finansiel virksomhed omhandler nedskrivningsegne passiver.

Det følger af § 266, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter krav til størrelsen af et pengeinstituts og et fondsmæglerselskab I's nedskrivningsegne passiver. Kravet fastsættes individuelt for de enkelte virksomheder. Kravet fastsættes således på institutniveau.

Det følger af § 267, at nedskrivningsegne passiver består af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser.

Det følger af § 268, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I eller for andre virksomheder og koncerner på konsolideret niveau.

Det følger af § 269, at Finanstilsynet skal kontrollere, at den enkelte virksomhed til enhver tid overholder kravet om nedskrivningsegne passiver.

De gældende §§ 266-269 er en implementering af artikel 45 om krav om nedskrivningsegne passiver i BRRD. BRRD II indeholder ændringer i forhold til bestemmelserne om nedskrivningsegne passiver, og §§ 266-269 foreslås derfor ophævet og i stedet indsættes en række nye bestemmelser som følge heraf. Samtidig ophæves overskriften før § 266 og i stedet indsættes overskriften krav om nedskrivningsegne passiver. Formålet med ændringerne er at gennemføre Total Loss-absorbing Capacity Term Sheet (TLAC-standard), som G-20 godkendte i november 2015, og harmonisere det med det eksisterende krav om nedskrivningsegne passiver, der blev indført med BRRD.

Det følger af den gældende § 125 i, at realkreditinstitutter skal opfylde et gældsbufferkrav. For at sikre at der stilles de nødvendige krav til passiver, der anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet foreslås § 125 i ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 48, og i stedet indsættes en række nye bestemmelser som følge heraf.

§ 266

Det følger af den gældende § 266, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter krav til størrelsen af et pengeinstituts og et fondsmæglerselskab I's nedskrivningsegne passiver. I medfør af den gældende § 266, stk. 1, 2. pkt., fastsættes kravet om nedskrivningsegne passiver individuelt for de enkelte dattervirksomheder i en koncern. Det følger af den gældende § 266, stk. 1, 3. pkt., at kravet om nedskrivningsegne passiver fastsættes som en procentdel af virksomhedens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag.

Det følger af den gældende § 266, stk. 2, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet konkret kan beslutte, at finansieringsinstitutter og finansielle holdingvirksomheder skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det følger af den gældende § 266, stk. 6, at Finanstilsynet, når det er relevant, kan dispensere fra kravet i stk. 1 for broinstitutter som omhandlet i § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *stk. 1*, at pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I til enhver tid skal opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell

Stabilitet. Finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder skal opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har fastsat et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder. Det samme gælder for finansieringsinstitutter, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag.

Det foreslåede stk. 1, gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der nyaffatter artikel 45, stk. 1, i BRRD og indsætter artikel 45 a og 45 f, stk. 1, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering med hensyn til implementeringen af artikel 45, stk. 1, i BRRD II. I forhold til implementeringen af artikel 45 a i BRRD II, der fastholder muligheden for, at afviklingsmyndigheden kan undtage realkreditinstitutter fra kravet om nedskrivningsegne passiver, når en række betingelser er opfyldt, videreføres de gældende regler, hvorefter de danske realkreditinstitutter er undtaget fra kravet om nedskrivningsegne passiver.

Efter det foreslåede *1. pkt.* skal pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I til enhver tid opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet.

Formålet med minimumskravet til nedskrivningsegne passiver er at sikre, at virksomheder omfattet af kravet har tilstrækkelig kapital til at kunne blive restruktureret eller afviklet, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og dermed skal restruktureres eller afvikles.

Et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis Finanstilsynet som tilsynsmyndighed efter høring af Finansiell Stabilitet vurderer, at betingelserne i § 224 a i lov om finansiell virksomhed er opfyldt.

I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder er der fastsat en række afviklingsværktøjer, der finder anvendelse i forbindelse med afvikling af en virksomhed. Afviklingsværktøjerne er reguleret i §§ 19-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder

og omfatter virksomhedssalg, broinstitut, adskillelse af aktiver og bail-in. Krav om nedskrivningsegne passiver medvirker til at sikre, at virksomhederne ikke strukturerer deres forpligtelser på en måde, der gør afviklingsværktøjerne, herunder bail-in, mindre effektive.

Efter det foreslåede 2. pkt. skal finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har fastsat et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder.

Efter det foreslåede 3. pkt. skal finansieringsinstitutter, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har fastsat et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder.

Bestemmelsen i 2. og 3. pkt. indebærer, at Finanstilsynet konkret kan beslutte at fastsætte krav om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau det rette sted i en koncern, hvor der indgår en virksomhed omfattet af 2. og 3. pkt. Hvor i koncernen, der er det rette sted at fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver, afhænger af koncernens organisering og den forventede afviklingsstrategi, der er angivet i afviklingsplanen, jf. §§ 259 og 260 i lov om finansiell virksomhed.

Bestemmelsen i 2. og 3. pkt. indebærer endvidere, at Finanstilsynet kan fastsætte krav om nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder, som Finanstilsynet vurderer er af væsentlig betydning. Det beror på en konkret vurdering, hvornår en virksomhed er af væsentlig betydning og bør omfattes af kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau. Vurderingen af den væsentlige betydning kan f.eks. være baseret på størrelse sammenlignet med resten af koncernen, om der er kritiske funktioner m.v.

Det kan f.eks. være hensigtsmæssigt at fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver for den finansielle holdingvirksomhed på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau i en koncern. Det gælder, når der i koncernen både indgår en finansiell holdingvirksomhed og et pengeinstitut, og

den finansielle holdingvirksomhed er den øverste juridiske enhed. Det er endvidere Finanstilsynets vurdering, at den finansielle holdingvirksomhed er af væsentlig betydning for koncernen. Yderligere er afviklingsstrategien at holde koncernen samlet under en afvikling. Ved at fastsætte kravet for den finansielle holdingvirksomhed på konsolideret grundlag sikres det, at hele koncernen vil blive holdt samlet under en afvikling.

Det kan endvidere være hensigtsmæssigt at fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau i en koncern. Det gælder, når der i koncernen både indgår et pengeinstitut og et finansieringsinstitut og pengeinstituttet er den øverste juridiske enhed. Det er endvidere Finanstilsynet vurdering, at finansieringsinstituttet er af væsentlig betydning for koncernen. Yderligere er afviklingsstrategien at holde koncernen samlet under en afvikling. Ved at fastsætte kravet for pengeinstituttet på konsolideret grundlag sikres det, at hele koncernen vil blive holdt samlet under en afvikling.

En finansiell holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiell virksomhed. En finansiell holdingvirksomhed er en modervirksomhed, der ikke er en finansiell holdingvirksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiell virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, i lov om finansiell virksomhed. En modervirksomhed er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. En finansiell holdingvirksomhed er endvidere en modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter. Dattervirksomheder er hovedsagelig finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, hvoraf mindst en er en finansiell virksomhed, og hvor mere end 50 pct. af modervirksomhedens konsoliderede aktiver er tilknyttet dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, i lov om finansiell virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 8. Modervirksomheden er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder.

En blandet holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 51, i lov om finansiel virksomhed. En blandet holdingvirksomhed er defineret som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel holdingvirksomhed eller et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i en koncern, hvor mindst én dattervirksomhed i koncernen er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Kravet om nedskrivningsegne passiver indgår som et centralt element i afviklingsplanlægningen og i udarbejdelsen af afviklingsplaner for virksomhederne. Afviklingsplanlægning og udarbejdelsen af afviklingsplaner følger af kapitel 17 i lov om finansiel virksomhed.

Kravet om nedskrivningsegne passiver består af et krav, der fastsættes i procent af de risikovægtede eksponeringer samt et krav, der fastsættes i procent af virksomhedens samlede eksponeringsmål. Kravet består af et tabsabsorberingsbeløb og et rekapitaliseringsbeløb.

For kravet til nedskrivningsegne passiver fastsat i procent af de risikovægtede eksponeringer svarer tabsabsorberingsbeløbet til virksomhedens solvensbehov. Rekapitaliseringsbeløbet udgør det beløb, som giver instituttet mulighed for fornyet opfyldelse af sit solvensbehov efter afvikling. I tillæg til kravet til nedskrivningsegne passiver fastsat i procent af de risikovægtede eksponeringer skal virksomhederne opfylde et kombineret kapitalbufferkrav. Det kombinerede kapitalbufferkrav skal opfyldes særskilt fra kravet til nedskrivningsegne passiver fastsat i procent af de risikovægtede eksponeringer. Det kombinerede kapitalbufferkrav fremgår af § 125 a.

For kravet fastsat i procent af virksomhedens samlede eksponeringsmål svarer tabsabsorberingsbeløbet til virksomhedens gearingskrav, mens rekapitaliseringsbeløbet udgør det beløb, som giver instituttet mulig for fornyet opfyldelse af sit gearingskrav efter afvikling.

Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver på baggrund af en konkret vurdering af en række forhold fastsat i den foreslåede § 266 a. Kravet, herunder størrelsen af kravet, skal således fastsættes under hensyntagen til virksomhedens størrelse, kompleksitet, forventet afvikling, typer af forretninger m.v. Princippet om proportionalitet følger af artikel 4, stk. 1, i BRRD. Lignende betragtninger følger af det foreslåede § 266 a, stk. 1, nr. 4.

For mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes en enkel afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidigt med en pengeinstituttiladelse, men uden at instituttet vender tilbage til markedet som selvstændigt pengeinstitut. Kravet til nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette. For de mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes det derfor, at rekapitaliseringsbeløbet vil være højere end nul, fordi de som udgangspunkt ikke håndteres ved konkurs, men samtidig at det vil være lavere end for de systemiske pengeinstitutter.

For SIF'er må forventes, at afviklingsstrategien indebærer, at de skal kunne restruktureres og vende tilbage til markedet med tilstrækkelig kapitalisering til at sikre markedets tillid. Kravet om nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette.

Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet kravet om nedskrivningsegne passiver for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I, der er afviklingsenheder, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau. Afviklingsenheder skal således opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. det foreslåede § 267, stk. 1. Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, på individuelt niveau. Virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal således opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, jf. det foreslåede § 267 d, stk. 1.

Begrebet afviklingsenhed er nyt. En afviklingsenhed er en virksomhed, der er omfattet af afviklings tiltag i en afviklingsplan, jf. definitionen heraf i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 74, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Begrebet afviklingskoncern er ligeledes nyt og er en afviklingsenhed og dennes dattervirksomheder, såfremt disse dattervirksomheder ikke selv er afviklingsenheder. En afviklingskoncern er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 75, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Finanstilsynet er både tilsynsmyndighed og afviklingsmyndighed. Der henvises til § 344 d i lov om finansiel virksomhed og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 15 som fremsat, side 93. Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet som afviklingsmyndighed skal høre Finansiell Stabilitet og Finanstilsynet som tilsynsmyndighed om kravet.

Kravet om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser, jf. den foreslåede § 266 b.

Realkreditinstitutter er ikke omfattet af det foreslåede stk. 1, og skal således ikke opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver. Betingelserne for at undtage realkreditinstitutter fra kravet om nedskrivningsegne passiver er ikke ændret med BRRD II. På den baggrund videreføres undtagelsen af realkreditinstitutter fra kravet om nedskrivningsegne passiver i forbindelse med implementeringen af BRRD II. Der henvises til bemærkningerne til § 266, jf. § 1, nr. 27, i forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed fremsat den 19. december 2014 (FT 2014/1, L 105).

Realkreditinstitutter omfattes i stedet af en gældsbuffer, jf. den foreslåede § 268, der skal sikre, at der er tilstrækkelig kapital til at kunne restrukturere eller afvikle et realkreditinstitut, der vurderes nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Det foreslåede stk. 1, 1. pkt., er en videreførelse af den gældende § 266, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Med forslaget vil kravet om nedskrivningsegne passiver fremover udtrykkeligt være angivet som en forpligtelse for virksomheder omfattet af kravet og som en forpligtelse for Finanstilsynet til at fastsætte kravet. Med forslaget foretages endvidere en sproglig præcisering, så det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at der er tale om et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver. Der er med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer af gældende ret. Det foreslåede stk. 1, 2. og 3. pkt., er en præcisering af den gældende § 266, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Med forslaget præciseres det, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for blandede holdingvirksomheder. Med forslaget præciseres endvidere, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for finansieringsinstitutter, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag. Med forslaget tilsigtes en mere direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan undlade at fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for en virksomhed, som ikke er en afviklingsenhed, i tilfælde omfattet af nr. 1 eller 2.

Det foreslåede *stk. 2* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, *stk. 3* og *4*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Efter det foreslåede *nr. 1* kan Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet undlade at fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for en virksomhed, som ikke er en afviklingsenhed, i en afviklingskoncern, hvor både afviklingsenheden og dattervirksomheden er etableret i Danmark, og betingelserne i *litra a-e* er opfyldt. Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at afviklingsenheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau på afviklingskoncernniveau. Det er endvidere en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at der er ikke nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til dattervirksomheden, når der for dattervirksomheden er blevet truffet en beslutning om udøvelse af nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 i lov om finansiell virksomhed eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det er yderligere en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at afviklingsenheden godtgør over for Finanstilsynet, at dattervirksomheden forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at afviklingsenheden med tilladelse fra Finanstilsynet har stillet garanti for de forpligtelser, der er indgået af dattervirksomheden, eller at risiciene i dattervirksomheden er uden betydning. Det er også en betingelse, jf. det foreslåede *litra d*, at afviklingsenhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter dattervirksomheden. Det er endelig en betingelse, jf. det foreslåede *litra e*, at afviklingsenheden besidder over 50 pct. af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelen i dattervirksomheden, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af datterselskabets ledelse.

Efter det foreslåede § 267 d, *stk. 1*, skal virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau. Formålet med det interne krav om nedskrivningsegne passiver er, at datterselskabets tab kan overføres til afviklingsenheden, og at afviklingsenheden rekapitaliserer datterselskabet. Et internt krav om nedskrivningsegne passiver medvirker

til at understøtte en afviklingsstrategi på koncern- eller delkoncernniveau. Det kan særligt være relevant, at dattervirksomheder her i landet af afviklingsenheder i lande i den Europæiske Union, lande som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område eller tredjelande, opfylder et internt krav om nedskrivningsegne passiver. Dette hensyn er mindre relevant for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, når både virksomheden og afviklingsenheden i en afviklingskoncern er etableret i Danmark. Som følge af at det vil være den samme myndighed, der har kontrol med både afviklingsenheden og dattervirksomhed i en afviklingssituation, vil behovet for interne nedskrivningsegne passiver for at understøtte, at dattervirksomheden holdes samlet med afviklingsenheden i en afviklingssituation, være mindre.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet får beføjelse til at undlade at fastsætte et krav om, at en dattervirksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, skal opfylde et internt krav om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, når både dattervirksomheden og afviklingsenheden i afviklingskoncernen er etableret i Danmark.

Efter det foreslåede *nr. 2* kan Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet undlade at fastsætte et krav om nedskrivningsegne passiver for en virksomhed, som ikke er en afviklingsenhed, i en afviklingskoncern, hvor både modervirksomheden og dattervirksomheden er etableret i Danmark, og betingelserne i litra a-e er opfyldt. Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at modervirksomheden opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag i Danmark. Det er endvidere en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at der ikke er nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for modervirksomhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til dattervirksomheden, når der for dattervirksomheden er blevet truffet en beslutning om udøvelse af nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 i lov om finansiell virksomhed eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det er yderligere en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at modervirksomheden godtgør over for Finanstilsynet, at dattervirksomheden forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at modervirksomheden med tilladelse fra Finanstilsynet har stillet garanti for de forpligtelser, der er indgået af dattervirksomheden, eller at risiciene i dattervirksomheden er uden betydning. Det er også en betingelse, jf. det foreslåede *litra d*, at modervirksomhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter dattervirksomheden. Det er endelig en betingelse, jf. det foreslåede *litra*

e, at modervirksomheden besidder over 50 pct. af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelen i dattervirksomheden, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af dattervirksomhedens ledelse.

Et internt krav om nedskrivningseggede passiver medvirker til at understøtte en afviklingsstrategi på koncern- eller delkoncernniveau. Det kan særligt være relevant, at dattervirksomheder her i landet af afviklingsenheder i lande i den Europæiske Union, lande som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område eller tredjelande, opfylder et internt krav om nedskrivningseggede passiver. Dette hensyn er mindre relevant for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, når både virksomheden og dennes modervirksomhed er etableret i Danmark, uanset at afviklingsenheden er etableret i lande i den Europæiske Union, lande som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område eller tredjeland, i tilfælde hvor modervirksomheden i Danmark opfylder det interne NEP-krav på konsolideret niveau. I det tilfælde vil behovet for interne nedskrivningseggede passiver for at understøtte, at dattervirksomheden holdes samlet med afviklingsenheden i en afviklingssituation, være mindre. I det tilfælde vil behovet være, at modervirksomheden og dattervirksomheden i Danmark bliver holdt samlet i en afviklingssituation.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet får beføjelse til at undlade at fastsætte et krav om, at virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfylde et internt krav om nedskrivningseggede passiver på individuelt niveau, når både virksomheden og dennes modervirksomhed er etableret i Danmark.

Finanstilsynet vil kunne undlade at fastsætte et kravet efter høring af Finansiell Stabilitet.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan undlade at fastsætte et krav om nedskrivningseggede passiver for et broinstitut og for en virksomhed under afvikling.

Finansiell Stabilitet kan i forbindelse med restrukturering eller afvikling af en virksomhed mv. beslutte at overdrage visse dele af virksomheden eller hele virksomheden til et broinstitut, jf. § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Broinstituttet skal drives med henblik på at opretholde adgang til eventuelle kritiske funktioner, som broinstituttet har overtaget, og med

henblik på at sælge de overtagne virksomheder eller aktiver mv., jf. § 22 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

En virksomhed under afvikling er en virksomhed, som Finansiell Stabilitet har iværksat afviklingsforanstaltninger overfor, efter Finanstilsynet har vurderet, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Kravet om nedskrivningsegne passiver har til formål at sikre, at institutter har tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal afvikles. Dette formål er ikke relevant i relation til broinstitutter, som netop udgør et redskab for Finansiell Stabilitet til brug i forbindelse med restrukturering eller afvikling af en anden virksomhed, der er blevet vurderet nødlidende eller forventeligt nødlidende, eller en virksomhed under afvikling. Henset hertil vurderes det ikke at være formålstjenligt at fastsætte krav om nedskrivningsegne passiver for hverken et broinstitut eller en virksomhed under afvikling. Broinstitutter skal dog fortsat have de fornødne tilladelser fra Finanstilsynet i forhold til de aktiviteter, som broinstituttet har overtaget, jf. § 21, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og det samme gør sig gældende for virksomheder under afvikling. Det indebærer bl.a., at broinstituttet skal overholde de gældende kapitalkrav.

Et broinstitut er defineret i § 2, nr. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som et selskab, der er etableret med henblik på at modtage enten ejerskabsinstrumenter udstedt af en eller flere virksomheder eller enheder under afvikling eller aktiver, rettigheder eller forpligtelser fra en eller flere virksomheder eller enheder under afvikling, og som ejes helt eller delvis af og kontrolleres af Afviklingsformuen eller Finansiell Stabilitet. Det fremgår af § 22, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvornår et broinstitut ophører med at være broinstitut. Fra dette tidspunkt er selskabet ikke længere omfattet af det foreslåede stk. 4, og selskabet vil således – i det omfang det er omfattet af det foreslåede stk. 1 eller 2, igen være eller potentielt blive underlagt krav om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslåede stk. 3 er en videreførelse og en udvidelse af den gældende § 266, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed. Med forslaget udvides anvendelsesområdet af den gældende § 266, stk. 6, så

Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fremover også kan undlade at fastsætte et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for en virksomhed under afvikling.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet ved fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. *stk. 1 og 2*, skal angive, om kravet skal opfyldes på konsolideret grundlag, jf. § 267, eller på individuelt niveau, jf. § 267 d.

Virksomheder, der er afviklingsenheder, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. det foreslåede § 267, *stk. 1*. Virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, jf. det foreslåede § 267 d, *stk. 1*.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at det til enhver tid er klart for den enkelte virksomhed omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver, om den skal opfylde kravet på konsolideret grundlag eller på individuelt niveau. Det foreslås derfor, at Finanstilsynet ved fastsættelse af krav om nedskrivningsegne passiver skal angive, om virksomheden skal opfylde kravet på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau eller på individuelt niveau.

Det foreslåede *stk. 4* er nyt.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet skal fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. *stk. 1 og 2*, som en procentdel af den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, *stk. 3*, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, jf. det foreslåede *nr. 1*, og det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, jf. det foreslåede *nr. 2*.

Det foreslåede *stk. 5* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der nyaffatter artikel 45, *stk. 2*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet ved fastsættelse af krav om nedskrivningsegnede passiver i sin afgørelse skal angive kravet om nedskrivningsegnede passiver. Bestemmelsen sikrer, at kravet om nedskrivningsegnede passiver til enhver tid er klart for den enkelte virksomhed omfattet af kravet.

At kravet om nedskrivningsegnede passiver skal fastsættes som en procentdel af den samlede risikoeksponering og det samlede eksponeringsmål indebærer, at kravet følger en virksomheds samlede risikoeksponering og eksponeringsmål. Stiger f.eks. en virksomheds samlede risikoeksponering vil det beløb, der svarer til kravet om nedskrivningsegnede passiver, ligeledes stige, som følge af at kravet er fastsat som en procentdel af virksomhedens samlede risikoeksponering.

Virksomheden skal på samme tid opfylde kravet om nedskrivningsegnede passiver fastsat som en procentdel af den samlede risikoeksponering, jf. det foreslåede nr. 1, og det samlede eksponeringsmål, jf. det foreslåede nr. 2.

Den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnes i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i CRR. Den samlede risikoeksponering er den risiko, som kapitalen skal måles i forhold til, også kaldet de risikovægtede eksponeringer.

Det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnes i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i CRR. Eksponeringsmålet er de ikke-risikovægtede eksponeringer.

De nævnere, den samlede risikoeksponering og det samlede eksponeringsmål, som kravet om nedskrivningsegnede passiver fastsættes som en procentdel af, er tilpasset de nævnere, der er fastlagt i Total Loss-absorbing Capacity Term Sheet (TLAC-standarden), der er en international standard. TLAC-standarden er godkendt af Group of Twenty Finance Ministers and Central Bank Governors (G-20). Bestemmelsen indebærer således, at fastsættelsen af kravet om nedskrivningsegnede passiver er tilpasset den internationale TLAC-standard.

Formålet med TLAC-standarden er at sikre, at globale systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIF'er) har den nødvendige tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Dette skal sikre, at disse institutter kan fortsætte med at udføre kritiske funktioner ved og umiddelbart efter en restruktureringsproces.

eller afvikling uden at bringe skatteydernes midler, dvs. offentlige midler, eller den finansielle stabilitet i fare.

Med forslaget ændres den gældende § 266, stk. 1, 3. pkt., så kravet om nedskrivningsegne passiver fremover vil blive fastsat som en procentdel af den samlede risikoeksponering og det samlede eksponeringsmål. Virksomhederne vil således fremover skulle opfylde to krav på samme tid, nemlig et krav baseret på gearingsgrad og et risikobaseret krav. Ændringerne indebærer, at de to krav fastsættes som procentdele af henholdsvis den samlede risikoeksponering og det samlede eksponeringsmål. Det er i modsætning til den gældende § 266, stk. 1, 3. pkt., hvor kravet om nedskrivningsegne passiver skal udtrykkes som en procentdel af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag.

§ 266 a

Det følger af den gældende § 268, stk. 1, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I eller for virksomheder og koncerner, som omfattes af § 266, stk. 2 eller 3, på konsolideret niveau på baggrund af en konkret vurdering af kriterierne i nr. 1-6. Kriterierne er, at virksomheden kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne, jf. nr. 1, virksomheden har, såfremt bail-in anvendes, tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes, og virksomhedens egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares, jf. nr. 2, virksomheden har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til, såfremt undtagelse af visse kategorier af nedskrivningsegne passiver udelukkes fra bail-in, at sikre, at tabene kan absorberes, og en virksomheds egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau, hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse, jf. nr. 3, virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil, jf. nr. 4, i hvilket omfang indskyder- og investorgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen i henhold til § 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, jf. nr. 5, og i hvilket omfang det forhold, at virksomheden er nødlidende, har en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre finansielle virksomheder, jf. nr. 6.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på baggrund af en række forhold, som følger af bestemmelsens nr. 1-5.

Finanstilsynet fastsætter et krav om nedskrivningsegne passiver for en række virksomheder i medfør af den foreslåede § 266. Kravet har til formål at sikre, at institutter har tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering i overensstemmelse med afviklingsstrategien for virksomheden, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal restruktureres eller afvikles.

De foreslåede nr. 1-5 fastsætter en række forhold, som Finanstilsynet skal vurdere til brug for fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal foretage en vurdering af forholdene i forhold til den enkelte virksomhed og/eller koncern. For mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes en enkel afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidig med en pengeinstitutstilladelse, men uden at instituttet vender tilbage til markedet som selvstændigt pengeinstitut. Kravet til nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette.

Det foreslås i *nr. 1*, at afviklingskoncernen skal kunne afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne på afviklingsenheden på en måde, som opfylder afviklingsmålene

Det foreslåede nr. 1 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 c, stk. 1, litra a, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at i en afviklingskoncern fastsættes kravet om nedskrivningsegne passiver under hensyntagen til, at der skal være nedskrivningsegne passiver i tilstrækkeligt omfang til at sikre, at afviklingskoncernen, dvs. afviklingsenheden og dennes dattervirksomheder, kan afvikles, hvis Finansiell Stabilitet anvender afviklingsværktøjer, samtidig med at afviklingsmålene iagttages. Finansiell Stabilitet vil anvende afviklingsværktøjer på afviklingsenheden i en afviklingskoncern, idet afviklingsenheden er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan, jf. definitionen heraf i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 74, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at for en afviklingsenhed, der ikke indgår i en afviklingskoncern, fastsættes kravet om nedskrivningsegne passiver under hensyntagen til, at der skal være nedskrivningsegne passiver i tilstrækkeligt omfang til at sikre, at afviklingsenheden kan afvikles, hvis Finansiell Stabilitet anvender afviklingsværktøjer samtidig med, at afviklingsmålene iagttages.

Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der er afviklingsenheder, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau. Afviklingsenheder skal således opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. det foreslåede § 267, stk. 1.

En afviklingsenhed er en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan, jf. definitionen heraf i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 74, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. En afviklingskoncern er en afviklingsenhed og dennes dattervirksomheder. En afviklingskoncern er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 75, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Med afviklingsværktøjer forstås værktøjer, som Finansiell Stabilitet kan anvende under restrukturering eller afvikling, herunder virksomhedssalg, og bail-in. Afviklingsværktøjer er defineret i § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Finansiell Stabilitet skal ved anvendelse af afviklingsværktøjer mv. tage hensyn til en række fastsatte afviklingsmål, som fremgår af § 5 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det er bl.a. et afviklingsmål at videreføre kritiske funktioner.

Det er Finansiell Stabilitet, som forestår restrukturering eller afvikling af de omfattede finansielle virksomheder.

Er strategien for en virksomhed, at den skal håndteres ved insolvensbehandling, vil udgangspunktet for Finanstilsynets krav om nedskrivningsegne passiver være, at kravet skal sikre tilstrækkelige midler til tabsabsorbering.

For mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes en enkel afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidigt med en pengeinstituttilladelse,

men uden at instituttet vender tilbage til markedet som selvstændigt pengeinstitut. Kravet til nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette. For de mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes det derfor, at rekapitaliseringsbeløbet vil være højere end nul, fordi de som udgangspunkt ikke håndteres ved konkurs, men samtidig at det vil være lavere end for de systemiske pengeinstitutter.

For SIF'er må forventes, at afviklingsstrategien indebærer, at de skal kunne restruktureres og vende tilbage til markedet med tilstrækkelig kapitalisering til at sikre markedets tillid. Kravet om nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette.

Forslaget er en videreførelse af den gældende § 268, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed. Med forslaget foretages en sproglig præcisering, så det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at afviklingskoncernen skal kunne afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne på afviklingsenheden. Dette er en følge af de nye begreber, som foreslås indført i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 74 og 75, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der er med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer af gældende ret.

Det foreslås i *nr. 2*, at afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes og kapitalprocenten og gearingsgraden i de relevante virksomheder kan genoprettes til et niveau, hvor afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares. Det gælder, hvis det er afviklingsstrategien, at instituttet skal tilbage på markedet.

Det foreslåede nr. 2 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 c, stk. 1, litra b, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at kravet om nedskrivningsegne passiver skal fastsættes under hensyntagen til at sikre både tabsabsorbering og rekapitalisering. Det beror på en konkret vurdering, hvornår der er tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre både tabsabsorbering og rekapitalisering.

Kravet skal endvidere fastsættes under hensyntagen til, at afviklingsenheden og dens eventuelle dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, kan rekapitaliseres til et niveau, der er nødvendigt for

at opretholde den nødvendige tilladelse til at drive finansiel virksomhed. Der er således en sammenhæng mellem kapitalkravene og kravet om nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet har beføjelse til at inddrage en virksomheds tilladelse i medfør af § 225, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Det indebærer, at en virksomhed under afvikling som minimum skal overholde 8 pct.-kapitalkravet, jf. artikel 92, stk. 1, i CRR, efter at virksomheden er blevet rekapitaliseret. Det beror på en konkret vurdering, hvornår kapitalprocenten og gearingsgraden skal kunne genoprettes til et niveau, som er nødvendigt, for at afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, fortsat kan opfylde kravene til tilladelse til at drive finansiel virksomhed og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares.

Kravet skal fastsættes under hensyntagen til, at der skal være en tilstrækkelig markedstillid til afviklingskoncernen, hvis det er afviklingsstrategien, at instituttet skal tilbage på markedet.

Kapitalprocenten er kapitalgrundlaget i procent af de risikovægtede eksponeringer, jf. artikel 92, stk. 2, litra b, i CRR. De risikovægtede eksponeringer er et udtryk for den risiko, som kapitalen skal måles i forhold til i opgørelsen af kapitalprocenten.

Gearingsgraden er defineret som en virksomheds kapitalmål divideret med virksomhedens samlede eksponeringsmål og udtrykkes i procent, jf. artikel 429, stk. 2, i CRR. Gearingsgraden angives i procent af de ikke-risikovægtede eksponeringer. Eksponeringsmålet er de ikke-risikovægtede eksponeringer

Det foreslåede nr. 2 er en videreførelse af den gældende § 268, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed. Med forslaget foretages en sproglig præcisering, så det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver. Der er med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer af gældende ret.

Det foreslås i nr. 3, at afviklingsenheden skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at absorbere tab og genoprette afviklingsenhedens kapitalprocent og gearingsgrad til et niveau, hvor afviklingsenheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil der er

meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares, når afviklingsplanen forudsætter muligheden for, at visse kategorier af nedskrivningseggede passiver udelukkes fra bail-in eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel.

Det foreslåede nr. 3, gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 c, stk. 1, litra c, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bliver en virksomhed nødlidende og skal restruktureres eller afvikles, kan dette påvirke aktionærers og kreditorers rettigheder. I denne henseende giver § 49 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder passende sikkerhedsforanstaltninger for at sikre, at de berørte aktionærer og kreditorer ikke stilles økonomisk dårligere, end hvis virksomheden var behandlet ved konkurs.

Udelukkes visse kategorier af nedskrivningseggede passiver fra bail-in, kan det indebære, at øvrige kreditorer skal kompenseres i overensstemmelse med princippet om, at ingen kreditorer må stilles økonomisk dårligere i en afvikling end ved konkurs. Denne risiko for compensation skal afspejles, når kravet om nedskrivningseggede passiver fastsættes.

I de tilfælde, hvor Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet forventer, at visse nedskrivningseggede passiver vil blive udelukket eller delvist udelukket fra bail-in, jf. § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, vil Afviklingsformuen kunne yde bidrag, hvis betingelserne for dette er opfyldt, i stedet for de udelukkede kreditorer.

Forventer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at visse kategorier af nedskrivningseggede forpligtelser med rimelig sandsynlighed helt eller delvist udelukkes fra bail-in eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel, skal fastsættelse af kravet om nedskrivningseggede passiver tage højde herfor. Kravet vil skulle øges til et niveau, der for det første sikrer, at de forpligtelser, der helt eller delvist udelukkes fra bail-in bliver dækket. For det andet skal kravet sikre, at de tab, afviklingsenheden forventes at lide, absorberes fuldt ud. For det tredje skal kravet sikre, at afviklingsenheden og dens dattervirksomheder, som ikke er afviklingsenheder, rekapitaliseres til det niveau, som er nødvendigt for, at de fortsat kan opfylde betingelserne for tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse i en passende periode på højst et år. Kravet bør således være højere, når visse nedskrivningseggede passiver er undtaget fra bail-in.

Det skal fremgå af afviklingsplanen, i hvilket omfang nedskrivningsegne passiver forventes at blive undtaget fra bail-in.

Det beror på en konkret vurdering, hvornår afviklingsenheden har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes og kapitalprocenten og gearingsgraden i de relevante virksomheder kan genoprettes og en tilstrækkelig markedstillid bevares.

Finanstilsynet har beføjelse til at inddrage en virksomheds tilladelse i medfør af § 225, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Det beror på en konkret vurdering, hvornår kapitalprocenten og gearingsgraden er genoprettet til et niveau, som er nødvendigt for, at afviklingsenheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse til at drive finansiel virksomhed og udføre de aktiviteter, hvortil der er meddelt tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares. Der henvises til bemærkningerne til det foreslåede § 266 a, stk. 1, nr. 2.

Forslaget er en videreførelse af den gældende § 268, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed. Med forslaget foretages en sproglig præcisering, så det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at afviklingsenheden skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver. Der er med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer af gældende ret.

Det foreslås i *nr. 4*, at Finanstilsynet også skal fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver på baggrund af virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.

Det foreslåede nr. 4 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 c, stk. 1, litra d, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at ved fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver skal der være et rimeligt forhold mellem virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil og kravet om nedskrivningsegne passiver.

Den foreslåede bestemmelse skal være med til at sikre proportionalitet i fastsættelsen af krav om nedskrivningsegne passiver.

For mindre og mellemstore pengeinstitutter forventes en enkel afviklingsproces, hvor der anvendes afviklingsforanstaltninger til at videreføre visse aktiviteter midlertidig med en pengeinstituttilladelse, men uden at instituttet vender tilbage til markedet som selvstændigt pengeinstitut. Kravet til nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette.

For SIF'er må forventes, at afviklingsstrategien indebærer, at de skal kunne restruktureres og vende tilbage til markedet med tilstrækkelig kapitalisering til at sikre markedets tillid. Kravet om nedskrivningsegne passiver vil skulle afspejle dette.

Forslaget er en videreførelse af den gældende § 268, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslåede ændrer ikke i gældende ret.

Det foreslås i *nr. 5*, at Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver på baggrund af en vurdering af bl.a., i hvilket omfang det vil få en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre virksomheder, hvis virksomheden bliver nødlidende.

Det foreslåede nr. 5 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 c, stk. 1, litra e, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

En virksomhed kan være forbundet med andre virksomheder eller med det øvrige finansielle system. F.eks. kan der være indgået kontraktuelle forpligtelser mellem virksomhederne, eller en virksomhed kan have investeringer i en anden virksomheds nedskrivningsegne passiver. Det forhold, at en virksomhed bliver erklæret nødlidende, kan dermed have en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet gennem afsmitning på andre virksomheder. Kravet om nedskrivningsegne passiver vil skulle fastsættes til et niveau, der sikrer, at et nødlidende institut vil kunne afvikles, uden at tabet på virksomheds nedskrivningsegne passiver indebærer, at andre institutter kommer i problemer, hvis virksomheden bliver nødlidende, som følge af at disse virksomheder f.eks. besidder nedskrivningsegne passivinstrumenter i instituttet under afvikling.

Forslaget er en videreførelse af den gældende § 268, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed. Forslaget ændrer ikke i gældende ret.

§ 266 b

Det følger af den gældende § 267, stk. 1, at nedskrivningsegne passiver består af kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser.

Det foreslås i § 266 b, at krav om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser, jf. §§ 267 a-267 c og § 267 e.

Bestemmelsen indebærer, at en afviklingsenhed kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser. For afviklingsenheder er disse nærmere angivet i den foreslåede § 267 a. Der gælder dog en række yderligere krav om subordination i medfør af de foreslåede §§ 267 b og 267 c. I medfør af den foreslåede § 267 b kan Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet beslutte, at afviklingsenheder skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver med subordinerede midler. I medfør af den foreslåede § 267 c skal Finanstilsynet fastsætte, at afviklingsenheder, der er G-SIF'er, afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, og som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende, skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver med subordinerede midler.

En afviklingsenhed er en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan. En afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 74, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at en virksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, men som er en dattervirksomhed af en afviklingsenhed, kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser. For virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, er disse nærmere angivet i den foreslåede § 267 e. En virksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, men som er en dattervirksomhed af en afviklingsenhed, er ikke omfattet af afviklingshandlinger i en afviklingsplan.

Kapitalgrundlag er defineret i § 5, stk. 6, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed. Kapitalgrundlag forstås i overensstemmelse med § 126 a, stk. 9, § 126 b, stk. 1, artikel 4, stk. 1, nr. 118, i CRR og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5, og § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed.

Nedskrivningsegneede forpligtelser er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 72, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Krav til nedskrivningsegneede forpligtelser, som virksomhederne kan anvende til at opfylde kravet om nedskrivningerne passiver, fremgår af de foreslåede §§ 267 a og 267 e.

Den foreslåede § 266 b er en videreførelse af den gældende § 267, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Med forslaget foretages en sproglig præcisering, så det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at krav om nedskrivningsegneede passiver kan opfyldes med kapitalgrundlag og nedskrivningsegneede forpligtelser.

§ 267

Det følger af den gældende § 266, stk. 3, at modervirksomheder omfattet af kravet om nedskrivningsegneede passiver, der er underlagt konsolideret tilsyn, tilsvarende skal opfylde kravet om nedskrivningsegneede passiver på konsolideret niveau.

Det følger af den gældende § 266, stk. 4, at Finanstilsynet for en modervirksomhed omfattet af stk. 3 kan dispensere fra kravet om nedskrivningsegneede passiver på individuelt niveau, såfremt koncernen opfylder kravet til nedskrivningsegneede passiver på konsolideret niveau, og Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på modervirksomheden.

Det følger af den gældende § 266, stk. 3, 2. pkt., at ved fastsættelsen af kravet på konsolideret niveau er koncernens realkreditinstitut ikke omfattet af konsolideringen. Det følger af den gældende § 266, stk. 3, 3. pkt., at nedskrivningsegneede passiver, der anvendes til at opfylde kravet på konsolideret niveau, ikke samtidig må anvendes til at opfylde eller finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af kravene i § 125 i, stk. 1-4, eller de krav, der følger af § 125 i, stk. 7, nr. 1-5.

Det foreslås i *stk. 1*, at en afviklingsenhed skal opfylde kravet om nedskrivningsegneede passiver, jf. § 266, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. dog stk. 3.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 e, stk. 1, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der er afviklingsenheder, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau. Fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau indebærer, at kravet fastsættes for afviklingskoncernen, hvor afviklingskoncernen betragtes som én økonomisk enhed. Kravet fastsættes således for afviklingskoncernen som helhed.

Konsolideret grundlag er grundlaget for den konsoliderede situation som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 47, i CRR.

Afviklingskoncernniveau indebærer, at afviklingsenheden skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver for hele afviklingskoncernen.

Indgår en afviklingsenhed ikke i en afviklingskoncern, fastsætter Finanstilsynet kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden. Afviklingsenheden skal således opfylde kravet alene for afviklingsenheden.

En virksomhed, der ikke er en afviklingsenhed, men en dattervirksomhed af en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, jf. den foreslåede § 267 d, stk. 1.

En afviklingskoncern er en afviklingsenhed og dennes dattervirksomheder. En afviklingskoncern er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 75, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

En afviklingsenhed er en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan. En afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 74, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. En afviklingsenhed kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag og nedskrivningsegne forpligtelser. For afviklingsenheder er disse nærmere angivet i den foreslåede § 267 a.

Der gælder dog en række yderligere krav om subordination i medfør af de foreslåede §§ 267 b og 267 c.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at konsolideringen alene omfatter virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver. Det foreslås i *2. pkt.*, at nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde et fastsat krav om nedskrivningsegne passiver, som skal opfyldes på konsolideret niveau, ikke samtidig må anvendes til at opfylde eller finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af kravene i § 268, stk. 1-4, eller de krav, der følger af § 268 e.

Det foreslåede stk. 2 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 e, stk. 2, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Virksomheder, der ikke skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver er ikke omfattet af konsolideringen.

F.eks. er realkreditinstitutter undtaget fra kravet om nedskrivningsegne passiver. Realkreditinstituttet er således ikke omfattet af konsolideringen.

Virksomheder, der ikke skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, er ikke omfattet af konsolideringen. Derfor er disse virksomheder heller ikke omfattet af konsolideringen ved beregning af den samlede risikoeksponering, jf. det foreslåede § 266, stk. 5, nr. 1, og det samlede eksponeringsmål, jf. det foreslåede § 266, stk. 5, nr. 2.

Krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, gælder for pengeinstitutter og gældsbufferkrav, jf. § 268, gælder for realkreditinstitutter. Der er tale om to særskilte krav. I koncerner, hvor der både indgår virksomheder omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver og virksomheder omfattet af gældsbufferkravet vurderes det hensigtsmæssigt, at passiver til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver ikke samtidig kan anvendes til at opfylde eller finansiere gældsbufferkravet og omvendt. Derfor foreslås det, at nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde et fastsat krav om nedskrivningsegne passiver, som skal opfyldes på konsolideret niveau, jf. stk. 1, ikke samtidig må anvendes til at opfylde eller finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af kravene i § 268, stk. 1-4, eller de krav, der følger af § 268 e.

Forslaget er en videreførelse af § 266, stk. 3, 2. og 3. pkt. Med forslaget præciseres det, at nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde et fastsat krav om nedskrivningsegne passiver, som skal opfyldes på konsolideret niveau, ikke samtidig må anvendes til at finansiere passiver, der indgår i opfyldelsen af gældsbufferkravene i den foreslåede § 268. Der er med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer af gældende ret.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.* at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en frist til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på ny for afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. Det foreslås i *2. pkt.*, at Finanstilsynet meddeler efter høring af Finansiell Stabilitet delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-månedersperiode frem mod den fastsatte frist, jf. 1. pkt.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 5 og 6, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Når en afviklingsenhed har været genstand for afviklingsværktøjer eller nedskrivning og konvertering, kan virksomhedens nedskrivningsegne passiver være brugt i forbindelse med restruktureringen eller afviklingen af virksomheden.

Afviklingsenheden kan som følge heraf ikke opfylde det fastsatte krav om nedskrivningsegne passiver. Efter det foreslåede skal Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte en frist for, hvornår afviklingsenheden skal opfylde kravet på ny.

Den fastsatte frist skal give afviklingsenheden en passende overgangsperiode til på ny at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Når en virksomhed er restruktureret og bragt tilbage på markedet igen, vil den skulle arbejde hen imod at opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, så virksomheden igen vil have tilstrække-

lige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering af virksomheden, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal restruktureres eller afvikles. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en passende frist, og at Finanstilsynet meddeler delmål for kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-månedersperiode i perioden frem mod fristen til virksomheden.

Er en virksomhed genstand for afvikling, vil der dog ikke blive fastsat et nyt krav om nedskrivningsegne passiver, da virksomheden ikke skal restruktureres.

Delmålene sikrer en gradvis opbygning af afviklingsenhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Kravet skal være opfyldt ved udløbet af fristen. Ved fastsættelse af fristen skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan både ændre delmål og/eller frist for krav, som er meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Delmålet angiver det niveau af kravet, som virksomheden skal opfylde på et givent tidspunkt.

§ 267 a

Det følger af den gældende § 267, stk. 2, at ved nedskrivningsegne forpligtelser forstås de forpligtelser og kapitalinstrumenter, der ikke kvalificeres som egentlige eller hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, som der kan gennemføres bail-in på, jf. § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som ikke er undtaget bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som opfylder en række betingelser i nr. 1-5. Betingelserne omfatter, at forpligtelsen har en restløbetid på mindst 1 år, jf. nr. 1, forpligtelsen hidrører ikke fra et derivat, jf. nr. 2, gældsinstrumentet er udstedt og fuldt

indbetalt med midler, der ikke direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, jf. nr. 3, forpligtelsen er ikke en forpligtelse over for pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I selv, og pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I har ikke stillet sikkerhed eller garanti for forpligtelsen, jf. nr. 4, og forpligtelsen hidrører ikke fra indskud, som er foranstillet de simple kreditorer i konkursordenen, jf. § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og kapitel 10 i konkursloven, jf. nr. 5.

Det følger af den gældende § 267, stk. 3, at i en koncern, hvor der indgår et realkreditinstitut, og hvor der er fastsat et krav om koncernens nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, jf. § 266, stk. 4, kan Finanstilsynet tillade, at passiver udstedt fra et realkreditinstitut i koncernen anvendes til at opfylde kravet til de nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, hvis betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt. De pågældende instrumenter skal i afviklingssituationen kontraktuelt kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in, jf. nr. 1, de pågældende instrumenter må ikke samtidig anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet i § 125 i, stk. 7, jf. nr. 2, og det må ikke udgøre en afviklingshindring, at det konsoliderede krav om nedskrivningsegne passiver opfyldes af passiver udstedt fra realkreditinstituttet, jf. nr. 3.

Det følger af den gældende § 267, stk. 4, at et passiv underlagt lovgivningen i et tredjeland, kan Finanstilsynet beslutte, at virksomheden skal godtgøre, at en afgørelse fra Finanstilsynet eller en beslutning fra Finansiell Stabilitet om at nedskrive eller konvertere passivet vil være gyldig i henhold til tredjelandets lovgivning. Kan dette ikke godtgøres, medregnes passivet ikke i de nedskrivningsegne passiver.

Den foreslåede § 267 a angiver de typer af forpligtelser, supplerende kapitalinstrumenter og kapitalgrundlag, som afviklingsenheder kan opfylde deres krav om nedskrivningsegne passiver med.

Det foreslås i *stk. 1*, at en afviklingsenhed skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, forpligtelser omfattet af nr. 1-5, eller begge dele i kombination, jf. dog stk. 2 og §§ 267 b og 267 c.

I det foreslåede stk. 1, nr. 1-5, angives de typer af nedskrivningsegne forpligtelser, som afviklingsenheder kan anvende til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver. Forpligtelserne er

omfattet af bail-in i § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in er defineret i § 2, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Der stilles yderligere krav om nedskrivningsegne forpligtelser for G-SIF'er i det foreslåede stk. 2. Derudover stilles der krav om, at en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver opfyldes med såkaldte subordinerede midler, jf. de foreslåede §§ 267 b og 267 c.

Efter det foreslåede *nr. 1* kan kravet opfyldes med supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR).

Det foreslåede nr. 1 er nyt og gennemfører dele af artikel 2, stk. 1, nr. 71 a, i BRRD II. Der er tale om en direktivnær implementering.

Supplerende kapitalinstrumenter er defineret i § 5, stk. 6, nr. 15, i lov om finansiell virksomhed, der fastslår, at supplerende kapitalinstrumenter skal forstås i overensstemmelse med artikel 63 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiell virksomhed. Opfylder et kapitalinstrument betingelserne i artikel 63, litra a-p, i CRR, er der dermed tale om et supplerende kapitalinstrument.

Supplerende kapitalinstrumenter skal for at kunne udgøre nedskrivningsegne forpligtelser opfylde betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i CRR. Det betyder, at de supplerende kapitalinstrumenter skal have en restløbetid på mindst ét år, for så vidt som de ikke kan betragtes som supplerede kapitalposter i henhold til artikel 64 i CRR. Der er her tale om supplerende kapitalinstrumenter, der ikke fuldt ud kan tælles med under kapitalgrundlaget fem år før udløb, men som kan tælles fuldt ud med under nedskrivningsegne passiver indtil et år før udløb.

Efter det foreslåede *nr. 2* kan kravet opfyldes med forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og

Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber (CRR).

Det foreslåede nr. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 1, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Artiklerne 72 a-c i CRR omhandler nedskrivningsegne passivposter og instrumenter.

Artikel 72 a beskriver, hvad nedskrivningsegne passivposter består af. I medfør af artikel 72 a består nedskrivningsegne passivposter af nedskrivningsegne passivinstrumenter, når betingelserne i artikel 72b er opfyldt, for så vidt som de ikke kan betragtes som egentlige kernekapitalposter, hybride kernekapitalposter eller supplerende kapitalposter, og supplerende kapitalinstrumenter med en restløbetid på mindst ét år, for så vidt som de ikke kan betragtes som supplerende kapitalposter i henhold til artikel 64 i CRR.

Artikel 72 b beskriver de betingelser, som nedskrivningsegne passivinstrumenter skal opfylde. Disse omfatter bl.a. krav om, at forpligtelser ikke må kunne indfries før tid, ikke må indeholde klausuler, der giver mulighed for at fremskynde betalingerne, at passiverne ikke må indeholde mulighed for netting mv.

Artikel 72 c omhandler amortisering af nedskrivningsegne passivinstrumenter. Artikel 72 c indebærer bl.a., at nedskrivningsegne passivinstrumenter med en restløbetid på mindre end et år ikke betragtes som nedskrivningsegne forpligtelser.

Efter det foreslåede *nr. 3* kan kravet opfyldes med hovedstolen af forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, og som opfylder nogle yderligere betingelser fastsat i litra a-c til den foreslåede bestemmelse.

Det foreslåede nr. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 2, 1. afsnit, litra a, 2. afsnit, og 3. afsnit, 1. led, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Passiverne indgår kun til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegnete passiver for så vidt angår den del af passiverne, der svarer til hovedstolen.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at gældsinstrumentet opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, og stk. 2, litra a-k, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR).

Det er endvidere en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at hovedstolen af gældsinstrumentet kendes på udstedelsestidspunktet, er fast eller stigende og ikke påvirkes af en indbygget derivategenskab, og de samlede forpligtelser, der hidrører fra gældsinstrumentet, kan værdiansættes dagligt med udgangspunkt i et aktivt og likvidt marked for køb og salg for et ækvivalent instrument uden kreditrisiko i overensstemmelse med artikel 104 og 105 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Et gældsinstrument er en form for dokumenteret finansiel forpligtelse, der beskriver en gæld, der er antaget af udstederen af dokumentet. Gældsinstrumentet forpligter udstederen af gældsinstrumentet til at tilbagebetale gælden i henhold til de vilkår, der er aftalt mellem køber og sælger. Et gældsinstrument kan f.eks. være obligationer udstedt af virksomheder.

Hovedstolen af gældsinstrumentet er størrelsen af det beløb, som udsteder skal betale tilbage. Hovedstolen er således en betegnelse for gældsinstrumentets størrelse.

Udstedelsestidspunktet er det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver solgt eller købt.

Det forhold, at hovedstolen af gældsinstrumentet er fast indebærer, at hovedstolen af gældsinstrumentet er uændret fra det tidspunkt gældsinstrumentet bliver optaget til det tidspunkt gældsinstrumentet bliver betalt tilbage.

At hovedstolen af gældsinstrumentet er stigende indebærer, at hovedstolen af gældsinstrumentet stiger fra det tidspunkt gældsinstrumentet bliver optaget til det tidspunkt gældsinstrumentet bliver betalt tilbage.

Hovedstolen af gældsinstrumentet må ikke være faldende. Det betyder, at hovedstolen af gældsinstrumentet ikke må falde fra det tidspunkt, gældsinstrumentet bliver optaget, til det tidspunkt, gældsinstrumentet bliver betalt tilbage.

Hovedstolen af gældsinstrumentet må ikke påvirkes af en indbygget derivategenskab. En indbygget derivategenskab indebærer, at hovedstolen af gældsinstrumentet ikke må være forbunden med prisbevægelser på aktiver som f.eks. aktier, obligationer, valuta og renter eller inflation og ejendomspriser.

Det er også en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at gældsinstrumentet ikke er omfattet af en nettingaftale, og at værdiansættelsen af gældsinstrumentet ikke er omfattet af § 27, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

At gældsinstrumentet ikke må være omfattet af en nettingaftale indebærer, at gældsinstrumentet ikke må være omfattet af en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *nr. 4*, at kravet kan opfyldes med forpligtelser fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, og som opfylder nogle yderligere betingelser fastsat i *litra a-c* i den foreslåede bestemmelse.

Det foreslåede *nr. 4* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 2, 1. afsnit, *litra b*, 2. afsnit, og 3. afsnit, 2. led, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Passiverne indgår kun til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for så vidt angår den del af passiverne, der svarer til det faste eller stigende beløb.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at gældsinstrumentet opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, og stk. 2, litra a-k, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR).

Artiklerne 72 a-c i CRR omhandler nedskrivningsegne passivposter og instrumenter. Artikel 72 a beskriver, hvad nedskrivningsegne passivposter består af. Artikel 72 b beskriver de betingelser, som nedskrivningsegne passivinstrumenter skal opfylde. Artikel 72 c omhandler amortisering af nedskrivningsegne passivinstrumenter.

Det er endvidere en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at gældsinstrumentet indeholder en kontraktbestemmelse, der fastsætter, at værdien af fordringen er fast eller stigende i tilfælde af udstederens afvikling eller konkurs, og at værdien ikke overstiger det oprindeligt indbetalte passivbeløb.

Det forhold, at værdien af gældsinstrumentet er fast indebærer, at værdien af fordringen er uændret fra det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver optaget, og indtil det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver betalt tilbage.

Det forhold, at værdien af gældsinstrumentet er stigende indebærer, at værdien af gældsinstrumentet stiger fra det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver optaget, og indtil det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver betalt tilbage.

Det forhold, at værdien af gældsinstrumentet må ikke være faldende indebærer, at værdien af gældsinstrumentet ikke må falde fra det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver optaget, og indtil det tidspunkt, hvor gældsinstrumentet bliver betalt tilbage.

Det er også en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at gældsinstrumentet ikke er omfattet af en nettingaftale og værdiansættelsen af gældsinstrumentet ikke er omfattet af § 27, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det forhold, at gældsinstrumentet ikke må være omfattet af en nettingaftale indebærer, at gældsinstrumentet ikke må være omfattet af en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til

et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *nr. 5*, at kravet kan opfyldes med forpligtelser udstedt af en dattervirksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden, til en kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, når betingelserne i litra a-c i den foreslåede bestemmelse er opfyldt.

Det foreslåede nr. 5 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 3, i BRRD.

Afviklingsenheder skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. den foreslåede § 267. Med bestemmelsen gives der mulighed for, at afviklingsenheder under visse betingelser kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret afviklingskoncernniveau med forpligtelser udstedt af en dattervirksomhed, der indgår i koncernen. Det kræver, at dattervirksomheden er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og at dattervirksomheden skal have udstedt forpligtelserne til en kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som dattervirksomheden og afviklingsenheden.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at forpligtelserne udstedes i overensstemmelse med § 267 e, stk. 1, nr. 4.

Det foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 4, oplister de forpligtelser, en virksomhed, der er dattervirksomhed af en afviklingsenhed, men ikke selv er en afviklingsenhed, kan anvende til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuel niveau, jf. den foreslåede § 267 d.

Det er endvidere en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden ikke vil blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen, jf. §§ 272 og 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne, jf. § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Betingelsen understøtter, at afviklingsenheden fortsat bevarer kontrollen med dattervirksomheden, og dermed at afviklingskoncernen holdes samlet, efter Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet har anvendt beføjelser til nedskrivning og konvertering.

Det er også en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at forpligtelserne ikke overstiger beløbet beregnet ud fra formlen i bilag 9, nr. 1.

Bestemmelsen sikrer, at de forpligtelser, der er udstedt til en kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, ikke overstiger forskellen mellem dattervirksomhedens krav om nedskrivningsegne passiver og de nedskrivningsegne passiver, der er udstedt (direkte eller indirekte) til afviklingsenheden. Dermed understøtter betingelsen, at afviklingsenheden fortsat bevarer kontrollen med dattervirksomheden, og dermed at afviklingskoncernen holdes samlet, efter Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet har anvendt beføjelser til nedskrivning eller konvertering.

Det foreslås i *stk. 2*, at en afviklingsenhed, der er G-SIFI, og en virksomhed, der er en væsentlig dattervirksomhed af en G-SIFI i et tredjeland, skal opfylde krav om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, supplerende kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, der er omfattet af *stk. 1, nr. 2-4*, og som opfylder kravene i artikel 92 a eller 92 b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber.

Det foreslåede *stk. 2* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, *stk. 1, 2. afsnit*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2-4*, er det en betingelse for, at en afviklingsenhed kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med forpligtelser nævnt i *stk. 1, nr. 2-4*, at forpligtelserne opfylder

betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, stk. 2, litra a-c og e-n, og stk. 3-5, og artikel 72 c i CRR. Der henvises til det foreslåede § 267 a, stk. 1, nr. 2-4, og bemærkningerne til disse.

Bestemmelsen indebærer, at for afviklingsenheder, der er G-SIF'er, og virksomheder, der er væsentlige dattervirksomheder af G-SIF'er i tredjelande, er det en yderligere betingelse for, at disse kan opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver med forpligtelser nævnt i stk. 1, nr. 2-4, at forpligtelserne også opfylder betingelserne i artikel 92 a og 92 b i CRR. Dette gælder uanset det foreslåede stk. 1, nr. 2-4. Forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver for en G-SIFI eller en væsentlig dattervirksomhed af en G-SIFI, skal således opfylde flere krav, end forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver for øvrige virksomheder.

Artikel 92 a i CRR omhandler krav til nedskrivningsegne passiver for G-SIF'er. Bestemmelsen indebærer bl.a., at institutter, der er udpeget som afviklingsenheder, og som er G-SIF'er eller er en del af et G-SIFI, til enhver tid skal overholde et krav til nedskrivningsegne passiver. Der gælder en risikobaseret sats på 18 pct., som repræsenterer instituttets nedskrivningsegne passiver udtrykt som en procentdel af det samlede risikoeksponeringsbeløb. Det gælder endvidere en ikke-rikobaseret sats på 6,75 pct., som repræsenterer instituttets kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver udtrykt som en procentdel af det samlede eksponeringsmål.

Artikel 92 b i CRR omhandler krav til nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der er væsentlige dattervirksomheder af tredjelands G-SIF'er. Artikel 92 b i CRR indebærer bl.a., at institutter, som er væsentlige datterselskaber af tredjelands-G-SIF'er, og som ikke er afviklingsenheder, til enhver tid skal opfylde krav om nedskrivningsegne passiver svarende til 90 % af de krav til nedskrivningsegne passiver, der gælder for G-SIF'er, som er afviklingsenheder. Nedskrivningsegne passiver i forbindelse med artikel 92 a og 92 b i CRR består af nedskrivningsegne passiver som defineret i artikel 72 k i CRR og fastlagt i overensstemmelse med kapitel 5 a i CRR. Kapitel 5 a i CRR omhandler nedskrivningsegne passiver. Det følger af artikel 72 k i CRR, at et instituts nedskrivningsegne passiver består af instituttets nedskrivningsegne passivposter efter fradragene omhandlet i artikel 72 e. Der henvises til artikel 72 k i CRR. Artikel 72 e i CRR omhandler fradrag i nedskrivningsegne passivposter for G-SIF'er. G-SIF'er skal bl.a. fradrage instituttets direkte, indi-

rekte og syntetiske besiddelser af egne nedskrivningsegne passivinstrumenter, herunder egne passiver, som instituttet kan være forpligtet til at erhverve i medfør af eksisterende kontraktlige forpligtelser, i de nedskrivningsegne passivposter.

En væsentlig dattervirksomhed forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 135, i CRR og dækker over en dattervirksomhed, der besidder mere end 5 pct. af de konsoliderede risikovægtede aktiver i den oprindelige modervirksomhed, dattervirksomheden genererer mere end 5 pct. af den oprindelige modervirksomheds samlede driftsindtægter, eller dattervirksomhedens samlede eksponeringsmål udgør 5 pct. af det konsoliderede samlede eksponeringsmål for den oprindelige modervirksomhed.

§ 267 b

Det følger af den gældende § 268, stk. 2, 2. pkt., at Finanstilsynet kan kræve, at de nedskrivningsegne passiver helt eller delvist skal bestå af forpligtelser, som kan konverteres. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan stille krav om, at passiver, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver skal bære tab før simple krav, dvs. stille krav om subordination. Bestemmelsen gælder generelt uanset virksomhedens størrelse. Bestemmelsen blev gennemført med baggrund i præambelbetragtning 79 i BRRD.

Finanstilsynet har hidtil stillet krav om, at alle forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver skal bære tab før simple krav, dvs. stillet krav om fuld subordination, for alle danske virksomheder omfattet af krav om nedskrivningsegne passiver. Med forslaget indføres der såvel nedre som øvre grænser for, hvor stor en andel af kravet til nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet kan kræve er opfyldt med subordinerede nedskrivningsegne passiver.

Den foreslåede § 267 b giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte et krav om subordination for de virksomheder, der ikke er omfattet af den foreslåede § 267 c. Den foreslåede § 267 c fastsætter et krav om subordination for afviklingsenheder, der er G-SIF'er, afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver

er mindre end 100 mia. EUR, og som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte, at afviklingsenheder skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 267, stk. 1, svarende til maksimalt det højeste af enten 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag eller af beløbet beregnet ud fra formlen i bilag 9, nr. 3, med kapitalgrundlag efterstillede nedskrivningsegne forpligtelser eller med forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5, når betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt, jf. dog § 267 c.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 5, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet beføjelse til at fastsætte et krav om subordination, dvs. et krav om at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter, eller forpligtelser omfattet af det foreslåede § 267 a, stk. 1, nr. 5.

Formålet med et krav om subordination er at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, vil der ikke opstå tvivl om, hvorvidt det er juridisk muligt, at de subordinerede instrumenter absorberer tab. Det understøtter en troværdig og gennemførlig afvikling og reducerer risikoen for evt. efterfølgende erstatningskrav pga. no-creditor-worse-off-princippet, dvs. princippet om at ingen kreditorer eller aktionærer må stilles økonomisk værre i afvikling end, hvis der var tale om en konkurssituation. Den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling, bør også lede til en passende prissætning af den subordinerede gæld. Desuden betyder den lavere risiko for tab for indskydere, at der er lavere risiko for, at indskydere trækker deres indskud ud af pengeinstitutter, der af indskyderne vurderes at være i problemer. Konkursordenen fremgår af § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Derivatpassiver skal medtages i de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, forudsat at modpartens nettingrettigheder anerkendes fuldt ud. Nettingrettigheder er rettigheder i medfør af en nettingaftale.

En nettingaftale er en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

En afviklingsenheds kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, kan også benyttes til at opfylde et krav om subordination.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 1*, at de ikke-efterstillede forpligtelser omhandlet i § 267 a, stk. 1, nr. 2-4, i konkursordenen er sidestillet med forpligtelser, der er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller forpligtelser, som Finansiell Stabilitet kan beslutte helt eller delvist at undtage fra bail-in, jf. § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Bestemmelsen indebærer en beskyttelse af de passiver, der er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller passiver, som Finansiell Stabilitet kan beslutte helt eller delvist at undtage fra bail-in, jf. § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 2*, at der er risiko for, at kreditorer med fordringer knyttet til disse forpligtelser lider større tab som følge af bail-in på ikke-efterstillede forpligtelser planlagt i afviklingsplanen, end de ville ved en konkursbehandling af afviklingsenheden.

Ikke-efterstillede forpligtelser er forpligtelser, der er sidestillet forpligtelser, der er undtaget fra bail ind i medfør § 25, stk. 3 eller 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, i konkursordenen, jf. § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og kapitel 10 i konkursloven, jf. nr. 5.

Undtagelsen af visse kreditorer fra bail-in vil kunne føre til, at andre kreditors bidrag i en afviklingssituation vil skulle være større. Hvis det medfører, at disse kreditors tab er større end deres tab i en konkurssituation, så vil der være et brud med no-creditor-worse-off-princippet. Hvis der er en risiko for dette, vil Finanstilsynet skulle stille krav om subordination for at afhjælpe problemet.

Når Finansiell Stabilitet inden for en kategori af passiver, der omfatter nedskrivningsegne passiver, fastslår, at summen af de passiver, der er udelukket eller med rimelig sandsynlighed kan forventes at blive udelukket fra anvendelse af bail-in i henhold til § 25, stk. 3 og 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder beløber sig til mere end 10 pct. af den pågældende kategori, skal Finanstilsynet vurdere den risiko, der er omhandlet i den foreslåede bestemmelse, dvs. no-creditor-worse-off-princippet.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede nr. 3, at størrelsen af kapitalgrundlaget og de andre efterstillede forpligtelser ikke overstiger det beløb, der er nødvendigt for at sikre, at kreditorer omhandlet i nr. 2 ikke lider tab, der er større end det tab, de ville have lidt ved en konkursbehandling af afviklingsenheden.

Bestemmelsen indebærer, at der alene må sættes krav om subordination i det omfang, det er nødvendigt.

Finanstilsynet skal, når Finanstilsynet træffer en beslutning om at fastsætte et krav om subordination i medfør af det foreslåede stk. 1, tage hensyn til markededybden for afviklingsenhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og efterstillede nedskrivningsegne instrumenter, prisfastsættelsen af sådanne instrumenter, hvor disse findes, og den tid, der medgår til at gennemføre eventuelle transaktioner, som er nødvendige for overholdelse af beslutningen. Markedybden udtrykker, i hvilket grad afviklingsenhedens kapitalgrundlag og efterstillede nedskrivningsegne instrumenter kan sælges.

Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til omfanget af nedskrivningsegne forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a i CRR, og som har en restløbetid på under et år fra datoen for beslutningen med henblik på at foretage kvantitative justeringer i et eventuelt krav om subordination.

Finanstilsynet skal yderligere tage hensyn til adgangen til og omfanget af instrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a i CRR, bortset fra artikel 72 b, stk. 2, litra d.

Finanstilsynet skal tage hensyn til, hvorvidt omfanget af passiver, som er udelukket fra anvendelse af bail-in i henhold til § 25, stk. 3 og 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som ved en konkursbehandling er sidestillet med eller er efterstillet de nedskrivningsegne forpligtelser med højere prioritet, er betydeligt sammenlignet med afviklingsenhedens nedskrivningsegne passiver. Overstiger omfanget af udelukkede passiver ikke 5 pct. af afviklingsenhedens nedskrivningsegne passiver, betragtes det udelukkede omfang som udgangspunkt ikke som betydeligt. Overskrides tærsklen på 5 pct. af afviklingsenhedens nedskrivningsegne passiver, vurderes det af Finanstilsynet, at omfanget af udelukkede passiver som udgangspunkt er betydeligt.

Finanstilsynet tager endvidere hensyn til afviklingsenhedens forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil samt dens stabilitet og evne til at bidrage til økonomien.

Finanstilsynet tager endeligt hensyn til eventuelle omstrukturingsomkostningers indvirkning på rekapitalisering af afviklingsenheden.

Det foreslåede § 267 a, stk. 1, nr. 5, omhandler forpligtelser udstedt af en dattervirksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden, til en kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, når betingelserne i § 267 a, stk. 1, nr. 5, litra a-c, er opfyldt.

Ved fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, forstås fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingskoncernen, hvor afviklingskoncernen betragtes som én økonomisk enhed. Kravet fastættes således for afviklingskoncernen som helhed.

En afviklingsenhed er en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan. En afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 74, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

En afviklingskoncern er en afviklingsenhed og dennes dattervirksomheder. En afviklingskoncern er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 75, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Kapitalgrundlag er defineret som summen af kernekapital og supplerende kapital, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 118, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Nedskrivningsegne forpligtelser er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 72, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der har beføjelse til at fastsætte et krav om subordination i medfør af stk. 1, efter høring af Finansiell Stabilitet.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en frist til at opfylde kravet i stk. 1 på ny for de afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. I *2. pkt.* foreslås det, at Finanstilsynet meddeler delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet for hver 12-månedersperiode frem mod den fastsatte frist, jf. *1. pkt.*

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 5 og 6, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet fastsætter et krav om nedskrivningsegne passiver for en række virksomheder i medfør af den foreslåede § 266. Kravet har til formål at sikre, at institutter har tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal afvikles.

I medfør af det foreslåede stk. 1, fastsættes et krav om, at afviklingsenheder opfylder en del af kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5, dvs. et krav om subordination. Formålet med et krav om subordination er at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, vil der ikke opstå tvivl om, hvorvidt det er juridisk muligt, at de subordonerede instrumenter absorberer tab. Det understøtter en troværdig og gennemførlig afvikling og reducerer risikoen for evt. efterfølgende erstatningskrav pga. no-creditor-

worse-off-princippet, dvs. princippet om at ingen kreditorer eller aktionærer må stilles økonomisk værre i afvikling, end hvis der var tale om en konkurssituation. Den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling bør også lede til en passende prissætning af den subordinerede gæld. Desuden betyder den lavere risiko for tab for indskydere, at der er lavere risiko for, at indskydere trækker deres indskud ud af pengeinstitutter, der af indskyderne vurderes at være i problemer. Konkursordenen fremgår af § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Når en afviklingsenhed har været genstand for afviklingsværktøjer eller nedskrivning og konvertering, vil virksomhedens nedskrivningsegne passiver være blevet brugt i forbindelse med restrukturen eller afviklingen af virksomheden. Finanstilsynet fastsætter derfor i medfør af det foreslåede § 267, stk. 3, en passende frist, og Finanstilsynet meddeler delmål for kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-månedersperiode i perioden frem mod fristen til virksomheden.

Når en virksomhed er restrukturet og bragt tilbage på markedet igen, vil den skulle arbejde hen i mod at opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver og opfylde et krav om subordination, så virksomheden vil have tilstrækkelige subordinerede nedskrivningsegne passiver til, at risikoen for, at der i en afviklingssituation er behov for at anvende bail-in på simple kreditorers krav, reduceres. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en passende frist og Finanstilsynet meddeler delmål for kravet om subordination for hver 12-månedersperiode i perioden frem mod fristen til virksomheden.

Er en virksomhed genstand for afvikling, vil der dog ikke blive fastsat et nyt krav om nedskrivningsegne passiver og krav om subordination, da virksomheden ikke skal restrukturet.

Delmålene sikrer en gradvis opbygning af instituttets eller enhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Ved fastsættelse af fristen skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomhedens indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan i medfør af den foreslåede bestemmelse efterfølgende ændre enten delmål eller frist for krav som meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Delmålet angiver det niveau af kravet, som virksomheden skal opfylde på et givent tidspunkt.

Med afviklingsværktøjer forstås værktøjer, som Finansiell Stabilitet kan anvende under restrukture-ring eller afvikling, herunder virksomhedssalg og bail-in. Afviklingsværktøjer er defineret i § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om restrukture-ring og afvikling af visse finansielle virksomheder.

§ 267 c

Det følger af den gældende § 268, stk. 2, 2. pkt., at Finanstilsynet kan kræve, at de nedskrivningseg-nede passiver helt eller delvist skal bestå af forpligtelser, som kan konverteres. Bestemmelsen inde-bærer, at Finanstilsynet kan stille krav om at passiver, der anvendes til at opfylde kravet om nedskriv-ningseg-nede passiver skal bære tab før simple krav, dvs. stille krav om subordination. Bestemmelsen gælder generelt uanset virksomhedens størrelse. Bestemmelsen blev gennemført med baggrund i præ-ambelbetragtning 79 i BRRD.

Finanstilsynet har hidtil stillet krav om, at alle forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningseg-nede passiver skal bære tab før simple krav, dvs. stillet krav om fuld subordination for alle danske virksomheder omfattet af krav om nedskrivningseg-nede passiver.

Med forslaget indføres der forskellige krav til forskellige typer af virksomheder. Der gælder således forskellige krav til subordination for følgende fire typer af virksomheder: 1) G-SIF'er, 2) afviklings-enheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, 3) afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, men som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sand-synlighed udgør en systemisk risiko og 4) øvrige virksomheder.

Den foreslåede § 267 b giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte et krav om subordination for de virksomheder, der ikke er omfattet af den foreslåede § 267 c. Den foreslåede § 267 c fastsætter et

krav om subordination for afviklingsenheder, der er G-SIFler, afviklingsenheder, der ikke er G-SIFler, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIFler, og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, men som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende. Bestemmelsen indebærer, at der fastsættes minimumskrav til subordination for de største og mest systemiske institutter, mens graden af subordination for øvrige institutter afhænger af en konkret vurdering af betingelserne i § 267 b, stk. 1, nr. 1-3.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet skal fastsætte, at en afviklingsenhed skal opfylde en andel af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne forpligtelser eller forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5. I *2. pkt.* foreslås det, at andelen skal svare til 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag for afviklingsenheder omfattet af nr. 1-3, jf. dog stk. 2-4.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, stk. 4, 1. afsnit, 1. pkt., i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer et krav om subordination, dvs. et krav om, at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter, eller forpligtelser omfattet af det foreslåede § 267 a, stk. 1, nr. 5, for afviklingsenheder, der er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFler), jf. det foreslåede *nr. 1*, afviklingsenheder, der ikke er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFler), men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, jf. det foreslåede *nr. 2*, og afviklingsenheder, der ikke er globalt systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFler), og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, men som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende, jf. det foreslåede *nr. 3*.

Formålet med et krav om subordination er at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, vil der ikke opstå tvivl om, hvorvidt det er juridisk muligt, at de subordinerede instrumenter absorberer tab. Det understøtter en troværdig

og gennemførlig afvikling og reducerer risikoen for evt. efterfølgende erstatningskrav pga. no-creditor-worse-off-princippet, dvs. princippet om at ingen kreditorer eller aktionærer må stilles økonomisk værre i afvikling end, hvis der var tale om en konkurssituation. Den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling, bør også lede til en passende prissætning af den subordinerede gæld. Desuden betyder den lavere risiko for tab for indskydere, at der er lavere risiko for, at indskydere trækker deres indskud ud af pengeinstitutter, der af indskyderne vurderes at være i problemer. Konkursordenen fremgår af § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Institutter, der udgør en systemisk risiko, må især forventes at være de institutter, der er udpeget som systemisk vigtige efter § 308 i lov om finansiell virksomhed. Derudover kan Finanstilsynets konkret vurdere, at andre institutter vil kunne udgøre en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende. Denne vurdering kan bl.a. ske på baggrund af en vurdering af konsekvenserne af, at instituttet bliver nødlidende på den finansielle stabilitet, realøkonomien og tilliden til de finansielle markeder. Jo større og mere forbundet til det øvrige finansielle system et institut er, jo mere sandsynligt vil det være, at instituttet vil kunne udgøre en systemisk risiko, hvis det bliver nødlidende.

Udgangspunktet for fastsættelsen af subordinationskravet er 8 pct. af de samlede passiver og kapitalgrundlag. Kravet om subordination kan justeres ned til en minimumsgrænse og op til en maksimumsgrænse, jf. de foreslåede stk. 2-4.

Derivatpassiver skal medtages i de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, forudsat at modpartens nettingrettigheder anerkendes fuldt ud. Nettingrettigheder er rettigheder i medfør af en nettingaftale. En nettingaftale er en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

En afviklingsenheds kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, kan også benyttes til at opfylde et krav om subordination. En afviklingsenheds kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, kan ikke også anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

En G-SIFI er en virksomhed, der på globalt plan er identificeret som et SIFI, jf. § 310.

Artikel 92 a i CRR omhandler krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver afviklingsenheder, der er G-SIFier eller en del af en G-SIFI.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte andelen nævnt i *stk. 1* til et beløb, der er lavere end 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, men højere end beløbet beregnet ud fra formlen i bilag 9, nr. 2.

Det foreslåede *stk. 2* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, *stk. 4*, 1. afsnit, 2. pkt., og *stk. 6*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Efter bestemmelsen har Finanstilsynet beføjelse til at justere kravet om subordination ned, så længe beløbet er højere end beløbet beregnet i overensstemmelse med bilag 9, nr. 2. Det kræver, at betingelserne fastsat i artikel 72 b, *stk. 3*, i CRR er opfyldt. Betingelserne i artikel 72 b, *stk. 3*, i CRR omhandler, hvornår passiver betragtes som nedskrivningsegne passivinstrumenter op til et samlet beløb, som ikke overstiger 3,5 pct. af det samlede risikoeksponeringsbeløb.

Kravet kan justeres ned for afviklingsenheder, der er G-SIFier, afviklingsenheder, der ikke er G-SIFier, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIFier, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, og som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende. Bestemmelsen er en undtagelse til det foreslåede *stk. 1*.

Formlen i bilag 9, nr. 2, følger af den globale standard for kravet om nedskrivningsegne passiver (TLAC-standard). Kravet er fastsat med det formål, at tilpasse reglerne om subordination med den regulering, der gælder for subordination i medfør af TLAC-kravet. Bestemmelsen indebærer således en mulighed for at reducere kravet om subordination forholdsmæssigt svarende til TLAC-standard. Det sker for at øge konsistensen mellem reguleringen i Den Europæiske Union af kravet om nedskrivningsegne passiver og den globale standard i medfør af TLAC-standard.

Kravet om subordination på 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, jf. stk. 1, skal være med til at sikre muligheden for at anvende lovgivningens backstop i form af Afviklingsformuen eller offentlige stabiliseringsinstrumenter i en afviklingssituation, jf. §§ 51 og 59 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det er på den baggrund forventningen, at muligheden for at justere kravet om subordination ned ikke, eller kun undtagelsesvist vil blive anvendt.

Det foreslåede § 267 c, stk. 2, er en undtagelse til det foreslåede § 267 c, stk. 1.

Bilag 9, nr. 2, indeholder en formel til beregning af det beløb, der er omhandlet i det foreslåede § 267, stk. 2.

En afviklingsenheds kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, kan opfylde kravet i det foreslåede § 267 c, stk. 2.

Derivatpassiver skal medtages i de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, forudsat at modpartens nettingrettigheder anerkendes fuldt ud. Nettingrettigheder er rettigheder i medfør af en nettingaftale. En nettingaftale er en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *stk. 3*, at for afviklingsenheder omfattet af *stk. 1, nr. 2*, kan andelen nævnt i *stk. 1* maksimalt svare til 27 pct. af afviklingsenhedens samlede risikoeksponering i tilfælde, hvor Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har vurderet, at en af to mulige scenarier er opfyldt.

Det foreslåede *stk. 3* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, *stk. 4, 2. afsnit*, og *stk. 6*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer en forpligtelse for Finanstilsynet til at begrænse kravet om subordination til et beløb svarende til 27 pct. af den samlede risikoeksponering, hvis dette er lavere end beløbet beregnet under det foreslåede *stk. 1* for afviklingsenheder, der ikke er G-SIFI'er, men som indgår i en

afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, hvis betingelserne i nr. 1 og 2 er opfyldt. Bestemmelsen er en modifikation til det foreslåede stk. 1.

Det ene scenarie, jf. det foreslåede *nr. 1*, er, at afviklingsplanen for den pågældende afviklingsenhed ikke indebærer anvendelse af Afviklingsformuen, jf. kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som en mulighed i forbindelse med afvikling af den pågældende afviklingsenhed.

Bestemmelsen indebærer, at det i afviklingsplanen ikke er angivet, at Afviklingsformuen ikke vil kunne finde anvendelse, såfremt virksomheden bliver nødlidende og skal afvikles. Regler om Afviklingsformuen fremgår af kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det andet scenarie, jf. det foreslåede *nr. 2*, er, at kravet om nedskrivningsegne passiver giver mulighed for at opfylde § 26, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Bestemmelsen indebærer, at kravet om nedskrivningsegne passiver indebærer, at betingelserne for bidrag fra Afviklingsformuen kan opfyldes. § 26, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder omhandler bidrag fra Afviklingsformuen.

Derivatpassiver skal medtages i de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, forudsat at modpartens nettingrettigheder anerkendes fuldt ud. Nettingrettigheder er rettigheder i medfør af en nettingaftale. En nettingaftale er en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Ved vurdering efter det foreslåede stk. 3 skal Finanstilsynet tage hensyn til risikoen for en uforholdsmæssig påvirkning af den pågældende afviklingsenheds forretningsmodel.

For danske SIFI-institutter forventes det ikke, at betingelserne for at justere kravet om subordination ned til 27 pct. af den samlede risikoeksponering vil være opfyldt. Det skyldes særligt, at der ikke umiddelbart forventes vanskeligheder eller en uforholdsmæssig påvirkning af forretningsmodellen som følge af, at disse institutter skal opfylde kravet om subordination. Til gengæld vil en opfyldelse af kravet om subordination netop understøtte en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne samt medvirke til at sikre en troværdig og gennemførlig afvikling.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan fastsætte, at andelen nævnt i *stk. 1* skal udgøre et beløb, der på grund af afviklingsenhedens forpligtelse til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav og krav om nedskrivningsegne passiver, svarer til maksimalt det højeste af enten 8 pct. af afviklingskoncernens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag eller beløbet beregnet ud fra formlen i bilag 9, nr. 3, når en af betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt.

Det foreslåede *stk. 4* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 b, *stk. 7 og 8*, i BRRD. Lovforslaget går videre end det, der kræves i medfør af BRRD II. Artikel 45 b, *stk. 8, 1. afsnit*, i BRRD II indebærer, at kravet om subordination kan justeres op til det maksimale i medfør af det foreslåede *stk. 4* for 30 pct. af virksomhederne omfattet af *stk. 1, nr. 1-3*. Artikel 45 b, *stk. 8, 4. afsnit*, i BRRD II giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte, at kravet om subordination kan justeres op til det maksimale i medfør af det foreslåede *stk. 4* for mere end 30 pct. af virksomhederne omfattet af *stk. 1, nr. 1-3*. I medfør af det foreslåede *stk. 4* kan kravet om subordination justeres opad for 100 pct. af virksomhederne omfattet af *stk. 1, nr. 1-3*.

Bestemmelsen indebærer en beføjelse for Finanstilsynet til efter høring af Finansiell Stabilitet at justere kravet om subordination op til den højeste af værdierne 8 pct. af afviklingskoncernens samlede forpligtelser og kapitalgrundlag og beløbet beregnet i overensstemmelse med bilag 9, nr. 3, for afviklingsenheder, der er G-SIFler, afviklingsenheder, der ikke er G-SIFler, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIFler, og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, men som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende. Det foreslåede *stk. 4* finder anvendelse uanset undtagelsen i *stk. 2* og maksimumgrænsen i *stk. 3*.

Kravet om subordination kan justeres op til to gange solvensbehovet plus en gange det kombinerede kapitalbufferkrav, beregnet i overensstemmelse med bilag 9, nr. 3, såfremt dette krav er højere end 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag. Justeringen forudsætter dog, at betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt.

Kravet om subordination på to gange solvensbehovet plus en gange det kombinerede kapitalbufferkrav vedrører både opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver og opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, som skal opfyldes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat som en procentdel af den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i CRR. Det kombinerede kapitalbufferkrav skal ikke opfyldes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat som en procentdel af det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Bestemmelsen udgør et loft for kravet om subordination, forudsat at 8 pct. af de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag ikke overstiger to gange solvensbehovet plus en gange det kombinerede kapitalbufferkrav. Dette loft indebærer, at der forventeligt vil være tilfælde, hvor det ikke vil være muligt at stille krav om fuld subordination.

Derivatpassiver skal medtages i de samlede forpligtelser og kapitalgrundlag, forudsat at modpartens nettingrettigheder anerkendes fuldt ud. Nettingrettigheder er rettigheder i medfør af en nettingaftale. En nettingaftale er en aftale, hvor et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et nettokrav, herunder slutafregningsaftaler, hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund fremskyndes, så de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, jf. § 2, nr. 18, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Betingelsen i det foreslåede *nr. 1*, indebærer, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har konstateret, at der er væsentlige hindringer for afvikling, jf. §§ 262 og 263, og der ikke er truffet afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med påbud meddelt af Finanstilsynet efter § 264, stk. 5, inden for fristen herfor, jf. det foreslåede *litra a*, eller de konstaterede væsentlige hindringer ikke kan afhjælpes ved anvendelse af påbud nævnt i § 264, stk. 5, og fastsættelse af andelen nævnt i stk. 1 efter

nærværende bestemmelse opvejer den væsentlige hindrings negative indvirkning på afviklingsmulighederne, jf. det foreslåede *litra b*.

Finanstilsynet fastsætter fristen for opfyldelse af påbuddet i påbuddet.

Betingelsen i det foreslåede *nr. 2* indebærer, at Finanstilsynet vurderer, den foretrukne afviklingsstrategi for afviklingsenheden i begrænset omfang er gennemførlig og troværdig, under hensyntagen til afviklingsenhedens størrelse, karakteren, omfanget, og kompleksitet af afviklingsenhedens aktiviteter, de risici, der er forbundet med afviklingsenhedens aktiviteter, indbyrdes forbundethed, samt afviklingsenhedens retlige status og aktionærstruktur.

Karakteren, omfanget og kompleksiteten kan bl.a. afhænge af, i hvilket omfang virksomhedens aktiviteter er af tilstrækkelig omfattende og/eller kompleks karakter, at afviklingsplanen kun i begrænset omfang vil være gennemførlig og troværdig, hvis ikke der sættes et højere subordinationskrav.

Formålet med et krav om subordination er at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, vil der ikke opstå tvivl om, hvorvidt det er juridisk muligt, at de subordinerede instrumenter absorberer tab. Det understøtter en troværdig og gennemførlig afvikling og reducerer risikoen for evt. efterfølgende erstatningskrav pga. no-creditor-worse-off-princippet, dvs. princippet om at ingen kreditorer eller aktionærer må stilles økonomisk værre i afvikling end, hvis der var tale om en konkurssituation. Den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling bør også lede til en passende prissætning af den subordinerede gæld. Desuden betyder den lavere risiko for tab for indskydere, at der er lavere risiko for, at indskydere trækker deres indskud ud af pengeinstitutter, der af indskyderne vurderes at være i problemer.

Det vurderes således, at krav om subordination øger troværdigheden og gennemførligheden af afviklingsplanerne væsentligt. Det er på den baggrund forventningen, at det for SIFI-institutter i Danmark vil være vurderingen, at deres afviklingsstrategi i begrænset omfang vil være gennemførlig og troværdig, hvis ikke kravet om subordination fastsættes som angivet i stk. 4.

Betingelsen i det foreslåede *nr. 3* indebærer, at det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 124, stk. 3, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 124, stk. 2, afspejler, at afviklingsenheden er blandt de 20 pct. mest risikobetonede virksomheder, som Finanstilsynet fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver for.

For så vidt angår de procentdele, der er omhandlet i det foreslåede stk. 4, runder Finanstilsynet det tal, der fremkommer ved beregningen, op til nærmeste hele tal.

Bestemmelsen er implementeret under hensyntagen til den danske banksektors særlige forhold, særligt under hensyntagen til den danske banksektors størrelse i forhold til dansk økonomi samt nogle SIFI-institutters meget store andel af økonomien målt i procent af BNP. Det betyder, at den begrænsning om maksimalt at øge subordinationskravet for 30 pct. af institutter omfattet af stk. 1, nr. 1-3, artikel 45 b, stk. 8, 1. afsnit, i BRRD II ikke er gennemført med lovforslaget. Begrundelsen er bl.a., at kravet om subordination væsentligt forøger troværdigheden og gennemførligheden af afviklingsplanerne og derfor gennemføres 30 pct. begrænsningen ikke i dansk ret. Ved ikke at gennemføre begrænsningen sikres det desuden, at de danske SIF'er vil få ensartede subordinationskrav, frem for at enkelte af dem får skærpede krav.

Finanstilsynet skal, når Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet træffer en beslutning om at fastsætte et krav om subordination i medfør af de foreslåede stk. 2-4, tage hensyn til markededybden for afviklingsenhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og efterstillede nedskrivningsegne instrumenter, prifastsættelsen af sådanne instrumenter, hvor disse findes, og den tid, der medgår til at gennemføre eventuelle transaktioner, som er nødvendige for overholdelse af beslutningen. Markedybden udtrykker i hvilken grad afviklingsenhedens kapitalgrundlag og efterstillede nedskrivningsegne instrumenter kan sælges.

Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til omfanget af nedskrivningsegne forpligtelser, der opfylder betingelserne i artikel 72 a i CRR, og som har en restløbetid på under et år fra datoen for beslutningen med henblik på at foretage kvantitative justeringer i et eventuelt krav om subordination.

Finanstilsynet skal yderligere tage hensyn til adgangen til og omfanget af instrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a i CRR, bortset fra artikel 72 b, stk. 2, litra d.

Finanstilsynet skal tage hensyn til, hvorvidt omfanget af passiver, som er udelukket fra anvendelse af bail-in i henhold til § 25, stk. 3 eller 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som ved en konkursbehandling er sidestillet med eller er efterstillet de nedskrivningsegne forpligtelser med højere prioritet, er betydeligt sammenlignet med afviklingsenhedens nedskrivningsegne passiver. Overstiger omfanget af udelukkede passiver ikke 5 pct. af afviklingsenhedens nedskrivningsegne passiver, betragtes det udelukkede omfang ikke som betydeligt. Over denne tærskel vurderes det af Finanstilsynet, om omfanget af udelukkede passiver er betydeligt.

Finanstilsynet tager endvidere hensyn til afviklingsenhedens forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil samt dens stabilitet og evne til at bidrage til økonomien.

Finanstilsynet tager endeligt hensyn til eventuelle omstrukturingsomkostningers indvirkning på rekapitalisering af afviklingsenheden.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at krav fastsat efter stk. 1-4 skal opfyldes tre år efter den dato, hvor afviklingsenheden eller den koncern, som afviklingsenheden er en del af, er blevet udpeget som et G-SIFer, eller afviklingsenheden er omfattet af stk. 1, nr. 2 eller 3. I *2. pkt.* foreslås det, at Finanstilsynet meddeler delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet fastsat efter stk. 1, jf. stk. 2-4, for hver 12-månedersperiode frem mod den fastsatte frist, jf. *1. pkt.*

Det foreslåede *stk. 5* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, *stk. 4*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Når en afviklingsenhed f.eks. bliver identificeret som et G-SIFI, vil kravet om nedskrivningsegne passiver og kravet om subordination som udgangspunkt stige. Virksomheden vil skulle arbejde hen i mod at opfylde sit nye og større krav om nedskrivningsegne passiver og krav om subordination. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet fastsætter en passende frist og Finanstilsynet meddeler delmål for kravet om subordination for hver 12-månedersperiode i perioden frem mod fristen til virksomheden.

Delmålene sikrer en gradvis opbygning af instituttets eller enhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Kravet skal være opfyldt ved udløbet af fristen. Ved fastsættelse af fristen skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til i hvilket omfang virksomheden indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan i medfør af den foreslåede bestemmelse efterfølgende ændre enten delmål eller frist for krav som meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Delmålet angiver det niveau af kravet, som virksomheden skal opfylde på et givent tidspunkt.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en passende frist til at opfylde kravene i *stk. 1-4*, på ny for de afviklingsenheder, der har frist for de afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. I *2. pkt.* foreslås det, at Finanstilsynet meddeler delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet fastsat efter *stk. 1-4*, for hver 12-månedersperiode frem mod den fastsatte frist, jf. *1. pkt.*

Det foreslåede *stk. 6* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, *stk. 5 og 6*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet fastsætter et krav om nedskrivningsegne passiver for en række virksomheder i medfør af den foreslåede § 266 efter høring af Finansiell Stabilitet. Kravet har til formål at sikre, at institutter har tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og dermed skal afvikles.

I medfør af det foreslåede stk. 1 fastsættes et krav om, at afviklingsenheder opfylder en del af kravet om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsegne instrumenter, eller forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5, dvs. et krav om subordination.

Når en afviklingsenhed har været genstand for afviklingsværktøjer eller nedskrivning og konvertering, kan virksomhedens nedskrivningsegne passiver være blevet brugt i forbindelse med restruktureringen eller afviklingen af virksomheden. Finanstilsynet fastsætter derfor i medfør af det foreslåede § 267, stk. 3, en passende frist, og Finanstilsynet meddeler delmål om kravet for hver 12-månedersperiode i perioden frem mod fristen til virksomheden.

Når en virksomhed er restruktureret og bragt tilbage på markedet igen, vil den skulle arbejde hen i mod at opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver og opfylde et krav om subordination. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet fastsætter en passende overgangsperiode, og Finanstilsynet meddeler delmål for kravet om subordination for hver 12-månedersperiode i overgangsperioden til virksomheden.

Er en virksomhed genstand for afvikling, vil der dog ikke blive fastsat et nyt krav om nedskrivningsegne passiver og krav om subordination, da virksomheden ikke skal restruktureres.

Delmålene sikrer en gradvis opbygning af instituttets eller enhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Ved fastsættelse af overgangsperioden skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang, der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til i hvilket omfang virksomhedens indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan i medfør af den foreslåede bestemmelse efterfølgende ændre enten delmål eller frist for krav, som er meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Delmålet angiver det niveau af kravet, som virksomheden skal opfylde på et givent tidspunkt.

§ 267 d

Det følger af den gældende § 266, stk. 5, at Finanstilsynet kan dispensere fra kravet om nedskrivningsegne passiver og kravet, jf. stk. 2, for en dattervirksomhed, såfremt dattervirksomheden indgår i en koncern under konsolideret tilsyn, hvor dens modervirksomhed er et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I, og Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på dattervirksomheden.

Det foreslås i *stk. 1*, at en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på individuelt niveau, jf. dog § 266, stk. 2.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 1, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Efter det foreslåede § 267, stk. 1, skal afviklingsenheder opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau. Afviklingsenheden skal således opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver for hele afviklingskoncernen.

Der anvendes en top-down-tilgang ved fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for en afviklingskoncern. Det er nødvendigt, at den enkelte virksomhed i afviklingskoncernen har kapacitet til at bære tab. Finanstilsynet skal derfor sikre, at tab inden for en afviklingskoncern fordeles på hele afviklingskoncernen i overensstemmelse med risikoen i de enkelte virksomheder i afviklingskoncernen. Det krav, der er nødvendigt for den enkelte dattervirksomhed, bør vurderes særskilt. Endvidere bør Finanstilsynet sikre, at al kapital og alle forpligtelser, der er medregnet i kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, befinder sig forholdsmæssigt i virksomheder, hvor der kan opstå tab.

Bestemmelsen indebærer, at dattervirksomheder af afviklingsenheder og dattervirksomheder af virksomheder i tredjelande skal opfylde et internt krav om nedskrivningsegne passiver på individuelt grundlag. Formålet med det interne krav om nedskrivningsegne passiver er, at datterselskabets tab

kan overføres til afviklingsenheden, og at afviklingsenheden rekapitaliserer datterselskabet. Det interne krav om nedskrivningsegne passiver indebærer, at dattervirksomheden udsteder nedskrivningsegne passiver internt til afviklingsenheden. Et internt krav om nedskrivningsegne passiver medvirker således til at understøtte en afviklingsstrategi på koncern eller delkoncernniveau. Det kan særligt være relevant, at dattervirksomheder i Danmark af afviklingsenheder i andre medlemslande af den Europæiske Union eller lande som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område, eller tredjelande, opfylder et internt krav om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan beslutte at dispensere fra kravet om, at virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, når både virksomheden og dennes modervirksomhed er etableret i Danmark, jf. det foreslåede § 266, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en frist til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver ny for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor. I *2. pkt.* foreslås det, at Finanstilsynet meddeler delmål for afviklingsenhedens opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-månedersperiode frem mod den fastsatte frist, jf. *1. pkt.*

Det foreslåede *stk. 2* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, *stk. 5 og 6*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Når en afviklingsenhed har været genstand for afviklingsværktøjer eller nedskrivning og konvertering, kan virksomhedens nedskrivningsegne passiver være brugt i forbindelse med restruktureringen eller afviklingen af virksomheden.

Afviklingsenheden kan som følge heraf ikke opfylde det fastsatte krav om nedskrivningsegne passiver. Efter det foreslåede skal Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte en frist for, hvornår afviklingsenheden skal opfylde kravet på ny.

Den fastsatte frist skal give afviklingsenheden en passende overgangsperiode til på ny at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Når en virksomhed er restruktureret og bragt tilbage på markedet igen, vil den skulle arbejde hen i mod at opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, så virksomheden igen vil have tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering af virksomheden, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal restruktureres eller afvikles. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en passende frist, og Finanstilsynet meddeler delmål for kravet om nedskrivningsegne passiver for hver 12-månedersperiode i perioden frem mod fristen til virksomheden.

Er en virksomhed genstand for afvikling, vil der dog ikke blive fastsat et nyt krav om nedskrivningsegne passiver, da virksomheden ikke skal restruktureres.

Delmålene sikrer en gradvis opbygning af afviklingsenhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Kravet skal være opfyldt ved udløbet af fristen. Ved fastsættelse af fristen skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang, der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til i hvilket omfang virksomhedens indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan både ændre delmål og/eller frist for krav, som er meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Delmålet angiver det niveau af kravet, som virksomheden skal opfylde på et givent tidspunkt.

§ 267 e

Det følger af den gældende § 267, stk. 2, at ved nedskrivningsegne forpligtelser forstås de forpligtelser og kapitalinstrumenter, der ikke kvalificeres som egentlige eller hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, som der kan gennemføres bail-in på, jf. § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som ikke er undtaget bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som opfylder en række betingelser i nr. 1-5. Forpligtelsen har en restløbetid på mindst 1 år, jf. nr. 1, forpligtelsen hidrører ikke fra et derivat, jf. nr. 2, gældsinstrumentet er udstedt og fuldt indbetalt med midler, der ikke direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, jf. nr. 3, forpligtelsen er ikke en forpligtelse over for pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I selv, og pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I har ikke stillet sikkerhed eller garanti for forpligtelsen, jf. nr. 4, og forpligtelsen hidrører ikke fra indskud, som er foranstillet de simple kreditorer i konkursordenen, jf. § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og kapitel 10 i konkursloven, jf. nr. 5.

Den foreslåede § 267 e angiver de typer af forpligtelser og kapital, som en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed kan opfylde deres krav om nedskrivningsegne passiver med.

Det foreslås i *stk. 1*, at en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed, kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med kapital omfattet af nr. 1 og 2, og forpligtelser omfattet af nr. 3 og 4 eller begge dele i kombination.

Det foreslåede stk. 1, angiver de typer af forpligtelser og kapital, som virksomheder, der ikke selv er afviklingsenheder, kan opfylde deres krav om nedskrivningsegne passiver med. Forpligtelserne er omfattet af bail-in i § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in er defineret i § 2, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

En afviklingsenhed er en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan. En afviklingsenhed er defineret i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 74, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

En dattervirksomhed til en afviklingsenhed, er en virksomhed, der er underlagt bestemmende indflydelse af afviklingsenheden.

Efter det foreslåede *nr. 1* kan kravet opfyldes med egentlig kernekapital.

Det foreslåede nr. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, litra b, nr. i, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Efter det foreslåede *nr. 2* kan kravet opfyldes med andet kapitalgrundlag, der er udstedt til enheder, som indgår i samme afviklingskoncern, jf. det foreslåede *litra a*, eller som ikke indgår i samme afviklingskoncern, hvis afviklingsenhedens kontrol med virksomheden ikke vil blive påvirket af udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. det foreslåede *litra b*.

Det foreslåede nr. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, litra b, nr. ii, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Efter det foreslåede *nr. 3* kan kravet opfyldes med supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Det foreslåede nr. 3, er nyt og gennemfører dele af artikel 2, stk. 1, nr. 71 a, i BRRD II. Der er tale om en direktivnær implementering.

Supplerende kapitalinstrumenter er defineret i § 5, stk. 6, nr. 15, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at supplerende kapitalinstrumenter skal forstås i overensstemmelse artikel 63 i CRR og regler fastsat i medfør § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed. Opfylder et kapitalinstrument betingelserne i artikel 63, litra a-p, i CRR er der dermed tale om et supplerende kapitalinstrument.

Supplerende kapitalinstrumenter skal for at kunne udgøre nedskrivningsegne forpligtelser opfylde betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i CRR. Dette betyder, at de supplerende kapitalinstrumenter skal have en restløbetid på mindst ét år, for så vidt som de ikke kan betragtes som supplerede kapitalposter i henhold til artikel 64 i CRR. Der er her tale om supplerende kapitalinstrumenter, der ikke fuldt ud kan tælles med under kapitalgrundlaget fem år før udløb, men som kan tælles fuldt ud med under nedskrivningsegne passiver op til et år før udløb.

Efter det foreslåede *nr. 4* kan kravet opfyldes med forpligtelser, der opfylder betingelserne i litra a-h.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra a*, at forpligtelsen er udstedt til afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, der købte passiverne fra virksomheden omfattet af stk. 1, jf. det foreslåede *nr. i*, eller en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden omfattet af stk. 1, i det omfang afviklingsenhedens kontrol med virksomheden omfattet af stk. 1 ikke vil blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 og 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. det foreslåede *nr. ii*.

Det foreslåede litra a er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, litra a, nr. i, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen sikrer, at en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed strukturer sine nedskrivningsegne passiver på en måde, hvor afviklingsenheden efter en afvikling fortsat har kontrol med de dattervirksomheder, som indgår i samme afviklingskoncern.

Bestemmelsen indebærer således, at forpligtelserne skal være solgt til en anden virksomhed, som har udstedt passiverne til afviklingsenheden, eller at forpligtelserne skal være solgt til en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden, så længe hele afviklingskoncernen vil kunne holdes samlet under en afvikling. Det er en betingelse, at virksomheden og afviklingsenheden indgår i samme afviklingskoncern

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra b*, at forpligtelsen opfylder betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, og 2, litra a, d-j og n, og artikel 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Det foreslåede litra b er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, litra a, nr. ii, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at forpligtelser, der anvendes til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, skal opfylde betingelserne i artikel 72 a, artikel 72 b, stk. 1, og 2, litra a, d-j og n, og artikel 72 c i CRR.

Artiklerne 72 a-72 c i CRR omhandler nedskrivningsegne passivposter og instrumenter.

Artikel 72 a beskriver, hvad nedskrivningsegne passivposter består af. I medfør af artikel 72 a består nedskrivningsegne passivposter af nedskrivningsegne passivinstrumenter, når betingelserne i artikel 72b er opfyldt, for så vidt som de ikke kan betragtes som egentlige kernekapitalposter, hybride kernekapitalposter eller supplerende kapitalposter, og supplerende kapitalinstrumenter med en restløbetid på mindst ét år, for så vidt som de ikke kan betragtes som supplerende kapitalposter i henhold til artikel 64 i CRR.

Artikel 72 b beskriver de betingelser, som nedskrivningsegne passivinstrumenter skal opfylde. Disse omfatter bl.a. krav om, at forpligtelser ikke må kunne indfries før tid, ikke må indeholde klausuler, der giver mulighed for at fremskynde betalingerne, at passiverne ikke må indeholde mulighed for netting mv.

Artikel 72 c omhandler amortisering af nedskrivningsegne passivinstrumenter. Artikel 72 c indebærer bl.a. nedskrivningsegne passivinstrumenter med en restløbetid på mindst ét år betragtes fuldt ud som nedskrivningsrelevante passivposter.

Forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver for en dattervirksomhed af en afviklingsenhed skal således opfylde flere krav, end forpligtelser, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder.

Det gælder bl.a. kravet i artikel 72 b, stk. 2, litra d, i CRR om, at passiver, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, skal bære tab før simple krav, dvs. krav om subordination. I medfør af artikel 72 b, stk. 2, litra d, gælder det, at alle passiver, der anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver skal være subordinerede.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra c*, at forpligtelsen ved konkursbehandling er efterstillet passiver, der ikke opfylder betingelserne i litra a og ikke kvalificerer til opfyldelse af kapitalgrundlagskrav i nr. 1 eller 2.

Det foreslåede litra c er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, litra a, nr. iii, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at forpligtelserne skal være efterstillet forpligtelser, der ikke er omfattet af betingelserne i det foreslåede litra a eller er omfattet af det foreslåede nr. 1 og nr. 2, i konkursordenen. Konkursordenen fremgår af § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Efter det foreslåede litra a er det en betingelse, at forpligtelserne, er udstedt til og købt af afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, der købte passiverne fra virksomheden, eller en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden, i det omfang udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser ikke berører afviklingsenhedens kontrol med virksomheden.

Efter det foreslåede nr. 1 kan kravet opfyldes med egentlig kernekapital.

Efter det foreslåede nr. 2 kan kravet opfyldes med andet kapitalgrundlag, der er udstedt til enheder, som indgår i samme afviklingskoncern, eller som ikke indgår i samme afviklingskoncern, hvis afviklingsenhedens kontrol med virksomheden ikke vil blive påvirket af udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra d*, at forpligtelsen er omfattet af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 og § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og hvor anvendelse af beføjelserne ikke vil påvirke afviklingsenhedens kontrol med dattervirksomheden.

Det foreslåede *litra d* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, *litra a*, nr. iv, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen sikrer, at den valgte afviklingsstrategi understøttes ved, at afviklingsmyndigheden for en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed opfylder sit krav om nedskrivningsegne passiver med kapitalgrundlag og forpligtelser som kan nedskrives og konverteres uden anvendelse af afviklingshandlinger.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra e*, at forpligtelsen ikke direkte eller indirekte er finansieret af virksomheden.

Det foreslåede *litra e* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, *litra a*, nr. v, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra f*, at virksomheden ikke kan opkræve, indfri, tilbagebetale eller genkøbe forpligtelsen før udløb, undtagen i tilfælde af virksomhedens konkurs.

Det foreslåede *litra f* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, *litra a*, nr. vi, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra g*, at indehaveren af forpligtelsen har ikke ret til at fremskynde de planlagte betalinger af renter og afdrag for forpligtelsen, undtagen i tilfælde af insolvens eller likvidation af virksomheden.

Det foreslåede *litra g* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, *litra a*, nr. vii, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *litra h*, at forfaldne rente- og udbyttebetalinger ikke kan blive ændret for forpligtelsen på baggrund af kreditsituationen for virksomheden eller dens modervirksomhed.

Det foreslåede *litra h* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 f, stk. 2, *litra a*, nr. viii, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

§ 267 f

Det følger af den gældende § 268, stk. 2, 1. pkt., at Finanstilsynet meddeler virksomheden kravet om de nedskrivningsegne passiver fastsat på baggrund af kriterierne i stk. 1.

Det følger af den gældende § 268, stk. 4, at Finanstilsynet ved fastsættelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver for modervirksomheder på konsolideret niveau fastsætter kravet i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af de kompetente myndigheder for de enkelte dattervirksomheder. Den fælles beslutning skal foreligge inden for 4 måneder. Er der ikke inden for 4 måneder truffet en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet beslutning om kravet om nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt en af de kompetente myndigheder for den enkelte dattervirksomhed har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Den foreslåede § 268 beskriver processen for fastsættelse af krav om nedskrivningsegne passiver, når der er oprettet et afviklingskollegium, og afviklingsenheden er beliggende her i landet.

Processen er præciseret i Kommissionens delegerede forordning 2016/1075 af 23. marts 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, betingelserne for koncernintern finansiel støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af nedskrivnings-

og konverteringsbeføjelser, procedurerne og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegiernes virkemåde i praksis.

Det foreslås i *stk. 1*, at når der er oprettet et afviklingskollegium, jf. § 271, fastsættes krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder beliggende i Danmark, jf. § 266, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af Finanstilsynet, jf. det foreslåede *nr. 1*, koncernafviklingsmyndigheden, når denne er en anden end Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, jf. det foreslåede *nr. 2*, og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns dattervirksomhed beliggende i et andet land i den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. det foreslåede *nr. 3*.

Det foreslåede *stk. 1* gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 1*, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den fælles beslutning er bindende for Finanstilsynet og de pågældende myndigheder omfattet af *nr. 2* og *3*. Den fælles afgørelse gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant. Dette bør som udgangspunkt ske årligt.

Finanstilsynet og myndighederne omfattet af *nr. 2* og *3* træffer en fælles beslutning i henhold til det foreslåede *stk. 1* parallelt med udarbejdelsen og opretholdelsen af afviklingsplanerne.

Forslaget indebærer, at for virksomheder, hvor Finanstilsynet er koncernafviklingsmyndighed, og som ikke har dattervirksomheder beliggende i et andet land i den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, så træffes der ingen fælles beslutning om kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslåede *stk. 1* er en præcisering af den gældende § 268, *stk. 4*, i lov om finansiell virksomhed. Med forslaget præciseres det, at når der er oprettet et afviklingskollegium, fastsættes krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder beliggende i Danmark, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af afviklingsmyndighederne omfattet af *nr. 1-3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at den fælles beslutning skal angive de krav, der finder anvendelse på konsolideret afviklingskoncernniveau for hver afviklingsenhed, jf. det foreslåede *nr. 1*, og på individuelt grundlag på hver enkelt virksomhed i afviklingskoncernen, når virksomheden ikke er en afviklingsenhed, jf. det foreslåede *nr. 2*.

Det foreslåede *stk. 2*, er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 1, 1. og 2. afsnit*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 3*, at det i den fælles beslutning kan fastsættes, at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfyldes med instrumenter, der er udstedt til virksomheder, som ikke tilhører afviklingskoncernen, når det vurderes at være i overensstemmelse med afviklingsstrategien, jf. det foreslåede *nr. 1*, og afviklingsenheden ikke på tidspunktet for den fælles beslutning opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver på individuelt niveau, jf. § 267 d, *stk. 1*, jf. det foreslåede *nr. 2*.

Det foreslåede *stk. 3* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 1, 3. afsnit*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 4*, at er flere virksomheder i et G-SIFI afviklingsenheder, skal det i den fælles beslutning angives, om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenhederne er justeret som følge af artikel 72 e i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber.

Det foreslåede *stk. 4* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 2, 1. afsnit*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Artikel 72 e i CRR omhandler fradrag i nedskrivningsegne passivposter for G-SIFier. G-SIFier skal bl.a. fradrage instituttets direkte, indirekte og syntetiske besiddelser af egne nedskrivningsegne passivinstrumenter, herunder egne passiver, som instituttet kan være forpligtet til at erhverve i medfør af eksisterende kontraktlige forpligtelser, i de nedskrivningsegne passivposter.

Det foreslås i *stk. 5*, at foreligger der ikke en fælles beslutning om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden senest 4 måneder efter at Finanstilsynet har forelagt forslag til krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsmyndighederne omfattet af *stk. 1, nr. 2 og 3*, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslåede *stk. 5*, gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 3 og stk. 4, 1. afsnit*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet tager i afgørelsen behørigt hensyn til den vurdering af enheder i afviklingskoncernen, der ikke er en afviklingsenhed, som de relevante afviklingsmyndigheder har foretaget og koncernafviklingsmyndighedens opfattelse, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ikke er koncernafviklingsmyndighed.

Hvis der ikke træffes en fælles beslutning inden for fire måneder på grund af uenighed om niveauet for det konsoliderede afviklingskoncernkrav og niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens enheder på individuelt grundlag, træffes en afgørelse om niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens dattervirksomheder på individuelt grundlag, i henhold til § 268 a, *stk. 5-7*, og der træffes en afgørelse om det konsoliderede afviklingskoncernkrav i henhold til det foreslåede § 268, *stk. 6-8*.

Den fælles afgørelse og eventuelle afgørelser truffet af Finanstilsynet, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, er bindende for de pågældende afviklingsmyndigheder.

Den fælles beslutning og enhver afgørelse, der træffes af Finanstilsynet, såfremt der ikke foreligger nogen fælles beslutning, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

Det foreslåede *stk. 5* præciserer den gældende § 268, *stk. 4*, i lov om finansiel virksomhed. Med forslaget præciseres det, at hvis der ikke træffes en fælles beslutning inden for fire måneder på grund af uenighed om niveauet for det konsoliderede afviklingskoncernkrav og niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens enheder på individuelt grundlag, træffes en afgørelse om niveauet.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at har en af myndighederne omfattet af *stk. 1, nr. 2 og 3*, inden udløbet af fristen på 4 måneder nævnt i *stk. 5*, indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin afgørelse, jf. *stk. 5*, og afventer, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed træffer afgørelse i sagen. I *2. pkt.* foreslås det, at Finanstilsynet herefter fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden i overensstemmelse med den Europæiske Banktilsynsmyndigheds afgørelse.

Det foreslåede *stk. 6* gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 4, 2. afsnit*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Det foreslåede *stk. 6* er desuden en videreførelse af den gældende § 268, *stk. 4*, i lov om finansiell virksomhed. Forslaget præciserer gældende ret.

I sin afgørelse skal Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) tage hensyn til den vurdering af enheder i afviklingskoncernen, der ikke er en afviklingsenhed, som de relevante afviklingsmyndigheder har foretaget og koncernafviklingsmyndighedens opfattelse, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ikke er koncernafviklingsmyndighed.

Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF. EBA træffer afgørelse inden for en måned.

Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Det foreslås i *stk. 7*, at såfremt Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke har truffet afgørelse senest 1 måned efter, at sagen blev indbragt, jf. *stk. 6*, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden.

Det foreslåede *stk. 7* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 3 og stk. 4, 6. afsnit*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 8*, at Finanstilsynet skal fremsende afgørelsen, der fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheden, til afviklingsenheden, jf. det foreslåede *nr. 1*, virksomheder, der indgår i afviklingskoncernen, og som ikke er afviklingsenheder, jf. det foreslåede *nr. 2*, og koncernens modervirksomhed i Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når den pågældende modervirksomhed ikke selv er en afviklingsenhed i samme afviklingskoncern, jf. det foreslåede *nr. 3*.

Det foreslåede *stk. 8* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 1, 2. afsnit*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

§ 267 g

Det følger af den gældende § 268, *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet meddeler virksomheden kravet om de nedskrivningsegne passiver fastsat på baggrund af kriterierne i *stk. 1*.

Det følger af den gældende § 268, *stk. 5*, at Finanstilsynet ved fastsættelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver for dattervirksomheder på individuel basis skal træffe beslutning efter en fælles beslutning med den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed. Den fælles beslutning skal foreligge inden for 4 måneder. Er der ikke inden for 4 måneder truffet en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet beslutning om kravet til nedskrivningsegne passiver for dattervirksomheden på individuelt niveau. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt den konsoliderende afviklingsmyndighed har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og træffe beslutning i overensstemmelse med beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Den konsoliderende afviklingsmyndighed kan ikke indbringe sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, hvis Finanstilsynets fastsatte niveau for nedskrivningsegne passiver ligger inden for 1 procentpoint af kravet til nedskrivningsegne passiver fastsat på konsolideret niveau.

Den foreslåede § 267 g beskriver processen for fastsættelse af krav om nedskrivningsegne passiver, når der er oprettet et afviklingskollegium, og afviklingsenheden er beliggende i et andet land i den Europæiske Union og en dattervirksomhed, der ikke selv er en afviklingsenhed er beliggende her i landet.

Processen er præciseret i Kommissionens delegerede forordning 2016/1075 af 23. marts 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, betingelserne for koncernintern finansiel støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, procedurerne og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegiernes virkemåde i praksis.

Det foreslås i *stk. 1*, at når der er oprettet et afviklingskollegium, jf. § 271, fastsættes kravet om nedskrivningsegnete passiver for virksomheder beliggende i Danmark, der ikke er afviklingsenheder, og hvor afviklingsenheden er beliggende i et andet land i den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af Finanstilsynet, jf. det foreslåede *nr. 1*, afviklingsmyndigheden for afviklingsenheden, jf. det foreslåede *nr. 2*, koncernafviklingsmyndigheden, når dette er en anden end afviklingsmyndigheden for afviklingsenheden, jf. det foreslåede *nr. 3*, og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns dattervirksomhed beliggende i et andet land i den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. det foreslåede *nr. 4*.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 1, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den fælles afgørelse er bindende for Finanstilsynet og de pågældende myndigheder omfattet af nr. 2-5. Den fælles afgørelse gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

Myndighederne omfattet af nr. 1-5 træffer en afgørelse parallelt med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af afviklingsplanerne.

Det foreslås i *stk. 2*, at den fælles beslutning skal angive de krav, der finder anvendelse på konsolideret afviklingskoncernniveau for hver afviklingsenhed, jf. det foreslåede *nr. 1*, og individuelt grundlag for hver enkelt virksomhed i afviklingskoncernen, når virksomheden ikke er en afviklingsenhed, jf. det foreslåede *nr. 2*.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 1, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 3*, at det i den fælles beslutning kan fastsættes, at en del af kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal opfyldes med instrumenter, der er udstedt til virksomheder, som ikke tilhører afviklingskoncernen, når det vurderes at være i overensstemmelse med afviklingsstrategien, jf. det foreslåede *nr. 1*, og afviklingsenheden ikke på tidspunktet for den fælles beslutning opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, på individuelt niveau, jf. § 267 d, stk. 1, jf. det foreslåede *nr. 2*.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 1, 3. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 4*, at foreligger der ikke en fælles beslutning om kravet om nedskrivningsegne passiver for virksomheder i en afviklingskoncern på individuelt grundlag senest 4 måneder efter, at afviklingsmyndighederne omfattet af stk. 1, nr. 2 og 3, har forelagt forslag til krav om nedskrivningsegne passiver, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslåede stk. 4, er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 5, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet skal i sin afgørelse tage behørigt hensyn til de synspunkter og forbehold, som afviklingsenhedens afviklingsmyndighed har givet udtryk for skriftligt, og hvis koncernafviklingsmyndigheden ikke er den samme som afviklingsmyndigheden for afviklingsenheden, skal Finanstilsynet tage behørigt hensyn til de synspunkter og forbehold, som koncernafviklingsmyndigheden har givet udtryk for skriftligt.

Hvis der ikke træffes en fælles beslutning inden for fire måneder på grund af uenighed om niveauet for det konsoliderede afviklingskoncernkrav og niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens enheder på individuelt grundlag, træffes en afgørelse om niveauet for det krav, der

finder anvendelse på afviklingskoncernens dattervirksomheder på individuelt grundlag, i henhold til § 268 a, stk. 5-7, og der træffes en afgørelse om det konsoliderede afviklingskoncernkrav i henhold til det foreslåede § 268, stk. 6-8.

Finanstilsynets fastsættelse af kravet om nedskrivningsegne passiver er bindende, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse.

Den fælles afgørelse og enhver afgørelse, der træffes, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

Det foreslås i *stk. 5*, at har en af myndighederne omfattet af stk. 1, nr. 2 og 3, inden udløbet af fristen på 4 måneder indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, udskyder Finanstilsynet sin afgørelse og afventer, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed træffer afgørelse i sagen. Herefter fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver i overensstemmelse med den Europæiske Banktilsynsmyndigheds afgørelse.

Det foreslåede stk. 5, gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 5, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Det foreslåede stk. 5 er desuden en videreførelse af den gældende § 268, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed. Forslaget præciserer gældende ret.

Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) Nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF. EBA træffer afgørelse inden for en måned.

Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Afviklingsenhedens afviklingsmyndighed eller koncernafviklingsmyndigheden kan ikke indbringe sagen for EBA med henblik på bindende mægling, såfremt det af dattervirksomhedens afviklings-

myndighed fastsatte niveau ligger inden for 2 pct. af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 med henblik på kravet i artikel 45 e og overholder artikel 45 c, stk. 7.

Det foreslås i *stk. 6*, at såfremt Den Europæiske Banktilsynsmyndighed ikke har truffet afgørelse inden for 1 måned efter, at sagen er indbragt, jf. *stk. 5*, fastsætter Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet krav om nedskrivningsegne passiver for virksomheden beliggende i Danmark, som ikke er en afviklingsenhed.

Det foreslåede *stk. 6* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 5, 7*, afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet skal fremsende afgørelsen, der fastsætter kravet om nedskrivningsegne passiver, til de virksomheder beliggende i Danmark i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed.

Det foreslåede *stk. 7* er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, *stk. 1, 2*, afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

§ 267 h

Det følger af den gældende § 270, at erhvervsministeren får bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver i en bekendtgørelse.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i § 267 h. Det følger af den foreslåede bestemmelse, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kravet om nedskrivningsegne passiver.

Bemyndigelsen giver mulighed for at fastsætte nærmere regler om beregningen af kravet om nedskrivningsegne passiver, på hvilket grundlag Finanstilsynet skal fastsætte kravet, hvordan kravet skal opfyldes og regler om dispensation fra opfyldelse af kravet.

Bemyndigelsen giver blandt andet mulighed for at fastsætte regler om, hvornår kravet om nedskrivningseggede passiver for virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, helt eller delvist kan opfyldes med en garanti stillet af afviklingsenheden. Denne mulighed bør anvendes restriktivt, da der er større usikkerhed om den reelle værdi af garantier i en afviklingssituation. Det gælder særligt garantier uden sikkerhed.

Bemyndigelsen giver også mulighed for at fastsætte nærmere regler for, på hvilket grundlag Finanstilsynet skal fastsætte kravet, og hvordan kravet skal opfyldes for væsentlige dattervirksomheder i Danmark af et G-SIFI i et tredjeland, hvor datterselskabet ikke er en afviklingsenhed.

Det er hensigten, at bestemmelsen skal danne hjemmelsgrundlag for at implementere i artikel 45 c og 45 d, 45 e, stk. 2 og 3, 45 f og 45 g i BRRD II i en bekendtgørelse.

Den foreslåede § 267 h præciserer den gældende § 270, så det sikres, at de nødvendige regler kan udstedes med hjemmel i bemyndigelsesbestemmelsen.

§ 268

Det følger af den gældende bestemmelse i § 125 i, stk. 1, at et realkreditinstitut til enhver tid skal have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån. Kapital og forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet skal være udstedt af realkreditinstituttet i øvrigt.

Det følger endvidere af den gældende bestemmelse i § 125 i, stk. 2, at for et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt realkreditinstitut skal gældsbufferen fastsættes til et niveau, dog minimum 2 pct., der sikrer, at instituttets krav til kapitalgrundlag og gældsbuffer tilsammen udgør mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver.

Det følger af det gældende § 125 i, stk. 3, at indgår et realkreditinstitut i en koncern, der på konsolideret niveau er udpeget som systemisk vigtig, og hvor der for koncernen skal fastsættes et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningseggede passiver på konsolideret niveau, skal gældsbufferen

fastsættes til et niveau, dog minimum 2 pct., der sikrer, at det samlede krav til koncernens gældsbuffer, kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver udgør mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver.

Det følger af den gældende § 125 i, stk. 4, at for et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt realkreditinstitut, der indgår i en international koncern, udgør gældsbufferkravet 2 pct. af instituttets samlede uvægtede udlån, hvis den internationale koncerns samlede krav er tilstrækkelige til at sikre, at koncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af koncernens samlede passiver. Hvis den internationale koncerns samlede krav ikke er tilstrækkelige til at sikre, at koncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af koncernens samlede passiver, fastsættes gældsbufferkravet for realkreditinstituttet til minimum 2 pct., dog således, at det samlede krav til realkreditinstituttets gældsbuffer og kapitalgrundlag udgør mindst 8 pct. af realkreditinstituttets samlede passiver.

Det følger endelig af den gældende § 125 i, stk. 5, at for et realkreditinstitut, der som modervirksomhed ejer en dattervirksomhed, der også er et realkreditinstitut, kan gældsbufferkravet opfyldes på realkreditkoncernniveau.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om gældsbufferkravet flyttes til kapitel 17 i lov om finansiel virksomhed. Det for at tydeliggøre, at bestemmelserne hører under Finanstilsynet i sin egen skab som afviklingsmyndighed, og ikke i Finanstilsynets kapacitet som tilsynsmyndighed. Der sker ikke med flytningen af bestemmelserne nogen ændring af bestemmelserne, beregningen og fastlæggelsen af gældsbufferkravet, herunder beregningsgrundlaget for gældsbufferkravet, dets størrelse eller sammensætningen mv. Gældsbufferkravets funktion og indhold er således uændret, og flytningen af bestemmelserne til kapitel 17 er alene udtryk for en teknisk omrokering i loven.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et realkreditinstitut til enhver tid skal have en gældsbuffer på 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån.

Det foreslåede stk. 1 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 1.

Bestemmelsen indebærer et gældsbufferkrav til yderligere kapital for realkreditinstitutter. Kravets størrelse er fastlagt til forholdsmæssigt at følge størrelsen på det enkelte realkreditinstituts samlede uvægtede udlån. Realkreditinstitutters væsentligste solvensmæssige risiko er som følge af balanceprincippet kreditrisikoen på netop udlån.

Gældsbufferkravet skal sikre bedre muligheder for krisehåndtering af et realkreditinstitut. Kravet skal endvidere sikre, at der løbende er et vist niveau af midler til rådighed for instituttet til at leve op til kravene om at stille supplerende sikkerhed. Det mindsker for det første behovet for at hente kapital til at stille supplerende sikkerhed, og for det andet gør det nemmere at hente en sådan kapital, hvis behovet skulle opstå.

Realkreditinstitutter kan udstede obligationer i serier med seriereservefonde, såkaldte kapitalcentre. Realkreditinstituttet skal udarbejde særskilte regnskaber for hvert center i overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 872 af 20. november 1995 om serieregnskaber i realkreditinstitutter (serieregnskabsbekendtgørelsen). Det følger af denne, at kapital udstedt i realkreditinstituttet fordeles pro rata i de enkelte kapitalcentre. Realkreditinstituttet kan vælge at udstede kapital direkte i det enkelte kapitalcenter, hvorefter kapitalen i sin helhed er knyttet til dette center.

Det foreslås i 2. pkt., at kapital og forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet skal være udstedt af realkreditinstituttet i øvrigt. Det følger derfor af serieregnskabsbekendtgørelsen, at den vil skulle fordeles pro rata.

Det kan i konkrete tilfælde være hensigtsmæssigt, at den kapital, der udstedes for at opfylde gældsbufferkravet, herefter kan allokeres til et eller flere bestemte kapitalcentre med henblik på at styrke kapitaliseringen af disse, uden at hovedreglen om pro rata-fordeling iagttages. Det kan f.eks. være, hvor realkreditinstituttet også indeholder væsentlige passive kapitalcentre, hvorfra der ikke ydes nyudlån, og hvor der derfor ikke er samme behov for kapitalisering.

Finanstilsynet har i sådanne tilfælde mulighed for efter ansøgning at dispensere fra kravet om pro rata-fordeling, jf. § 3, stk. 3, i bekendtgørelse om serieregnskaber i realkreditinstitutter. Med en sådan dispensation vil realkreditinstitutternes gældsbuffer kunne benyttes til supplerende sikkerhed i stedet

for realkreditinstitutternes junior covered bonds (JCB'er), der ellers sædvanligvis udstedes for at fremskaffe den fornødne supplerende sikkerhed.

Såfremt et realkreditinstitut ikke opfylder kravene i den foreslåede § 268, stk. 1, helt eller delvist, skal instituttet i overensstemmelse med den foreslåede § 269 c i lov om finansiel virksomhed meddele Finanstilsynet dette. Finanstilsynet har herefter som led i tilsynsvirksomheden mulighed for enten ved modtagelse af en sådan meddelelse, eller såfremt Finanstilsynet i anden sammenhæng konstaterer, at kravet ikke er opfyldt, at anmode realkreditinstituttet om en redegørelse for forholdet og for instituttets fremadrettede håndtering heraf. Realkreditinstitut vil dermed få tid og mulighed for at rette op på overskridelse, herunder eventuelt med mulighed for mere tid, hvis instituttet kan sandsynliggøre, at der er udsigt til en retablering af gældsbufferen inden for en rimelig tidshorisont, henset til de mulige kapitalinstrumenter og forpligtelser, der kan anvendes til at opfylde af kravet og den tid, til etablering af kapitalinstrumenterne og forpligtelserne kræver.

Det er helt centralt, at et realkreditinstitut bevarer gældsbufferen intakt i en periode, hvor instituttet lider tab, og egenkapitalen formindskes. En intakt gældsbuffer vil således væsentligt styrke sandsynligheden for, at det vil være muligt at håndtere et nødlidende eller forventeligt nødlidende realkreditinstitut uden at påføre den finansielle stabilitet unødigt skade. Det vil samtidig styrke investorerne tillid til, at de selv i en situation, hvor realkreditinstituttet er solvensmæssigt udfordret, har en meget lille risiko for tab eller at blive bundet i en langvarig afvikling ved investering i specielt JCB'er.

Overtrædelse af kravet anses som udgangspunkt for at være en grov overtrædelse af lov om finansiel virksomhed. Det indebærer, at Finanstilsynet om nødvendigt kan inddrage tilladelsen, jf. § 224, stk. 1, nr. 1, såfremt der efter en vurdering af instituttets samlede forhold findes grundlag for inddragelse.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at for et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. §§ 308 eller 310, gælder endvidere, at gældsbufferen skal fastsættes til et niveau, der sikrer, at instituttets krav til kapitalgrundlag og gældsbuffer tilsammen udgør mindst 8 pct. af instituttets samlede passiver, jf. dog stk. 4.

Bestemmelsen fastsætter supplerende regler i forhold til fastsættelsen af gældsbufferkravet. Bestemmelserne finder anvendelse på systemisk vigtige realkreditinstitutter og sikrer, at det samlede krav til instituttets gældsbufferkrav og kapitalkrav mindst udgør 8 pct. af instituttets samlede passiver.

Ved krav til kapitalgrundlag forstås det samlede kapitalkrav inklusiv solvensbehov og det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. det foreslåede § 268 f.

Det foreslås i 2. *pkt.*, at gældsbufferen dog skal fastsættes efter 1. *pkt.* som minimum 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån.

Den foreslåede bestemmelse er med til at understøtte og øge sikkerheden for, at den foretrukne afviklingsstrategi for de danske systemisk vigtige finansielle institutter kan gennemføres.

Bestemmelsen indebærer, at gældsbufferen for realkreditinstitutter altid skal udgøre mindst 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån. Gældsbufferen kan således i medfør af lovforslaget kun justeres opad, såfremt det er nødvendigt for at opfylde kravet i stk. 2.

I overensstemmelse med de gældende regler skal det samlede krav for gældsbuffer og kapitalgrundlag på mindst 8 pct. senest være opfyldt den 1. januar 2022.

Det er fortsat hensigten, at gældsbufferen for systemisk vigtige realkreditinstitutter skal evalueres senest i 2021. Evalueringen skal ske i lyset af bl.a. udviklingen af NEP-krav i europæisk regi, herunder også i lyset af effekterne af Basel IV standarderne m.v.

Det foreslåede stk. 2 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at indgår et realkreditinstitut i en koncern, der på konsolideret niveau er udpeget som systemisk vigtig eller globalt systemisk vigtig, jf. §§ 308 eller 310, og hvor der for koncernen skal fastsættes et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningsegnete passiver på konsolideret niveau, gælder endvidere, at gældsbufferen skal fastsættes til et niveau, der sikrer, at det

samlede krav til koncernens gældsbuffer, kapitalgrundlag for koncernens realkreditinstitutter og nedskrivningsegne passiver udgør mindst 8 pct. af koncernens samlede passiver. Gældsbufferen skal dog fastsættes efter 1. pkt. som minimum 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån.

Bestemmelsen indebærer supplerende regler i forhold til fastsættelsen af gældsbufferkravet. Bestemmelserne finder anvendelse på et realkreditinstitut i en koncern, der på konsolideret niveau er udpeget som systemisk vigtig, jf. §§ 308 og 310, hvor der skal fastsættes et krav til størrelsen af koncernens nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, jf. § 266.

Bestemmelsen sikrer, at det samlede krav til koncernens eller instituttets gældsbufferkrav, kapitalkrav og krav til nedskrivningsegne passiver mindst udgør 8 pct. af koncernens samlede passiver. Bestemmelsen har til formål at understøtte og øge sikkerheden for, at den foretrukne afviklingsstrategi for de danske systemisk vigtige finansielle institutter kan gennemføres.

Ved samlede krav i stk. 3 forstås, at kravet til koncernens gældsbuffer, kapitalgrundlag til koncernens realkreditinstitutter og nedskrivningsegne passiver tilsammen udgøre mindst 8 pct. af koncernens passiver.

Ved koncern forstås i medfør af denne bestemmelse pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, som indgår i samme koncern.

Med kravet sikres endvidere, at niveauet for nedskrivningsegne passiver sammenholdt med gældsbufferkravet er internationalt konformt, da det vil svare til det krav til nedskrivningsegne passiver, der generelt som minimum beregnes for større pengeinstitutkoncerner i det styrkede banksamarbejde.

Det foreslås i 2. pkt., at gældsbufferen skal dog fastsættes efter 1. pkt. som minimum 2 pct. af realkreditinstituttets samlede uvægtede udlån. Gældsbufferen kan således i medfør af lovforslaget kun justeres opad, såfremt det er nødvendigt for at opfylde kravet i stk. 3.

I overensstemmelse med de gældende regler skal det samlede krav for gældsbuffer, kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver på mindst 8 pct. senest være opfyldt den 1. januar 2022.

Det er hensigten, at gældsbufferen for systemisk vigtige koncerner, hvori der indgår et realkreditinstitut skal evalueres senest i 2021. Evalueringen skal ske i lyset af bl.a. udviklingen af nedskrivningsegne passiver i europæisk regi, herunder også i lyset af effekterne af Basel IV standarderne m.v.

Det foreslåede stk. 3 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 4*, at for et realkreditinstitut, der på institutniveau er udpeget som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), jf. §§ 308 eller 310, og som indgår i en afviklingskoncern med en afviklingsenhed etableret i et land indenfor den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, udgør gældsbufferkravet 2 pct. af instituttets samlede uvægtede udlån, hvis afviklingskoncernens samlede krav er tilstrækkelige til at sikre, at afviklingskoncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af afviklingskoncernens samlede passiver. Er afviklingskoncernens samlede krav ikke tilstrækkelige til at sikre, at afviklingskoncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af afviklingskoncernens samlede passiver, fastsættes gældsbufferkravet for realkreditinstituttet til minimum 2 pct. Det samlede krav til realkreditinstituttets gældsbuffer og kapitalgrundlag skal dog udgøre mindst 8 pct. af realkreditinstituttets samlede passiver.

Bestemmelsen indebærer supplerende regler i forhold til fastsættelsen af gældsbufferkravet. Bestemmelserne finder anvendelse på systemisk vigtige realkreditinstitutter, jf. §§ 308 og 310, der indgår i en international koncern.

For at fastslå, om det samlede krav er tilstrækkeligt til at sikre, at koncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af koncernens samlede passiver, skal Finanstilsynet undersøge, hvilket samlet krav af nedskrivningsegne passiver koncernen de facto har. I den forbindelse vil Finanstilsynet vurdere koncernens nationale tilsyns- og afviklingsmyndigheds metoder til at fastsætte det samlede krav.

Hvis den internationale koncerns samlede krav ikke er tilstrækkelige til at sikre, at koncernen har nedskrivningsegne passiver, der mindst udgør 8 pct. af koncernens samlede passiver, fastsættes gældsbufferkravet for realkreditinstituttet i stedet for til et niveau, minimum 2 pct., dog således, at

det samlede krav til realkreditinstitutts gældsbuffer og kapitalgrundlag udgør mindst 8 pct. af realkreditinstitutts samlede passiver.

Gældsbufferen for realkreditinstitutter skal altid udgøre mindst 2 pct. af realkreditinstitutts samlede uvægtede udlån. Der lægges ikke med lovforslaget op til en ændring heraf. Gældsbufferen kan således kun justeres opad, såfremt det er nødvendigt for at opfylde kravet i stk. 4.

I overensstemmelse med de gældende regler skal det samlede krav for gældsbuffer, kapitalgrundlag og nedskrivningseggede passiver på mindst 8 pct. senest være opfyldt den 1. januar 2022.

Det er hensigten, at gældsbufferen for både for systemisk vigtige realkreditinstitutter, systemisk vigtige koncerner, hvori der indgår et realkreditinstitut, og for systemisk vigtige realkreditinstitutter der indgår i en international koncern skal evalueres senest i 2021. Evalueringen skal ske i lyset af bl.a. udviklingen af NEP-krav i europæisk regi, herunder også i lyset af effekterne af Basel IV standarderne m.v.

Det foreslåede stk. 4 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 5*, at for et realkreditinstitut, der som modervirksomhed ejer en dattervirksomhed, der også er et realkreditinstitut, og hvor begge virksomheder indgår i samme afviklingskoncern, kan gældsbufferkravet opfyldes på realkreditkoncernniveau.

Med bestemmelsen fastsættes betingelserne for realkreditinstitutter, der har tilladelse til et såkaldt fælles funding i overensstemmelse med artikel 129, stk. 1, litra d og f, i CRR. Det er sædvanligt, at overkapitalisering i koncerner koncentrerer sig i modervirksomheden, hvilket forslaget skal sikre også er muligt i forhold til gældsbufferkravet.

Bestemmelsen indebærer, at gældsbufferkravet kan opfyldes af enten modervirksomheden eller dattervirksomheden, hvor realkreditkoncernen betragtes som én økonomisk enhed. Kravet opfyldes således for realkreditkoncernen som helhed. Denne mulighed omfatter således ikke pengeinstitutmodervirksomheder, der ejer realkreditinstitutter, eller realkreditinstitutmodervirksomheder, der ejer pengeinstitutter. Baggrunden for dette er, at pengeinstitutter ikke skal opfylde et gældsbufferkrav.

Det foreslåede stk. 5 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 5.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en frist til at opfylde gældsbufferkravet på ny for realkreditinstitutter, der har været genstand for nedskrivning eller konvertering efter §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og afviklingsenheder, som Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer overfor.

Når et realkreditinstitut har været genstand for afviklingsværktøjer eller nedskrivning og konvertering, kan virksomhedens gældsbuffer være brugt i forbindelse med dette.

Realkreditinstituttet kan som følge heraf ikke opfylde sit gældsbufferkrav. Efter det foreslåede skal Finanstilsynet fastsætte en frist for, hvornår realkreditinstituttet skal opfylde kravet på ny. Den fastsatte frist skal give virksomheden en passende overgangsperiode til på ny at opfylde gældsbufferkravet.

Bestemmelsen omfatter både realkreditinstitutter, der er afviklingsenheder, og realkreditinstitutter, der er dattervirksomheder.

Når en virksomhed er restruktureret og bragt tilbage på markedet igen, vil den skulle arbejde hen imod at opfylde et gældsbufferkrav, så virksomheden igen vil have tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering af virksomheden, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal restruktureres eller afvikles. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet fastsætter en passende frist.

Er en virksomhed genstand for afvikling, vil der dog ikke blive fastsat et nyt gældsbufferkrav.

Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet ændre delmål fristen for opfyldelse af gældsbufferkravet på ny.

Det foreslåede stk. 6 er nyt.

§ 268 a

Det følger af den gældende § 125 i, stk. 6, at gældsbufferkravet kan opfyldes med egentlig kernekapital, hybrid kernekapital, supplerende kapital og usikret seniorgæld.

Det følger af den gældende § 125 i, stk. 9, nr. 1, at Finanstilsynet kan bestemme, at gældsbufferkravet for et realkreditinstitut skal opfyldes helt eller delvis med kapital- og gældsinstrumenter med kontraktuel mulighed for nedskrivning og konvertering. Det følger af den gældende vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav, at til opfyldelse af gældsbufferkrav, at passiver der anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet bør bære tab før simple kreditorer for realkreditinstitutter i afvikling og i konkurs (subordination). Det følger endvidere af vejledningen, at forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet bør kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in, og at det er nødvendigt, at der ikke er andre forpligtelser, som kræver anvendelse af bail-in, for at de kan nedskrives og konverteres, der er foranstillet forpligtelserne.

Det foreslås i *stk. 1*, at realkreditinstitut, der er en afviklingsenhed, skal opfylde gældsbufferkravet med kapital og forpligtelser fastsat i nr. 1-4, eller begge dele i kombination, jf. dog § 268 e.

I det foreslåede stk. 1, nr. 1-4, angives de typer af kapital og forpligtelser, som realkreditinstitutter kan anvende til opfyldelse af gældsbufferkravet.

Efter det foreslåede *nr. 1* kan gældsbufferkravet opfyldes med egentlig kernekapital.

Egentlig kernekapital er defineret i § 5, stk. 6, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at egentlig kernekapital skal forstås i overensstemmelse med artikel 25 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.

Det foreslåede nr. 1 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 1.

Efter det foreslåede *nr. 2* kan gældsbufferkravet opfyldes med hybrid kernekapital.

Hybrid kernekapital er defineret i § 5, stk. 6, nr. 13, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at hybrid kernekapital skal forstås i overensstemmelse med artikel 61 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.

Det foreslåede nr. 2 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 2.

Efter det foreslåede *nr. 3* kan gældsbufferkravet opfyldes med supplerende kapitalinstrumenter.

Supplerende kapitalinstrumenter er defineret i § 5, stk. 6, nr. 15, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at supplerende kapitalinstrumenter skal forstås i overensstemmelse artikel 63 i CRR og regler fastsat i medfør § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed. Opfylder et kapitalinstrument betingelserne i artikel 63, litra a-p, i CRR, er der dermed tale om et supplerende kapitalinstrument.

Det foreslåede stk. nr. 3 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 3.

Efter det foreslåede *nr. 4* kan gældsbufferkravet opfyldes med usikret seniorgæld.

Usikret seniorgæld er gæld, der hverken er efterstillet eller foranstillet (senior unsecured debt).

Det foreslåede nr. 4 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 4.

Det foreslås i *stk. 2*, at realkreditinstitutter, der er afviklingsenheder skal opfylde gældsbufferkravet med kapitalgrundlag eller efterstillede nedskrivningsegnete instrumenter.

Bestemmelsen indebærer et krav om subordination, dvs. et krav om at en del af gældsbufferkravet skal opfyldes med kapitalgrundlag eller efterstillede nedskrivningsegnete instrumenter.

Formålet med et krav om subordination er at skabe en højere grad af gennemsigtighed for kreditorerne og understøtte en troværdig og gennemførlig afvikling. Hvis der skulle opstå en afviklingssituation, hvor der er behov for passiver, der kan nedskrives og konverteres, vil der ikke opstå tvivl om, hvorvidt det er juridisk muligt, at de subordinerede instrumenter absorberer tab. Det understøtter en troværdig

og gennemførlig afvikling og reducerer risikoen for evt. efterfølgende erstatningskrav pga. no-creditor-worse-off-princippet, dvs. princippet om at ingen kreditorer eller aktionærer må stilles økonomisk værre i afvikling end, hvis der var tale om en konkurssituation. Den øgede transparens i forhold til kreditorernes risiko i tilfælde af en evt. afvikling bør også lede til en passende prissætning af den subordonerede gæld. Konkursordenen fremgår af § 13 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Et realkreditinstituts, der er en afviklingsenhed, kapitalgrundlag, der anvendes til at opfylde det kombinerede bufferkrav, kan også benyttes til at opfylde et krav om subordination.

Det foreslåede stk. 2 er ny, men udtryk for en gennemførelse af bestemmelsen i vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås i *stk. 3*, at kapital og forpligtelser, jf. stk. 1, nr. 1-4, skal kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in. Der må ikke være andre forpligtelser, som er efterstillet eller sidestillet forpligtelser, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet.

Realkreditinstitutterne indgår i forskellige koncernstrukturer, som har betydning for valget af deres afviklingsstrategier. For at de valgte afviklingsstrategier er mulige og troværdige, bør de forpligtelser, realkreditinstitutterne udsteder til opfyldelse af deres gældsbufferkrav, overholde en række betingelser.

Bestemmelsen indebærer, at kapital og forpligtelserne, der anvendes til opfyldelse af gældsbufferkravet, skal kunne nedskrives uden brug af bail-in, jf. § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at der ikke må være andre forpligtelser, som kræver anvendelse af bail-in, for at de kan nedskrives eller konverteres, der tager tab før forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet. Dette sikrer, at et realkreditinstitut kan videreføres i en afvikling, uden at de kreditorer, der har investeret i forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet, bliver stillet ringere i en afvikling end ved konkurs (no creditor worse off-princippet).

Det foreslåede stk. 3 er ny, men udtryk for en gennemførelse af bestemmelsen i vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav i lov om finansiel virksomhed.

§ 268 b

Det følger af den gældende § 125 i, stk. 6, at gældsbufferkravet kan opfyldes med egentlig kernekapital, hybrid kernekapital, supplerende kapital og usikret seniorgæld.

Det foreslås i *stk. 1*, at et realkreditinstitut, der er dattervirksomhed af en afviklingsenhed, men som ikke selv er en afviklingsenhed, skal opfylde gældsbufferkravet med kapital fastsat i nr. 1-3 og forpligtelser fastsat i nr. 4 og 5, eller begge dele i kombination, jf. dog § 268 e.

I det foreslåede stk. 1, nr. 1-5, angives de typer af kapital og forpligtelser, som realkreditinstitutter kan anvende til opfyldelse af gældsbufferkravet.

Efter det foreslåede *nr. 1* kan gældsbufferkravet opfyldes med egentlig kernekapital.

Egentlig kernekapital er defineret i § 5, stk. 6, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at egentlig kernekapital skal forstås i overensstemmelse med artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsvirksomheder og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.

Det foreslåede stk. nr. 1 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 1.

Efter det foreslåede *nr. 2* kan gældsbufferkravet opfyldes med hybrid kernekapital.

Hybrid kernekapital er defineret i § 5, stk. 6, nr. 13, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at hybrid kernekapital skal forstås i overensstemmelse med artikel 61 i CRR og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.

Det foreslåede stk. nr. 2 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 2.

Efter det foreslåede *nr. 3* kan gældsbufferkravet opfyldes med supplerende kapitalinstrumenter.

Supplerende kapitalinstrumenter er defineret i § 5, stk. 6, nr. 15, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at supplerende kapitalinstrumenter skal forstås i overensstemmelse artikel 63 i CRR og regler fastsat i medfør § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed. Opfylder et kapitalinstrument betingelserne i artikel 63, litra a-p, i CRR, er der således tale om et supplerende kapitalinstrument.

Det foreslåede stk. nr. 3 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 6, nr. 3.

Efter det foreslåede *nr. 4* kan gældsbufferkravet opfyldes med usikret seniorgæld, der er udstedt til afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, der købte forpligtelserne fra virksomheden omfattet af stk. 1, jf. det foreslåede *nr. i*, eller en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden omfattet af stk. 1, i det omfang afviklingsenhedens kontrol med virksomheden omfattet af stk. 1 ikke vil blive påvirket af Finanstilsynets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273, eller Finansiell Stabilitets udøvelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser, jf. § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. det foreslåede *nr. ii*.

Bestemmelsen sikrer, at en virksomhed, som er dattervirksomhed af en afviklingsenhed eller en virksomhed i et tredjeland, men som ikke selv er en afviklingsenhed strukturer sin gældsbuffer på en måde, hvor afviklingsenheden efter en afvikling fortsat har kontrol med de dattervirksomheder, som indgår i samme afviklingskoncern.

Bestemmelsen indebærer således, at forpligtelserne skal være solgt til en anden virksomhed, som har udstedt forpligtelserne til afviklingsenheden, eller at forpligtelserne skal være solgt til en eksisterende kapitalejer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden, så længe hele afviklingskoncernen vil kunne holdes samlet under en afvikling. Det er en betingelse, at virksomheden og afviklingsenheden indgår i samme afviklingskoncern

Usikret seniorgæld er gæld, der hverken er efterstillet eller foranstillet (senior unsecured debt).

Det foreslåede stk. nr. 4 er nyt.

§ 268 c

Det følger af den gældende § 125 i, stk. 8, at kapital og forpligtelserne skal have en oprindelig løbetid på mindst 2 år, jf. nr. 1, og at der skal være en hensigtsmæssig spredning i kapital og forpligtelsernes forfaldstid.

Det følger af den gældende vejledning om passiver til opfyldelse af gældsbufferkrav, at forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet bør kunne nedskrives og konverteres uden brug af bail-in, og at det er nødvendigt, at der ikke er andre forpligtelser, som kræver anvendelse af bail-in, for at de kan nedskrives og konverteres, der er foranstillet forpligtelserne.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at for den del af gældsbufferkravet, der opfyldes med kapital og forpligtelser omfattet af § 268 a, stk. 1, nr. 2-4, og § 268 b, nr. 2-4, gælder en række betingelser.

Efter det foreslåede *nr. 1* skal kapital og forpligtelserne have en oprindelig løbetid på mindst 2 år.

Såfremt et gældsinstrument omfatter en option på indfrielse, som indehaveren kan udøve inden udløbet af instrumentets oprindelige løbetid, defineres instrumentets løbetid, som den tidligst mulige dato, hvor indehaveren kan udøve optionen på indfrielse og anmode om indfrielse eller tilbagebetaling af instrumentet.

Såfremt et gældsinstrument omfatter et incitament for udstederen til at opkræve, indfri, tilbagebetale eller genkøbe instrumentet inden udløbet af instrumentets oprindelige løbetid, defineres instrumentets løbetid som den tidligst mulige dato, hvor udstederen kan udøve optionen og anmode om indfrielse eller tilbagebetaling af instrumentet.

Såfremt et gældsinstrument omfatter optioner på førtidig indfrielse, der kun kan udnyttes efter udstederens valg inden udløbet af instrumentets oprindelige løbetid, men hvor de bestemmelser, der regulerer instrumenterne, ikke indeholder et incitament til, at instrumentet opkræves, indfries, tilbagebetales eller genkøbes før dets udløb, og ikke indeholder optioner på indfrielse eller tilbagebetaling, der kan udnyttes efter indehavernes valg, defineres instrumentets løbetid som den oprindelige løbetid.

Det er forventningen, at kapitalinstrumenterne i overvejende grad vil have en længere oprindelig løbetid. Kravet skal medvirke til, at gældsbufferen opfyldes kontinuerligt.

Det foreslåede nr. 1 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 1, nr. 1.

Efter det foreslåede *nr. 2* skal der være en hensigtsmæssig spredning i kapital og forpligtelsernes forfaldstid.

Bestemmelsen indebærer, at realkreditinstituttet skal sørge for, at der er en hensigtsmæssig spredning i kapitalinstrumenternes forfaldstid, således at der ikke er en uforholdsmæssig stor del af kapitalinstrumenterne, der forfalder i samme periode. Det kan f.eks. opfyldes ved at instrumenterne forfalder kvartalsvist i løbet af den toårige periode. Kravet skal medvirke til, at gældsbufferen opfyldes kontinuerligt.

Det foreslåede nr. 2 er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 1, nr. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan bestemme, et gældsbufferkravet, der er opgjort efter § 268, stk. 3, for den del, der er over 2 pct., kan opfyldes med udstedelser, jf. stk. 1 og § 268 a, fra afviklingsenheden, hvis denne er et pengeinstitut.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet har mulighed for at give en modervirksomhed i en koncern lov til at opfylde en del af gældsbufferkravet med udstedelser, jf. § 268, stk. 2-6, § 258 a, § 268 b, § 268 c og § 268, stk. 1-8, hvis modervirksomheden er et pengeinstitut. Det gælder alene for den del af gældsbufferkravet, der overstiger 2 pct. i tilfælde hvor gældsbufferkravet, som følge af lovforslagets § 268 vil være opgjort til at være større end 2 pct. Det sikrer mulighed for, at forøgelsen af kravet kan ligge i modervirksomheden, hvilket vil være mere hensigtsmæssigt i en potentiel afviklingssituation.

Det foreslåede stk. 2 er en delvis videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 9, nr. 2.

§ 268 d

Det følger af den gældende § 125 i, stk. 7, at kapital og forpligtelserne som nævnt i stk. 6 ikke samtidig må anvendes til at opfylde kravet til kapitalgrundlag, jf. artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsvirksomheder, det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, eller kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 266.

Det foreslås i § 268 d, at kapital og forpligtelser, som anvendes til at opfylde gældsbufferkravet, ikke samtidig må anvendes til at opfylde kravet til kapitalgrundlag, jf. artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsvirksomheder, jf. nr. 1, opfylde det individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 2, jf. nr. 2, opfylde det individuelle solvenskrav, jf. § 124, stk. 3, jf. nr. 3, opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 a, jf. nr. 4, eller opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, eller finansiere opfyldelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver til virksomheder i samme koncern, jf. nr. 5.

I det omfang, realkreditinstituttet har overskydende kapital, som ikke er allokeret til at dække kapitalkrav i medfør af søjle I og søjle II samt kapitalbuffere, jf. kravene i CRR og i lov om finansiel virksomhed, kan denne kapital medregnes i opgørelsen af gældsbufferen.

De aktiver, der anskaffes for den optagne gæld i forbindelse med gældsbufferkravet, kan benyttes til at stille supplerende sikkerhed, herunder både den lovpligtige og den overdækning, realkreditinstituttet har for at leve op til ratingkrav, ligesom den kan anvendes til at opfylde likviditetskravet (LCR, Liquidity Coverage Requirement).

Bestemmelsen indebærer endvidere, at kapital og forpligtelser, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet, ikke samtidig må anvendes til at opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 266. Nedskrivningsegne passiver, der anvendes til at opfylde gældsbufferkravet i det foreslåede § 268, stk. 1-4, må ikke samtidig anvendes til at opfylde eller finansiere forpligtelser. Det sikrer, at de samlede krav til koncerner, hvori der både indgår realkreditinstitutter og pengeinstitutter, består af kravet om nedskrivningsegne passiver til koncernens pengeinstitutter og kapital- og gældsbufferkravene

til koncernens realkreditinstitutter er det nødvendigt, at forpligtelser til opfyldelse af gældsbufferkravet ikke samtidig kan anvendes til at opfylde eller finansiere kravet om nedskrivningsegne passiver. Dermed kan udstedelser fra realkreditinstituttet ikke anvendes til både at opfylde gældsbufferkravet og finansiere kravet til nedskrivningsegne passiver.

Den foreslåede § 268 f er en videreførelse af den gældende § 125 i, stk. 7. Med forslaget foretages en præcisering, så det fremover fremgår af bestemmelsen, at kapital og forpligtelser ikke samtidig må anvendes til at finansiere opfyldelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver til virksomheder i samme koncern.

§ 269

Det følger af den gældende § 269, stk. 1, at Finanstilsynet skal kontrollere, at den enkelte virksomhed til enhver tid overholder kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det følger af den gældende § 268, stk. 3, at opfylder virksomheden ikke på tidspunktet for meddelelse i henhold til stk. 2 kravet til nedskrivningsegne passiver, fastsætter Finanstilsynet under hensyntagen til sagens karakter og de konkrete omstændigheder en frist til opfyldelse heraf. Modtager Finanstilsynet efterfølgende meddelelse om, at virksomheden ikke længere opfylder kravet, kan Finanstilsynet ligeledes fastsætte frist for opfyldelse heraf i medfør af 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhedernes overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, og gældsbufferkravet, jf. § 268.

Det foreslåede stk. 1 gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 h, stk. 8, 1. led, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer en hjemmel til Finanstilsynet til at udstede påbud og at give påtaler i forbindelse med konstaterede brud med kravet om nedskrivningsegne passiver og gældsbufferkravet.

En virksomhed, der er omfattet af et krav om nedskrivningsegne passiver eller gældsbufferkravet, er forpligtet til straks at meddele Finanstilsynet oplysninger om et brud eller et kommende brud dvs. hvis virksomheden forventer at bryde, med kravet i medfør af den foreslåede § 269 c.

Den foreslåede § 269 c indeholder en handlepligt for virksomheden, der er forpligtet til straks at underrette Finanstilsynet. At underretningen skal ske straks betyder, at virksomheden skal underrette Finanstilsynet uden unødigt ophold og ikke kan afvente virksomhedens regnskabsafleggelse eller tilsvarende. Hvis virksomheden ikke underretter Finanstilsynet, eller underretningen ikke sker straks, vil det blive vurderet i forhold til Finanstilsynets almindelige reaktionsmuligheder.

Når Finanstilsynet modtager en underretning vil Finanstilsynet som udgangspunkt fastsæt en frist til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver eller gældsbufferkravet. Fristen fastsættes under hensyntagen til sagens karakter og de konkrete omstændigheder.

Hvis virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver eller gældsbufferkravet inden for den fastsatte frist, vil den manglende opfyldelse af påbuddet blive vurderet i forhold til Finanstilsynets almindelige reaktionsmuligheder. Den ultimative reaktion ved gentagne og grove tilfælde er, at tilladelsen kan inddrages, jf. § 224, stk. 1, nr. 1.

En overtrædelse af kravet om nedskrivningsegne passiver anses som udgangspunkt som en grov overtrædelse af lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet bør som tilsynsmyndighed, under hensyntagen til allerede afprøvede tiltag, foretage en vurdering af, om virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a. Overtrædelse af gældsbufferkravet anses også som udgangspunkt for at være en grov overtrædelse af lov om finansiel virksomhed. Det indebærer, at Finanstilsynet om nødvendigt kan inddrage tilladelsen, jf. § 224, stk. 1, nr. 1, såfremt der efter en vurdering af instituttets samlede forhold findes grundlag for inddragelse.

Der er tale om en grov overtrædelse af lov om finansiel virksomhed, fordi kravet om nedskrivningsegne passiver og gældsbufferkravet er helt centralt i forhold til den afviklingsstrategi, som fastlægges for den enkelte virksomhed. En manglende overholdelse af kravene kan således øge risikoen for, at den enkelte virksomhed ikke kan afvikles uden brug af offentlige midler.

Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der fører tilsynet med kravet om nedskrivningseg-
nede passiver og gældsbufferkravet i medfør af det foreslåede stk. 1.

Det foreslåede stk. 1 er en videreførelse af den gældende § 269, stk. 1. Med forslaget foretages en
sproglig præcisering, så det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at Finanstilsynet fører tilsyn med
virksomhedernes overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver. Med forslaget foretages
også den præcisering, at det fremover vil fremgå af bestemmelsen, at Finanstilsynet fører tilsyn med
kravet om gældsbuffer.

Det foreslås i *stk. 2*, at opfylder en virksomhed ikke kravet om nedskrivningsegne passiver skal
Finanstilsynet reagere med mindst en af de beføjelser og foranstaltninger omfattet af nr. 1-4.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 k,
stk. 1, 1. afsnit, i BRRD.

Finanstilsynet kan således også foretage andre foranstaltninger end dem nævnt i nr. 1-4 og i yderste
konsekvens inddrage virksomhedens tilladelse, jf. §§ 224 og 224 a i lov om finansiel virksomhed.

Manglende opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver kan eksempelvis finde sted i de
tilfælde, hvor nogle af virksomhedens nedskrivningsegne passiver er udløbet, og virksomheden
ikke har været i stand til at udstede de nye nedskrivningsegne forpligtelser til at erstatte de udløbne
nedskrivningsegne passiver.

Det foreslås i *nr. 1*, at Finanstilsynet kan reagere med beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer
for afvikling i overensstemmelse med §§ 264 og 265.

I medfør af det foreslåede § 264, stk. 3, skal virksomheden, senest 2 uger efter at denne har modtaget
en underretning i henhold til stk. 1, forelægge Finanstilsynet forslag til mulige tiltag og en tidsplan
for gennemførelsen af disse tiltag med henblik på at fjerne den væsentlige afviklingshindring i de
tilfælde, hvor afviklingshindringen skyldes, at virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivning-
segne passiver, jf. § 266. Planen skal sikre, at virksomheden igen opfylder kravet om nedskrivning-
segne passiver.

Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at de foreslåede tiltag ikke effektivt afhjælper eller fjerner den væsentlige afviklingshindring, har Finanstilsynet beføjelse til, at påbyde virksomheden en række tiltag efter § 264, stk. 3, nr. 1-11. Finanstilsynet kan f.eks. påbyde virksomheden at udstede nedskrivningseggede passiver for at opfylde kravet, jf. § 264, stk. 3, nr. 9.

Finanstilsynet er både tilsynsmyndighed og afviklingsmyndighed. Der henvises til § 344 d i lov om finansiell virksomhed og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 15 som fremsat, side 93. Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der fastsætter krav om nedskrivningseggede passiver. Finanstilsynet som afviklingsmyndighed skal høre Finansiell Stabilitet og Finanstilsynet som tilsynsmyndighed ved reaktion med beføjelser til at afhjælpe eller fjerne afviklingshindringer.

Denne beføjelse hører under Finanstilsynet som afviklingsmyndighed.

Det foreslås i *nr. 2*, at Finanstilsynet kan reagere med beføjelser omhandlet i § 269 a.

Med forslaget til stk. 2, nr. 2 kan Finanstilsynet forbyde, at en virksomhed udlodder mere end det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningseggede passiver, jf. § 269 a.

Finanstilsynet skal uden unødvendig forsinkelse efter virksomhedens underretning, jf. den foreslåede bestemmelse i § 269 a, stk. 1, og efter høring af Finanstilsynet som tilsynsmyndighed, vurdere, om Finanstilsynet skal begrænse en virksomheds udlodning.

I vurderingen heraf skal tages hensyn til årsag, varighed og omfang af den manglende opfyldelse af kravet om nedskrivningseggede passiver samt dens konsekvenser for afviklingsmulighederne, udviklingen i virksomhedens finansielle situation og sandsynligheden for, at virksomheden inden for en overskuelig fremtid bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende. Finanstilsynet skal yderligere tage hensyn til udsigten til, at virksomheden vil være i stand til at sikre opfyldelse af kravet om nedskrivningseggede passiver inden for en rimelig tidsramme. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, om begrænsningen af virksomhedens udlodning udgør det mest passende og rimelige middel til

at afhjælpe virksomhedens situation i forhold til den potentielle indvirkning på både muligheden for at opnå finansiering og afviklingsmulighederne for den pågældende virksomhed.

Hvis virksomheden ikke er i stand til at erstatte forpligtelser, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsegnethed og udløb i artikel 72 b og 72 c i CRR eller i de foreslåede §§ 267 a-c og § 267 e, skal Finanstilsynet desuden tage hensyn til, om denne manglende evne er særegen for den pågældende virksomhed eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse. Det vil være tale om en formildende omstændighed, hvis det skyldes en forstyrrelse, der omfatter den samlede marked.

Det maksimale udlodningsbeløb beregnes i overensstemmelse med det foreslåede bilag 10, nr. 1. Det fremgår heraf, at det maksimale udlodningsbeløb beregnes ved at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i bilaget, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i bilaget. Det maksimale udlodningsbeløb reduceres som følge af enhver af de handlinger, der er omhandlet i det foreslåede § 269 a, stk. 2, nr. 1-3.

Finanstilsynet er både tilsynsmyndighed og afviklingsmyndighed. Der henvises til § 344 d i lov om finansiel virksomhed og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 15 som fremsat, side 93. Det er Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, der fastsætter krav om nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet som afviklingsmyndighed skal høre Finanstilsynet som tilsynsmyndighed ved reaktion med beføjelser efter § 269 a.

Denne beføjelse hører under Finanstilsynet som afviklingsmyndighed.

Det foreslås i *nr. 3*, at Finanstilsynet kan reagere med foranstaltninger i medfør af § 243 a, stk. 1.

§ 243 a i lov om finansiel virksomhed omhandler Finanstilsynets beføjelse til tidlig indgriben. Bestemmelsen indebærer, at såfremt et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I overtræder eller det er overvejende sandsynligt, at virksomheden som følge af en betydelig eller hastig forværring af virksomhedens finansielle situation i nær fremtid vil overtræde kravene i lov om finansiel virksomhed, regler udstedt i medfør af loven samt de direkte gældende forordninger nævnt i bestemmelsen, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden, at en eller flere af en række tiltag fastsat i

stk. 2 og 3 gennemføres. Finanstilsynet kan bl.a. påbyde virksomheden at ændre sin forretningsstrategi, ændre sin retlige eller operationelle struktur, udarbejde og indsende en handlingsplan til Finanstilsynet mv.

Denne beføjelse hører under Finanstilsynet som tilsynsmyndighed. Finanstilsynet som tilsynsmyndighed hører Finanstilsynet som afviklingsmyndighed ved udøvelsen af denne beføjelse.

Det foreslås i *nr. 4*, at Finanstilsynet kan reagere med foranstaltninger i medfør af § 344, stk. 1.

§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder Finanstilsynet hjemmel til at føre tilsyn. Bestemmelsen er en generel forpligtelse for Finanstilsynet til at påse overholdelse af lov om finansiel virksomhed, regler, der er udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed, samt de direkte gældende forordninger nævnt i bestemmelsen. Bestemmelsen er hjemlen for Finanstilsynet til at udstede påbud og give påtaler i forbindelse med konstaterede overtrædelser af reglerne.

Denne beføjelse hører under Finanstilsynet som tilsynsmyndighed. Finanstilsynet i sin egenskab af tilsynsmyndighed hører Finanstilsynet i sin egenskab af afviklingsmyndighed ved udøvelsen af denne beføjelse i relation til den foreslåede § 269.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet også kan foretage en vurdering af, virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 k, stk. 1, 2. afsnit, i BRRD.

Finanstilsynet kan i medfør af bestemmelsen også foretage andre foranstaltninger end dem nævnt i stk. 2, nr. 1-4, og i yderste konsekvens erklære virksomheden for nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a i lov om finansiel virksomhed.

Denne beføjelse hører under Finanstilsynet som tilsynsmyndighed.

§ 269 a

I gældende ret indgår det kombinerede kapitalbufferkrav som udgangspunkt i både tabsabsorberingsbeløbet og rekapitaliseringsbeløbet i kravet om nedskrivningsegne passiver. Med artikel 128 i CRD V ændres tilgangen, så det kombinerede kapitalbufferkrav og kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat i procent af den samlede risikoeksponering skal opfyldes som to særskilte krav. Dvs. egentlig kernekapital, som benyttes til opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, kan ikke samtidig anvendes til opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat i procent af den samlede risikoeksponering.

Efter gældende ret vil et brud på det kombinerede kapitalbufferkrav blive underlagt udlodningsbegrænsninger, jf. § 125 b i lov om finansiel virksomhed. § 125 b indeholder bestemmelser om de tilfælde, hvor virksomheden ikke har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde både virksomhedens kombinerede kapitalbufferkrav og virksomhedens solvensbehov. Har den pågældende virksomhed ikke et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at opfylde både det kombinerede kapitalbufferkrav og solvensbehovet, må virksomheden ikke foretage visse former for udlodning, før virksomheden har underrettet Finanstilsynet i sin egenskab som tilsynsmyndighed og opgjort det maksimale udlodningsbeløb i overensstemmelse med bekendtgørelse om opgørelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, det maksimale udlodningsbeløb og indholdet af en kapitalbevaringsplan for visse finansielle virksomheder.

Med den foreslåede 269 a kan Finanstilsynet indføre udlodningsbegrænsninger, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, overholder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til solvensbehovet, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat i procent af den samlede risikoeksponering. Reglen indfører en beføjelse til Finanstilsynet i sin egenskab som afviklingsmyndighed og supplerer reglerne om brud på det kombinerede kapitalbufferkrav i § 125 b, der finder anvendelse for Finanstilsynet i sin egenskab som tilsynsmyndighed. Bestemmelsen indsnævrer dermed ikke de eksisterende beføjelser, som Finanstilsynet har som tilsynsmyndighed.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet kan begrænse en virksomheds udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 b, stk. 1, men ikke når det betragtes i

tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. I 2. pkt., foreslås det, at det maksimale udlovningsbeløb beregnes i overensstemmelse med bilag 10, nr. 1.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, stk. 1, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indfører en hjemmel til Finanstilsynet til at udstede påbud om, at en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, skal begrænse sin udlodning til det maksimale udlovningsbeløb, hvis virksomheden opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 b, stk. 1, men ikke når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266. Dvs. virksomheden har tilstrækkelig kapital til at opfylde sit solvensbehov og det kombinerede kapitalbufferkrav, men ikke tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at opfylde både det kombinerede kapitalbufferkrav og kravet om nedskrivningsegne passiver. Hvis virksomheden ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav i henhold til § 125 b, stk. 1, finder bestemmelsen i § 269 a ikke anvendelse.

Det kombinerede kapitalbufferkrav er defineret i § 5, stk. 1, nr. 36, i lov om finansiel virksomhed og dækker over den samlede egentlige kernekapital, der er nødvendig for at opfylde kravet om en kapitalbevaringsbuffer forhøjet med en virksomhedsspecifik kontracyklisk kapitalbuffer, en G-SIFI-buffe og en systemisk buffer. Det er fastslået i § 125 b, hvornår det kombinerede kapitalbufferkrav ikke anses for opfyldt.

De generelle kapitalgrundlagskrav i artikel 92, stk. 1, litra a-c, i CRR omhandler en egentlig kernekapitalprocent på 4,5 pct., jf. litra a, en kernekapitalprocent på 6 pct., jf. litra b og en samlet kapitalprocent på 8 pct., jf. litra c.

En virksomhed, der er omfattet af et krav om nedskrivningsegne passiver er forpligtet til straks at meddele Finanstilsynet, hvis virksomheden ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet til nedskrivningsegne passiver, men opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til virksomhedens solvensbehov, jf. artikel 92-93 i CRR, i medfør af den foreslåede § 269 c.

En manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, kan f.eks. skyldes, at virksomheden ikke har været i stand til at udstede de nødvendige nedskrivningsegne forpligtelser, og dermed anvender en større del af sit kapitalgrundlag til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, men samtidig har virksomheden tilstrækkelig kapital til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kapitalgrundlagskravene og virksomhedens individuelle solvensbehov. Den foreslåede bestemmelse supplerer dermed de generelle solvensregler i § 125 b i lov om finansiel virksomhed og sikrer, at det kombinerede kapitalbufferkrav bevarer sin tiltænkte effekt, nemlig at fungere som et øget værn mod, at virksomhedernes kapitalgrundlag bliver utilstrækkelige og medvirkende til, at virksomhederne risikerer at blive nødlidende.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at tilpasse afviklingsmyndighedernes reaktionsbeføjelser ved manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav, så disse tager hensyn til årsagen til den manglende opfyldelse. Bestemmelsen tager hensyn til situationer, hvor en virksomhed ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav som et resultat af, at virksomheden anvender egentlig kernekapital til at imødekomme midlertidig mangel af nedskrivningsegne forpligtelser. Det vil bl.a. betyde, at Finanstilsynet er i stand til at håndtere brud på det kombinerede kapitalbufferkrav ved en konkret vurdering af det enkelte tilfælde, idet Finanstilsynet har mulighed for at tage hensyn til årsagen til den pågældende manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav.

Finanstilsynet skal månedligt vurdere, om virksomhedens udlodning skal begrænses. Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning, hvis virksomheden ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, 9 måneder efter virksomhedens underretning til Finanstilsynet, eller Finanstilsynet har konstateret situationen, jf. det foreslåede § 269 a, stk. 3 og 4. Den foreslåede § 269 c indeholder en handlepligt for virksomhedens ledelse, der er forpligtet til straks at underrette Finanstilsynet, hvis virksomheden befinder sig i en situation omfattet af den foreslåede § 269 a, stk. 1.

Det maksimale udlodningsbeløb beregnes i overensstemmelse med det foreslåede bilag 10, nr. 1, til lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 111. Det fremgår heraf, at det maksimale udlodningsbeløb beregnes ved at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i

bilaget, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i bilaget. Det maksimale udlodningsbeløb reduceres med ethvert beløb som følge af enhver af de handlinger, der er omhandlet i det foreslåede § 269 a, stk. 2, nr. 1-3. Det betyder, at det maksimale udlodningsbeløb fastsættes til et mindre beløb end det beløb, der fremkommer ved at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med nr. 2 i bilaget, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med nr. 3 i bilaget, hvis virksomheden foretager en af handlingerne i § 269 a, stk. 2, nr. 1-3. Virksomheden kan som følge heraf udlodde mindre end, hvis virksomheden ikke havde foretaget de pågældende handlinger.

Det foreslås i *stk. 2*, at *stk. 1* finder anvendelse i forhold til de udlodninger, der er oplyst i nr. 1-3. Det omfatter udlodning, der vedrører egentlig kernekapital, jf. det foreslåede *nr. 1*, tildeling af variabel løn eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse eller betaling af variabel løn, hvis forpligtelsen til at betale blev indført på et tidspunkt, hvor virksomheden ikke opfyldte det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. det foreslåede *nr. 2*, og betalinger, der vedrører hybride kernekapitalinstrumenter, jf. det foreslåede *nr. 3*.

Det foreslåede *stk. 2* er nyt og implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, stk. 1, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan forbyde, at virksomheden udlodder mere end det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden foretager udlodning, der vedrører egentlig kernekapital, indgår aftaler om betaling af variabel løn eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse, betaler variabel løn (bonus), medmindre aftalen om betaling af den variable løn blev indgået på et tidspunkt, hvor virksomheden opfyldte det kombinerende kapitalbufferkrav, og foretager betalinger, der vedrører hybride kernekapitalinstrumenter.

Ved udlodning, der vedrører egentlig kernekapital, forstås ifølge § 125 b, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed udbetaling af kontant udbytte, udlodning af helt eller delvist betalte fondsaktier eller andre kapitalinstrumenter i artikel 26, stk. 1, litra a, i CRR, indløsning eller tilbagekøb, som en virksomhed foretager af egne aktier eller andre kapitalinstrumenter, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra a, i CRR, tilbagebetaling af beløb betalt i forbindelse med de kapitalinstrumenter, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra a, i CRR, og udlodning af poster, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra b-e, i CRR.

Det foreslås i *stk. 3*, at i vurderingen af, om Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, skal Finanstilsynet tage hensyn til de elementer, der er oplyst i nr. 1-5.

Det foreslås i *nr. 1*, at Finanstilsynet skal tage hensyn til årsagen til den manglende opfyldelse og dennes varighed og omfang og dens konsekvenser for afviklingsmulighederne.

Det foreslås i *nr. 2*, at Finanstilsynet skal tage hensyn til udviklingen i virksomhedens økonomiske situation og sandsynligheden for, at virksomheden inden for en overskuelig fremtid opfylder betingelserne for afvikling.

Betingelserne for afvikling fremgår af § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *nr. 3*, at Finanstilsynet skal tage hensyn til udsigten til, at virksomheden vil være i stand til at opfylde det kombinerende kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningseggede passiver, inden for en rimelig tidsramme.

Det foreslås i *nr. 4*, at er virksomheden ikke i stand til at erstatte forpligtelser, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsegnethed og udløb i artikel 72 b og 72 c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investerings-selskaber eller i §§ 267 a og 267 e, skal Finanstilsynet tage hensyn til, om denne manglende evne er særegen for den pågældende virksomhed eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse

Det foreslås i *nr. 5*, at Finanstilsynet skal tage hensyn til, om begrænsningen af virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb udgør det mest passende og rimelige middel til at afhjælpe virksomhedens situation i forhold til den potentielle indvirkning på både finansieringsbetingelserne og afviklingsmulighederne for den pågældende virksomhed.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, stk. 2, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet foretage en konkret vurdering, før Finanstilsynet beslutter at begrænse en virksomheds udlodning til det maksimale udlodningsbeløb. I vurderingen skal de elementer, der er oplyst i det foreslåede stk. 3, nr. 1-5, indgå.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet månedligt skal vurdere, om virksomhedens udlodning skal begrænses, så længe virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af stk. 1.

Det foreslåede stk. 4 er nyt og implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, stk. 2, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med forslaget til stk. 4 skal Finanstilsynet én gang om måneden vurdere, om Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden fortsat befinder sig i en situation, hvor den opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 b, stk. 1, men ikke det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. I denne vurdering skal Finanstilsynet tage hensyn til de elementer, der er oplyst i det foreslåede stk. 3.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden befinder sig i en situation, der er omfattet af stk. 1, 9 måneder efter, at virksomheden har underrettet Finanstilsynet i medfør af § 269 c, jf. dog stk. 6.

Det foreslåede stk. 5 er nyt og implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, stk. 2, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet i sin egenskab som afviklingsmyndighed efter høring af Finanstilsynet i sin egenskab som tilsynsmyndighed skal begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, hvis virksomheden 9 måneder efter underretningen af Finanstilsynet fortsat befinder sig i en situation, hvor den opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 b, stk. 1, men ikke det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. Stk. 5 finder også anvendelse, hvis Finanstilsynet er blevet opmærksom på bruddet på anden vis, men hvor virksomheden burde have foretaget en underretning efter § 269 c.

Finanstilsynet er dermed forpligtet til at begrænse virksomhedens udlodning uden at foretage en forudgående vurdering efter stk. 3. Dette er i modsætning til de første 8 måneder, hvor Finanstilsynet kan vælge at begrænse udlodninger.

Forslaget til stk. 6 indfører en undtagelse til stk. 5. Med forslaget til stk. 6 er Finanstilsynet ikke forpligtet til at begrænse virksomhedens udlodninger, hvis mindst to af betingelserne i stk. 6, nr. 1-5, er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 6*, at stk. 5 ikke finder anvendelse, hvis Finanstilsynet vurderer, at mindst to af betingelserne i nr. 1-5 er opfyldt.

Det foreslåede stk. 6 er nyt og implementerer dele af artikel 1, nr. 6, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, stk. 3, 1. afsnit i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 1*, at virksomhedens manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav skyldes en alvorlig forstyrrelse af de finansielle markeders funktion, hvilket fører til omfattende spændinger i flere segmenter af de finansielle markeder. Det kan f.eks. skyldes, at forstyrrelser på de finansielle markeder bevirker, at det ikke er muligt eller uforholdsmæssigt dyrt for virksomheden at udstede nedskrivningsegne passiver for at erstatte eksisterende nedskrivningsegne passiver i takt med, at restløbetiden på disse falder til mindre end 1 år.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 2*, at forstyrrelsen nævnt i nr. 1, resulterer i øget prisvolatilitet for virksomhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser eller øgede omkostninger for virksomheden og fører til en hel eller delvis lukning af markederne, hvilket forhindrer virksomheden i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser på disse markeder.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 3*, at lukningen af markederne nævnt i nr. 2, gælder for flere andre virksomheder ud over den berørte virksomhed.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 4*, at forstyrrelsen nævnt i *nr. 1*, forhindrer den berørte virksomhed i at udstede kapitalgrundslagsinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, der er tilstrækkelige til at afhjælpe den manglende opfyldelse af det kombinerede kapitalbufferkrav.

Det er en betingelse, jf. det foreslåede *nr. 5*, at Finanstilsynets udøvelse af beføjelsen nævnt i *stk. 1*, fører til negative virkninger for en del af pengeinstituttsektoren, hvorved den finansielle stabilitet potentielt undermineres.

Med bestemmelsen indføres en undtagelse til *stk. 5*. Er mindst to ud af de fem betingelser opfyldt, finder undtagelsen anvendelse, og Finanstilsynet er som følge heraf ikke forpligtet til at begrænse virksomhedens udlodning til det maksimale udlodningsbeløb, jf. *stk. 5*, men kan vælge at gøre det ud fra en konkret vurdering, jf. *stk. 1*. Finanstilsynet skal underrette Finanstilsynet som tilsynsmyndighed om sin afgørelse og redegøre skriftligt for sin vurdering.

Undtagelsen kan f.eks. finde anvendelse i forbindelse med en finansiell krise, hvor de finansielle markeders funktion er alvorligt forstyrret, og virksomhedens muligheder for at udstede nedskrivningsegne passiver som følge af dette er betydeligt begrænsede.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet månedligt foretager en vurdering af, om mindst to af betingelserne i *stk. 6* er opfyldt.

Det foreslåede *stk. 7* er nyt og implementerer dele af artikel 1, *nr. 6*, i BRRD II, der indsætter artikel 16 a, *stk. 3*, 3. afsnit, i BBRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet én gang om måneden skal vurdere, om mindst to af betingelserne i *stk. 6* er opfyldt. Denne vurdering skal foretages, hvis virksomheden 9 måneder efter underretningen af Finanstilsynet fortsat befinder sig i en situation, hvor den opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, jf. § 125 b, *stk. 1*, men ikke det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver. Er mindst to af betingelserne i *stk. 6* opfyldt, medfører det, at Finanstilsynet er forpligtet til at begrænse virksomhedens udlodning, jf. *stk. 5*.

§ 269 b

Det følger af den gældende § 269, stk. 1, at Finanstilsynet skal kontrollere, at den enkelte virksomhed til enhver tid overholder kravet om nedskrivningsegne passiver. I en forbindelse indberetter virksomhederne en række oplysninger om deres NEP-krav til Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 1*, at en virksomhed, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, skal indberette oplysninger fastsat i nr. 1-6 til Finanstilsynet.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, stk. 1, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge ensartede indberetningsmodeller, vejledning i og metode for anvendelsen af modellerne, indberetningshyppighed og -datoer, definitioner og IT-løsninger for den indberetning.

Disse tekniske standarder fastsætter en standardiseret måde at indgive oplysninger på om prioritetsrækkefølgen af de i stk. 1, nr. 3-5, omhandlede poster, som skal finde anvendelse ved national insolvensbehandling i hver medlemsstat.

For institutter eller enheder som er omfattet af artikel 92a og 92b i CRR skal disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, hvor det er relevant, afstemmes med gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedtaget i henhold til artikel 430 i nævnte forordning.

Det foreslås i *nr. 1*, at virksomheder skal indberette størrelsen af kapitalgrundlag og kapitalgrundlag, der opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 1 og 2, mindst en gang hvert halve år.

Virksomheder, der er afviklingsenheder, skal indberette størrelsen af kapitalgrundlag og virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal indberette størrelsen af kapitalgrundlag, der opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 1 og 2, mindst en gang hvert halve år.

Det foreslås i *nr. 2*, at virksomheden skal indberette størrelsen af nedskrivningsegne forpligtelser mindst en gang hvert halve år.

Både afviklingsenheder og virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal indberette størrelsen af nedskrivningsegne forpligtelser mindst en gang hvert halve år til Finanstilsynet.

Størrelsen af nedskrivningsegne forpligtelser skal være angivet som en procentdel af den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i CRR og det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i CRR.

Det foreslås i *nr. 3*, at virksomheden skal indberette størrelsen af andre forpligtelser, der er omfattet af bail-in, mindst en gang om året.

Både afviklingsenheder og virksomheder, der ikke er afviklingsenheder, skal indberette størrelsen af andre forpligtelser, der er omfattet af bail-in, mindst en gang om året til Finanstilsynet.

Det foreslås i *nr. 4*, at virksomheden skal indberette sammensætningen af poster omfattet af nr. 1-3 og deres løbetidsprofil, mindst en gang om året.

Det foreslås i *nr. 5*, at virksomheden skal indberette den hierarkiske inddeling af poster omfattet af nr. 1-3 ved almindelig konkursbehandling mindst en gang om året.

Det foreslås i *nr. 6*, at virksomheden skal indberette oplysninger om hvorvidt poster omfattet af nr. 1 og 2 er underlagt lovgivning i et tredjeland, og i så fald hvilket tredjeland, og om de indeholder kontraktvilkårene i § 274, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, litra p og q, og artikel 63, litra n og o, i forordning (EU) nr. 575/2013 mindst en gang om året.

Det foreslås i *stk. 2*, at virksomheder, som på datoen for indberetningen af disse oplysninger har nedskrivningsegne passiver på mindst 150 pct. af kravet om nedskrivningsegne passiver, er undtaget fra at indberette størrelsen af andre passiver, der er omfattet af bail-in, jf. stk. 1, nr. 3.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, stk. 1, 2. afsnit, litra b, i BRRD.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan anmode om, at virksomhederne indberetter oplysningerne i stk. 1, nr. 1-5, hyppigere end angivet.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, stk. 2, 2. afsnit, litra b, i BRRD.

Det foreslås i *stk. 4*, at en virksomhed der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, er ikke omfattet af stk. 1.

Det foreslåede stk. 4 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, stk. 4, i BRRD.

Bestemmelsen indebærer, at virksomheder, hvis afviklingsstrategi er konkurs ikke skal indberettes oplysningerne i stk. 1 til Finanstilsynet.

§ 269 c

Det følger af den gældende § 269, stk. 2, at konstaterer virksomheden, at kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. §§ 266 og 268, ikke er opfyldt, skal virksomheden straks underrette Finanstilsynet herom.

Det foreslås i § 269 c, at en virksomhed, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver eller gældsbufferkrav, straks skal give meddelelse til Finanstilsynet, hvis virksomheden ikke opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver efter § 266 eller det kombinerede kapitalbufferkrav efter § 269 a, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, eller gældsbufferkravet efter § 268.

Med den foreslåede bestemmelse bliver en virksomhed, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, forpligtet til straks at underrette Finanstilsynet, hvis virksomheden ikke opfylder kravet

om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, eller hvis virksomheden ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, når det betragtes i tillæg til kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 269 a, eller hvis virksomheden ikke opfylder gældsbufferkravet, jf. § 268. Der henvises til bemærkningerne til forslaget til §§ 266, 269 a og 268.

Den foreslåede bestemmelse indeholder en handlepligt for virksomheden. At underretningen skal ske straks betyder, at virksomheden skal underrette Finanstilsynet uden unødigt ophold og derfor ikke kan afvente f.eks. virksomhedens regnskabsaflæggelse eller tilsvarende. Hvis virksomheden ikke underretter Finanstilsynet, eller underretningen ikke sker straks, vil det blive vurderet i forhold til Finanstilsynets almindelige reaktionsmuligheder.

§ 269 d

Der gælder i den gældende lovgivning ikke et krav om offentliggørelse af oplysninger om kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslås i *stk. 1*, at virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, mindst en gang om året skal offentliggøre oplysninger omfattet af nr. 1-3.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel i, stk. 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Formålet med kravet om offentliggørelse er at sikre gennemsigtighed omkring kravet om nedskrivningsegne passiver.

EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastsætte ensartede formater og ensartet hyppighed for offentliggørelse samt tilhørende anvisninger for, hvordan oplysningerne skal offentliggøres.

For virksomheder, som er omfattet af artikel 92a og 92b i CRR, vil disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, hvor det er relevant, blive afstemt med gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedtaget i henhold til artikel 434a i nævnte forordning.

Det foreslås i *nr. 1*, at virksomheder, der er underlagt krav om nedskrivningsegne passiver, mindst en gang om året skal offentliggøre størrelsen af virksomhedens af nedskrivningsegne passiver.

Bestemmelsen indebærer, at virksomheder omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, skal offentliggøre størrelsen af virksomhedens nedskrivningsegne passiver angivet som en procentdel af den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i CRR, og det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i CRR.

Det foreslås i *nr. 2*, at virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, mindst en gang om året skal offentliggøre sammensætningen af poster omfattet af *nr. 1*, deres løbetidsprofil og prioritet ved konkursbehandling.

Bestemmelsen indebærer, at virksomheder omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, skal offentliggøre hvilke instrumenter virksomhedens nedskrivningsegne passiver består af, instrumenternes løbetidsprofil og instrumenternes prioritet ved almindelig insolvensbehandling.

Det foreslås i *nr. 3*, at virksomheder, der er underlagt et krav om nedskrivningsegne passiver, mindst en gang om året skal offentliggøre kravet om nedskrivningsegne passiver fastsat i overensstemmelse med § 266, stk. 5.

Bestemmelsen indebærer, at virksomheder omfattet af kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, skal offentliggøre virksomhedens krav om nedskrivningsegne passiver angivet som en procentdel af den samlede risikoeksponering for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i CRR, og det samlede eksponeringsmål for virksomheden beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429 a i CRR.

Det foreslås i *stk. 2*, at for virksomheder, hvor der har været udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse

finansielle virksomheder, eller hvor Finansiell Stabilitet har anvendt afviklingsværktøjer over for virksomheden, finder kravene om offentliggørelse i stk. 1 anvendelse fra den dato for tidsfristen for at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, stk. 7, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Når en virksomhed har været genstand for afviklingsværktøjer eller nedskrivning og konvertering, kan virksomhedens nedskrivningsegne passiver være brugt i forbindelse med restruktureringen eller afviklingen af virksomheden.

Virksomheden kan som følge heraf ikke opfylde det fastsatte krav om nedskrivningsegne passiver. Efter det foreslåede skal Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætte en frist for, hvornår afviklingsenheden skal opfylde kravet på ny, jf. det foreslåede § 267, stk. 3, § 267 b, stk. 2, § 267 c, stk. 6, og § 267 d, stk. 2. Den fastsatte frist skal give afviklingsenheden en passende overgangsperiode til på ny at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Når en virksomhed er restruktureret og bragt tilbage på markedet igen, vil den skulle arbejde hen imod at opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver, så virksomheden igen vil have tilstrækkelige passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering af virksomheden, hvis virksomheden bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende og skal restruktureres eller afvikles. Det er derfor hensigtsmæssigt, at virksomheden igen skal offentliggøre oplysninger i medfør af stk. 1, når virksomheden igen skal opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslås i *stk. 3*, at en virksomhed, der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, ikke er omfattet af stk. 1.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 i, stk. 4, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Formålet med kravet om offentliggørelse er at sikre gennemsigtighed omkring kravet om nedskrivningsegne passiver. Denne gennemsigtighed er ikke i samme omfang relevant, for en virksomhed,

der ifølge dens afviklingsplan skal tages under konkursbehandling, da kravet om nedskrivningseg-nede passiver da typisk vil svare til virksomhedens solvensbehov.

§ 269 e

Der gælder ikke krav om offentliggørelse af oplysninger om gældsbufferkravet.

Det foreslås i *stk. 1*, at et realkreditinstitut, der er underlagt et gældsbufferkrav, mindst en gang om året skal offentliggøre oplysninger omfattet af nr. 1-3.

Formålet med kravet om offentliggørelse er at sikre gennemsigtighed omkring gældsbufferkravet.

Det foreslås i *nr. 1*, at et realkreditinstitut skal offentliggøre størrelsen af instituttets kapital og for-pligtelser.

Det foreslås i *nr. 2*, at et realkreditinstitut skal offentliggøre sammensætningen af poster omfattet af nr. 1, deres løbetidsprofil og prioritet ved konkursbehandling.

Bestemmelsen indebærer, at virksomhed omfattet af gældsbufferkravet, jf. § 268, skal offentliggøre, hvilke instrumenter virksomhedens kapital- og gældsbufferinstrumenter består af, instrumenternes løbetidsprofil og instrumenternes prioritet ved almindelig insolvensbehandling.

Det foreslås i *nr. 3*, at et realkreditinstitut skal offentliggøre gældsbufferkravet.

Det foreslåede stk. 1 er nyt.

Det foreslås i *stk. 2*, at er der udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til §§ 272 eller 273 eller § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller har Finansiell Stabilitet anvendt afviklingsværktøjer over for virksomheden, finder kravene om offentlig-gørelse i stk. 1 anvendelse fra den dato for tidsfristen for at opfylde gældsbufferkravet.

Det foreslåede stk. 2 er nyt.

Til nr. 79 (§ 271, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 271, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal oprette afviklingskollegier for at gennemføre de opgaver, der er nævnt i §§ 260, 261, 263, 265, 266 og 268, for en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark.

Det foreslås i § 271, stk. 1, at ændre henvisningen fra stk. 266 og 268 til stk. 265 a, 266 og 267 f.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af tilføjelsen af § 265 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 77, og nyaffattelsen af §§ 266-269, jf. lovforslagets § 1, nr. 78.

Til nr. 80 (§ 271, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 271, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal oprette og deltage i afviklingskollegier for at gennemføre en række opgaver for en koncern, der har grænseoverskridende aktiviteter, f.eks. drøfte koncernafviklingsplanen, vurdere afviklingsmulighederne og fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslås at indsætte to nye stykker i § 271 for at implementere reglerne om, hvem der kan deltage i et afviklingskollegium, og hvornår et tredjelands afviklingsmyndighed må deltage som observatør i et afviklingskollegium oprettet af Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 2*, at afviklingskollegier består af de myndigheder, der er nævnt i bestemmelsens nr. 1-8.

Det foreslås i *nr. 1*, at afviklingskollegier består af den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed.

Det foreslås i *nr. 2*, at afviklingskollegier består af afviklingsmyndighederne i hvert medlemsland, hvor en dattervirksomhed, der er underlagt konsolideret tilsyn, er etableret.

Det foreslås i *nr. 3*, at afviklingskollegier består af afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor en modervirksomhed til et eller flere af koncernens virksomheder, som er en finansiel virksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, er etableret.

Det foreslås i *nr. 4*, at afviklingskollegier består af afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor væsentlige filialer er beliggende.

Det foreslås i *nr. 5*, at afviklingskollegier består af den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder i de medlemslande, hvor afviklingsmyndigheden er medlem af afviklingskollegiet. Er den kompetente myndighed i et medlemsland ikke medlemslandets centralbank, kan den kompetente myndighed beslutte at lade sig ledsage af en repræsentant for medlemslandets centralbank.

Det foreslås i *nr. 6*, at afviklingskollegier består af de ansvarlige ministerier, såfremt de afviklingsmyndigheder, der er medlemmer af afviklingskollegiet, ikke er de ansvarlige ministerier.

Det foreslås i *nr. 7*, at afviklingskollegier består af den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen i et medlemsland, såfremt det pågældende medlemslands afviklingsmyndighed er medlem af afviklingskollegiet.

Det foreslås i *nr. 8*, at afviklingskollegier består af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Den foreslåede bestemmelse fastslår i *nr. 1-8*, hvilke myndigheder og ministerier der er medlemmer af et afviklingskollegium, som Finanstilsynet har oprettet som konsolideret afviklingsmyndighed, jf. § 271, stk. 1.

Afviklingskollegiet vil først og fremmest bestå af den konsoliderende afviklingsmyndighed, der er afviklingsmyndighed i det land, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed ligger. Finanstilsynet er sammen med Finansiell Stabilitet den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed i de tilfælde, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor denne modervirksomhed er et pengeinstitut, et

realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, som mindst har en dattervirksomhed, som er pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Ud over Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet deltager afviklingsmyndighederne i hvert medlemsland, hvor en dattervirksomhed, der er underlagt konsolideret tilsyn, er etableret, afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor en modervirksomhed til et eller flere af koncernens virksomheder, som er en finansiel holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed, er etableret samt afviklingsmyndighederne i lande, hvor væsentlige filialer er beliggende.

I afviklingskollegier oprettet af Finanstilsynet vil Erhvervsministeriet, Finansministeriet, Indskyder- og investorgarantiordningen, der administreres af Finansiell Stabilitet, og evt. Danmarks Nationalbank også være medlemmer af afviklingskollegiet. Det må forventes, at Finanstilsynet vil deltage i afviklingskollegierne, både i sin egenskab af konsoliderende afviklingsmyndighed og som konsoliderende tilsynsmyndighed.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) bidrager til at fremme og føre tilsyn med, at afviklingskollegiernes drift er både effektiv og konsekvent under hensyntagen til internationale standarder. EBA indbydes til at deltage i afviklingskollegiets møder med henblik herpå. EBA har ikke stemmeret i det omfang, der finder en afstemning sted inden for afviklingskollegiernes rammer.

Den konsoliderende koncernafviklingsmyndighed er formand for afviklingskollegiet. Formanden beslutter, hvilke medlemmer, der skal indbydes til at deltage i afviklingskollegiet under hensyntagen til relevansen af de emner, der skal drøftes, navnlig den mulige indvirkning på den finansielle stabilitet i de berørte medlemslande. Formanden skal holde alle medlemmer underrettet om beslutninger og resultatet fra disse møder. Afviklingsmyndigheder har altid ret til at deltage i afviklingskollegiets særlige møder, når der på dagsordenen er opført spørgsmål, der er underlagt fælles beslutningstagen.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan beslutte, at et tredjelandets afviklingsmyndighed må deltage som observatør i afviklingskollegier oprettet i henhold til *stk. 1*, hvis tredjelandets afviklingsmyndighed anmoder herom, og hvis betingelserne i *nr. 1 og 2* er opfyldt.

Ifølge *nr. 1* er det en betingelse, der inden for koncernen er en virksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som har en dattervirksomhed eller en filial etableret eller beliggende i det pågældende tredjeland, der ville blive betragtet som væsentlig, hvis den var etableret eller beliggende i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Ifølge *nr. 2* er det en betingelse, at tredjelandets afviklingsmyndighed er underlagt tavshedspligt, der svarer til den tavshedspligt, som Finanstilsynet er underlagt.

Bestemmelsen implementerer artikel 88, stk. 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet beslutte, at en afviklingsmyndighed i et tredjeland deltager som observatør i et afviklingskollegium oprettet efter § 271, stk. 1, hvis tredjelandsafviklingsmyndigheden anmoder herom. Finanstilsynet skal ved beslutningen tage hensyn til relevansen af de emner, der skal drøftes i afviklingskollegiet.

For at tredjelandsafviklingsmyndigheden kan deltage som observatør, skal der være etableret en virksomhed i det pågældende tredjeland, der har tilknytning til koncernen. Tilknytningskravet indebærer, at virksomheden etableret i tredjelandet skal være en dattervirksomhed eller en filial af en virksomhed i koncernen, som er etableret eller beliggende i EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område.

Er der tale om en filial, er det en betingelse, at filialen ville blive betragtet som væsentlig, hvis den var beliggende i EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. En væsentlig filial er defineret i artikel 51, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD), som en filial, hvor den kompetente myndighed i værtslandet har fremsat anmodning til hjemlandet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel eller systemiske betydning eller størrelse.

Udover tilknytningskravet i det foreslåede nr. 1, er det en forudsætning, at tredjelandsafviklingsmyndigheden er underlagt tavshedspligt, der svarer til den tavshedspligt, som Finanstilsynet er underlagt efter artikel 98 i BRRD, der er implementeret i § 354 i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 81 (§ 271, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 271, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan deltage i afviklingskollegier efter stk. 1, som er oprettet af en koncernafviklingsmyndighed, som er beliggende i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i § 271, stk. 2, der bliver stk. 4, at stk. 1 udgår.

Med den foreslåede ændring præciseres det, at bestemmelsen ikke finder anvendelse for afviklingskollegier, som Finanstilsynet har oprettet efter stk. 1, men for afviklingskollegier som koncernafviklingsmyndigheden i andre lande har oprettet. Forslaget medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 82 (§ 271, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 271, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis en tredjelandsmodervirksomhed har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial, der er etableret eller beliggende i EU, og hvis mindst én dattervirksomhed eller filial er etableret eller beliggende i Danmark. Det er en betingelse, at dattervirksomhederne eller filialerne er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en blandet holdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed.

Det foreslås at nyaffatte § 271, stk. 3, der bliver stk. 5, således at Finanstilsynet opretter eller deltager i europæiske afviklingskollegier, hvis en virksomhed, der er etableret uden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, opfylder betingelserne i enten nr. 1 eller 2.

Ifølge *nr. 1* er det en betingelse, at virksomheden har mere end én dattervirksomhed eller væsentlig filial, der er et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I, finansiel holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed, som er etableret eller beliggende i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og mindst én dattervirksomhed eller væsentlig filial er etableret eller beliggende i Danmark.

Ifølge *nr. 2* er det en betingelse, at virksomheden har mere end én modervirksomhed, der er et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab, finansiel holdingvirksomhed eller blandet holdingvirksomhed, som er etableret i mere end ét land inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og mindst én modervirksomhed er etableret i Danmark.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 35, i BRRD II, der ændrer artikel 89, stk. 1, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis et tredjelandsinstitut eller en tredjelandsmodervirksomhed har to eller flere dattervirksomheder eller væsentlige filialer, der er etableret eller beliggende i et land inden for EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. Dattervirksomhederne eller de væsentlige filialer skal være et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og mindst én dattervirksomhed eller væsentlig filial skal være etableret eller beliggende i Danmark.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet derudover oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis et tredjelandsinstitut eller en tredjelandsmodervirksomhed har to eller flere modervirksomheder, der er etableret i mere end ét land inden for EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. Modervirksomhederne skal være et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og mindst én modervirksomhed skal være etableret i Danmark.

Kravet om, at mindst én dattervirksomhed, væsentlig filial eller modervirksomhed skal være etableret eller beliggende i Danmark skyldes, at det er afviklingsmyndighederne i de medlemslande, hvor disse virksomheder er etableret eller beliggende, der opretter det fælles, europæiske afviklingskollegium.

Den foreslåede bestemmelse, der implementerer artikel 89, stk. 1, i BRRD II, præciserer, at Finanstilsynet er forpligtet til at oprette og deltage i de pågældende europæiske afviklingskollegier, og at der ikke er tale om en valgmulighed, som det fremgår af den gældende § 271, stk. 3.

Derudover udvider den foreslåede bestemmelse Finanstilsynets beføjelse til at oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier. Det skyldes, at BRRD II indfører mulighed for også at oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier, hvis tredjelandsvirksomheden har to eller flere EU-modervirksomheder. I den forbindelse præciseres det, at tredjelandsvirksomhed både kan være et tredjelandsinstitut og tredjelandsmodervirksomhed.

En væsentlig filial er defineret i artikel 51, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD) som en filial, hvor den kompetente myndighed i værtslandet har fremsat anmodning til hjemlandet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel eller systemiske betydning eller størrelse.

Til nr. 83 (§ 271, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 271, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvornår Finanstilsynet kan oprette eller deltage i europæiske afviklingskollegier.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at europæiske afviklingskollegier, der er oprettet i henhold til stk. 5, udfører de opgaver, der er nævnt i stk. 1. Det foreslås i *2. pkt.*, at de europæiske afviklingskollegier i øvrigt fungerer som afviklingskollegier oprettet i henhold til stk. 1.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 1, nr. 35, i BRRD II, der ændrer artikel 89, stk. 2 og 5, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det europæiske afviklingskollegium varetager de funktioner og udfører de opgaver, der er henvist til i § 271, stk. 1, og som er beskrevet i bemærkningerne til stk. 1, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 126.

Dette omfatter også, at det europæiske afviklingskollegium skal fastsætte kravet om nedskrivningsegne passiver for tredjelandsvirksomhedens dattervirksomheder eller modervirksomhed. Ved fastsættelsen af kravet om nedskrivningsegne passiver skal medlemmerne af det europæiske afviklingskollegium tage hensyn til en eventuel global afviklingsstrategi vedtaget af myndigheder i tredjelande.

Er medlemmerne af afviklingskollegiet enige i den globale afviklingsstrategi, og er tredjelandsvirksomhedens dattervirksomheder eller modervirksomhed, jf. stk. 5, ikke afviklingsenheder, skal de opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver gennem udstedelse af de instrumenter, der er omfattet af det foreslåede § 267 e, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 78. Instrumenterne skal udstedes til den øverste modervirksomhed, der er etableret i et tredjeland, til dattervirksomheder af denne øverste modervirksomhed, der er etableret i samme tredjeland, eller til andre virksomheder i overensstemmelse med betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 2, og nr. 4, litra a, jf. lovforslaget § 1, nr. 78.

Forslaget til § 267 e fastslår, hvilke nedskrivningsegne forpligtelser en virksomhed, der er dattervirksomhed af en tredjelandsvirksomhed, som ikke selv er en afviklingsenhed, kan opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver med.

Er alle tredjelandsvirksomhedens dattervirksomheder, jf. det foreslåede stk. 5, ejet af en enkelt modervirksomhed i EU, varetages formandskabet i det europæiske afviklingskollegium af afviklingsmyndigheden i det medlemsland, hvor modervirksomheden i EU er etableret. Er dette ikke tilfældet, varetager afviklingsmyndigheden for den modervirksomhed i EU eller den EU-dattervirksomhed, hvis samlede balanceførte aktiver har den højeste værdi, det europæiske afviklingskollegies formandskab.

Finanstilsynet kan ved fælles aftale mellem alle relevante parter fravige kravet om at oprette et europæisk afviklingskollegium, hvis en anden koncern eller et andet kollegie varetager de samme funktioner og udfører de samme opgaver som dem, der er anført i den foreslåede bestemmelse, og opfylder

de samme betingelser og procedurer, herunder med hensyn til medlemskab og deltagelse i europæiske afviklingskollegier.

Til nr. 84 (Overskriften til kapitel 17 a i lov om finansiel virksomhed)

Overskriften til kapitel 17 a fastslår, at § 272 omhandler nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter.

Det foreslås i *overskriften til kapitel 17 a* at tilføje nedskrivningsegne forpligtelser.

Den foreslåede ændring implementerer artikel 1, nr. 23, i BRRD II, der ændrer overskriften til artikel 59 i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af overskriften, at § 272 omhandler nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser.

Til nr. 85 (§ 272, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 272, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at den pågældende virksomhed ikke vil være levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes.

Det følger af den gældende § 272, stk. 3, at relevante kapitalinstrumenter, der er omfattet af Finanstilsynet nedskrivnings- og konverteringsbeføjelse, er hybride kapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter.

Det foreslås i § 272, stk. 1, at Finanstilsynet uden ugrundet ophold skal nedskrive eller konvertere hybride kapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 52, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, og supplerende kapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 63, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav

til kreditinstitutter og investeringsselskaber, i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter. Det samme gælder for nedskrivningsegne forpligtelser, som opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst et år.

Det foreslåede stk. 1 implementerer dele af artikel 1, nr. 23, litra e, i BRRD II, der ændrer artikel 59, stk. 3, litra b, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer en beføjelse og pligt til Finanstilsynet til at nedskrive eller konvertere hybride kapitalinstrumenter, supplerende kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, som opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst et år, såfremt Finanstilsynet vurderer, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, ikke vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes.

Finanstilsynet beføjelse til at nedskrive og/eller konvertere nedskrivningsegne forpligtelser, der opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst et år, omfatter nedskrivningsegne forpligtelser, der anvendes til at opfylde det interne krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 267 e, stk. 1, nr. 4.

Det følger af det foreslåede § 267 d, stk. 1, at dattervirksomheder af afviklingsenheder og dattervirksomheder af virksomheder i tredjelande skal opfylde et internt krav om nedskrivningsegne passiver på individuelt grundlag. Formålet med det interne krav om nedskrivningsegne passiver er, at dattervirksomhedens tab kan overføres til afviklingsenheden, og at afviklingsenheden rekapitaliserer dattervirksomheden. Det interne krav om nedskrivningsegne passiver indebærer, at dattervirksomheden udsteder nedskrivningsegne passiver internt til afviklingsenheden. Et internt krav om nedskrivningsegne passiver kan opfyldes med forpligtelser, der opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4.

Beføjelsen til at nedskrive og/eller konvertere nedskrivningseggede forpligtelser gælder kun for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I, mens beføjelsen til at nedskrive og/eller konvertere hybride kapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter også omfatter realkreditinstitutter. Det skyldes, at realkreditinstitutter ikke er underlagt et krav om nedskrivningseggede passiver, jf. forslaget til § 266, jf. lovforslaget § 1, nr. 78, og som følge heraf kan Finanstilsynet ikke nedskrive og/eller konvertere realkreditinstituttets nedskrivningseggede forpligtelser.

Finanstilsynets beføjelse til at nedskrive eller konvertere omfatter tilfælde, der ikke er omfattet af det foreslåede § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 21. Det følger derfor af den foreslåede § 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet har beføjelse til at nedskrive eller konvertere hybride kapitalinstrumenter, supplerende kapitalinstrumenter og koncerninterne nedskrivningseggede forpligtelser i en dattervirksomhed i en afviklingskoncern. Det gælder, når dattervirksomheden ikke opfylder betingelserne for afvikling, men afviklingsenheden opfylder betingelserne for afvikling, og dattervirksomheden ikke vil være levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes.

Der vil kunne være tale om både nedskrivning af den pågældende forpligtelse delvist eller til nul og om konvertering af forpligtelser til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter.

Finanstilsynet skal som tilsynsmyndighed og efter høring af Finansiell Stabilitet vurdere, om et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab anses som nødlidende eller forventeligt nødlidende. Vurderer Finanstilsynet, at der ikke er udsigt til løsninger, som vil kunne forhindre, at virksomheden må afvikles, anses virksomheden for nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 272, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Nedskrivning og/eller konvertering skal respektere princippet om, at ingen kreditor må stilles ringere end ved en konkursbehandling efter konkurslovens regler eller for realkreditinstitutter, der afvikles efter realkreditlovens afviklingsordning.

Det er således en forudsætning for at foretage nedskrivning og/eller konvertering, at de egentlige kernekapitalinstrumenter, herunder aktiekapitalen, allerede er fuldt ud anvendt til at absorbere tab.

Bestemmelsen fratager kapitalejerne deres almindelige beslutningsret i henhold til selskabslovens § 76 og er således en indgribende bestemmelse. I praksis vil tidspunktet for anvendelsen af bestemmelsen ligge umiddelbart inden, virksomheden med stor sandsynlighed vil miste sin tilladelse. Der er således reelt tale om et alternativ til, at virksomheden afvikles i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bestemmelsen finder anvendelse, når Finanstilsynet har konstateret, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Finanstilsynets beføjelser i §§ 243 a-243 c vil endvidere være anvendt, hvor det er relevant, ligesom det er forsøgt at finde private løsninger uden held.

Nedskrivningen eller konverteringen skal foretages i overensstemmelse med § 17, stk. 4, §§ 18 og 44-46 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Nedskrivningen foretages af Finanstilsynet som afviklingsmyndighed.

Bestemmelsen finder også anvendelse på kapitalinstrumenter, som er udstedt før ikrafttrædelsen af denne bestemmelse, hvis instrumenterne opfylder de relevante betingelser i CRR.

Finanstilsynet får beføjelse til at nedskrive og/eller konvertere de pågældende instrumenter til egentlige kernekapitalinstrumenter. Egentlige kernekapitalinstrumenter er defineret i § 2, stk. 1, nr. 8, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Egentlige kernekapitalinstrumenter skal forstås som instrumenter omhandlet i artikel 28, stk. 1-4, artikel 29, stk. 1-5, og artikel 31, stk. 1, i CRR.

Den foreslåede § 272, stk. 1, er en videreførelse af de gældende § 171, stk. 1 og 2. Med den foreslåede bestemmelse præciseres det endvidere, at Finanstilsynets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelse også omfatter nedskrivningsegne forpligtelser, som opfylder betingelserne i § 267 e, stk. 1, nr. 4, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst et år.

Til nr. 86 (§ 272, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 272, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at den pågældende virksomhed ikke vil være levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes. BRRD II indfører en beføjelse til at nedskrive visse nedskrivningsegne forpligtelser.

Det foreslås at nyaffatte *stk. 3* i § 272, således at et pengeinstitut, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I en afviklingsenhed, der har erhvervet relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser indirekte gennem andre virksomheder i samme afviklingskoncern, skal beføjelsen til at nedskrive eller konvertere disse kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser udøves på en måde, der sikrer, at tabene videregives til afviklingsenheden.

Bestemmelsen, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 23, litra b, i BRRD II, der ændrer artikel 59, stk. 1, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet ved visse indirekte besiddelser udøve sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på en måde, der sikrer, at tabene videregives til afviklingsenheden, der har erhvervet de pågældende kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser.

Bestemmelsen vedrører, hvordan Finanstilsynet skal anvende sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på relevante kapitalinstrumenter og visse nedskrivningsegne forpligtelser, der er udstedt af en virksomhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed (f.eks. en dattervirksomhed) i tilfælde, hvor disse passiver er erhvervet indirekte af afviklingsenheden (f.eks. modervirksomheden i en koncern). Bestemmelsen sikrer, at Finanstilsynet anvender sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på en måde, hvor det også ved sådanne indirekte besiddelser sikres, at tabene i en virksomhed, der ikke er en afviklingsenhed (f.eks. en dattervirksomhed) videregives til afviklingsenheden (f.eks. modervirksomheden), og at afviklingsenheden rekapitaliserer virksomheden.

Formålet med bestemmelsen er, at tabene ved en nedskrivning eller konvertering videregives til afviklingsenheden, og at virksomheden, der har udstedt instrumenterne og forpligtelserne, rekapitaliseres af afviklingsenheden.

Beføjelsen til at nedskrive og/eller konvertere nedskrivningsegne­de forpligtelser gælder kun for pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, mens beføjelsen til at nedskrive og/eller konvertere relevante kapitalinstrumenter også gælder for realkreditinstitutter. Der henvises til bemærkningerne til § 272, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 85.

Til nr. 87 (§ 272, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 272, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter skal foretages i overensstemmelse med § 17, stk. 4, og § 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og at §§ 44-46 med de nødvendige tilpasninger finder anvendelse for Finanstilsynets beføjelse til at nedskrive eller konvertere.

Det foreslås i § 272, stk. 5, der bliver stk. 6, at indsætte og nedskrivningsegne­de forpligtelser efter kapitalinstrumenter.

Den foreslåede ændring, der er ny, implementerer dele af artikel 1, nr. 24, i BRRD II, der ændrer artikel 60 i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede ændring bliver Finanstilsynet forpligtet til at nedskrive og/eller konvertere nedskrivningsegne­de forpligtelser, jf. stk. 1, i overensstemmelse med lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finanstilsynet er i forvejen forpligtet til at nedskrive og/eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i overensstemmelse med lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Nedskrivningen eller konverteringen af den nedskrivningsegne­de forpligtelser skal således ske i henhold til den normale kreditorrækkefølge ved konkursbehandling. Der henvises til bemærkningerne til § 272 om kreditorrækkefølgen, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 131.

Til nr. 88 (§§ 274-276 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 274, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal sikre, at kontrakter, som virksomheden indgår efter den 1. juni

2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter modparten anerkender, at forpligtelsen, som aftalen omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. Ligeledes skal kontrakterne indeholde bestemmelser, hvorefter modparten anerkender at være bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse, der berøres af Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets udøvelse af disse beføjelser.

BRRD II indeholder en række ændringer til bestemmelserne om kontraktlig anerkendelse af Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser. Den gældende § 274 foreslås derfor ophævet og i stedet indsættes der to nye bestemmelser i §§ 274 og 275. BRRD II indfører desuden en bestemmelse om anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling. Bestemmelsen foreslås implementeret i § 276.

Det foreslås at indsætte *overskriften* kontraktmæssig anerkendelse af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser til §§ 274 og 275.

Det foreslås i § 274, *stk. 1*, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, skal sikre, at kontrakter, som virksomheden har indgået efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder bestemmelser, hvorefter modparten anerkender kravene i nr. 1 og 2.

Parter, der indgår kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, vil ikke nødvendigvis være opmærksom på Finanstilsynets og Finansiell Stabilitet beføjelser til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter. Det er derfor hensigtsmæssigt, hvis der i sådanne kontrakter indgår en kontraktbestemmelse om, at forpligtelsen, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. det foreslåede nr. 1 og 2.

Bestemmelsen omfatter alene kontrakter, som er udstedt eller indgået efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland. Der er tale om en videreførelse af gældende ret. Den gældende § 274 implementerer artikel 55 i BRRD, der stiller krav om, at klausuler indsættes i kontrakter, som er udstedt eller indgået efter den 1. juni 2015. BRRD II ændrer ikke ved denne skæringsdato.

Bestemmelsen omfatter desuden alle kontrakter, som virksomheden indgår, og som er omfattet af kapitel 5 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Undlader en virksomhed at indsætte en kontraktbestemmelse i henhold til det foreslåede stk. 1, forhindrer det dog ikke Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne, jf. det foreslåede stk. 6, 2. pkt.

Efter det foreslåede *nr. 1*, er det et krav, at modparten anerkender, at forpligtelsen, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273, samt §§ 17 og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dog § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslåede stk. 1, nr. 1, gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 1, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det er dermed et krav, at der indsættes en klausul i kontrakten, hvormed modparten i kontrakten anerkender Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser.

Bestemmelsen i § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder en beføjelse til Finansiell Stabilitet til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i en virksomhed til egentlige kernekapitalinstrumenter, når virksomheden er under afvikling.

Bestemmelsen i § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder en beføjelse til Finansiell Stabilitet til at anvende bail-in, hvorved forpligtelser nedskrives eller

konverteres til egenkapital. Det følger dog af § 24, stk. 4, at bail-in ikke kan anvendes ved restrukturering og afvikling af et realkreditinstitut. Et realkreditinstitut er dermed ikke forpligtet til at indsætte en kontraktbestemmelse, der anerkender Finansiell Stabilitets beføjelser til at nedskrive og konvertere forpligtelser ved brug af bail-in, jf. § 24.

Bestemmelserne i §§ 272 eller 273 i lov om finansiell virksomhed indeholder beføjelser til Finanstilsynet til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I og koncerner, til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at virksomheden ikke vil være levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes.

Efter det foreslåede *nr. 2*, er det et krav, at modparten anerkender, at modparten er bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse, der berøres af Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets udøvelse af beføjelser nævnt i *nr. 1*.

Det foreslåede stk. 1, *nr. 2*, gennemfører dele af artikel 1, *nr. 21*, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 1, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det er dermed et krav, at der indsættes en klausul i kontrakten, hvormed modparten i kontrakten anerkender at være bundet af de konsekvenser, som Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets udøvelse af sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser medfører, herunder at hovedstolen nedbringes, eller at det udestående beløb, konvertering eller opsigelse berøres. Det omfatter Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter, jf. §§ 272 eller 273 samt §§ 17 og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og nedskrive og konvertere forpligtelser ved bail-in. Der henvises til bemærkningerne til det foreslåede § 274, stk. 1, *nr. 1*.

Hovedstolen af en forpligtelse er hele forpligtelsens beløb. Det er udtryk for det beløb, som modparten købte forpligtelsen for. Hovedstolen er således en betegnelse for gældsinstrumentets oprindelige størrelse.

Det udestående beløb er det beløb, virksomheden skylder modparten.

EBA har udarbejdet en reguleringsmæssig teknisk standard, der fastlægger indholdet af kontraktbestemmelsen i det foreslåede stk. 1. Dette er Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1075 af 23. marts 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, betingelserne for koncernintern finansiel støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, procedurene og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegiernes virkemåde i praksis.

Forslaget er en videreførelse af det gældende § 274, stk. 1 og 3, i lov om finansiel virksomhed. Forslaget ændrer ikke i gældende ret.

Det foreslås i § 274, stk. 2, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indhente en juridisk udtalelse om, at kontraktbestemmelser efter stk. 1 er bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med vilkårene.

Det foreslåede stk. 2, gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 3, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Det foreslåede stk. 2 er desuden en videreførelse af den gældende § 274, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Forslaget ændrer ikke i gældende ret.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at indhente en juridisk udtalelse, også kaldet en legal opinion, fra eksempelvis en advokat om, hvorvidt de relevante kontraktbestemmelser er bindende for modparten og kan håndteres i overensstemmelse med vilkårene. Det kan både være en legal opinion fra en intern eller ekstern jurist eller advokat. Finanstilsynet kan på den måde sikre, at kontraktbestemmelserne er juridisk bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med vilkårene.

Vurderingen af, om Finanstilsynet skal udstede et påbud i medfør af det foreslåede stk. 2, sker i samarbejde med Finansiell Stabilitet.

Det foreslås i § 274, stk. 3, at stk. 1 ikke finder anvendelse, hvis forpligtelsen er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller hvis forpligtelsen er et berettiget indskud, jf. § 2, nr. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslåede stk. 3 gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 1, 1. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget er desuden en videreførelse af den gældende § 274, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed. Forslaget ændrer ikke i gældende ret.

Forpligtelser, der er undtaget fra bail-in, kan ikke nedskrives eller konverteres. På den baggrund gælder kravet i stk. 1 ikke kontrakter vedrørende disse forpligtelser.

Det følger af § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvilke forpligtelser, der er undtaget fra bail-in.

Endvidere finder stk. 1 ikke anvendelse i relation til kontrakter vedrørende berettigede indskud. Ved berettigede indskud forstås indskud, som ikke er udelukket fra beskyttelse efter § 13 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, altså indskud, som ville være berettiget til dækning, såfremt der ikke var en maksimumsgrænse for dækning i den nævnte lov. Der henvises til § 2, nr. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. § 7, stk. 8, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Såkaldt dækkede indskud, jf. §§ 9 og 10 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning, udgør den del af det berettigede indskud, som er dækket af Garantiformuen. Det dækkede indskud kan være mindre end det berettigede indskud som følge af de fastsatte maksimumsgrænser for dækning.

Dækkede indskud er undtaget fra bail-in, jf. § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Med den foreslåede bestemmelse sikres det, at stk. 1 ikke finder anvendelse i relation til kontrakter vedrørende berettigede indskud, herunder dækkede indskud.

Det foreslås i § 274, stk. 4, at stk. 1 ikke finder anvendelse, hvis Finanstilsynet vurderer, at de omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivning eller konvertering

med hjemmel i lovgivningen i et tredjeland eller med hjemmel i en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland.

Det foreslåede stk. 4 gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 1, 3. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering. Forslaget er desuden en videreførelse af den gældende § 274, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed. Forslaget ændrer ikke i gældende ret.

Det foreslåede stk. 1 sikrer, at parter, der indgår kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, er opmærksom på Finanstilsynets og Finansiell Stabilitet beføjelser til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter. Det er dog ikke nødvendigt, når lovgivningen i et tredjeland eller en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland, indebærer, at de omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivning eller konvertering. Disse forpligtelser vil dermed også indgå i virksomhedens krav om nedskrivningsegne passiver.

EBA har udarbejdet en reguleringsmæssig teknisk standard, der yderligere fastlægger listen over forpligtelser, som undtagelsen i det foreslåede stk. 4 finder anvendelse på. Dette er Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1075 af 23. marts 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, betingelserne for koncernintern finansiel støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, procedurerne og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegiers virkemåde i praksis.

Det foreslås i § 274, stk. 5, at Finanstilsynet kan beslutte, at virksomheder, hvis krav om nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, svarer til virksomhedens tabsabsorberingsløb, ikke skal opfylde kravet i stk. 1, forudsat at forpligtelserne ikke anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det foreslåede stk. 5, er ny og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 1, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet fastsætter et krav om nedskrivningsegne passiver efter den foreslåede § 266, jf. lovforslaget § 1, nr. 78. Finanstilsynet fastsætter kravet på baggrund af en række forhold fastsat i den foreslåede § 266 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 78.

Er afviklingsstrategien for en virksomhed, at den skal gå konkurs, vil udgangspunktet for Finanstilsynets krav om nedskrivningsegne passiver være, at kravet skal sikre tilstrækkelige midler til tabsabsorbering, jf. bemærkningerne til det foreslåede § 266 a, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 78. Eftersom virksomheden ikke skal restruktureres eller afvikles, er der ikke behov for et rekapitaliseringsbeløb. Det er på den baggrund som udgangspunkt ikke nødvendigt, at virksomheden skal indføre en kontraktbestemmelse i henhold til § 274, stk. 1, medmindre at de pågældende forpligtelser, som kontrakten vedrører, anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Det er på den baggrund hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet får beføjelse til at beslutte, at virksomheden ikke skal opfylde forpligtelsen i § 274, stk. 1. Finanstilsynet kan derfor, i samarbejde med Finansiell Stabilitet, beslutte, at virksomheden ikke er forpligtet til at indsatte den pågældende kontraktbestemmelse. Er der ikke indsat en kontraktbestemmelse, medregnes de pågældende forpligtelser ikke i virksomhedens krav om nedskrivningsegne passiver. Der henvises til det foreslåede stk. 6 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i § 274, stk. 6, 1. pkt., at undlader en virksomhed at indføre en kontraktbestemmelse i henhold til stk. 1, kan forpligtelsen ikke anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver. Det foreslås i 2. pkt., at det ikke forhindrer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 samt §§ 17 og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dog § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslåede stk. 6 gennemfører artikel 55, stk. 2, 7. afsnit, og stk. 4, i BRRD II. Der er tale om en direktivnær implementering. Det foreslåede stk. 6, 1. pkt., fremgår af den gældende § 267, stk. 4, der implementerede artikel 45, stk. 5, i BRRD. Artikel 45 nyaffattes i BRRD II. Det foreslåede stk. 6, 2. pkt. fremgår af bemærkningerne til den gældende § 274, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, jf.

Folketingstidende 2014-15, A, L 105 som fremsat, side 135. Forslaget er en kodificering af gældende ret.

Parter, der indgår kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, vil ikke nødvendigvis være opmærksom på Finanstilsynets og Finansiell Stabilitet beføjelser til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter. Det er derfor hensigtsmæssigt, at når der i sådanne kontrakter ikke indgår en kontraktbestemmelse om, at forpligtelsen, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, at forpligtelsen heller ikke indgår i de midler som virksomheden bruger til at opfylde sit krav om nedskrivningsegne passiver. Det foreslåede stk. 6, 1. pkt., indebærer således, at forpligtelser, der ikke opfylder kravet i stk. 1, ikke kan medregnes i de midler, som virksomheden anvender til at opfylde sit krav om nedskrivningsegne passiver.

Kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. den foreslåede § 266, jf. lovforslagets § 1, nr. 78, har bl.a. til formål at sikre, at virksomheder omfattet af kravet ikke strukturerer sine forpligtelser på en måde, der gør afviklingsværktøjerne, herunder Finansiell Stabilitets nedskrivning og konverteringsbeføjelser, mindre effektive.

Med bestemmelsens 2. pkt., understreges det, at Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet kan udøve sine nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på forpligtelser, uanset om forpligtelserne opfylder kravet i stk. 1.

§ 275

Det er ikke i gældende ret reguleret, hvad virksomheden skal gøre, når virksomheden konstaterer, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse i medfør af § 274, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed. BRRD II indfører en række regler herom.

Det foreslås i § 275, stk. 1, 1. pkt., at en virksomhed skal underrette Finanstilsynet, hvis det ikke er muligt at opfylde § 274, stk. 1, i forhold til en kontrakt vedrørende en forpligtelse omfattet af § 97 i konkursloven. Det foreslås i 2. pkt., at underretningen skal angive kategorien af forpligtelsen og begrundelsen for, at det ikke er muligt at indføre kontraktbestemmelsen.

Det foreslåede stk. 1 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 2, 1. afsnit, 1. pkt., og indsætter 4. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det følger af det foreslåede § 274, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, skal sikre, at kontrakter, som virksomheden har indgået efter den 1. juni 2015, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter modparten anerkender Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser.

Det kan f.eks. rent juridisk eller på anden måde i praksis ikke være muligt for virksomheden at indføre en kontraktbestemmelse i medfør af det foreslåede § 274, stk. 1, på forpligtelser, der er omfattet af § 97 i konkursloven.

Når en virksomhed konstaterer, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet det foreslåede § 274, stk. 1, i forhold til en kontrakt vedrørende en forpligtelse omfattet af § 97 i konkursloven, skal virksomheden således underrette Finanstilsynet herom.

Det foreslåede stk. 1 finder alene anvendelse på forpligtelser, der er omfattet af § 97 i konkursloven. § 97 i konkursloven omhandler de simple krav. Simple krav kan f.eks. være helt almindelige fakturakrav for indkøb af forskellige varer.

Undlader en virksomhed at indføre en kontraktbestemmelse i henhold til det foreslåede § 274, stk. 1, kan forpligtelsen ikke anvendes til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. det foreslåede § 274, stk. 6, 1. pkt. Det forhindrer ikke Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 272 eller 273 samt §§ 17 og 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dog § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. det foreslåede § 274, stk. 6, 2. pkt.

EBA udarbejder reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge de betingelser, under hvilke det juridisk eller på anden måde i praksis vil være umuligt for en virksomhed at indføre kontraktbestemmelsen i det foreslåede § 274, stk. 1 for visse kategorier af forpligtelser. Kommissionen har beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA-forordningen).

EBA udarbejder endvidere gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastsætte ensartede formater og skemaer for meddelelsen til Finanstilsynet i medfør af det foreslåede stk. 1. Kommissionen har beføjelse til at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i EBA-forordningen.

Det foreslås i § 275, stk. 2, at virksomheden skal indsende alle oplysninger til Finanstilsynet, som Finanstilsynet inden for en rimelig frist efter modtagelsen af underretningen efter stk. 1 anmoder om.

Det foreslåede stk. 2 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 2, 1. afsnit, 2. pkt., i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finanstilsynet kan have brug for yderligere oplysninger i forbindelse med Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets vurdering af, hvilken indvirkning en meddelelse givet i henhold til det foreslåede § 275, stk. 1, har på mulighederne for at afvikle den pågældende virksomhed. Henset hertil er det hensigtsmæssigt, at virksomheden forpligtes til efter anmodning fra Finanstilsynet at indsende alle oplysninger til Finanstilsynet, som Finanstilsynet har brug for til sin vurdering efter det foreslåede stk. 4-6.

Finanstilsynet skal inden for en rimelig frist efter modtagelsen af meddelelse anmode om oplysningerne. Det er en konkret vurdering, hvornår der er tale om en rimelig frist.

Det foreslås i § 275, stk. 3, at kravet om at indføre en kontraktbestemmelse, jf. § 274, stk. 1, bortfalder automatisk fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet modtager en meddelelse i henhold til stk. 1.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der ændrer artikel 55, stk. 2, 2. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det kan juridisk eller på anden måde i praksis ikke være muligt for virksomheden at indføre en kontraktbestemmelse i medfør af det foreslåede § 274, stk. 1, på forpligtelser, der er omfattet af § 97 i konkursloven. Konstaterer en virksomhed, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 274, stk. 1, skal virksomheden orientere Finanstilsynet herom, ligesom virksomheden kan være forpligtet til at give Finanstilsynet yderligere oplysninger efter det foreslåede § 275, stk. 2.

Det foreslåede stk. 3 indebærer, at kravet om at indføre en kontraktbestemmelse i medfør af det foreslåede § 274, stk. 1, bortfalder automatisk fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet modtager en meddelelse i henhold til det foreslåede § 275, stk. 1. Virksomheden vil dermed ikke længere være forpligtet til at indføre en kontraktbestemmelse i medfør af det foreslåede § 274, stk. 1, når den har underrettet Finanstilsynet. Finanstilsynet kan dog i visse tilfælde påbyde virksomheden alligevel at indføre en kontraktbestemmelse, jf. forslaget til § 275, stk. 4. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Det foreslås i § 275, stk. 4, 1. pkt., at vurderer Finanstilsynet, at det er muligt at opfylde § 274, stk. 1, i forhold til den pågældende kontrakt, kan Finanstilsynet uanset stk. 3 påbyde virksomheden at indføre en sådan kontraktbestemmelse. I 2. pkt. foreslås det, at Finanstilsynet skal give påbuddet inden for rimelig tid efter, at Finanstilsynet har modtaget en meddelelse efter stk. 1.

Det foreslåede stk. 4 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der indsætter artikel 55, stk. 2, 3. afsnit, 1. pkt., i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Vurderer virksomheden, at det ikke er muligt at opfylde § 274, stk. 1, skal virksomheden underrette Finanstilsynet herom, jf. det foreslåede § 275, stk. 1 og 2. Finanstilsynet foretager herefter, i samarbejde med Finansiell Stabilitet, en vurdering af, om det alligevel er muligt at indføre en kontraktbestemmelse. Pligten til at indføre en kontraktbestemmelse, bortfalder automatisk fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet modtager underretningen, og det er på den baggrund hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet har beføjelse til at påbyde virksomheden alligevel at indføre kontraktbestemmelsen, såfremt

Finanstilsynet, i samarbejde med Finansiell Stabilitet, vurderer, at det faktisk er muligt at indføre en sådan kontraktbestemmelse.

Finanstilsynet skal påbyde virksomheden at indføre kontraktbestemmelsen inden for rimelig tid efter, at Finanstilsynet har modtaget en meddelelse efter stk. 1. Det betyder, at Finanstilsynet ikke må vente for længe med at meddele et påbud til virksomheden. EBA udarbejder reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge betingelserne for, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indføre en kontraktbestemmelsen i medfør af det foreslåede stk. 4 og at fastlægge en rimelig frist for Finanstilsynet til at påbyde virksomheden at indføre en kontraktbestemmelsen i medfør af det foreslåede stk. 4. Kommissionen har beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Det foreslås i § 275, stk. 5, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at ændre sin praksis vedrørende virksomhedens vurdering af, om det er muligt at indføre en kontraktbestemmelse om anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser i § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder som omhandlet i § 274, stk. 1, jf. stk. 1.

Det foreslåede stk. 5 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der indsætter artikel 55, stk. 2, 3. afsnit, 2. pkt., i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Har en virksomhed konstateret, at det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 274, stk. 1, samt underrettet Finanstilsynet herom, skal Finanstilsynet på baggrund af underretningen og i samarbejde med Finansiell Stabilitet foretage en vurdering af, om det alligevel er muligt at indføre en sådan kontraktbestemmelse, jf. forslaget til stk. 4

Som følge heraf kan Finanstilsynet nå frem til, at det er muligt at indføre en sådan kontraktbestemmelse, og eventuelt at virksomhedens praksis i forbindelse med vurderingen af, om det er muligt at indføre en sådan kontraktbestemmelse, ikke er hensigtsmæssig, og at virksomheden f.eks. bør lægge vægt på andre forhold i vurderingen. Det er på den baggrund hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet får beføjelse til at påbyde virksomheden at ændre sin praksis, når virksomheden skal vurdere, om det er muligt at indføre en kontraktbestemmelse.

Forslaget i stk. 5 er begrænset til kontraktbestemmelser om anerkendelse af bail-in i § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i § 275, stk. 6, at vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at kontrakter, som ikke indeholder en bestemmelse i henhold til § 274, stk. 1, medfører en væsentlig hindring for afvikling, skal Finanstilsynet i nødvendigt omfang anvende beføjelserne i § 264 til at fjerne den pågældende hindring.

Det foreslåede stk. 6 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der indsætter artikel 55, stk. 2, 6. afsnit, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Med den foreslåede bestemmelse skal Finanstilsynet anvende sine beføjelser efter § 264 til bl.a. at udstede påbud, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at kontrakter, der ikke indeholder en bestemmelse, der anerkender Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, jf. det foreslåede § 274, stk. 1, medfører en væsentlig afviklingshindring. Finanstilsynet skal anvende sine beføjelser efter § 264 til at fjerne afviklingshindringen.

Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal straks vurdere en virksomheds afviklingsmuligheder, herunder hvilken indvirkning risikoen for at overtræde sikkerhedsforanstaltninger for kreditor i § 49 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder har på afviklingsmulighederne, når beføjelsen til at nedskrive eller konvertere nedskrivningsegne passiver anvendes. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal foretage denne vurdering, hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med vurderingen af afviklingsmulighederne for virksomheden i medfør af §§ 262 eller 263 i lov om finansiell virksomhed eller på ethvert andet tidspunkt konstaterer, at der inden for en kategori af forpligtelser, som anvendes til opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, er en mængde forpligtelser, der ikke opfylder kravet i medfør af det foreslåede § 274, stk. 1, og som sammen med de forpligtelser, der er udelukket fra anvendelsen af bail-in i henhold til § 25, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller som sandsynligvis vil blive udelukket i henhold til § 25, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, beløber sig til mere end 10 pct. af den pågældende kategori.

Finanstilsynet skal i nødvendigt omfang anvende sine beføjelser i medfør af § 264 til at afhjælpe eller fjerne den pågældende hindring, når Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at kontrakter, som ikke indeholder en bestemmelse i henhold til § 274, stk. 1, medfører en væsentlig hindring for afvikling.

Det foreslås i § 275, stk. 7, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kategorier af forpligtelser omfattet af § 97 i konkursloven, hvor det ikke er muligt at indføre en kontraktbestemmelse som omhandlet i § 274, stk. 1.

Det foreslåede stk. 7 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 21, i BRRD II, der indsætter artikel 55, stk. 7, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at erhvervsministeren får bemyndigelse til at angive de kategorier af forpligtelser omfattet af § 97 i konkursloven, som en virksomhed kan nå til den konstatering, at det juridisk eller på anden måde i praksis er umuligt at indføre en kontraktbestemmelse for i medfør af det foreslåede § 274, stk. 1. Erhvervsministeren får bemyndigelse til at angive kategorierne på baggrund af de betingelser, som bliver præciseret i EBAs reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge de betingelser, under hvilke det juridisk eller på anden måde i praksis vil være umuligt for en virksomhed at indføre kontraktbestemmelsen i det foreslåede § 274, stk. 1, for visse kategorier af forpligtelser. Kommissionen har beføjelse til at vedtage de nævnte reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

§ 276

Der gælder i dag ikke krav om, at virksomheder skal sikre kontraktmæssig anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser i §§ 4 a, 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller anerkende, at parterne er bundet af kravene i § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, når virksomheden indgår en kontrakt, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland.

Det foreslås at indsætte *overskriften* kontraktmæssig anerkendelse af Finansiell Stabilitets beføjelser til suspension under afvikling til § 276.

Det foreslås i § 276, *stk. 1*, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed og et finansieringsinstitut, når finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en finansiell holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed, og finansieringsinstituttet indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag, skal sikre, at virksomhedens kontrakter, jf. *stk. 2*, som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter parterne anerkender en række krav nærmere uddybet i bestemmelsens nr. 1 og 2.

Det foreslåede *stk. 1* er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 33, i BRRD II, der indsætter artikel 71 a, *stk. 1*, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Parterne skal for det første anerkende i kontrakten, at kontrakten kan gøres til genstand for Finansiell Stabilitets beføjelse til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser efter §§ 4a, 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. det foreslåede *nr. 1*.

Finansiell Stabilitet kan i medfør af § 32 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder suspendere forfaldne betalings- og leveringsforpligtelser i henhold til en kontrakt, som en virksomhed under afvikling har indgået. Finansiell Stabilitet kan derudover suspendere en sikret kreditors ret til at søge sig fyldestgjort i sikkerheder stillet af en virksomhed under afvikling, jf. § 33 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og suspendere kontraktretlige ophørsrettigheder, jf. § 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Finansiell Stabilitet kan i medfør af § 4 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. dette lovforslags § 2, nr. 8, anvende suspensionsbeføjelserne nævnt i §§ 32, 33 og 34 på et tidligere tidspunkt, hvor den pågældende virksomhed endnu ikke er under afvikling.

Med indførelsen af en kontraktbestemmelse som foreslået sikres det, at der ikke opstår tvivl om, hvorvidt de nævnte suspensionsbeføjelser kan finde anvendelse i relation til den pågældende kontrakt, som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland.

Parterne skal dernæst anerkende i kontrakten, at parterne i relation til kontrakten er bundet af § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. det foreslåede *nr. 2*.

§ 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder fastslår, hvilken virkning det har i relation til en virksomheds kontrakter, at Finansiell Stabilitet foretager afviklingsforanstaltninger i relation til den pågældende virksomhed. Det følger bl.a. af bestemmelsen, at afviklingsforanstaltninger ikke i sig selv berettiger virksomhedens kontraktpart til f.eks. at ophæve kontrakten, hvis virksomheden under afvikling i øvrigt opfylder kontraktens væsentlige forpligtelser.

Med indførelsen af en kontraktbestemmelse som foreslået sikres det, at der ikke opstår tvivl om, at § 31 også fastslår virkningen af afviklingsforanstaltninger i relation til kontrakter, som virksomheden under afvikling har indgået, og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland.

Parter, der indgår kontrakter, der er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, vil ikke nødvendigvis være opmærksom på f.eks. Finansiell Stabilitets beføjelser til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser i relation til en kontrakt indgået af en virksomhed nævnt ovenfor. Det er derfor hensigtsmæssigt, at der i sådanne kontrakter indgår en kontraktbestemmelse om, at forpligtelser og rettigheder, som kontrakten omhandler, kan gøres til genstand for Finansiell Stabilitets beføjelser m.v.

Med det foreslåede § 276, *stk. 2*, angives den nærmere afgrænsning af, hvilke kontrakter der er omfattet af forpligtelsen foreslået i *stk. 1*.

Det foreslåede *stk. 2*, er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 33, i BRRD II, der indsætter artikel 71 a, *stk. 3*, litra a og b, i BRRD. Der er primært tale om en direktivnær implementering. Det skyldes, at *stk. 2* implementeres på en måde, så den finder anvendelse for alle kontrakter i modsætning til direktivet, der kun finder anvendelse for finansielle kontrakter.

Det følger heraf, at bestemmelsen gælder i relation til de af virksomhedens kontrakter, der enten skaber en ny forpligtelse eller væsentligt ændrer en eksisterende forpligtelse efter den 28. december

2020, jf. det foreslåede stk. 2, *nr. 1*, når den pågældende kontrakt indeholder bestemmelser om betalings- eller leveringsforpligtelser, opsigelsesrettigheder eller retten til at gøre sikkerhedsrettigheder gældende, jf. det foreslåede stk. 2, *nr. 2*.

At bestemmelsen alene gælder i forhold til kontrakter, der enten skaber en ny forpligtelse eller væsentligt ændrer en eksisterende forpligtelse, indebærer, at virksomheden skal sikre, at der indføres en bestemmelse som anført i stk. 1 både i nye kontrakter, der indgås, men også i allerede eksisterende kontrakter i forbindelse med, at der sker en væsentlig ændring heraf. Om en ændring af en kontrakt er væsentlig vil bero på en konkret vurdering, herunder af selve ændringen og kontrakten som helhed.

Forpligtelsen til at indføre en kontraktbestemmelse efter stk. 1 gælder kun i relation til kontrakter, der indgås eller ændres væsentligt efter lovforslagets ikrafttrædelse, dvs. den 28. december 2020.

At bestemmelsen alene gælder i forhold til kontrakter, som indeholder bestemmelser om betalings- eller leveringsforpligtelser, opsigelsesrettigheder eller retten til at gøre sikkerhedsrettigheder gældende, er en afgrænsning, som sikrer, at der kun skal indføres en bestemmelse som anført i stk. 1 i de kontrakter, hvor det ville være relevant at suspendere eller begrænse rettigheder, hvilket også afgrænser de kontrakter, hvor det ville være relevant at påpege virkningen af eventuelle afviklingsforanstaltninger.

Det foreslås i § 276, *stk. 3*, at undlader en virksomhed at indføre en bestemmelse i henhold til stk. 1, forhindrer det ikke Finansiell Stabilitet i at anvende beføjelserne i §§ 4 a, 32, 33 og 34 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og § 31 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil fortsat finde anvendelse.

Det foreslåede stk. 3 er nyt og gennemfører dele af artikel 1, nr. 33, i BRRD II, der indsætter artikel 71 a, stk. 4, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Finansiell Stabilitet skal kunne udøve sine beføjelser til at suspendere eller begrænse rettigheder og forpligtelser i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder også i relation til de forpligtelser, som er omfattet af en kontrakt reguleret af lovgivningen i et tredjeland.

På samme måde skal afviklingsforanstaltninger have samme virkning i relation til kontrakter, uanset om kontrakten er reguleret af lovgivningen i et tredjeland.

Den foreslåede bestemmelse sikrer, at der ikke er tvivl om, at §§ 4 a, 31, 32, 33 og 34 finder anvendelse i relation til kontrakter reguleret af lovgivningen i et tredjeland, uanset om den pågældende kontrakt opfylder kravet i det foreslåede stk. 1.

Til nr. 89 (§ 309, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

En virksomhed, der er udpeget som et systemisk vigtigt finansielt institut, skal i henhold til § 309, stk. 2 i lov om finansiel virksomhed overholde SIFI-bufferkravet. SIFI-bufferkravet sættes for nuværende igennem den systemiske buffer, jf. § 309, stk. 2 jf. § 125 a, stk. 6. Dermed henviser § 309 til bestemmelserne vedrørende den systemiske buffer i § 125 h og § 125 a, stk. 6 alle steder, hvor der henvises til SIFI-bufferkravet.

Med forslaget vil SIFI-bufferkravet blive fastsat igennem den foreslåede § 125 j og det foreslåede stk. 5 i § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 31 og 49. Dermed skal henvisningen til fastsættelsen af SIFI-bufferkravet konsekvensrettes som følge af forslagets §§ 125 j og 125 a, stk. 5, så der henvises til den bestemmelse, som fremadrettet vil benyttes til fastsættelse af SIFI-bufferkravet.

Det foreslås derfor at ændre § 309, stk. 1, så der henvises til § 125 j i stedet for 125 h og til § 125 a, stk. 5, i stedet for § 125 a, stk. 6.

Til nr. 90 (§ 309, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

En virksomhed, der er udpeget som et SIFI, skal i henhold til § 309, stk. 2 i lov om finansiel virksomhed overholde SIFI-bufferkravet. SIFI-bufferkravet sættes for nuværende igennem den systemiske buffer, jf. § 309, stk. 2 jf. § 125 a, stk. 6. Dermed henviser § 309 til bestemmelserne vedrørende den systemiske buffer i § 125 h og § 125 a, stk. 6, alle steder, hvor der henvises til SIFI-bufferkravet.

Med forslaget vil SIFI-bufferkravet blive fastsat igennem den foreslåede § 125 j og det foreslåede stk. 5 i § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 31 og 49. Dermed skal henvisningen til fastsættelsen af SIFI-

bufferkravet konsekvensrettes som følge af forslaget §§ 125 j og 125 a, stk. 5, så der henvises til den bestemmelse, som fremadrettet vil benyttes til fastsættelse af SIFI-bufferkravet.

Det foreslås derfor at ændre § 309, stk. 2, så der henvises til § 125 j i stedet for 125 h og til § 125 a, stk. 5 i stedet for § 125 a, stk. 6.

Til nr. 91 (§ 309, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

En virksomhed, der er udpeget som et systemisk vigtigt finansielt institut, skal i henhold til § 309, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed overholde SIFI-bufferkravet. SIFI-bufferkravet sættes for nuværende igennem den systemiske buffer, jf. § 309, stk. 2 jf. § 125 a, stk. 6. Dermed henviser § 309 til bestemmelserne vedrørende den systemiske buffer i § 125 h og § 125 a, stk. 6, alle steder, hvor der henvises til SIFI-bufferkravet.

Med forslaget vil SIFI-bufferkravet blive fastsat igennem den foreslåede § 125 j og det foreslåede stk. 5 i § 125 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 31 og 49. Dermed skal henvisningen til fastsættelsen af SIFI-bufferkravet konsekvensrettes som følge af forslaget §§ 125 j og 125 a, stk. 5, så der henvises til den bestemmelse, som fremadrettet vil benyttes til fastsættelse af SIFI-bufferkravet.

I den foreslåede ændring til § 309, stk. 3, henvises til § 125 j i stedet for 125 h og til § 125 a, stk. 5 i stedet for § 125 a, stk. 6.

Til nr. 92 (§ 309, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

En virksomhed der er udpeget som et systemisk vigtigt finansielt institut skal i henhold til § 309, stk. 2 i lov om finansiel virksomhed overholde SIFI-bufferkravet. SIFI-bufferkravet sættes for nuværende igennem den systemiske buffer, jf. § 309, stk. 2 jf. § 125 a, stk. 6. Dermed henviser § 309 til bestemmelserne vedrørende den systemiske buffer i § 125 h og § 125 a, stk. 6 alle steder, hvor der henvises til SIFI-bufferkravet.

Med forslaget vil SIFI-bufferkravet blive fastsat igennem den foreslåede § 125 j og det foreslåede stykke 5 i § 125 a. Dermed skal henvisningen til fastsættelsen af SIFI-bufferkravet konsekvensrettes

som følge af forslaget §§ 125 j og 125 a, stk. 5, så der henvises til den bestemmelse, som fremadrettet vil benyttes til fastsættelse af SIFI-bufferkravet.

I den foreslåede ændring til § 309, stk. 5, henvises til § 125 j i stedet for 125 h og til § 125 a, stk. 5, i stedet for § 125 a, stk. 6.

Til nr. 93 (§ 343 ø, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring i § 343 ø, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 5, stk. 1.

Til nr. 94 (§ 344, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås at indsætte en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) i § 344, stk. 1, 1. pkt.

Efter artikel 14, stk. 1 i disclosureforordningen skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/26/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige, for at den kan opfylde de opgaver, der er omfattet af disclosureforordningen.

Disclosureforordningen finder anvendelse på finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et fondsmæglerselskab, der yder porteføljepleje, eller et pengeinstitut, der yder porteføljepleje.

Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. et penge- eller realkreditinstitut, der yder investeringsrådgivning, jf. artikel 2, nr. 11, i disclosureforordningen.

Indsættelsen af disclosureforordningen i bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet bliver udpeget som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af forordningen.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet også kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af forordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen gennemfører artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen.

Til nr. 95 (§ 350 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende § 350 a, stk. 4, 2. pkt., kan erhvervsministeren forlænge anvendelsen af nationale makroprudentielle foranstaltninger med op til et år ad gangen.

Den foreslåede ændring af § 350 a, stk. 4, er en konsekvensændring af, at der efter artikel 458 i CRR gives adgang til at iværksætte og efterfølgende forlænge makroprudentielle foranstaltninger med op til to år ad gangen. Med den foreslåede ændring vil det af lov om finansiel virksomhed fremgå, at erhvervsministeren gives adgang til at iværksætte og efterfølgende forlænge makroprudentielle foranstaltninger med op til to år ad gangen.

Til nr. 96 (§ 351, stk. 1, 2 og 4, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 351, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, indeholder en bemyndigelse for Finanstilsynet til at påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et

bestyrelsesmedlem i en finansiel virksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende ikke lever op til kravene om hæderlighed i § 64, stk. 1, nr. 2-6, i lov om finansiel virksomhed. Det følger endvidere af det gældende stk. 4, at Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et SIFI og et G-SIFI, jf. § 64 c, stk. 1 og 5, jf. stk. 1, eller et gruppe 1-forsikrings-selskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson, jf. § 64 d, stk. 1, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende ikke lever op til kravene om hæderlighed i § 64, stk. 1, nr. 2-6, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af den foreslåede ændring i § 351, stk. 1-2 og 4, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet fremover skal have bemyndigelse til at gribe ind over for en direktør eller et bestyrelsesmedlem eller en ansat, der er identificeret som nøgleperson i et pengeinstitut, et SIFI og et G-SIFI eller et gruppe 1-forsikrings-selskab, hvis vedkommende ikke efterlever alle kravene i § 64, stk. 1, herunder kravet om tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring i § 64, stk. 1, nr. 1.

Den foreslåede ændring i § 351, stk. 1-2 og 4, implementerer delvist artikel 91, stk. 1, 2. afsnit, i CRD V. Af artikel 91, stk. 1, 2. afsnit, i CRD V, fremgår det, at Finanstilsynet skal have bemyndigelse til at afsætte et ledelsesmedlem, hvis personen ikke lever op til kravene nævnt i artikel 91, stk. 1, som både omfatter kravene om hæderlighed og om tilstrækkelig viden, kompetence og erfaring. Det foreslås på denne baggrund at udvide Finanstilsynets adgang til at gribe ind over for et ledelsesmedlem eller en nøgleperson til at omfatte samtlige numre i § 64, stk. 1.

Den foreslåede ændring betyder, at Finanstilsynet fremover vil kunne påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem i en finansiel virksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, eller påbyde et pengeinstitut, et SIFI og et G-SIFI eller et gruppe 1-forsikrings-selskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende ikke længere kan anses for at have den tilstrækkelige viden, faglige kompetence eller erfaring til stillingen eller hvervet.

Finanstilsynet vil fremover f.eks. kunne gribe ind over for et ledelsesmedlem, hvis Finanstilsynet vurderer, at personen ikke har truffet de foranstaltninger, som en person i vedkommendes stilling med rimelighed kunne forventes at træffe for eksempelvis at forebygge, afhjælpe eller standse en lovover-

trædelse i virksomheden, hvor den udviste adfærd eller passivitet skyldes manglende viden, kompetence eller erfaring. Adgangen til at gribe ind over for et ledelsesmedlems manglende viden, kompetence eller erfaring, jf. § 64, stk. 1, nr. 1, forventes ofte anvendt i situationer, hvor ledelsesmedlemets adfærd indebærer, at der er grund til at antage, at medlemmet ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde, jf. § 64, stk. 1, nr. 6.

Et påbud meddelt i henhold til stk. 1-2 og 4 kan forlanges indbragt for domstolene af den pågældende virksomhed og af den person, som påbuddet vedrører. En sådan anmodning skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene senest 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former. Dette følger af § 351, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom. Dette følger af § 351, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Har den finansielle virksomhed ikke afsat direktøren, har pengeinstituttet, SIFI eller G-SIFI ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 64, stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, eller har gruppe 1-forsikringsselskabet ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 64 d, stk. 1, inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2, jf. § 351, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 97 (§ 352 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret skal Finanstilsynet udarbejde en redegørelse for årsagerne til, at en finansiel virksomhed er erklæret konkurs, størstedelen af den finansielle virksomheds drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration, hvis Finansiell Stabilitet har medvirket ved overdragelsen af virksomheden, jf. §§ 7 eller 8 i lov om finansiel stabilitet eller staten har lidt tab på en individuel statsgaranti i medfør af § 16 a i lov om finansiel stabilitet, jf. § 352 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at nyaffatte § 352 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed så Finanstilsynets forpligtelse til at udarbejde en redegørelse i stedet udløses i tilfælde, hvor staten har lidt direkte tab som følge af økonomisk bistand ved afvikling af virksomheden.

Den gældende bestemmelse henviser til lovregler, der er ophørt, hvorfor der ikke længere er et reelt anvendelsesområde for bestemmelsen. Formålet med § 352 a er at øge åbenheden om forløbet op til sammenbruddet for de institutter, hvor staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed. Der henvises i den henseende til punkt 2.7 i de almindelige bemærkninger til § 352 a, jf. Folketingstidende 2009-2010, A, L175.

Ved ændring af bestemmelsen er formålet med kravet om redegørelse i henhold til § 352 a søgt opretholdt. Forslaget til § 352 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed skal rumme mulige fremtidige foranstaltninger, som staten kan iværksætte for at håndtere en krisesituation i den finansielle sektor. Med den forslagets ordlyd begrænses tilfældene således ikke til allerede kendte foranstaltninger.

Staten lider ikke nødvendigvis direkte tab ved restrukturering eller afvikling af en virksomhed gennem Finansiell Stabilitet. Restrukturering eller afvikling gennem Finansiell Stabilitet i sig selv falder derfor uden for den oprindelige bestemmelses formål, og er derfor ikke omfattet af forslaget til § 352 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 98 (§ 354, stk. 6, nr. 46-48, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af artikel 55 i CRD IV, at medlemsstaterne og EBA kan indgå samarbejdsaftaler om udveksling af oplysninger med tredjelandes kompetente myndigheder samt med de i artikel 56 og 57, stk. 1, nævnte myndigheder eller organer fra tredjelande. Dette er under forudsætning af, at de meddelte oplysninger er sikret ved en tavshedspligt, der mindst svarer til den tavshedspligt, der er foreskrevet i artikel 53, og at udvekslingen af oplysninger skal have til formål at give de pågældende myndigheder eller organer mulighed for at udføre deres tilsynsopgaver. Endelig er det en forudsætning, at hvis oplysningerne stammer fra en anden medlemsstat, skal myndighederne i denne medlemsstat have givet samtykke til videregivelsen, og oplysningerne må udelukkende benyttes til det formål, som samtykket vedrører.

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet, jf. § 354, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed.

Med de foreslåede § 354, stk. 6, nr. 46-48, implementeres artikel 58 a, stk. 1, litra a-c, i CRD V, hvor det gøres muligt, at Finanstilsynets kan videregive fortrolige oplysninger til visse internationale organer under nærmere fastsatte betingelser.

Med den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 46, vil det være muligt at videregive fortrolige oplysninger til Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken. Denne videregivelse kan kun ske med henblik på deres vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor.

Med den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 47, vil det være muligt at videregive fortrolige oplysninger til den Internationale Betalingsbank (BIS). Denne videregivelse kan kun ske under forudsætning af, at oplysningerne skal anvendes med henblik på kvantitative konsekvensanalyser.

Med den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 48, vil det være muligt for Finanstilsynet at videregive fortrolige oplysninger til Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB). Denne videregivelse kan kun ske med henblik på dets tilsynsfunktion.

Videregivelse af fortrolige oplysninger kan kun ske på baggrund af en udtrykkelig anmodning for de internationale organer. Der skal derfor være en udtrykkelig anmodning om, at det internationale organ ønsker de fortrolige oplysninger. En udtrykkelig anmodning forudsættes i den forbindelse at være en skriftlig anmodning, hvor det internationale organ redegør for, hvorfor de har brug for oplysningerne, og hvorfor oplysningerne kan indeholdes inden for organets lovmæssige mandat og virke.

Efter den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 46-48, skal anmodningen være behørigt begrundet henset til de specifikke opgaver, der udføres af det anmodende internationale organ i overensstemmelse med dets lovbestemte mandat. Det internationale organ kan derfor ikke bede om alle tænkelige fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet måtte have. De oplysninger, som det internationale organ måtte anmode om, skal være til brug for organets arbejdsområde. Dette vil være oplysninger til brug for organets normale arbejdsfunktioner, og det er arbejdsfunktioner, som fremgår af organets lovbestemte mandat og organets normale virke. Det er organet, som skriftligt skal redegøre for, hvorfor oplysningerne er til brug for organets arbejdsfunktioner, og hvorfor oplysningerne kan indeholdes inden for organets lovbestemte mandat og organets normale virke. Det internationale organs lovbestemte mandat vil være de regler eller internationale aftaler som organet er bundet af. Organets normale virke vil være det område, som organet normalt handler inden for, og de områder, som organet normalt administrerer.

Efter den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 46-48, skal anmodningen være tilstrækkelig præcis med hensyn til de anmodede oplysningers art, omfang og form samt den måde, hvorpå de videregives eller fremsendes. Det internationale organ kan derfor ikke bede om alle oplysninger uden specifikt at angive, hvilke oplysninger organet måtte ønske at få kendskab til. Det internationale organ ikke kan anmode bredt om alle oplysninger. Organet skal specifikt redegøre for, hvilke typer af oplysninger som denne måtte ønske at modtage, herunder også på hvilken måde oplysninger videregives.

Det forudsættes, at videregivelse af oplysninger efter de foreslåede bestemmelser i § 354, stk. 6, nr. 46-48, være strengt nødvendigt for udførelsen af det anmodende organs specifikke opgaver. Organet skal i forbindelse med anmodningen oplyse om, hvorfor oplysningerne er strengt nødvendige. De internationale organer vil derfor skulle begrunde anmodningen med hensynet til de specifikke opgaver, som det internationale organ skal udføre.

Efter den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 46-48, skal oplysningerne fremsendes eller videregives udelukkende til de personer, som er involveret direkte i udførelsen af den specifikke opgave. Videregivelsen af fortrolige oplysninger må derfor ikke ske til det internationale organs generelle eller officielle kommunikationskanaler. Fortrolige oplysninger må kun deles med de personer, som er ansat i det internationale organ, og som konkret sidder med og skal anvende de pågældende oplysninger. Det betyder, at oplysninger kun kan videregives til den person hos organet, der anmoder om oplysningerne, eller en anden som anmoderen henviser til, og som er ansat hos organet.

Efter den foreslåede § 354, stk. 6, nr. 46-48, skal de personer, som har adgang til oplysningerne være underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten efter § 354, stk. 1. Det betyder, at de personer, som får kendskab til fortrolige oplysninger i det internationale organ, skal være underlagt den samme tavshedspligt som Finanstilsynets tavshedspligt. Personer, som får kendskab til fortrolige oplysninger, der er videregivet af Finanstilsynet, vil være underlagt den samme tavshedspligt, jf. § 354, stk. 8. De internationale organer skal derudover bekræfte, at de personer, som får kendskab til fortrolige oplysninger, er underlagt en tavshedspligt, som svarer til tavshedspligten i § 354, stk. 1.

Hvis der videregives personoplysninger, skal disse behandles i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Den foreslåede bestemmelse er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 58 a, i CRD V.

Til nr. 99 (§ 354 e, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet påser overholdelsen af BRRD og regler udstedt i medfør heraf, jf. § 344 i lov om finansiel virksomhed. Det indebærer, at Finanstilsynet kan give påtaler, påbud, m.v. for overtrædelse af reglerne i kapitel 17-17 a i lov om finansiel virksomhed. Det følger af § 354 e, stk. 1, at Finanstilsynet skal offentliggøre påtaler, påbud eller tvangsbøder, der er givet i henhold til § 344 for overtrædelse af de bestemmelser, der er nævnt i stk. 2.

Det foreslås i § 354 e, stk. 1, 1. pkt., efter i henhold til at indsætte § 269, stk. 1, eller.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet skal offentliggøre tilsynsreaktioner meddelt i henhold til § 269, stk. 1, eller § 344, stk. 1.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at der indsættes en tilsynsbestemmelse i § 269, jf. lovforslagets § 1, nr. 78, der fastslår, at Finanstilsynet som afviklingsmyndighed skal føre tilsyn med overholdelse af kravet om nedskrivningsegne passiver.

Til nr. 100 (§ 354 e, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet påser overholdelsen af BRRD og regler udstedt i medfør heraf, jf. § 344 i lov om finansiel virksomhed. Det indebærer, at Finanstilsynet kan give påtaler, påbud, m.v. for overtrædelse af reglerne i kapitel 17-17 a i lov om finansiel virksomhed. Det følger af § 354 e, stk. 1, at Finanstilsynet skal offentliggøre påtaler, påbud eller tvangsbøder, der er givet i henhold til § 344 for overtrædelse af de bestemmelser, der er nævnt i stk. 2.

Det foreslås i § 354 e, stk. 2, 1. pkt., at indsætte § 46 c efter § 7, stk. 1, og det foreslås at ændre § 71 a, stk. 1, til § 71 a, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 71 b, stk. 1, § 71 c, stk. 1, 2. pkt., og at indsætte § 182 b, stk. 1-3, §§ 182 c og § 182 d, § 182 e, stk. 1-3, §§ 182 f, 259 a og 261, § 264, stk. 2, 3 og 5., § 264 a, § 265, stk. 2, 4 og 7, § 265 a, stk. 2, § 266, § 267, stk. 1, §§ 267 b og 267 c, § 267 d, stk. 1, § 268, §§ 269 a-269 d, § 274, stk. 1 og 2, § 275, stk. 1, 2, 4 og 5, og § 276, stk. 1, efter § 125 b, stk. 1-4 og 6.

Med den foreslåede ændring skal Finanstilsynet offentliggøre påtaler, påbud eller tvangsbøder, som Finanstilsynet har givet for overtrædelse af de bestemmelser, der indføres i § 354 e, stk. 2, 1. pkt. Dette gælder også i sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse har truffet afgørelse.

Finanstilsynet skal offentliggøre påtalen, påbuddet eller tvangsbøden på sin hjemmeside med angivelse af navnet på virksomheden eller personen, som reaktionen er rettet imod. Offentliggørelse skal dog ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelsen vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virk-

somheden eller personen, hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, hvis offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet, eller hvis samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse af en persons navn må vurderes ikke at være proportionale med hensynet til personen.

Den foreslåede ændring implementerer artikel 111, stk. 2, litra a, og artikel 112, stk. 1 og 2, i BRRD. Der er tale om en direktivnær implementering.

Til nr. 101 (§ 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, nævner de virksomheder, der kan anses som part i forhold til Finanstilsynet i sager, hvor, Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse overfor i medfør af bl.a. lov om finansiel virksomhed og andre relevante forordninger på det finansielle område.

Det foreslås, at disclosureforordningen indsættes i § 355, stk. 1, hvorefter virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse overfor i medfør af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf, også vil være at anse som parter i en konkret sag.

Til nr. 102 (§ 355, stk. 2, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås med § 355, stk. 2, nr. 10, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en kapitalejer i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, eller virksomheder, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, når Finanstilsynet træffer afgørelse om, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a, er part i Finanstilsynets afgørelse for så vidt angår den del af sagen, der vedrører den pågældende.

Det særlige partsbegreb er allerede gældende i de tilfælde, hvor Finanstilsynet inddrager en tilladelse efter §§ 224 eller 225, stk. 1. Når Finanstilsynet træffer afgørelse efter § 224 a, inddrages tilladelsen

ikke nødvendigvis, men Finansiell Stabilitet kan overtage kontrollen med den finansielle virksomhed, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Det foreslås således, at partsbegrebet udvides, så den samme kreds af fysiske og juridiske personer med tilknytning til den finansielle virksomhed, der har partsstatus, når Finanstilsynet inddrager en tilladelse, jf. § 355, stk. 2, nr. 8-9, også vil have partsstatus, når Finanstilsynet træffer afgørelse efter § 224 a.

Som eksempel vil en direktør være part i den del af sagen, der vedrører den pågældende, når Finanstilsynets afgørelse efter § 224 a er delvist begrundet i, at direktøren ikke er tilstrækkelig egnet eller hæderlig til at varetage hvervet.

En kapitalejer vil være part i den del af sagen, der vedrører den pågældende, når Finanstilsynets afgørelse efter § 224 a eksempelvis er delvist begrundet i, at kapitalejeren udøver uhensigtsmæssig indflydelse på den finansielle virksomhed.

De fysiske og juridiske personer, der er omfattet af bestemmelsen, bevarer deres partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelse også efter Finansiell Stabilitet har overtaget kontrollen med den finansielle virksomhed.

Til nr. 103 (§ 361, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed)

I medfør af § 361, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed betaler virksomheder med tilladelse efter lov om betalinger en fast årlig afgift til Finanstilsynet, der dækker de omkostninger, som Finanstilsynet har ved at føre tilsyn med virksomhederne.

Efter § 361, stk. 3, nr. 1, skal betalingsinstitutter betale en afgift på 91.400 kr. Efter § 361, stk. 3, nr. 2, skal e-pengeinstitutter betale en afgift på 134.000 kr. Efter § 361, stk. 3, nr. 3, skal virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester betale en afgift på 9.200 kr. Efter § 361, stk. 3, nr. 4, skal virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge betale en afgift på 13.000 kr. Efter § 361, stk. 3, nr. 5, skal virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysnings-tjenester betale en afgift på 25.000 kr.

Grundbeløbene er angivet i 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at nyaffatte § 361, stk. 3, hvorefter fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalinger årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet.

Det foreslås i § 361, stk. 3, nr. 1, at fastsætte en ny model for opkrævning af afgifter for betalingsinstitutter.

Det foreslås i stk. 3, nr. 1, litra a, at betalingsinstitutter betaler en afgift på 25.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.

Det foreslås i stk. 3, nr. 1, litra b, at betalingsinstitutter betaler en afgift på 80.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.

Det foreslås i stk. 3, nr. 1, litra c, at betalingsinstitutter betaler en afgift på 500.000 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

Det foreslås, at afgiften efter § 361, stk. 3, nr. 1, fastsættes på baggrund af betalingsinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår, da dette kriterium bedst muligt afspejler det enkelte betalingsinstituts aktiviteter, og dermed også bedst afspejler de ressourcer, som det kan forventes, at Finanstilsynet skal anvende for at føre løbende tilsyn med det enkelte betalingsinstitut.

Det foreslås, at de samlede gennemførte betalingstransaktioner opgøres ud fra den samlede beløbsmæssige værdi af de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført i perioden.

Forslaget om opgørelse af de samlede betalingstransaktioner pr. 1. oktober begrundes i, at betalingsinstitutter allerede i dag har en indberetningsforpligtelse over for Finanstilsynet vedrørende driften af de betalingstjenester, som betalingsinstituttet udbyder, hvormed fristen for indberetning falder den 1. april og den 1. oktober. Det følger således af § 127, stk. 3, i lov om betalinger, at et betalingsinstitut skal indrapportere statistik om drift af de betalingstjenester, som denne udbyder i medfør af § 127, stk. 3, til Finanstilsynet. I medfør af § 127, stk. 4, i lov om betalinger har Finanstilsynet fastsat nærmere regler for denne indberetning ved bekendtgørelse nr. 1259 af 28. november 2019 om udbydere af betalingstjenesters indberetning af statistik om drift og misbrug af betalingstjenester. I medfør af denne bekendtgørelse er betalingsinstituttet pålagt at indberette oplysninger om virksomhedens samlede betalingstransaktioner til Finanstilsynet henholdsvis den 1. april, som omfatter 2. halvår af det foregående kalenderår og den 1. oktober, som omfatter 1. halvår af det indeværende kalenderår. Det indebærer, at Finanstilsynet pr. 1. oktober vil være i besiddelse af oplysninger om et betalingsinstituts samlede betalingstransaktioner for 12 måneder opgjort over 2. halvår af forrige år og 1. halvår af indeværende år. Forslaget indebærer derfor ikke en ny indberetningsforpligtelse for virksomhederne.

Ved differentieringen af afgiftssatserne er der lagt vægt på, at det kræver markant flere ressourcer at føre løbende tilsyn med store betalingsinstitutters overholdelse af lovens krav, end det er tilfældet for små og mellemstore betalingsinstitutter. Niveaue for afgifterne er fastlagt ud fra et sigte om ikke at ændre i det samlede afgiftsbeløb, der betales til Finanstilsynet, men alene fordelingen af afgiften imellem de omfattede virksomheder.

Med den foreslåede ændring indføres dermed en afgiftsmodel, der i højere grad tager højde for den enkelte virksomheds størrelse og kompleksitet og dermed også de ressourcer, som reelt er nødvendige for at føre tilsyn med virksomheden.

Finanstilsynet opkræver afgiften i overensstemmelse med § 369 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 361, stk. 3, nr. 2, at fastsætte en ny model for opkrævning af afgifter for e-pengeinstitutter.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 2, litra a*, at e-pengeinstitutter betaler en afgift på 25.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 2, litra b*, at e-pengeinstitutter betaler en afgift på 80.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 2, litra c*, at e-pengeinstitutter betaler en afgift på 500.000 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det grundbeløb, der betales af e-pengeinstitutter, bliver justeret sådan, at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter betaler det samme grundbeløb til Finanstilsynet, dog afhængig af størrelse, jf. ovenfor. Dette er anderledes end de gældende regler, hvor e-pengeinstitutter betaler et højere beløb end betalingsinstitutter. Ændringen begrundes i, at det har vist sig, at to institutter af samme størrelse på tværs af de to kategorier af institutter kræver de samme ressourcer i forbindelse med Finanstilsynets løbende tilsyn, uanset om de har tilladelse som e-pengeinstitut eller betalingsinstitut. Det foreslås dog, at afgiften for e-pengeinstitutter efter § 361, stk. 3, nr. 2, fastsættes på baggrund af summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner, således at beregningen fortsat afspejler e-pengeinstituttets udvidede virksomhedsområde.

E-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge beregnes i overensstemmelse med § 31, stk. 3, i lov om betalinger som de samlede krav på udstederen, der hidrører fra udestående elektroniske penge opgjort på baggrund af det daglige udestående ved udgangen af hver dag i de foregående 6 måneder. Opgørelsen foretages den første dag i hver måned. Hvis virksomheden ikke

har gennemført 6 måneders drift på datoen for beregningen, anvendes de eventuelt gennemførte måneder med drift og virksomhedens estimater for de gennemsnitlige udestående elektroniske penge for det kommende år som grundlag for beregningen.

E-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår opgøres pr. 1. oktober, da e-pengeinstitutter, som udbydere af betalingstjenester, allerede i dag har en indberetningsforpligtelse over for Finanstilsynet om e-pengeinstituttets drift af de betalingstjenester, som instituttet udbyder, hvormed fristen for indberetning falder den 1. oktober. Det følger således af § 127, stk. 3, i lov om betalinger, at et e-pengeinstitut skal indrapportere statistik om drift af de betalingstjenester, som denne udbyder i medfør af § 127, stk. 3, til Finanstilsynet. I medfør af § 127, stk. 4, i lov om betalinger har Finanstilsynet fastsat nærmere regler for denne indberetning ved bekendtgørelse nr. 1259 af 28. november 2019 om udbydere af betalingstjenesters indberetning af statistik om drift og misbrug af betalingstjenester. I medfør af denne bekendtgørelse er e-pengeinstituttet pålagt at indberette oplysninger om virksomhedens samlede betalingstransaktioner til Finanstilsynet henholdsvis den 1. april, som omfatter 2. halvår af det forudgående kalenderår og den 1. oktober, som omfatter 1. halvår af det indeværende kalenderår. Det indebærer, at Finanstilsynet pr. 1. oktober samlet set vil være i besiddelse af oplysninger om et e-pengeinstituts samlede betalingstransaktioner for 12 måneder opgjort over 2. halvår af foregående år og 1. halvår af indeværende år. Forslaget indebærer således ikke en ny indberetningsforpligtelse for virksomhederne.

Tilladelsen som e-pengeinstitut giver mulighed for både at udstede elektroniske penge og udbyde betalingstjenester. Det vurderes derfor mest hensigtsmæssigt at anvende summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og værdien af e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner, da dette kriterium bedst muligt afspejler det enkelte e-pengeinstituts størrelse og aktiviteter. Såfremt der alene anvendes et af de to beløb med henblik på at fastsætte afgiftens størrelse, vil dette medføre, at afgiften ikke i praksis reelt afspejler omfanget af e-pengeinstituttets samlede tilladelsespligtige aktiviteter.

Ved differentieringen af afgiftssatserne er der lagt vægt på, at det kræver markant flere ressourcer at føre løbende tilsyn med store e-pengeinstitutters overholdelse af lovens krav, end det er tilfældet for

små og mellemstore e-pengeinstitutter. Det forventes, at den laveste afgiftssats typisk vil finde anvendelse på nystartede virksomheder, som kræver få ressourcer i forbindelse med Finanstilsynets løbende tilsyn med virksomhedernes overholdelse af lovgivningens krav. Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i det samlede afgiftsbeløb, der betales til Finanstilsynet, men alene fordelingen af afgiften.

Finanstilsynet opkræver afgiften i overensstemmelse med § 369 i lov om finansiel virksomhed.

Det følger i dag af § 361, stk. 3, nr. 3, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester årligt betaler en afgift på 9.200 kr. til Finanstilsynet, mens virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge betaler en årlig afgift på 13.000 kr. i henhold til § 361, stk. 3, nr. 4.

Det foreslås i § 361, stk. 3, nr. 3, at indføre en ny afgiftsmodel, hvorefter virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester betaler 11.100 kr.

Den gældende § 361, stk. 3, nr. 3, blev oprindeligt indsat i § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 385 af 25. maj 2009 og er siden ændret ved lov nr. 1556 af 2010, hvor afgiftsbeløbet blev tilbagereguleret til 2004-niveau for at stemme overens med resten af § 361, stk. 1. I forbindelse med indførelsen af ændringen i 2009 var det forudsat, at afgiftsbestemmelsen ville blive taget op til revision efter en årrække med henblik på at vurdere, om erfaringerne med den dagældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge burde føre til en ændring af afgiftsbestemmelsen. Ved indførelsen af den nye lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger blev afgiftsniveauet videreført, da Finanstilsynet vurderede, at afgiftsniveauet fortsat var passende. Der blev herved lagt vægt på, at en begrænset tilladelse gives på lempeligere vilkår, end der gælder for en tilladelse til at drive virksomhed som investeringsrådgiver, hvor afgiften udgjorde 17.000 kr.

Den gældende § 361, stk. 3, nr. 4, blev oprindeligt indsat i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 1553 af 2010. Ændringen vedrører betaling af afgift fra virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge. Afgiften udgør 13.000 kr. Oprindeligt var afgiften den samme som for virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester. Da afgiften for betalingsinstitutter blev reguleret tilbage til 2004-niveau ved lov nr. 1556 af 21. december 2010, blev afgiften

for virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge ikke tilsvarende tilbagereguleret. I forbindelse med indførelsen af ændringen i 2009 var det forudsat, at afgiftsbestemmelsen ville blive taget op til revision efter en årrække med henblik på at vurdere, om erfaringerne med lov om betalingstjenester burde føre til en ændring af afgiftsbestemmelsen.

Finanstilsynets praksis viser, at der ikke er forskel på de ressourcer, som Finanstilsynet anvender i forbindelse med at føre løbende tilsyn med virksomheder, som har begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge og virksomheder, som har begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester. Det foreslås derfor, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester og virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge fremadrettet betaler den samme årlige afgift til Finanstilsynet. Det søges dermed sikret, at alle virksomheder betaler en afgift til Finanstilsynet, der svarer til de ressourcer, det reelt kræver at føre tilsyn med virksomheden.

Afgiften foreslås fastsat som et gennemsnit af den afgiftssats, der efter de gældende regler årligt betales af virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester og den afgiftssats, der efter de gældende regler betales af virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge. Forslaget vil medføre, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester vil betale en større afgift, end de hidtil har gjort, mens virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge vil betale en afgift, der er lavere.

Det foreslåede § 361, stk. 3, nr. 4, er en videreførelse af den gældende § 361, stk. 3, nr. 5. Nummeret blev indsat i § 363, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 552 af 7. maj 2019.

Med dette lovforslag er der alene tale om en lovteknisk ændring af bestemmelsens nummerering som følge af den foreslåede model i § 361, stk. 3, nr. 1. Der er således ikke tale om en materiel ændring af bestemmelsen, og afgiftsniveauet foreslås videreført.

Til nr. 104 (§ 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, indeholder en klageadgang til Erhvervsankenævnet for den, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig til. Bestemmelsen nævner

bl.a. afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af lov om finansiel virksomhed og en række andre forordninger på det finansielle område.

Det foreslås, at disclosureforordningen indsættes i § 372, stk. 1, hvorefter afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, som afgørelsen retter sig til.

Til nr. 105 (§ 372, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til § 224 a i lov om finansiel virksomhed er omfattet af tidsfristen for at klage på fire uger i § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Retten til at klage tilkommer den finansielle virksomhed. Når Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, så vil Finansiell Stabilitet reelt også overtage retten til at klage.

Det foreslås, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af § 224 a i lov om finansiel virksomhed, der ønskes påklaget, skal indbringes for Erhvervsankenævnet senest 24 timer efter, at afgørelsen er meddelt. Klageretten tilkommer den bestyrelse og direktion, der modtog afgørelsen. Det gælder uanset, om Finansiell Stabilitet har overtaget kontrollen med virksomheden og der er påbegyndt krisehåndtering af virksomheden.

Forslaget medfører, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I får mulighed for at klage over en afgørelse i henhold til § 224 a i lov om finansiel virksomhed, også selvom Finansiell Stabilitet overtager kontrollen med virksomheden.

Virksomhedens mulighed for at klage skal holdes op imod offentlighedens interesse i, at Finansiell Stabilitet hurtigst muligt overtager kontrollen med et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, hvis Finanstilsynet har vurderet, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Der vil være risiko for forskydning af kreditorer, hvis virksomheden fortsætter i en længere periode, imens klagefristen løber. Forskydning af kreditorer kan skade en senere afvikling af virksomheden.

Forslaget opstiller i *1. pkt.* mulighed for at klage indtil 24 timer efter, at virksomheden modtager afgørelsen.

Finanstilsynet vil i praksis have en proces med virksomheden forud for en afgørelse i henhold til § 224 a, hvor Finanstilsynet drøfter baggrunden for afgørelsen. Derudover vil virksomheden altid blive hørt om afgørelsen, og vil derfor have forberedelsestid i forhold til at have klagen klar på afgørelses-tidspunktet.

Formålet med den korte frist er at sikre, at der kommer en hurtig afklaring af hensyn til den af Finansielle Stabilitet iværksatte krisehåndtering af virksomheden. Hvis Erhvervsankenævnet giver klager medhold, kan virksomheden tilbageføres til virksomhedens ledelse eller hvis det ikke er muligt, som følge af iværksatte afviklingstiltag, kan der komme et erstatningsretligt efterspil.

Det foreslås i *2. pkt.* at give klageretten til den bestyrelse og direktion, der modtog afgørelsen. I henhold til *3. pkt.* gælder dette uanset om Finansielle Stabilitet har overtaget kontrollen med virksomheden. Forslaget medfører, at klageretten ikke overgår til Finansielle Stabilitet, når denne overtager kontrollen med virksomheden. I stedet vil den ledelse, som drev virksomheden på tidspunktet for afgørelsen, have retten til at klage.

Formålet er at give klageadgang til den personkreds, der reelt bliver påvirket af afgørelsen. Når klageadgangen på denne måde udvides, er det dog samtidig vigtigt, at begrænse tidsrummet for klageadgangen, så der ikke i en længere periode er usikkerhed omkring, hvorvidt afvikling af virksomheden vil være berettiget.

Til nr. 106 (§ 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende, § 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, er en generel bemyndigelsesbestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af en række direktiver og forordninger.

Disclosureforordningen vil medføre, at Europa-Kommissionen udsteder en række delegerede retsakter.

Det foreslås derfor, at der indsættes en henvisning til disclosureforordningen i § 372 a, stk. 1, hvormed erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte regulering på de områder, hvor det som følge af disse delegerede retsakter måtte være nødvendigt.

Til nr. 107 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås med ændringen af § 373 stk. 1, at § 175 g bliver omfattet af strafbestemmelsen, hvorved grov eller gentagen overtrædelse af kravene i § 175 g for manglende ansøgning om godkendelse eller eventuel undtagelse for godkendelse samt manglende opfyldelse af øvrige krav forbundet med § 175 g straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

For en nærmere gennemgang henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 175 g.

Den foreslåede ændring, gennemfører artikel 66 stk. 1, litra e, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås derudover med ændringen af § 373, stk. 1, at § 125 i, stk. 1, udgår.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at bestemmelserne i § 125 i ophæves og flyttes til § 268, jf. lovforslaget § 1, nr. 48 og 78. Der indsættes ikke en henvisning til den nye § 268, stk. 1, i § 373, stk. 1. I stedet foreslås det at indsætte en henvisning til § 268, stk. 1, i § 373, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 108. Det skyldes, at overtrædelse af § 268, stk. 1, der tidligere fremgik af § 125 i, stk. 1, kun bør straffes med bøde og også med fængsel.

Til nr. 108 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 2, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser straffes med bøde.

Det foreslås med ændringen af § 373 stk. 2, at der tilføjes en henvisning til § 266, stk. 1, § 268, stk. 1, og § 269 c. Det vil medføre, at Finanstilsynet får hjemmel til at straffe en overtrædelse af § 266, stk. 1, med bøde.

Til nr. 109 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås med ændringen af § 373, stk. 2, at omfatte § 64, stk. 5, af straffebestemmelsen, hvorved den finansielle virksomhed kan straffes med bøde for manglende overholdelse af kravet om at påse overholdelsen af egnetheds og hæderlighedskravet i § 64, stk. 1.

For en nærmere gennemgang henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 64, stk. 5.

Til nr. 110 (§ 373, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 3, at en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud for overtrædelse af en række nærmere opregnede bestemmelser, kan straffes med bøde.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at tilføje en henvisning til §§ 259 a og 264 a og ændre henvisningen § 264, stk. 3, til § 264, stk. 5.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet få hjemmel til at straffe en overtrædelse af §§ 259 a og 264 a med bøde. Der er derudover om en konsekvensændring som følge af indsættelsen af nye stykker i § 264, jf. lovforslagets § 1, nr. 64.

Til nr. 111 (Bilag 9 og bilag 10 i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at som *bilag 9* og *bilag 10* til lov om finansiel virksomhed indsættes bilag 1 og bilag 2.

Med den foreslåede ændring vil bilag 1 og bilag 2 blive indsat som bilag 9 og bilag 10 til lov om finansiel virksomhed.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Lovens § 1 fastsætter hvilke virksomheder og enheder, der er omfattet af lovens anvendelsesområde. Det følger af § 1, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at loven finder anvendelse på finansielle holdingvirksomheder her i landet, jf. § 2, nr. 11.

Med lovforslagets § 2, nr. 3-5 foreslås det at indsætte nye definitioner af henholdsvis en afviklingsenhed, en afviklingskoncern og nedskrivningsegne forpligtelser. Der henvises til de enkelte bemærkninger for de enkelte numre for nærmere beskrivelse.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 1, stk. 2 ved at ændre henvisningen til § 2, nr. 11, til § 2, nr. 14.

Den foreslåede ændring af § 1, stk. 2, er således en konsekvensændring som følge af ændringerne af § 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 3-5.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Lovens § 1 fastsætter hvilke virksomheder og enheder, der er omfattet af lovens anvendelsesområde. Det følger af § 1, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at loven finder anvendelse på finansieringsinstitutter her i landet, jf. § 2, nr. 13.

Med lovforslagets § 2, nr. 3-5 foreslås det at indsætte nye definitioner af henholdsvis en afviklingsenhed, en afviklingskoncern og nedskrivningsegne forpligtelser. Der henvises til de enkelte bemærkninger for de enkelte numre for nærmere beskrivelse.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 1, stk. 3 ved at ændre henvisningen til § 2, nr. 13, til § 2, nr. 17.

Den foreslåede ændring af § 1, stk. 2, er således en konsekvensændring som følge af ændringerne af § 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 3-5.

Til nr. 3 (§ 2, nr. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Med BRRD II-direktivet indføres begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern. Begreberne er ikke anvendt hidtil, og er heller defineret i lovgivningen.

BRRD-direktivet giver mulighed for både en selskabsspecifik afviklingsstrategi («multiple points of entry») og en koncernspecifik afviklingsstrategi («single point of entry»). En koncernspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der kun anvendes afviklingstiltag for én virksomhed i en koncern, typisk modervirksomheden, mens en selskabsspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der anvendes afviklingstiltag for flere virksomheder i samme koncern, typisk driftsdattervirksomhederne. Formålet med at indføre begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er, at det klart defineres, hvilke virksomheder i en koncern der ifølge afviklingsplanen er afviklingsenheder. Det har også betydning for fastsættelse af krav til nedskrivningsegne forpligtelser, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Bestemmelsen i § 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder definitioner af en række forskellige begreber, som anvendes i loven.

Det foreslås at indsætte en definition af en afviklingsenhed i § 2, nr. 2, hvorefter en afviklingsenhed defineres som en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en afviklingsplan udarbejdet i henhold til § 259 i lov om finansiel virksomhed eller en virksomhed, der er omfattet af afviklingstiltag i en koncernafviklingsplan udarbejdet i henhold til § 260 i lov om finansiel virksomhed.

Ved en afviklingsenhed som defineret i litra a, vil det være i tilfælde, hvor virksomheden ikke indgår i en koncern underlagt konsolideret tilsyn.

Definitionen af en afviklingsenhed skal læses sammen med definitionen af en afviklingskoncern i den foreslåede § 2, nr. 4, litra a og b, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 4. Definitionen af en afviklingsenhed er enslydende med samme definition, som foreslås indsat i § 5, nr. 71, i lov om finansiell virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

En afviklingsenhed er den virksomhed, som i afviklingsplanen udarbejdet i henhold til §§ 259 eller 260 i lov om finansiell virksomhed, hvor afviklingstiltag forventes anvendt. Det omfatter pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, blandede holdingvirksomheder og finansielle holdingvirksomheder, der mindst har én dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I.

Med forslaget implementeres dele af artikel 1, nr. 1, litra e, i BRRD II-direktivet, som gennemfører artikel 83 a i BRRD-direktivet.

Til nr. 4 (§ 2, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Der findes ikke i gældende ret en definition af afviklingskoncerner. BRRD II-direktivet indfører begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern.

BRRD-direktivet giver mulighed for både en selskabsspecifik afviklingsstrategi («multiple points of entry») og en koncernspecifik afviklingsstrategi («single point of entry»). En koncernspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der kun anvendes afviklingstiltag for én virksomhed i en koncern, typisk modervirksomheden, mens en selskabsspecifik afviklingsstrategi indebærer, at der anvendes afviklingstiltag for flere virksomheder i samme koncern, typisk driftsdattervirksomhederne. Formålet med at indføre begreberne afviklingsenhed og afviklingskoncern er, at det klart defineres, hvilke virksomheder i en koncern der ifølge afviklingsplanen er afviklingsenheder. Det har også betydning for fastsættelse af krav til nedskrivningsegne forpligtelser, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

§ 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder definitioner af en række forskellige begreber, som anvendes i loven.

Det foreslås at indsætte en definition af en afviklingskoncern i § 2, nr. 3.

Efter det foreslåede *litra a* bliver en afviklingskoncern defineret som en afviklingsenhed og dens dattervirksomheder. En dattervirksomhed er ikke omfattet af en afviklingskoncern, hvis enten dattervirksomheden selv er en afviklingsenhed, er dattervirksomhed af en anden afviklingsenhed, eller hvis dattervirksomheden er etableret i et tredjeland, medmindre dattervirksomheden indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen.

Efter det foreslåede *litra b* bliver en afviklingskoncern også defineret som er fast tilknyttet et centralt organ, og det centrale organ, når mindst et kreditinstitut eller det centrale organ er en afviklingsenhed. Kreditinstitutternes og det centrale organs dattervirksomheder er også omfattet af afviklingskoncernen.

Definitionen i § 2, nr. 3, omfatter dermed to typer af afviklingskoncerner.

Har den pågældende afviklingsenhed mindst én dattervirksomhed, eller er der tale om et centralt organ, hvortil der er tilknyttet kreditinstitutter, betegnes virksomhederne som en afviklingskoncern. En dattervirksomhed er dog ikke omfattet, hvis dattervirksomheden selv er en afviklingsenhed, er dattervirksomhed af en anden afviklingsenhed, eller er etableret i et tredjeland, medmindre dattervirksomheden indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen.

Kreditinstitutter, der er fast tilknyttet et centralt organ, udgør et samarbejdsnetværk. Danmark har på nuværende tidspunkt ikke nogen centrale organer. Centrale organer er særligt kendt i Storbritannien.

Definitionen af en afviklingskoncern er enslydende med samme definition, som foreslås indsat i § 5, nr. 72, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Med forslaget implementeres dele af artikel 1, nr. 1, *litra e*, i BRRD II-direktivet, som gennemfører artikel 83 b i BRRD-direktivet.

Til nr. 5 (§ 2, nr. 20, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Nedskrivningsegne­de forpligtelser er i dag defineret i § 267, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Med BRRD II-direktivet indføres der bl.a. mulighed for at nedskrivningsegne­de forpligtelser bliver omfattet af afviklingsmyndighedernes mulighed for at nedskrive eller konvertere relevante kapitalin­strumenter, og definitionen af begrebet nedskrivningsegne­de forpligtelser ændres som følge heraf.

§ 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder definitioner af en række forskellige begreber, som anvendes i loven.

Det foreslås at indsætte en definition af nedskrivningsegne­de forpligtelser i § 2, nr. 20, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvorefter nedskrivningsegne­de forplig­telser defineres som forpligtelser, der er omfattet af bail-in, og som opfylder betingelserne i § 267 a, stk. 1, eller § 267 e i lov om finansiel virksomhed.

Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, omfatter instrumenter, som kan nedskrives eller konverteres til egenkapital ved brug af bail-in i § 25, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finan­sielle virksomheder. Bail-in er defineret i § 2, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og dækker over det afviklingsværktøj, som Finansiell Stabilitet kan gøre brug af til at nedskrive forpligtelser eller konvertere forpligtelser til egenkapital i medfør af §§ 24-28 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Forpligtelser, der er omfattet af bail-in, skal for at kunne udgøre nedskrivningsegne­de forpligtelser opfylde betingelserne i § 267 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 78, hvis der er tale om en afviklings­enhed, og opfylde betingelserne i § 267 e, jf. lovforslagets § 1, nr. 78, hvis der er tale om en virksom­hed, der ikke er en afviklingsenhed. Det betyder bl.a., at forpligtelsen skal have en restløbetid på mindst ét år og være udstedt og fuldt indbetalt med midler, der direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I.

Den foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 4, henviser til artikel 72 a, stk. 1, litra b, i CRR-forordningen. Supplerende kapitalinstrumenter skal for at kunne udgøre nedskrivningsegne­de forpligtelser opfylde betingelserne i artikel 72 a, stk. 1, litra b, i CRR-forordningen. Det betyder, at de supplerende kapi­talinstrumenter skal have en restløbetid på mindst ét år, for så vidt som de ikke kan betragtes som supplerende kapitalposter i henhold til artikel 64 i CRR-forordningen. Der er her tale om supplerende

kapitalinstrumenter, der ikke fuldt ud kan tælles med under kapitalgrundlaget fem år før udløb, men som kan tælles fuldt ud med under nedskrivningsegne passiver op til et år før udløb.

Supplerende kapitalinstrumenter er defineret i § 5, stk. 6, nr. 15, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, at supplerende kapitalinstrumenter skal forstås i overensstemmelse artikel 63 i CRR-forordningen og regler fastsat i medfør § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed. Opfylder et kapitalinstrument betingelserne i artikel 63, litra a-p, i CRR-forordningen, er der dermed tale om et supplerende kapitalinstrument.

Med forslaget implementeres dele af artikel 1, litra d, i BRRD II-direktivet, som gennemfører artikel 2, stk. 1, nr. 71 a i BRRD-direktivet.

Til nr. 6 (§ 4, stk. 2 og 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 4, stk. 2, at Finansiell Stabilitet kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en finansiell holdingvirksomhed, når betingelserne for afvikling er opfyldt for både holdingvirksomheden og mindst én dattervirksomhed.

Betingelserne for afvikling følger af § 4, stk. 1. Den første betingelse er, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har vurderet, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende i overensstemmelse med § 224 a i lov om finansiel virksomhed. Herudover skal Finanstilsynet have meddelt Finansiell Stabilitet, at der ikke er udsigt til, at andre tiltag, herunder tiltag iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at virksomheden må afvikles. Endelig skal iværksættelse af en eller flere afviklingsforanstaltninger vurderes at være i offentlighedens interesse.

Det foreslås at ophæve § 4, stk. 2, og i stedet indsætte to nye stykker.

Det foreslås i § 4, stk. 2, at Finansiell Stabilitet, uanset om betingelserne i stk. 1 ikke er opfyldt, kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en finansiell holdingvirksomhed, hvis tre betingelser, som er oplyst i nr. 1-3, er opfyldt. Alle tre betingelser skal være opfyldt for at den foreslåede bestemmelse kan finde anvendelse.

I henhold til det foreslåede *stk. 2, nr. 1*, skal den finansielle holdingvirksomhed være en afviklingsenhed. Det betyder, at det af afviklingsplanen skal fremgå, at den finansielle holdingvirksomhed er udpeget som afviklingsenhed.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 2*, skal en eller flere af den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomheder, som er pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I og ikke afviklingsenheder, opfylde betingelserne for afvikling. Det betyder, at betingelserne for afvikling, jf. lovens § 4, skal være opfyldt.

Endelig følger det af det foreslåede *stk. 2, nr. 3*, at Finanstilsynet skal vurdere, at et sammenbrud i en finansiell holdingvirksomheds dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I og ikke en afviklingsenhed, vil medføre risiko for sammenbrud i afviklingskoncernen. Det vil sige, at aktiver og passiver i den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomhed skal være af et sådant omfang, at Finanstilsynet vurderer, at dattervirksomhedens sammenbrud vil udgøre en trussel mod en virksomhed i koncernen eller koncernen som helhed.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af gældende ret, dog med den forskel at der ikke længere skal gælde et krav om, at mindst én den finansielle holdingvirksomheds dattervirksomheder også skal opfylde betingelserne for afvikling.

Med afviklingsforanstaltninger forstås en række beføjelser, som Finansiell Stabilitet kan anvende ved håndteringen af en nødlidende eller forventelig nødlidende virksomhed. Det gælder bl.a. virksomhedssalg (§ 19), oprettelse af broinstitut (§ 21) og bail-in (§ 24), som kan finde anvendelse, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Den foreslåede ændring medfører, at der fremadrettet kan iværksættes afviklingsforanstaltninger over for en finansiell holdingvirksomhed, hvis alene holdingvirksomheden opfylder afviklingsbetingelserne i § 4, stk. 1.

Den foreslåede ændring skal endvidere ses i lyset af indførelsen af begreberne afviklingskoncern og afviklingsenhed i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvorved det

skal være muligt at iværksætte afviklingsforanstaltninger på enhedsniveau og ikke nødvendigvis på koncernniveau, hvorfor der ikke længere vil gælde krav om at betingelserne for afvikling skal være opfyldt for både holdingvirksomheden og mindst én dattervirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at reguleringen tilpasses indførelsen af begreberne afviklingskoncern og afviklingsenhed.

Det foreslås i *stk. 3*, at ejes dattervirksomhederne af en blandet holdingvirksomhed direkte eller indirekte af en mellemliggende finansiell holdingvirksomhed, træffes afviklingsforanstaltninger alene med henblik på koncernafvikling over for den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed. Bestemmelsen indebærer, at der ikke vil træffes afviklingsforanstaltninger med henblik på koncernafvikling over for den blandede holdingvirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at Finansiell Stabilitet ikke træffer afviklingsforanstaltninger over for en blandet holdingvirksomhed, hvis der er en mellemliggende finansiell holdingvirksomhed, som indirekte ejer en blandet holdingvirksomheds datterselskaber.

Som eksempel kan nævnes den situation, hvor en blandet holdingvirksomhed ejer en mellemliggende finansiell holdingvirksomhed, som igen ejer et eller flere kreditinstitutter, og den finansielle holdingvirksomhed er udpeget som afviklingsenhed og kreditinstitutterne ikke er særskilte afviklingsheder. I sådan en situation vil afviklingsforanstaltninger skulle træffes over for den finansielle holdingvirksomhed, der her udgør den mellemliggende finansielle holdingvirksomhed.

Med forslaget implementeres dele af artikel 1, nr. 11, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 33, stk. 2-4, i BRRD-direktivet.

Til nr. 7 (§ 4, stk. 5 og 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

For at Finansiell Stabilitet kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en virksomhed, skal betingelserne herfor være opfyldt, jf. § 4, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle

virksomheder. Afviklingsforanstaltninger kan iværksættes over for virksomheder som defineret i henhold til § 2, nr. 21, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det er Finansiell Stabilitet, der foretager vurderingen af, om betingelserne i § 4, stk. 1, er opfyldt.

Det foreslås af indsætte to nye stykker i § 4.

Det foreslås i *stk. 5*, at vurderer Finansiell Stabilitet, at betingelsen i stk. 1, nr. 3, ikke er opfyldt, iværksætter Finansiell Stabilitet ikke afviklingsforanstaltninger, dog med undtagelse af stk. 2 og § 18 a.

Det er situationen, hvor Finanstilsynet har vurderet, at et pengeinstitut er nødlidende, og at der ikke er udsigt til, at andre tiltag, herunder tiltag iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at virksomheden må afvikles. Samtidig vurderer Finansiell Stabilitet, at det ikke er i offentlighedens interesse at iværksætte en restrukturering eller afvikling i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

En foranstaltning anses for at være i offentlighedens interesse, når den er nødvendig til opfyldelse af afviklingsmålene, som fremgår af § 5 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og de pågældende mål ikke kan opnås mindst lige så godt ved konkursbehandling.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at i tilfælde af, at alle betingelserne for at iværksætte afviklingsforanstaltninger ikke er opfyldt, skal en afvikling af virksomheden ske på anden vis. Hvis Finanstilsynet inddrager virksomhedens tilladelse, skal afvikling ske ved konkurs, likvidation, sammenlægning med en anden virksomhed, eller på anden måde efter Finanstilsynets tilladelse, jf. § 227 i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finansiell Stabilitet kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for et centralt organ samt pengeinstitutter og realkreditinstitutter, som er fast tilknyttet til et sådant organ, og som indgår i samme afviklingskoncern, når den pågældende afviklingskoncern opfylder betingelserne for afvikling.

Med centralt organ forstås et organ, der har flere penge- og realkreditinstitutter (kreditinstitutter) tilknyttet, hvor det centrale organs ledelse er beliggende i samme medlemsstat og bemyndiget til at give instrukser til de tilknyttede kreditinstitutters ledelse. Det centrale organ og de tilsluttede institutter hæfter solidarisk for hinandens forpligtelser, eller de tilsluttede institutters forpligtelser garanteres fuldt ud af det centrale organ. Det centrale organs og samtlige tilsluttede institutters solvens og likviditet kontrolleres på grundlag af institutternes konsoliderede regnskaber.

Med afviklingsforanstaltninger forstås en række beføjelser, som Finansiell Stabilitet kan anvende ved håndteringen af en nødlidende eller forventelig nødlidende virksomhed. Det gælder bl.a. virksomhedssalg (§ 19), oprettelse af broinstitut (§ 21) og bail-in (§ 24), som kan finde anvendelse, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Med den foreslåede bestemmelse sikres det, at Finansiell Stabilitet kan iværksætte afviklingsforanstaltninger over for et centralt organ og tilknyttede penge- og realkreditinstitutter, når betingelserne for koncernafvikling som helhed er opfyldte, selvom der heriblandt måtte være penge- eller realkreditinstitutter, der ikke isoleret set opfylder betingelserne for afvikling, herunder ved at være nødlidende eller forventet nødlidende.

Med forslaget implementeres dele af artikel 1, nr. 10, i BRRD II-direktivet, som gennemfører artikel 32 a og artikel 32 b i BRRD-direktivet.

Til nr. 8 (§ 4 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Finansiell Stabilitet kan i dag suspendere enhver forfalden betalings- og leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt i en virksomhed eller enhed under afvikling, dog med enkelte undtagelser. Det følger af § 32 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finansiell Stabilitet har derimod ikke mulighed for at suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt i en virksomhed eller enhed på et tidspunkt før virksomheden eller enheden opfylder afviklingsbetingelserne og dermed er taget under restrukturering eller afvikling.

Det foreslås at indsætte § 4 a før overskriften før § 5.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finansiell Stabilitet efter høring af Finanstilsynet kan suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt, som en virksomhed eller enhed, har indgået, hvis tre betingelser, som er oplyst i nr. 1-3, er opfyldt. Alle tre betingelser skal være opfyldt for at den foreslåede suspensionsbeføjelse kan finde anvendelse.

I henhold til det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, skal betingelserne i § 4, stk. 1, nr. 1 og 2, være opfyldt. Det betyder, at Finanstilsynet skal have meddelt Finansiell Stabilitet, at virksomheden eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224 a i lov om finansiell virksomhed, ligesom Finanstilsynet også skal have vurderet og meddelt Finansiell Stabilitet, at der ikke er udsigt til, at andre tiltag, herunder tiltag iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, vil kunne forhindre, at virksomheden eller enheden inden for en passende tidshorisont må afvikles. Det betyder, at Finanstilsynet har vurderet, at der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at virksomheden i nær fremtid vil misligholde kravene til fortsat at opretholde sin tilladelse til at kunne drive virksomhed. Tidshorisonten skal vurderes konkret i forhold til situationen og risikoen for den finansielle stabilitet, indskydere, kunder m.v.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, skal suspension vurderes nødvendigt for at undgå yderligere forværring af den økonomiske situation i virksomheden eller enheden. En yderligere forværring kan bl.a. være en forværret likviditetssituation, misligholdt lån, forværrede kapitalforhold m.v. Det er Finansiell Stabilitet, der foretager vurderingen af, om suspension er nødvendigt for at undgå yderligere forværring, efter høring af Finanstilsynet.

Endelig følger det af det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, at suspension skal vurderes nødvendig enten for at konstatere, hvorvidt det er i offentlighedens interesse at foretage afviklingsforanstaltninger, jf. § 4, stk. 1, nr. 3, eller for at sikre en effektiv anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer. Betingelsen for om suspension er nødvendig vil være opfyldt, hvis Finansiell Stabilitet vurderer, at der er behov for et kort tidsrum til at kunne afklare, hvilke afviklingsforanstaltninger der videre skal træffes.

Afvikling anses for at være i offentlighedens interesse, hvis den er nødvendig for at opfylde et eller flere af de afviklingsmål, der fremgår af § 5 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Afviklingsmålene efter § 5 er lige vigtige, og Finansiell Stabilitet skal foretage en konkret afvejning af dem i lyset af omstændighederne i hver enkelt sag. Afviklingsmålene må ikke kunne

varetages i samme omfang ved konkursbehandling. Det vil sige, at hvis Finansiell Stabilitet f.eks. vurderer, at offentlighedens interesse kan varetages lige så godt ved håndtering af en nødlidende eller forventelig nødlidende virksomhed eller enhed ved konkursbehandling, er kravet ikke opfyldt.

Suspension efter det foreslåede stk. 1, nr. 3, kan ligeledes ske, hvis en suspension kan være med til at sikre, at Finansiell Stabilitet får mulighed for at iværksætte en eller flere afviklingsforanstaltninger effektivt og hensigtsmæssigt. En suspension kan modsat ikke finde anvendelse, hvis omstændighederne tilsiger, at suspension ikke vil bidrage til Finansiell Stabilitets tilrettelæggelse af afviklingsforanstaltninger.

Det foreslåede stk. 1 giver Finansiell Stabilitet mulighed for at suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt på et tidligere tidspunkt end hvad der følger af de gældende regler i § 32. Suspension efter det foreslåede stk. 1 udelukker ikke at der kan ske suspension af betalings- og leveringsforpligtelse på samme tid.

Hvis betingelserne for suspension er opfyldt, vil Finansiell Stabilitet efter bestemmelsen kunne suspendere enhver betaling og levering af ydelser, herunder alle ordinære ydelser i henhold til låneaf-taler, obligationsudstedelse, berettigede indskud og finansielle kontrakter fra virksomheden eller enheden, inden denne er under afvikling. Adgangen til at suspendere gælder endvidere ydelser, der forfalder under suspensionsperioden. En modpart kan således ikke i suspensionsperioden påberåbe sig manglende opfyldelse på grund af udskydelsen som en misligholdelse, jf. det foreslåede stk. 6.

Suspension efter stk. 1 kan være rettet mod konkrete forpligtelser eller grupper af forpligtelser, men kan også gælde for alle instituttets betalings- eller leveringsforpligtelser.

Et eksempel på suspension kunne være, hvis et institut på tidspunktet, hvor Finanstilsynet har vurderet, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende, f.eks. står overfor at skulle indfri udstedelser af seniorgæld. I den situation vil en suspension en sådan tilbagebetaling i henhold til en kontrakt kunne medvirke til at undgå yderligere forværring af den økonomiske situation i virksomheden, herunder sikre likviditet i instituttet. Samtidig vil en sådan suspension være relevant i forhold til at kunne afklare, hvilke afviklingsforanstaltninger der videre skal træffes, herunder evt. anvendelse af bail-in.

Det foreslås i *stk. 2*, at der ikke kan foretages suspension i medfør af *stk. 1* i relation til kontrakter indgået med en nærmere angivet kontraktparter.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan der ikke foretages suspension i relation til kontrakter indgået med systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer. Der henvises til definitionerne i § 3, nr. 30 og 31 i kapitalmarkedsloven, hvor henholdsvis værdipapirafviklingssystem og betalingssystem er defineret.

Efter *stk. 2, nr. 2*, kan der ikke foretages suspension i relation til kontrakter indgået med centrale modparter (CCP'er), og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre. Med centrale modparter forstås som defineret i lov om kapitalmarkeder, jf. lovens § 3, nr. 11.

Efter *stk. 2, nr. 3*, kan der ikke foretages suspension i relation til kontrakter indgået med centralbanker.

Kontrakter med disse kontraktparter er undtaget fra de foreslåede suspensionsbeføjelser af hensyn til sikring af den finansielle infrastruktur, herunder afvikling af værdipapirhandler.

Det foreslås i *stk. 3*, at suspensionen løber fra offentliggørelsen af meddelelse om suspension, jf. § 50, til udløbet af den første hverdag herefter.

Tidsfristen løber fra offentliggørelsen og frem til afslutningen på den første efterfølgende hverdag, det vil sige ved midnat. Den tidsmæssige udstrækning af suspensionen vil ikke ændre sig som følge af, at der iværksættes afviklingsforanstaltninger over for den pågældende virksomhed eller enhed, fordi virksomheden eller enheden tages under afvikling. Det vil sige, at i tidsrummet fra suspension er iværksat og frem til afslutningen på den første efterfølgende hverdag, vil suspensionen fortsat finde anvendelse, selvom der iværksættes afviklingsforanstaltninger over for den pågældende virksomhed eller enhed i den mellemliggende periode.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at Finansiell Stabilitet til hver en tid kan afkorte en allerede iværksat suspension, når der vurderes ikke at være behov for suspensionen i dens fulde udstrækning.

Det foreslås i *stk. 4*, at hvis en suspenderet betalings- eller leveringsforpligtelse forfalder i suspensionsperioden, skal betalingen eller leveringen ske umiddelbart efter udløbet af suspensionsperioden. Den foreslåede bestemmelse skal medvirke til at sikre, at der ved suspension i medfør af *stk. 1* ikke sker betaling eller levering i en tidsperiode, hvor Finansiell Stabilitet har vurderet at der er behov for en suspension.

Den foreslåede bestemmelse svarer til, hvad der følger af § 32, *stk. 2*, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis betalings- eller leveringsforpligtelserne i henhold til en kontrakt suspenderes kontraktpartens betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til kontrakten i samme periode.

Det foreslåede *stk. 5* fastslår, at for forpligtelser, der indgår i retsforhold, hvor der skal ske udveksling af ydelser, vil udsættelse af fordringen på virksomheden eller enheden, medføre en tilsvarende udsættelse for kontraktpartens tilsvarende forpligtelser.

Kontraktparter, der har fordringer, som ifølge kontrakten modregnes eller nettes, vil skulle afvente suspensionsperiodens udløb, før der skal ske modregning, netting eller betaling. Disse modparter risikerer således ikke selv at komme i misligholdelse ved, at den modregnede betaling udskydes.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at har Finansiell Stabilitet foretaget suspension, kan Finansiell Stabilitet udøve beføjelserne efter §§ 33 og 34 i relation til samme kontrakt, selvom den pågældende virksomhed ikke er under afvikling på tidspunktet for suspensionen.

Finansiell Stabilitet kan efter § 33 suspendere sikrede kreditorers ret til at søge sig fyldestgjort i sikkerheder stillet af en virksomhed eller enhed under afvikling, og efter § 34 suspendere kontraktlige ophørsrettigheder.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at i det tilfælde, at Finansiell Stabilitet udøver beføjelsen til at suspendere en betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt, jf. stk. 1, vil en kreditor i virksomheden eller enheden, der er nødlidende eller forventet nødlidende, men endnu ikke under afvikling, ikke kunne gøre sikkerhedsrettigheder gældende i virksomhedens eller enhedens aktiver eller gøre brug af kontraktlige ophørsrettigheder i den tidsperiode, hvor suspensionen finder sted, jf. §§ 33 og 34.

Finansiell Stabilitet skal ved udøvelse af rettigheden i medfør af bestemmelsen tage størst muligt hensyn til effektiviteten og omsætningen på de finansielle markeder, så indgrebene i de pågældende kontrakter udøves på en sådan måde, hvor følgevirkningerne for det øvrige marked begrænses mest muligt.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at Finansiell Stabilitets suspension af betalings- og leveringsforpligtelser virker efter hensigten ved at sikre, at kreditorer ikke som følge heraf kan gøre sikkerheds- og opsigelsesrettigheder gældende.

Det foreslås i *stk. 6, 2. pkt.*, at en suspension efter 1. pkt. har samme tidsmæssige udstrækning som suspensionen efter stk. 1, jf. stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at en suspension i medfør af §§ 33 eller 34 følger den samme tidsmæssige udstrækning som en suspension af betalings- eller leveringsforpligtelse efter stk. 1, jf. stk. 3. Det vil sige, at hvis Finansiell Stabilitet udøver beføjelsen til at udøve suspension af f.eks. kontraktlige ophørsrettigheder efter § 34, vil suspensionsperioden for denne suspension tidsmæssigt følge suspensionen af en betalings- eller leveringsforpligtelse.

Det foreslås i *stk. 7*, at har Finansiell Stabilitet foretaget suspension i medfør af stk. 1 eller stk. 6, §§ 33 og 34, kan Finansiell Stabilitet ikke på et senere tidspunkt, når den pågældende virksomhed eller enhed er taget under afvikling, udøve den tilsvarende beføjelse efter §§ 32-34 i relation til samme kontrakt.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at hvis Finansiell Stabilitet f.eks. har gjort brug af beføjelsen til at suspendere en betalings- eller leveringsforpligtelse efter stk. 1, vil Finansiell Stabilitet ikke –

hvis den pågældende virksomhed eller enhed senere tages under afvikling – kunne gøre brug af beføjelsen til at suspendere en betalings- og leveringsforpligtelse i henhold til samme kontrakt efter § 32.

Med bestemmelsen udelukkes det ikke, ved brug af beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelse efter stk. 1, at Finansiell Stabilitet på et senere tidspunkt kan gøre brug af anden suspensionsbeføjelse, f.eks. til at suspendere sikre kreditorers ret til at søge sig fyldestgjort i sikkerheder stillet af en virksomhed eller enhed under afvikling, jf. § 33.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i stk. 3, og de gældende bestemmelser om suspension, jf. §§ 32-34, hvorefter de har til formål at sikre en effektiv afvikling og samtidig i en begrænset periode at begrænse modparternes ret til at afslutte, fremskynde eller på anden måde opsige finansielle kontrakter.

Med forslaget implementeres dele af artikel 1, nr. 12, i BRRD II-direktivet, som gennemfører artikel 33 a i BRRD-direktivet. Betalings- eller leveringsforpligtelser vil også kunne suspenderes i relation til berettigede indskud, modsat hvad der følger af gældende ret. Det følger af BRRD II-direktivet, at medlemsstaterne kan fastsætte, at hvis beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser udøves i forbindelse med berettigede indskud, sikrer afviklingsmyndighederne, at indskyderne har adgang til et passende dagligt beløb fra disse indskud. Denne mulighed for at fastsætte krav herom er ikke udnyttet ved implementeringen af BRRD II-direktivet. Baggrunden herfor er det forhold, at en suspension efter stk. 1 har virkning i en meget begrænset tidsperiode.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 6, stk. 1, 1. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 6, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at inden Finansiell Stabilitet iværksætter afviklingsforanstaltninger eller udøver beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter, jf. § 17, skal Finansiell Stabilitet sikre, at der foretages en rimelig, forsigtig og realistisk værdiansættelse af virksomhedens eller enhedens aktiver og passiver.

Med lovforslagets § 2, nr. 14, tilføjes visse former for nedskrivningsegne forpligtelser til opremningen i § 17 af instrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling. Det vil således ikke længere alene være relevante kapitalinstrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i medfør af § 17.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 6, stk. 1, 1. pkt., ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17.

Den foreslåede ændring er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Til nr. 10 (§ 7, stk. 4, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 7, stk. 4, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at er virksomhedens eller enhedens nettoværdi ved den endelige værdiansættelse, jf. stk. 3, højere end nettoværdien ved den midlertidige værdiansættelse, jf. stk. 1, kan Finansiell Stabilitet øge værdien af de fordringer fra kreditorer eller ejere af relevante kapitalinstrumenter, der er blevet nedskrevet i medfør af § 17 eller ved bail-in i medfør af § 24.

Med lovforslagets § 2, nr. 14, tilføjes visse former for nedskrivningsegne forpligtelser til opremningen i § 17 af instrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling. Det vil således ikke længere alene være relevante kapitalinstrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i medfør af § 17.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 7, stk. 4, nr. 1, ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17.

Den foreslåede ændring af § 7, stk. 4, nr. 1, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Til nr. 11 (§ 12, stk. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 12, stk. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at når Finansiell Stabilitet beslutter at anvende et afviklingsværktøj eller andre afviklingsforanstaltninger, og dette vil medføre, at kreditorer lider tab, eller at deres fordringer konverteres, udøver Finansiell Stabilitet beføjelsen i § 44 i forhold til indehaverne af ejerskabsinstrumenter og nedskriver eller konverterer relevante kapitalinstrumenter i henhold til § 17 umiddelbart inden eller samtidig med anvendelsen af afviklingsforanstaltningen.

I disse tilfælde, hvor afviklingsforanstaltninger vil medføre, at kreditorer lider tab eller får deres fordringer konverteret, skal Finansiell Stabilitet sikre, at den egentlige kernekapital og kapitalinstrumenter tager tabene først.

Med lovforslagets § 2, nr. 14, tilføjes visse former for nedskrivningseggede forpligtelser til opremseringen i § 17 af instrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling. Det vil således ikke længere alene være relevante kapitalinstrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i medfør af § 17.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 12, stk. 5 ved at indsætte nedskrivningseggede forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvide til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningseggede forpligtelser i henhold til § 17.

Den foreslåede ændring af § 12, stk. 5, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Til nr. 12 (§ 13, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

I henhold til § 272 i lov om finansiel virksomhed og § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder kan Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet under nogle nærmere omstændigheder nedskrive eller konvertere hybrid kernekapital eller supplerende kapital, der begge er kapitalgrundlagsposter. Øvrige passiver skal nedskrives ved bail-in, jf. § 24 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Ved en konkurs modtager kapitalgrundlagsposter betaling i den rækkefølge, de pågældende instrumenter er placeret i henhold til vilkårene herfor. Andre instrumenter, der ikke opfylder kravene i CRR-forordningen til at være kapitalgrundlagsposter, kan i de aftaleretlige vilkår for instrumentet være sideordnet med andre kapitalgrundlagsinstrumenter i konkursordenen.

Som udgangspunkt skal kreditorer i samme klasse i konkursordenen behandles ens. Det indebærer, at hvor det i visse tilfælde kunne være en fordel alene at foretage en nedskrivning eller konvertering, f.eks. i medfør af § 272 i lov om finansiel virksomhed, vil det, hvis der er andre kapitalinstrumenter, der er sideordnet med kapitalgrundlagsinstrumenter i konkursordenen, være nødvendigt at tage instituttet under afvikling i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder for derved at oppebære udgangspunktet.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 4* i § 13.

Det foreslås i § 13, *stk. 4, 1. pkt.*, at ved konkurs betales fordringer vedrørende kapitalgrundlag i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 118, i forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed, efter andre fordringer.

Det foreslås i § 13, *stk. 4, 2. pkt.*, at et kapitalinstrument, som kun delvist anses for at være en kapitalgrundlagspost, betales i sin helhed som kapitalgrundlag i medfør af 1. pkt. Denne del af bestemmelsen medfører, at også kapitalinstrumenter, der er delvist anses for at være en kapitalgrundlagspost, betales efter andre fordringer ved en konkurs.

Med den foreslåede § 13, stk. 4, vil fordringer vedrørende kapitalgrundlag i et nødlidende eller forventet nødlidende institut, blive stillet sidst i konkursordenen, er dermed tage tab først. Andre passiver, der ikke er kapitalgrundlagsposter, er således stillet bedre i konkursordenen. Dette er uanset, om vilkårene for instrumentet har sidestillet instrumentet med kapitalgrundlagsposter.

Med den foreslåede bestemmelse sikres det, at fordringer vedrørende kapitalgrundlag i et institut behandles i overensstemmelse med § 12, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, således at princippet om at ingen kreditorer er dårligere stillet end ved konkurs.

Forslaget skal sikre, at det er muligt at gennemføre en nedskrivning eller konvertering i medfør af § 272 i lov om finansiell virksomhed, uanset instituttet måtte have passiver, der ikke opfylder betingelserne i CRR-forordningen for at være kapitalgrundlagsposter. Derved vil det være muligt at undgå at skulle erklære et sådant institut nødlidende og tage det under afvikling i Finansiell Stabilitet, hvis det er tilstrækkeligt med nedskrivning og konverteringen i medfør af § 272 i lov om finansiell virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse skal sammen med den foreslåede § 18 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 21, være med til at sikre, at det ikke er nødvendigt at skulle erklære et institut nødlidende eller forventet nødlidende og tage den under egentlig afvikling, hvis det er tilfældet at nedskrivning af kapitalgrundlag kan undgå en sådan situation.

Med ændringen implementeres artikel 1, nr. 20, i BRRD II-direktivet, som gennemfører artikel 48, stk. 7 i BRRD-direktivet.

Til nr. 13 (Overskriften før § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Overskriften før § 17 er ”Nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter”.

Det foreslås at ændre *overskriften* til ”Nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser”.

Den foreslåede ændring af overskriften før § 17 skyldes, at § 17 udvides med BRRD II-direktivet til også at omfatte nedskrivning og konvertering af en række nedskrivningsrelevante passiver.

Til nr. 14 (§ 17, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 17, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet skal nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i en virksomhed eller enhed til egentlige kernekapitalinstrumenter, når betingelserne for afvikling er opfyldt.

Relevante kapitalinstrumenter er hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter. Det er en forudsætning for at foretage nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter, at de egentlige kernekapitalinstrumenter, herunder aktiekapitalen, allerede er fuldt ud anvendt til at absorbere tab.

Er en virksomhed eller enhed under afvikling, fordi afviklingsbetingelserne i § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder er opfyldt, skal Finansiell Stabilitet således foretage nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter enten inden eller samtidig med, at Finansiell Stabilitet træffer andre afviklingsforanstaltninger.

Det foreslås at nyaffatte § 17, stk. 1, således at Finansiell Stabilitet, når betingelserne for afvikling er opfyldt, jf. § 4, skal nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i to oplyst tilfælde.

Efter § 17, stk. 1, nr. 1 skal Finansiell Stabilitet nedskrive relevante kapitalinstrumenter i virksomheden eller enheden og nedskrive virksomhedens eller enhedens nedskrivningsegne forpligtelser omfattet af § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiell virksomhed om en restløbetid på mindst et år, til egentlige kernekapitalinstrumenter.

Efter § 17, stk. 1, nr. 2 skal Finansiell Stabilitet konvertere relevante kapitalinstrumenter i virksomheden eller enheden og virksomhedens eller enhedens nedskrivningsegne forpligtelser omfattet af § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i §

267 e, stk. 1, nr. 4, litra b om en restløbetid på mindst et år, i lov om finansiel virksomhed, til egentlige kernekapitalinstrumenter.

Den foreslåede ændring foretages med henblik på at tilføje visse former for nedskrivningsegne forpligtelser til opremsningen af instrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling. Forslaget om at nyaffatte § 17, stk. 1 har ikke i øvrigt betydning for bestemmelsen. Der henvises som følge heraf til bemærkningerne til § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. Folketingstidende 2014-2015, A, L100 som fremsat, side 48 ff.

§ 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 78, angiver de forpligtelser, som en virksomhed, der indgår i en afviklingskoncern, men som ikke selv er afviklingsenhed, kan anvende til opfyldelse af sit minimumskrav til nedskrivningsegne passiver. Der henvises til § 1, nr. 78, og bemærkningerne dertil.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed, at forpligtelser, der anvendes til opfyldelse af minimumskravet til nedskrivningsegne passiver, bl.a. skal have en restløbetid på mindst ét år. Betingelsen om restløbetid følger af artikel 72 a, jf. artikel 72 c i CRR-forordningen. Efter § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed skal forpligtelser anvendt til opfyldelse af minimumskravet til nedskrivningsegne passiver opfylde artikel 72 a i CRR-forordningen.

Det er således ikke et krav, at den del af § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, som indebærer krav om restløbetid, er opfyldt, for at den pågældende forpligtelse bliver omfattet af den foreslåede nyaffattelse af § 17, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det er dog et krav, at de øvrige betingelser i § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed er opfyldt. Det indebærer bl.a., at der skal være tale om forpligtelser, som er udstedt til afviklingsenheden enten direkte af dattervirksomheden eller indirekte via andre virksomheder inden for samme afviklingskoncern, eller forpligtelser, som er udstedt til en eksisterende kapitalejer, som ikke indgår i samme afviklingskoncern som virksomheden. I det sidstnævnte tilfælde vil forpligtelserne kun være omfattet af det foreslåede § 17, stk. 1, i det omfang en nedskrivning eller konvertering af forpligtelserne ikke vil påvirke afviklingsenhedens kontrol med virksomheden. Det følger af det foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra a, pkt. ii, jf. lovforslagets § 1, nr. 78.

I forbindelse med afvikling er det således alene relevant, om forpligtelsen består på tidspunktet for nedskrivning eller konvertering, og dermed er der ikke krav om en bestemt restløbetid.

Ved nedskrivning eller konvertering af forpligtelser, som er udstedt til afviklingsenheden, bæres tabet herved af afviklingsenheden.

Ved nedskrivning eller konvertering af forpligtelser til en eksisterende kapitalejer uden for afviklingskoncernen, som anført ovenfor, bæres tabet andetsteds end i afviklingskoncernen, samtidig med at afviklingskoncernen fortsat består.

En afviklingsenhed skal opfylde sit minimumskrav til nedskrivningseggede passiver på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau, jf. det foreslåede § 267, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 78. De ovennævnte forpligtelser, som er udstedt til en eksisterende kapitalejer, kan indgå i opfyldelsen af afviklingsenhedens minimumskrav til nedskrivningseggede passiver, jf. § 267 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 78. Disse forpligtelser kan også indgå til opfyldelse af det krav om subordination, der eventuelt stilles til afviklingsenheden, jf. de foreslåede §§ 267 b og 267 d i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 78. Krav om subordination stilles af Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet. Et krav om subordination er et krav om, at en del af minimumskravet til nedskrivningseggede passiver skal opfyldes med kapitalgrundlag, såkaldte efterstillede nedskrivningseggede instrumenter, jf. § 5, nr. 73, i lov om finansiel virksomhed, eller forpligtelser omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 13 og nr. 78. Kapitalgrundlag og disse instrumenter og forpligtelser bærer tab før simple krav.

Efter de gældende regler vil de forpligtelser, der er omfattet af den foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 3-10, i lov om finansiel virksomhed, på nær betingelsen om restløbetid efter § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, ikke blive nedskrevet eller konverteret efter § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Forpligtelserne vil i stedet være omfattet af reglerne om bail-in i §§ 24 og 25 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bail-in indebærer nedskrivning af forpligtelser eller konvertering af forpligtelser til egenkapital, jf. §§ 24-28, jf. § 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Bail-in kan anvendes i forbindelse med afvikling og skal ske i overensstemmelse med konkursordren i konkurslovens kapitel 10.

Ved at de ovennævnte forpligtelser tilføjes anvendelsesområdet for § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder frem for fortsat at være omfattet af anvendelsesområdet for bail-in i § 25 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, sikres det, at disse forpligtelser i tilfælde af afvikling vil blive nedskrevet og konverteret som noget af det første i afviklingen, dvs. enten inden eller samtidig med, at Finansiell Stabilitet træffer andre afviklingsforanstaltninger.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 23, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 59 i BRRD-direktivet.

Til nr. 15-17 (§ 17, stk. 2-4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Efter § 17, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder skal Finansiell Stabilitet, når betingelserne for afvikling er opfyldt, foretage nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i den pågældende virksomhed eller enhed. Det er en forudsætning for at foretage nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter, at de egentlige kernekapitalinstrumenter, herunder aktiekapitalen, allerede er fuldt ud anvendt til at absorbere tab.

§ 17, stk. 2-4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder bestemmelser, der supplerer § 17, stk. 1. Det fremgår af § 17, stk. 2, at beføjelsen efter stk. 1 kan udøves uafhængigt eller kombineret med øvrige afviklingsforanstaltninger. Det fremgår af § 17, stk. 3, at nedskrivning eller konvertering skal foretages på grundlag af en værdiansættelse af virksomhedens eller enhedens aktiver og passiver. Det fremgår af § 17, stk. 4, at rækkefølgen for nedskrivning eller konvertering efter stk. 1 skal være i overensstemmelse med rækkefølgen ved en konkursbehandling af virksomheden eller enheden.

Alle tre bestemmelser i § 17, stk. 2-4, henviser til beføjelsen til at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter.

Med lovforslagets § 2, nr. 14, tilføjes visse former for nedskrivningsegne forpligtelser til oprensningen i § 17, stk. 1, af instrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling. Det vil således ikke længere alene være relevante kapitalinstrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i medfør af § 17, stk. 1.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 17, stk. 2-4, så alle tre bestemmelser henviser til beføjelserne i § 17, stk. 1, på en ensartet måde, der også omfatter nedskrivningsegne forpligtelser.

De foreslåede ændringer af § 17, stk. 2-4, er således for det første en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

De samlede ændringer har for det andet også en indholdsmæssig betydning, idet ændringerne samtidig indebærer, at § 17, stk. 2-4, også finder anvendelse i relation til nedskrivning eller konvertering af de nedskrivningsegne forpligtelser, som omfattes af § 17, stk. 1.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 23, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 59 i BRRD-direktivet.

Til nr. 18 (§ 17, stk. 5, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 17, stk. 1, at Finansiell Stabilitet skal nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i en virksomhed eller enhed til egentlige kernekapitalinstrumenter, når betingelserne for afvikling er opfyldt, jf. § 4. Det er en forudsætning for at foretage nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter, at de egentlige kernekapitalinstrumenter, herunder aktiekapitalen, allerede er fuldt ud anvendt til at absorbere tab.

Det foreslås i § 17, stk. 5, at ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, jf. stk. 1, i en afviklingskoncern, hvor disse relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante forpligtelser er ejet af andre enheder i afviklingskoncernen end afviklingsenheden, skal nedskrivning eller konvertering ske på moderselskabsniveau i den pågældende enhed, således at tabene reelt videregives til afviklingsenheden.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser, som er ejet af andre enheder i afviklingskoncernen end afviklingsenhed, sker på moderselskabsniveau i den pågældende enhed, sådan at tabene reelt videregives til afviklingsenheden. Det sikres ved, at datterselskabet i første omgang bærer tabet via nedskrivning, og at afviklingsenheden efterfølgende tilfører ny kapital til den enhed, hvor nedskrivningen er foretaget.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 23, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 59 i BRRD-direktivet.

Til nr. 19-20 (§ 18, stk. 1 og § 18, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

§ 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder omhandler den nedskrivning eller konvertering, som Finansiell Stabilitet kan foretage i medfør af § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det følger af § 18, stk. 1, at ved nedskrivning af hovedstolen af et relevant kapitalinstrument efter § 17 er nedbringelsen permanent, og der betales ingen godtgørelse til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter fra virksomheden eller enheden under afvikling, ud over hvad de pågældende ejere eventuelt måtte være berettiget til efter en endelig værdiansættelse.

Det følger af § 18, stk. 2, at Finansiell Stabilitet kan kræve, at en virksomhed eller enhed udsteder egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter, når en række betingelser er opfyldt.

Med lovforslagets § 2, nr. 14, foreslås § 17, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder udvidet til også at omfatte visse forpligtelser. Med ændringen vil Finansiell Stabilitet også kunne foretage nedskrivning eller konvertering af disse forpligtelser. Som følge heraf skal § 18 tilsvarende ændres til også at omfatte de forpligtelser, som omfattes af § 17.

Det foreslås på den baggrund at ændre § 18, stk. 1, og § 18, stk. 2, 1. pkt., § 18, stk. 2, 2. pkt., og § 18, stk. 2, nr. 4, så der efter henholdsvis ”kapitalinstrument” eller ”kapitalinstrumenter” indsættes henholdsvis ”eller nedskrivningseignet forpligtelse” og ”eller nedskrivningsegne forpligtelser”.

Ændringen indebærer, at bestemmelserne i § 18 om nedskrivning og konvertering efter § 17 fremover også vil omfatte nedskrivning og konvertering af de nedskrivningsegne forpligtelser, der med lovforslagets § 2, nr. 14, omfattes af § 17.

Den foreslåede ændring er således en konsekvens af, at § 17 udvides til også at omfatte nedskrivningsegne forpligtelser. Ændringen af § 18 har dog også en indholdsmæssig betydning, idet bestemmelsens regler om nedskrivning og konvertering også vil finde anvendelse i relation til nedskrivning og konvertering af de omfattede nedskrivningsegne forpligtelser.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 24, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 60 i BRRD.

Til nr. 21 (§ 18 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

BRRD II-direktivet indfører nye begreber om afviklingsenheder og afviklingskoncerner, ligesom der også indføres krav om, at afviklingsplaner skal angive, hvilke virksomheder og enheder der ifølge afviklingsstrategien forventes at skulle iværksættes afviklingshandlinger over for.

Efter § 272 i lov om finansiell virksomhed skal Finanstilsynet i nogle nærmere angivet situationer og uden ugrundet ophold nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til egentlig kernekapitalinstrumenter. Det samme gør sig gældende for koncerner, hvilket følger af § 273 i lov om finansiell virksomhed.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 14, skal Finansiell Stabilitet, når betingelserne for afvikling er opfyldt, nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i virksomheden eller enheden og virksomhedens eller enhedens nedskrivningsegne forpligtelser omfattet af den foreslåede § 267 e,

stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i den foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst 1 år. En eventuel konvertering af disse kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser vil ske til egentlige kernekapitalinstrumenter.

Finansiel Stabilitet kan efter gældende ret anvende §§ 17 og 18 over for virksomheder eller enheder, der opfylder afviklingsbetingelserne. Med BRRD II-direktivets ændringer af reglerne om nedskrivningsegne passiver og indførelsen af begreberne afviklingskoncerner og afviklingsenheder, vil der være afviklingsstrategier i afviklingsplanerne, hvorefter afviklingsforanstaltningerne skal anvendes på afviklingsenheden, mens nogen tab i en dattervirksomhed efter omstændighederne skal absorberes ved de interne krav til nedskrivningsegne passiver, uanset om dattervirksomheden opfylder afviklingsbetingelserne i § 4.

For at sikre, at Finansiel Stabilitet har beføjelserne til at gennemføre afviklingsplanen for en afviklingskoncern og dermed håndtere andre enheder i afviklingskoncernen mest hensigtsmæssigt, foreslås det at udvide Finansiel Stabilitets mulighed for at anvende §§ 17 og 18.

Det foreslås, at § 18 a indsættes i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvorefter §§ 17 og 18 finder anvendelse over for virksomheder eller enheder, der ikke opfylder betingelserne for afvikling, jf. § 4, når fire betingelser, som er oplyst i nr. 1-4, er opfyldt.

Det foreslås i § 18 a, nr. 1, at virksomheden eller enheden indgår i en afviklingskoncern. Det betyder, at der skal være tale om en virksomhed, f.eks. en dattervirksomhed i koncern, hvor det i afviklingsplanen er forudsat, at der skal anvendes en koncernspecifik afviklingsstrategi, og den pågældende virksomhed eller enhed indgår heri.

Det foreslås i § 18 a, nr. 2, at virksomheden eller enheden ikke selv er en afviklingsenhed. Det indebærer, at den pågældende virksomhed ikke må være udpeget til at være afviklingsenhed i afviklingsplanen for koncernen, som udarbejdet i henhold til det foreslåede § 260 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 55-60.

Det foreslås i § 18 a, nr. 3, at afviklingsenheden opfylder betingelserne for afvikling, jf. § 4 eller

opfylder tilsvarende betingelser for afvikling i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Det første led betyder, at afviklingsenheden i henhold til afviklingsplanen skal være nødlidende eller forventeligt nødlidende, at der ikke umiddelbart vil være andre løsninger på afviklingsenhedens situation, og at afvikling er vurderet til at være i offentlighedens interesse. Det andet led betyder, at en afviklingsenhed i henhold til en afviklingsplan også kan være en enhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvorefter det være afviklingsbetingelserne i det pågældende lands lovgivning, der skal være opfyldt, førend bestemmelsen i nærværende lov kan finde anvendelse. Bestemmelsen vil skulle finde anvendelse i den situation, hvor en afviklingsenhed ikke har hjemsted i Danmark, men har en dattervirksomhed i Danmark.

Endelig foreslås det i § 18 a, nr. 4, at dattervirksomheden eller enheden ikke vil være levedygtig, jf. § 272, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, medmindre beføjelsen anvendes. Bestemmelsen skal sikre, at der kan foretages de nødvendige indgreb over for en dattervirksomhed, der isoleret set er levedygtig, men som følge af forholdene i afviklingsenheden, ikke vil have udsigt til at opretholde den økonomiske situation. Det vil således skulle vurderes, at dattervirksomheden eller enheden ikke længere vil være levedygtig, og dermed vil være nødlidende eller forventelig nødlidende, hvis ikke beføjelsen anvendes. Bestemmelsen skal samtidig sikre, at hvis den eneste afviklingsforanstaltning, der er nødvendig at gennemføre i virksomheden eller enheden for at kunne gennemføre afviklingsstrategien, er nedskrivning eller konvertering i medfør af §§ 17 og 18, så er det ikke nødvendigt at skulle erklære dattervirksomheden eller enheden nødlidende og tage den under egentlig afvikling.

Med den foreslåede bestemmelse vil Finansiell Stabilitet kunne nedskrive relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser omfattet af den foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 78, uanset om forpligtelserne opfylder betingelsen i den foreslåede § 267 e, stk. 1, nr. 4, litra b, i lov om finansiel virksomhed om en restløbetid på mindst ét år, i en dattervirksomhed eller enhed, når denne dattervirksomhed eller enhed indgår i en afviklingskoncern, men ikke selv er en afviklingshed. Tilsvarende medfører bestemmelsen, at Finansiell Stabilitet kan konvertere kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser til egentlige kernekapitalinstrumenter.

Til nr. 22 (§ 21, stk. 2, 2. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet kan overdrage alle eller dele af ejerskabsinstrumenter udstedt af en virksomhed eller enhed under afvikling eller aktiver, rettigheder eller forpligtelser i en virksomhed eller enhed under afvikling til et oprettet broinstitut.

Det følger endvidere af § 21, stk. 2, 2. pkt., at broinstituttet kapitaliseres ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheden eller enheden under afvikling, jf. § 17, ved anvendelse af bail-in, jf. § 24, eller via indskud fra Afviklingsformuen, jf. § 59.

Med lovforslagets § 2, nr. 14, tilføjes visse former for nedskrivningsegne forpligtelser til opremsningen i § 17 af instrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling. Det vil således ikke længere alene være relevante kapitalinstrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i medfør af § 17.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 21, stk. 2, 2. pkt., ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Med den foreslåede ændring vil bestemmelsen fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17.

Den foreslåede ændring af § 21, stk. 2, 2. pkt., er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Til nr. 23 (§ 22, stk. 2, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 22, stk. 2, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at et broinstitut ophører med at være broinstitut, når broinstituttet ikke længere opfylder kravene i § 2, nr. 6.

Med lovforslagets § 2, nr. 3-5 foreslås det at indsætte nye definitioner af henholdsvis en afviklingsenhed, en afviklingskoncern og nedskrivningsegne forpligtelser. Der henvises til de enkelte bemærkninger for de enkelte numre for nærmere beskrivelse.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 22, stk. 2, nr. 1 ved at ændre henvisningen til § 2, nr. 6, til § 2, nr. 9.

Den foreslåede ændring af § 22, stk. 2, nr. 1, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 3-5.

Til nr. 24 (§ 23, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 23, stk. 3, at porteføljeadministrationselskabet kapitaliseres ved nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i virksomheden eller enheden under afvikling, jf. § 17, ved anvendelse af bail-in, jf. § 24, eller via indskud fra Afviklingsformuen, jf. § 59.

Med lovforslagets § 2, nr. 14, tilføjes visse former for nedskrivningsegne forpligtelser til oprensningen i § 17 af instrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling. Det vil således ikke længere alene være relevante kapitalinstrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i medfør af § 17.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 23, stk. 3, ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Med den foreslåede ændring vil bestemmelsen fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17.

Den foreslåede ændring af § 23, stk. 3, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Til nr. 25 (§ 25, stk. 3, nr. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 25, stk. 1, 1. pkt., at bail-in kan anvendes på alle den pågældende virksomheds eller enheds ikkeefterstillede forpligtelser samt efterstillede gældsforpligtelser, der ikke er nedskrevet eller konverteret i medfør af §§ 17 og 18, og skal ske i overensstemmelse med konkursordenen, jf. denne lovs § 13 og konkurslovens kapitel 10, jf. dog stk. 3 og 4. Af § 25, stk. 3, følger det, at bail-in ikke kan gennemføres i forhold til en række forpligtelser, herunder forpligtelser med en resterende løbetid

på mindre end 7 dage over for registrerede systemer, jf. kapitel 32 i lov om kapitalmarkeder, eller operatører af sådanne systemer eller deres deltagere, som er en følge af deltagelse i et sådant system. Bestemmelsen sikrer bl.a., at den daglige clearing og afvikling af betalinger (sumclearing) kan oprettholdes og at kendte forpligtelser med en resterende løbetid på under 7 dage ikke skal udskilles fra betalingssystemer m.v., når virksomheden eller enheden afvikles ved brug af bail-in.

Det foreslås i § 25, stk. 3, nr. 6, at indsætte ”eller centrale modparter (CCP’er) eller tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre”.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen medfører, at der ikke kan gennemføres bail-in på forpligtelser med en restløbetid på mindre end 7 dage over for CCP’er. Det omfatter både CCP’er med hjemsted inden for EU og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i forordning (EU) nr. 648/2012.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 15, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 44 i BRRD-direktivet.

Til nr. 26 (§ 25, stk. 3, nr. 8, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 25, stk. 1, 1. pkt., at bail-in kan anvendes på alle den pågældende virksomheds eller enheds ikkeefterstillede forpligtelser samt efterstillede gældsforpligtelser, der ikke er nedskrevet eller konverteret i medfør af §§ 17 og 18, og skal ske i overensstemmelse med konkursordenen, jf. denne lovs § 13 og konkurslovens kapitel 10, jf. dog stk. 3 og 4.

Det følger endvidere af § 25, stk. 3, at der ikke kan gennemføres bail-in i forhold til en række forpligtelser, herunder bl.a. dækkede indskud og sikrede forpligtelser.

Det foreslås at indsætte et nr. 8 i § 25, stk. 3, hvorefter der ikke kan ske bail-in af forpligtelser over for virksomheder eller enheder, som indgår i samme afviklingskoncern uden selv at være afviklingsenheder, medmindre disse er efterstillet simple fordringer i medfør af § 97 i konkursloven.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at hvis afviklingsplanen har identificeret en afviklingskoncern, så vil der ikke – i tilfælde af at koncernen tages under afvikling, og der gennemføres bail-in i afviklingsenheden – kunne gennemføres bail-in på forpligtelser over for andre virksomheder eller enheder i afviklingskoncernen, der ikke selv er afviklingsenheder.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at der kan gennemføres en hensigtsmæssig afvikling eller restrukturering af en afviklingskoncern, hvor koncernen kan holdes samlet, når dette i afviklingsplanen er vurderet mest hensigtsmæssigt for at kunne opfylde afviklingsmålene. Hvis der gennemføres bail-in på forpligtelser inden for en afviklingskoncern, hvor formålet med afviklingsstrategien er at bevare koncernen samlet, kan konsekvensen være, at andre enheder i koncernen bliver nødlidende, hvorved den foretrukne strategi i afviklingsplanen ikke kan gennemføres.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 23, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 59 i BRRD-direktivet.

Til nr. 27 (§ 31, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Af § 31, stk. 1, følger det, at en afviklingsforanstaltning truffet i medfør af denne lov ikke i sig selv udgør en fyldestgørelsesgrund som defineret i § 5, nr. 6, i lov om kapitalmarkeder eller en insolvensbehandling som defineret i § 5, nr. 7, i lov om kapitalmarkeder, såfremt virksomheden eller enheden fortsat opfylder kontraktens væsentlige forpligtelser, herunder betalings- og leveringsforpligtelser samt krav om sikkerhedsstillelse. Bestemmelsen har til formål at sikre, at Finansiell Stabilitets iværksættelse af en afviklingsforanstaltning ikke bringer virksomhedens eller enhedens drift til ophør, som følge af at alle eller en stor del af virksomhedens eller enhedens kontrakter rammes af indsigelser.

Af § 31, stk. 4, følger det, at en suspension eller begrænsning i medfør af §§ 32-34 ikke udgør misligholdelse af en forpligtelse, jf. stk. 1-3.

Det foreslås at ændre § 31, stk. 4, ved at indsætte en henvisning til § 4 a i lovbestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til §§ 4 a og 32-34.

Med bestemmelsen sikres det, at modparten ikke kan betragte en suspension efter den foreslåede § 4 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 8, som misligholdelse. Suspension efter den foreslåede § 4 a vil ske på et tidsligere tidspunkt end i dag, nemlig allerede fra det tidspunkt, hvor virksomheden vurderes at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, og hvor der ikke er udsigt til private løsninger, der kan løse den økonomiske situation.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 29, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 68 i BRRD-direktivet.

Til nr. 28 (§ 32, stk. 1, 1. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 32, stk. 1, 1. pkt., at Finansiell Stabilitet kan suspendere enhver forfalden betalings- og leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt, som en virksomhed eller enhed under afvikling har indgået, jf. dog stk. 4.

Det foreslås, at ”forfalden” udgår af § 32, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås dels at ændre bestemmelsen, så der ikke er krav om, at en betalings- eller leveringsforpligtelse skal være forfalden, før Finansiell Stabilitet kan gøre brug af beføjelsen, dels at tydeliggøre, at suspension også kommer til at omfatte berettiget indskud, modsat hvad der følger af gældende ret, jf. den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 29.

Med ændringen implementeres dele af artikel 69 i BRRD-direktivet.

Til nr. 29 (§ 32, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 32, stk. 1, at Finansiell Stabilitet kan suspendere enhver forfalden betalings- og leveringsforpligtelse i henhold til en kontrakt, som en virksomhed eller enhed under afvikling har indgået, jf. dog stk. 4. Suspensionen løber fra offentliggørelsen af meddelelse om suspension, jf. § 50, til udløbet af den første hverdag herefter.

Af § 32, stk. 4, følger det, at suspension af betalings- eller leveringsforpligtelser i medfør af stk. 1 ikke finder anvendelse på berettigede indskud, betalings- og leveringsforpligtelser over for betalings-systemer og clearingcentraler, der i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklings-systemer med senere ændringer er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, operatører af sådanne systemer, centrale modparter og centralbanker og krav omfattet af § 11 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Det foreslås at nyaffatte *stk. 4*, så der ikke kan foretages suspension i medfør af stk. 1 i relation til kontrakter indgået med en nærmere angivet kontraktparter.

Efter *stk. 4, nr. 1*, kan der ikke foretages suspension i relation til kontrakter indgået med systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer.

Efter *stk. 4, nr. 2*, kan der ikke foretages suspension i relation til kontrakter indgået med centrale modparter (CCP'er), og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre. Med centrale modparter forstås som defineret i lov om kapitalmarkeder.

Efter *stk. 4, nr. 3*, kan der ikke foretages suspension i relation til kontrakter indgået med centralbanker.

Af hensyn til vigtigheden af, at den finansielle infrastruktur ikke forstyrres, er det hensigtsmæssigt ikke at lade suspensionsbeføjelsen efter stk. 1 gælde for de nævnte typer. Derved sikres, at suspension over for en virksomhed eller enhed, der er omfattet af stk. 1, ikke griber forstyrrende ind i den finansielle infrastruktur generelt, herunder afviklingen af værdipapirhandler.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 30, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 69 i BRRD-direktivet. I modsætning til den gældende § 32, stk. 4, hvor suspension af betalings- eller leveringsforpligtelser ikke kan finde anvendelse på berettiget indskud, vil dette være muligt med den foreslåede bestemmelse. Det følger af BRRD II-direktivet, at medlemsstaterne

kan fastsætte, at hvis beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser udøves i forbindelse med berettigede indskud, sikrer afviklingsmyndighederne, at indskyderne har adgang til et passende dagligt beløb fra disse indskud. Denne mulighed for at fastsætte krav herom er ikke udnyttet ved implementeringen af BRRD II-direktivet i dette lovforslag. Årsagen hertil er, at en suspension efter stk. 1 vil være tiltænkt at have virkning i en meget begrænset periode.

Til nr. 30 (§ 33, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af den gældende § 33, stk. 2, at muligheden for suspension i medfør af stk. 1 ikke gælder for sikkerheder stillet over for betalingssystemer og clearingcentraler, der i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer med senere ændringer er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, operatører af sådanne systemer, centrale modparter og centralbanker.

Det foreslås at nyaffatte § 33, stk. 2, sådan at muligheden for suspension i medfør af stk. 1 ikke gælder for sikkerheder stillet over for en nærmere angivet kontraktparter.

Efter *stk. 2, nr. 1*, kan der ikke foretages suspension i relation til sikkerheder stillet over for systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer.

Efter *stk. 2, nr. 2*, kan der ikke foretages suspension i relation til sikkerheder stillet over for centrale modparter (CCP'er), og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre. Med centrale modparter forstås som defineret i lov om kapitalmarkeder.

Efter *stk. 2, nr. 3*, kan der ikke foretages suspension i relation til sikkerheder stillet over for centralbanker.

Af hensyn til vigtigheden af, at den finansielle infrastruktur ikke forstyrres, er det hensigtsmæssigt ikke at lade suspensionsbeføjelsen efter stk. 1 gælde for de nævnte typer. Derved sikres, at suspension over for en virksomhed eller enhed, der er omfattet af stk. 1, ikke griber forstyrrende ind i den almindelige afvikling af værdipapirhandler.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 31, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 70 i BRRD-direktivet.

Til nr. 31 (§ 34, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 34, stk. 1, 1. pkt., at Finansiell Stabilitet kan suspendere kontraktlige ophørsrettigheder, jf. dog § 35, over for kontraktparter, der har kontrakt med en virksomhed eller enhed under afvikling, og virksomhedens eller enhedens datterselskaber, jf. dog stk. 2.

Det følger af § 34, stk. 3, at muligheden for suspension i medfør af stk. 1 og 2 gælder ikke over for betalingssystemer og clearingcentraler, der i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer med senere ændringer er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, operatører af sådanne systemer, centrale modparter og centralbanker.

Det foreslås at nyaffatte § 34, stk. 3, sådan at muligheden for suspension i medfør af stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse over for en nærmere angivet kontraktparter.

Efter *stk. 3, nr. 1*, kan der ikke foretages suspension af kontraktlige ophørsrettigheder over for systemer og operatører af systemer, der er udpeget som sådan i henhold Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer.

Efter *stk. 2, nr. 2*, kan der ikke foretages suspension af kontraktlige ophørsrettigheder over for centrale modparter (CCP'er), og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre. Med centrale modparter forstås som defineret i lov om kapitalmarkeder.

Efter *stk. 2, nr. 3*, kan der ikke foretages suspension af kontraktlige ophørsrettigheder over for centralbanker.

Af hensyn til vigtigheden af, at den finansielle infrastruktur ikke forstyrres, er det hensigtsmæssigt ikke at lade suspensionsbeføjelsen efter *stk. 1* gælde for de nævnte typer. Derved sikres, at suspension over for en virksomhed eller enhed, der er omfattet af *stk. 1*, ikke griber forstyrrende ind i den finansielle infrastruktur generelt, herunder afviklingen af værdipapirhandler.

Med ændringen implementeres dele af artikel 1, nr. 32, i BRRD II-direktivet, som gennemfører ændringer af artikel 71 i BRRD-direktivet.

Til nr. 32 (§ 44, stk. 1, § 44, stk. 1, nr. 1 og § 44, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af *§ 44, stk. 1*, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at når Finansiell Stabilitet nedskriver eller konverterer relevante kapitalinstrumenter, jf. §§ 17 og 18, eller anvender bail-in, jf. §§ 24-28, skal Finansiell Stabilitet iværksætte en eller flere foranstaltninger i forhold ejerne af ejerskabsinstrumenterne.

Det følger endvidere af *§ 44, stk. 4*, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at resulterer konverteringen af relevante kapitalinstrumenter eller anvendelsen af bail-in i erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret kapitalandel i en virksomhed eller enhed, og har Finanstilsynet ikke afsluttet den i § 61 i lov om finansiel virksomhed krævede vurdering på datoen for anvendelsen af bail-in eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter, finder bestemmelserne i § 20, stk. 2 og 3, anvendelse på den eventuelle erhvervelse eller forøgelse af den kvalificerede kapitalandel.

Med lovforslagets § 2, nr. 14, tilføjes visse former for nedskrivningsegne forpligtelser til opremsningen i § 17 af instrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 44, stk. 1, § 44, stk. 1, nr. 1 og § 44, stk. 4 ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henviser til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17.

Den foreslåede ændring af § 44, stk. 1, § 44, stk. 1, nr. 1 og § 44, stk. 4, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Til nr. 33 (§ 45, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 45, stk. 1, at når Finansiell Stabilitet konverterer relevante kapitalinstrumenter, jf. § 17, eller anvender bail-in efter § 24, kan der anvendes forskellige konverteringssatser til forskellige kategorier af kapitalinstrumenter og forpligtelser, jf. stk. 2 og 3.

Med lovforslagets § 2, nr. 14, tilføjes visse former for nedskrivningsegne forpligtelser til opremseringen i § 17 af instrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 45, stk. 1 ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henviser til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17.

Den foreslåede ændring af § 45, stk. 1, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Til nr. 34 (§ 46, stk. 1, 1. pkt., i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 46, stk. 1, 1. pkt., at når Finansiell Stabilitet nedskriver eller konverterer relevante kapitalinstrumenter, jf. § 17, eller anvender bail-in, jf. § 24, træder nedskrivningen eller konverteringen i kraft og er bindende med øjeblikkelig virkning for virksomheden eller enheden under afvikling samt de berørte ejere af ejerskabsinstrumenter og kreditorer.

Med lovforslagets § 2, nr. 14, tilføjes visse former for nedskrivningsegne forpligtelser til oprensningen i § 17 af instrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 46, stk. 1, 1. pkt., ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17.

Den foreslåede ændring af § 46, stk. 1, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Til nr. 35 (§ 50, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Den følger af § 50, stk. 1, at Finansiell Stabilitet skal sikre, at der foretages fornøden offentliggørelse, når der iværksættes afviklingsforanstaltninger.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at der sker behørig offentliggørelse, når Finansiell Stabilitet iværksætter afviklingsforanstaltninger. Offentliggørelsen skal således sikre, at de berørte ejere, kreditorer, kunder m.v. får adgang til information om de gennemførte foranstaltninger og konsekvensen heraf.

Den gældende bestemmelse omfatter afviklingsforanstaltninger, som Finansiell Stabilitet iværksætter efter § 4, og regulerer dermed ikke på samme måde, at der ligeledes skal ske behørig offentliggørelse, når der foretages suspension i medfør af § 32 eller den foreslåede § 4 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 8.

Der foreslås at ændre § 50, stk. 1, ved at indsætte suspension i bestemmelsens ordlyd, således, at der ligeledes skal ske offentliggørelse i tilfælde af, at Finansiell Stabilitet udøver beføjelsen til at suspendere en betalings- eller leveringsforpligtelse.

Det følger af den gældende § 50, stk. 2, hvilke oplysninger offentliggørelsen skal indeholde. Det gælder bl.a., at en offentliggørelse om suspension skal indeholde oplysninger om suspensions- eller begrænsningsvilkår og -periode, som omhandlet i kapitel 5.

Til nr. 36 (§ 51, stk. 1, nr. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

§ 51, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder fastsætter, at hvis nærmere angivne betingelser er opfyldt, kan staten i ekstraordinære tilfælde deltage i afviklingen af en virksomhed eller enhed ved anvendelse af offentlige stabiliseringsinstrumenter med henblik på at opfylde afviklingsmålene, herunder hvis der er ydet bidrag til tabsabsorbering og rekapitalisering på mindst 8 pct. af de samlede passiver ved nedskrivning af ejerskabsinstrumenter, nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter og bail-in eller på anden vis.

Med lovforslagets § 2, nr. 14, tilføjes visse former for nedskrivningsegne forpligtelser til opremsningen i § 17 af instrumenter, der skal nedskrives eller konverteres i forbindelse med afvikling.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 51, stk. 1, 1. pkt., ved at indsætte nedskrivningsegne forpligtelser i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17.

Som følge heraf foreslås det at tilpasse så bestemmelserne henviser til nedskrivning og konvertering af både relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsegne forpligtelser i henhold til § 17.

Den foreslåede ændring af § 51, stk. 1, 1. pkt., er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 17, jf. lovforslagets § 2, nr. 14.

Til nr. 37 (§ 61, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 61, stk. 3, at lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven ikke finder anvendelse på for Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber.

Ifølge arkivlovens § 1, gælder arkivloven for al virksomhed, der udøves af den offentlige forvaltning og domstolene. Loven har dermed samme virkeområde som lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven.

Det foreslås at ændre § 61, stk. 3, ved at indsætte arkivloven i bestemmelsens ordlyd. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til, at lov om offentlighed i forvaltningen, arkivloven og forvaltningsloven ikke finder anvendelse for Finansiell Stabilitet og dens datterselskaber.

Med den foreslåede bestemmelse fastslås det, at arkivloven på linje med den øvrige offentligretlige regulering nævnt i bestemmelsen ikke finder anvendelse for Finansiell Stabilitet og virksomhedens datterselskaber.

Da Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber (herefter Finansiell Stabilitet) på grund af sine kommercielle aktiviteter er undtaget fra den almindelige offentlige regulering, jf. § 61, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, der undtager Finansiell Stabilitet fra lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven, foreslås det for at undgå tvivl om arkivlovens anvendelsesområde, at det i bestemmelsen fastslås, at arkivloven ikke gælder for Finansiell Stabilitet.

Finansiell Stabilitet er undtaget fra den nævnte offentligretlige regulering på grund af aktiviteternes operationelle og kommercielle karakter. Det har stor betydning for Finansiell Stabilitets virke, at den overtagne finansielle virksomheds kunder, samarbejdspartnere og eventuelle købere af nødlidende virksomheder eller aktiviteter heri kan indgå i et samarbejde og dele materiale, uden der kan kræves adgang til materialet eller i beslutninger, som Finansiell Stabilitet har truffet i forhold til disse finansielle virksomheder. I forbindelse med afvikling af en overtaget virksomhed fungerer Finansiell Stabilitet overvejende som en finansiell virksomhed og har derfor behov for dyb indsigt i kunders økonomiske og forretningsmæssige forhold. Finansiell Stabilitet er derfor særligt følsom over for ethvert brud på den forretningsmæssige diskretion og udlevering af følsomme oplysninger af betydning for virksomheders forhold.

En del af Finansiell Stabilitets samarbejdspartnere er pengeinstitutter, der som Finansiell Stabilitet er underlagt særlige regler om hemmeligholdelse af oplysninger. Det er derfor afgørende, at Finansiell Stabilitet kan garantere sine samarbejdspartnere samme fortrolighed, idet der ellers vil kunne opstå situationer, hvor pengeinstitutterne vurderer, at risikoen for offentliggørelse af oplysninger vejer tungere end ønsket om at overtage aktiviteter fra Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet kan således med

undtagelsen fra reglerne i lov om offentlighed i forvaltningen og arkivloven forsikre danske og udenlandske købere om, at de ikke risikerer offentlig indsigt i et køb af aktiviteter i en overtaget finansiel virksomhed eller samarbejdsforholdet i øvrigt. Det vil være til gavn for gennemførelse af salget af kundeengagementer og dermed fremme Finansiell Stabilitets mulighed for at afvikle en overtaget virksomhed bedst muligt.

Den foreslående bestemmelse medfører endvidere, at kulturministeren, jf. arkivlovens § 1, stk. 4, ikke kan bestemme, at arkivloven finder anvendelse for Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber.

Til nr. 38 (§ 61, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14 pålægger en dataansvarlig myndighed en oplysningspligt i forbindelse med indsamling af oplysninger. Oplysningspligten indebærer, at der skal gives underretning til den registrerede om bl.a. identiteten på den dataansvarlige eller dennes repræsentant, formålene med behandlingen, kategorierne af personoplysningerne, hvilken kilde personoplysningerne hidrører fra, og retten til at anmode om indsigt, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1 litra e).

Databeskyttelsesforordningens artikel 15 giver den registrerede ret til indsigt, når der behandles oplysninger om vedkommende.

Den registreredes indsigtsret omfatter en ret til en kopi af de personoplysninger, der behandles, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 3. Herudover har den registrerede krav på en række oplysninger, herunder bl.a. oplysning om kategorierne af personoplysningerne, hvorfra de stammer, og med hvilket formål de behandles, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1.

I medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 1 foreslås det at indsætte et nyt § 61, stk. 4, 1. pkt., hvorefter oplysningspligten og indsigtsretten i artikel 13-15 ikke finder anvendelse på oplysninger, som Finansiell Stabilitet behandler som led i sine aktiviteter.

Databeskyttelsesforordningens artikel 23 giver mulighed for, at medlemsstaterne kan begrænse forordningens bestemmelser om oplysningspligt og indsigtsret, når en sådan begrænsning respekterer

det væsentligste indhold af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, og er en nødvendig og forholdsmæssig foranstaltning i et demokratisk samfund af hensyn til bl.a. en medlemsstats generelle samfundsinteresser (databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 1, litra e), kontrol-, tilsyns- eller reguleringsfunktioner (databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 1, litra h), hensynet til fortrolige forretningsforhold (databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 1, litra i), samt håndhævelse af civilretlige krav (databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 1, litra j).

Med hensyn til betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 2, bemærkes det, at forslaget vedrører alle typer af personoplysninger i sager omfattet af Finansiell Stabilitets og dets datterselskabers (herefter Finansiell Stabilitet) opgaver i medfør af § 61, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder (jf. databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 2, litra a-c), og at Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber i relation til disse oplysninger er dataansvarlig (jf. databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 2, litra e). Endvidere er Finansiell Stabilitet forpligtet til at iagttage principperne for behandling af personoplysninger i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 5. Hertil kommer, at alle oplysninger omfattet af Finansiell Stabilitets aktiviteter i medfør af § 61, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder er undtaget fra reglerne om aktindsigt i medfør af lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven, ligesom reglerne om tavshedspligt også finder anvendelse (jf. databeskyttelsesforordningens artikel 23, stk. 2, litra d og f).

Det er vigtigt af hensyn til udførelsen af Finansiell Stabilitets opgaver, at hverken oplysningspligten eller indsigtsretten i medfør af databeskyttelsesforordningen fører til en udhuling af, at Finansiell Stabilitet netop er undtaget fra indsigt i medfør af lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven, jf. de principielle overvejelser, der netop ligger bag denne undtagelse, og som anført i lovforslaget almindelige bemærkninger, jf. punkt 2.1., herunder en sikring af, at indsigtsretten og oplysningspligten ikke fører til en videregivelse af intern viden. Samtidig giver databeskyttelsesforordningens artikel 13-15 ikke tilstrækkelig mulighed for at begrænse adgangen til indsigt i sager, der behandles af Finansiell Stabilitet. Det skal i den forbindelse bemærkes, at databeskyttelseslovens § 22 indeholder hjemmel til, at oplysningspligten og indsigtsretten kan vige for hensynet til afgørende private og offentlige interesser. Bestemmelsen vil dog ikke være anvendelig i forhold til opretholdelse af fortrolighed om en forestående overtagelse og forhindre videregivelse af intern viden. Alene det forhold, at der træffes afgørelse over for den registrerede i medfør af databeskyttelseslovens § 22 viser, at

kundens oplysninger behandles i Finansiell Stabilitet og indikerer en eventuel forestående overtagelse af kontrollen med virksomheden.

Forslaget indebærer, at registrerede fysiske personer ikke skal have tilsendt en underretning i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14, hvis der måtte blive registreret personoplysninger om dem i Finansiell Stabilitet med den undtagelse, som følger af det foreslåede § 61, stk. 4, 2. pkt., om medarbejderforhold.

Forslaget indebærer endvidere, at registrerede fysiske personer med den ovenfor nævnte undtagelse ikke har indsigt i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 15 i sager, der behandles af Finansiell Stabilitet. Forslaget indebærer – i sammenhæng med lovens 61, stk. 3 – at der hverken er adgang til indsigt efter forvaltningsloven, offentlighedsloven eller databeskyttelsesforordningen i sager behandlet af Finansiell Stabilitet.

Det foreslås i § 61, stk. 4, 2. pkt., at § 61, stk. 4, 1. pkt., ikke gælder for rettigheder og pligter i forholdet mellem Finansiell Stabilitet og medarbejdere i Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber. Forslaget indebærer, at ansatte i Finansiell Stabilitet uanset den foreslåede undtagelse fortsat vil være omfattet af Finansiell Stabilitets oplysningsforpligtelse i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 13 og 14, ligesom ansatte fortsat vil være omfattet af retten til indsigt efter databeskyttelsesforordningens artikel 15 i personoplysninger, som Finansiell Stabilitet og dets datterselskaber behandler om den pågældende ansatte.

Til nr. 39 (§ 63, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af lov om finansiell stabilitet, at Finansiell Stabilitet skal afvikle sine aktiviteter overtaget fra nødlidende pengeinstitutter i medfør af loven. Finansiell Stabilitet kan ikke overtage nye aktiviteter i medfør af loven.

Det foreslås at indsætte *stk. 2* i § 63.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finansiell Stabilitet afvikler aktiviteter overtaget i medfør af lov om finansiell stabilitet. De aktiviteter, som Finansiell Stabilitet har overtaget

i forbindelse med tidligere opgaver, som endnu ikke er afviklet, skal således fortsat afvikles. Lovforslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede ophævelse af lov om finansiel stabilitet, jf. lovforslagets § 3.

Efter det foreslåede *stk. 2, 2. pkt.*, sker afvikling af aktiviteter overtaget fra nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov nr. 1003 af 10. oktober 2008 på statens regning og risiko. Det betyder samtidig også, at et eventuelt overskud tilfalder staten.

Den ophævede § 9 i lov om finansiel stabilitet indeholdt en bestemmelse om Det Private Beredskabs betaling for Bankpakken, der blev indført med lov nr. 1003 af 10. oktober 2008. Heraf fremgik, at Det Private Beredskab skulle stille en kaution til dækning af tab i Finansiell Stabilitet A/S for Bankpakken på DKK 10 mia. Hvis tabskautionen på DKK 10 mia. blev udnyttet fuldt ud, skulle yderligere tab dækkes af en modtagen garantiprovision fra Det Private Beredskab på DKK 15 mia. Oversteg tabet den stillede kaution på DKK 10 mia. og den modtagne garantiprovision på DKK 15 mia., skulle Det Private Beredskab via en forhøjet garantiprovision dække yderligere tab på op til DKK 10 mia.

Finansiell Stabilitet A/S og Det Private Beredskab har udarbejdet endeligt regnskab for omkostninger forbundet med Finansiell Stabilitet A/S' overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov nr. 1003 af 10. oktober 2008. Tabet på Bankpakken blev opgjort til DKK 12 mia. Derved skulle Det Private Beredskab afregne de første DKK 10 mia. i tabskaution, mens de allerede indbetalte garantiprovisioner dækkede den resterende del. Tabskautionen på over 25 mia. kr. blev annulleret. Den foreslåede bestemmelse viderefører §§ 1 og 12 i lov om finansiel stabilitet.

Til nr. 40 (§ 63 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 63, at den selvstændige offentlige virksomhed Finansiell Stabilitet viderefører den hidtil drevne virksomhed med tilhørende aktiver og passiver i Finansiell Stabilitet A/S og viderefører samtlige rettigheder og forpligtelser i forbindelse hermed.

Det foreslås at indsætte en ny § 63 a. Bestemmelsen viderefører §§ 16 q og 16 r i lov om finansiel stabilitet, og skal medvirke til at sikre den fortsatte og resterende afvikling af aktiviteterne overtaget i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 (Bankpakke III) og lov nr. 273 af 27. marts 2012

(Konsolideringspakken – model 2). Finansiell Stabilitet har ikke overtaget nødlidende pengeinstitutter efter modellen i Konsolideringspakken – model 1.

Det foreslås i *stk. 1*, at som led i Finansiell Stabilitets afvikling af aktiviteter overtaget fra nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 og lov nr. 273 af 27. marts 2012 kan Finansiell Stabilitet til dets datterselskaber, yde tilstrækkelig kapital og tildele likviditet til datterselskabet med henblik på at finansiere selskabets drift til endt afvikling.

Med gengivelsen af de tidligere likviditets- og kapitalbestemmelser i det foreslåede *stk. 1* kan Finansiell Stabilitet fortsat tilføre tilstrækkelig kapital og likviditet til datterselskaber, der har overtaget aktiver og passiver fra et nødlidende pengeinstitut under Exitpakken eller Konsolideringspakkens model 2, med henblik på at sikre, at datterselskabets drift til afviklingen er bragt til ende.

Med den foreslåede bestemmelse kan Finansiell Stabilitet tildele datterselskabet en likviditetsramme, hvis der er behov herfor, samt sikre, at datterselskabet er tilstrækkeligt kapitaliseret i lyset af sine aktiviteter. Der er tale om en videreførelse af § 16 q i lov om finansiell stabilitet.

Finansiell Stabilitet kan finansiere sig gennem statsligt genudlån eller på det private marked. Finansiell Stabilitets lån til datterselskabet i form af f.eks. efterstillet kapital og en likviditetsramme skal forrentes på markedsvilkår. Det betyder, at renten skal fastlægges i forhold til den risiko, som markedet vurderer, der er på pengeinstituttet. Dette gælder uanset, om der måtte være gjort brug af muligheden for statsligt genudlån.

Tilførsel af likviditet og kapital til datterselskabet til Finansiell Stabilitet skal endvidere følge de retningslinjer, som Europa-Kommissionen har udstedt, og som detaljeret forholder sig til, hvilke vilkår en omstrukturering skal opfylde for at være i overensstemmelse med EUF-Traktatens artikel 107, *stk. 3*, *litra b*. Finansiell Stabilitet må som følge heraf som udgangspunkt ikke overkapitalisere datterselskaber.

Finansiell Stabilitet kan i en eventuel administrationsaftale med sine datterselskaber indgå nærmere aftaler vedrørende datterselskabernes betaling af moderselskabets ydelser i forbindelse med Finansiell Stabilitets administration af datterselskaberne.

Det foreslås i *stk. 2*, at fordringer eller andre krav mod et nødlidende pengeinstitut, der er overtaget af Finansiell Stabilitet i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 og lov nr. 273 af 27. marts 2012, der ikke er anmeldt inden for en proklamafrist på 3 måneder fra Finansiell Stabilitets bekendtgørelse i Erhvervsstyrelsens it-system, er ikke anmeldt rettidigt, hvormed retten til eventuel dækning fra Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber bortfalder.

Ved overtagelserne omfattet af Bankpakke III og Konsolideringspakken gennemførte Finansiell Stabilitet et præklusivt proklama. Herved prækluderedes alle krav, der enten ikke tidligere havde været rejst mod det nødlidende pengeinstitut, eller som var blevet afvist af det nødlidende pengeinstitut, og som ikke var anmeldt inden 3 måneder efter bekendtgørelsen. Derved skulle der ikke tages højde for, at der efter 3 måneder fra proklamaet kunne komme yderligere krav mod pengeinstituttet. Uden bestemmelsen ville det være vanskeligt at foretage et estimat over de eventualforpligtelser, som skulle overtages forholdsmæssigt af datterselskabet til Finansiell Stabilitet.

Proklamafristen er udløbet for alle de overtagne institutter. For ikke at skabe tvivl om retsstillingen i eventuelle verserende eller fremtidige tvister herom, er det imidlertid vurderet hensigtsmæssigt at videreføre § 16 r i lov om finansiell stabilitet del. Denne indsættes således med det foreslåede *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 3*, at krav, der behandles under et gruppessøgsmål efter reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, prækluderes ikke, selv om tilmeldingen til gruppessøgsmålet sker efter udløbet af fristen i *stk. 2*, forudsat at grupperepræsentanten på gruppens vegne har overholdt fristen.

Af det foreslåede *stk. 3* fremgår det, at ensartede krav, som fremsættes på vegne af flere personer, kan behandles under et gruppessøgsmål efter reglerne i retsplejeloven. Med den foreslåede bestemmelse kan grupperepræsentanten på gruppens vegne anmelde gruppens krav under et, selvom gruppen er ukendt på tidspunktet for anmeldelsen. Hermed bliver retsstillingen ens for alle, som tilmelder sig gruppessøgsmålet. Det er en betingelse for anmeldelsen, at sagen er anlagt ved domstolene, og at retten har udpeget en grupperepræsentant efter retsplejelovens § 254 e.

Forslaget til § 63 a erstatter §§ 16 q og 16 r i lov om finansiell stabilitet, der foreslås ophævet som følge af ophævelsen af hele loven, jf. lovforslagets § 3.

Til nr. 41 (§ 66, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 66, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet orienterer erhvervsministeren om forhold, som er af væsentlig økonomisk eller politisk betydning for virksomheden, jf. dog § 61, stk. 5.

Med lovforslagets § 2, nr. 38, indsættes nyt stykke i § 61, hvorefter reglerne om oplysningspligt og indsigtsret i artikel 13-15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF ikke finder anvendelse på Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber. Herefter sker der en lovteknisk rykning, hvorefter stk. 4-7 bliver herefter stk. 5-8.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 66, stk. 1, ved at ændre henvisningen til § 61, stk. 5 til stk. 6. Bestemmelsen vil dermed fremover henvide til § 61, stk. 6.

Den foreslåede ændring af § 66, stk. 1, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 61, jf. lovforslagets § 2, nr. 38.

Til nr. 42 (§ 66, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 66, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Erhvervsministeren kan til enhver tid afkræve Finansiell Stabilitet enhver oplysning, som ministeren anser for nødvendig, jf. dog § 61, stk. 5

Med lovforslagets § 2, nr. 38, indsættes nyt stykke i § 61, hvorefter reglerne om oplysningspligt og indsigtsret i artikel 13-15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF ikke finder anvendelse på Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber. Herefter sker der en lovteknisk rykning, hvorefter stk. 4-7 bliver herefter stk. 5-8.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 66, stk. 2, ved at ændre henvisningen til § 61, stk. 5 til stk. 6. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til § 61, stk. 6.

Den foreslåede ændring af § 66, stk. 2, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 61, jf. lovforslagets § 2, nr. 38.

Til nr. 43 (§ 74, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 74, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at for eventuelle øvrige opgaver henlagt til Finansiell Stabilitet, jf. § 61, stk. 6, fastlægges finansieringen af driften konkret.

Med lovforslagets § 2, nr. 38, indsættes nyt stykke i § 61, hvorefter reglerne om oplysningspligt og indsigtret i artikel 13-15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF ikke finder anvendelse på Finansiell Stabilitet eller dets datterselskaber. Herefter sker der en lovteknisk rykning, hvorefter stk. 4-7 bliver herefter stk. 5-8.

Som følge heraf foreslås det at ændre § 74, stk. 3, ved at ændre henvisningen til § 61, stk. 6 til stk. 7. Bestemmelsen vil dermed fremover henvise til § 61, stk. 7.

Den foreslåede ændring af § 74, stk. 3, er således en konsekvensændring som følge af ændringen af § 61, jf. lovforslagets § 2, nr. 38.

Til § 3

Den gældende lov om finansiell stabilitet regulerer de aktiviteter, som Finansiell Stabilitet har overtaget i medfør af tidligere bankpakker. Ved gennemførelsen af BRRD-direktivet i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder blev lov om finansiell stabilitet i vidt omfang op-

hævet, da alle fremadrettede aktiviteter samt de formelle regler om Finansiell Stabilitet som virksomhed blev indsat i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. De tilbageværende bestemmelser i lov om finansiell stabilitet sikrer, at Finansiell Stabilitet kan fortsætte afviklingen af de eksisterende aktiviteter, samtidig med at der ikke overtages nye aktiviteter i medfør af denne lov.

Det foreslås, at lov om finansiell stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 479 af 3. maj 2018, ophæves.

Afviklingen af aktiviteterne er nu yderligere fremskreden, hvorfor det foreslås at ophæve lov om finansiell stabilitet. De resterende aktiviteter, der er overtaget i medfør af lov om finansiell stabilitet, skal fortsat håndteres og afvikles som hidtil, men det er vurderet, at dette kan sikres ved indsættelse af relevante bestemmelser herom i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovforslagets § 2, nr. 39 og 40. Herved samles reglerne om Finansiell Stabilitets afvikling af overtagne institutter i én lov.

Til § 4

Til nr. 1 (fodnoten til lovens titel i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende fodnote til lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 931 af 6. september 2019 (herefter lov om kapitalmarkeder), indeholder en udtømmende opregning af de direktiver og forordninger, som lov om kapitalmarkeder gennemfører.

Med dette lovforslag gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringssekskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (BRRD II). Fodnoten til lov om kapitalmarkeders titel skal opdateres som følge heraf.

Det foreslås at ændre ordlyden i *fodnoten* til lov om kapitalmarkeder fra dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1 til dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L

132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af fodnoten til lov om kapitalmarkeder, at loven gennemfører dele af BRRD II.

Til nr. 2 (§ 3, nr. 26, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 3, nr. 26, i lov om kapitalmarkeder, at der ved en deltager forstås et institut, en central modpart (CCP), et afregningsfirma, et clearingsinstitut eller en systemoperatør.

Det foreslås i *nr. 26* at indsætte et clearingmedlem af en central modpart (CCP), der er meddelt tilladelse i medfør af artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR), i definitionen af en deltager.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 2, litra f, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (finalitydirektivet), som bliver ændret med artikel 2, stk. 1, litra b, i BRRD II. Ændringen foreslås i sammenhæng med gennemførelsen af BRRD II, men er uden sammenhæng med reglerne heri. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det følger af artikel 17, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR), at en CCP skal være et system i henhold til finalitydirektivet. Det vil sige, at den netting, der finder sted i CCP'ens system er beskyttet mod en deltagers insolvens, ligesom sikkerhed stillet i forbindelse med deltagelsen i systemet også skal respekteres af en insolvent deltagers konkursbo.

Med ændringen præciseres det, at et medlem af en CPP også kan være deltager i et værdipapirafviklingssystem. Betegnelsen clearingmedlem er først indført efter finalitydirektivets vedtagelse i 1998, og med ændringen sikres derfor en ensartet sprogbrug i forhold til definitionerne i EMIR.

Begrebet deltager bruges i en række af definitionerne i § 3 i lov om kapitalmarkeder og i afsnit X.

Til § 5

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2021, jf. dog *stk. 2-11*.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 3, 5-12, 14-17, 19-52, 58, 89-92, 98, 100, 107 og 109 og § 2, nr. 1-38 og 41-43 træder i kraft den 28. december 2020.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets § 1, nr. 94, 101, 104 og 106, træder i kraft den 10. marts 2021. De nævnte ændringer er en konsekvens af disclosureforordningen. Disclosureforordningen skal finde anvendelse fra den 10. marts 2021.

Det foreslås i *stk. 4*, at finansielle holdingvirksomheder, der allerede findes den 27. juni 2019, skal ansøge om godkendelse i henhold til den foreslåede § 175 g senest den 28. juni 2021.

Denne overgangsbestemmelse betyder, at finansielle holdingvirksomheder oprettet senest den 27. juni 2019 skal ansøge om godkendelse senest den 28. juni 2021. Finanstilsynet kan gøre brug af passende tilsynsforanstaltninger, hvis finansielle holdingvirksomheder overskrider denne ansøgningsfrist.

I overgangsperioden frem til den 28. juni 2021 har Finanstilsynet desuden alle de nødvendige tilsynsbeføjelser i 175 g, *stk. 4*, i forhold til finansielle holdingvirksomheder, der er underlagt godkendelse i henhold til artikel 175 g. Disse tilsynsbeføjelser vil være naturlige at anvende på en finansiell holdingvirksomhed, som ansøger om godkendelse uden at leve op til at kunne godkendes i overgangsperioden.

Det foreslåede *stk. 4*, gennemfører artikel 159 a, *stk. 1*, i CRD V. Der er tale om en direktivnær implementering.

Det foreslås i *stk. 5*, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, der pr. 27. juni 2019 havde aktiver med en samlet værdi af 40 mia. euro eller mere, opgjort konsolideret for alle

institutter, der indgår i en tredjelandskoncern, og som er beliggende i EU, skal udpege et fælles mellemliggende moderselskab i EU. Udpegningen skal foretages senest den 30. december 2023. Dette gælder også selskaber, der efterfølgende etablerer sig i Danmark, hvis koncernen den 27. juni 2019 havde aktiver til en værdi af 40 mia. euro eller mere i EU.

Der gælder tilsvarende frist, den 30. december 2023, for udpegning af fælles mellemliggende moderselskab i EU, såfremt undtagelsen i henhold til § 175 f, stk. 2, om at Finanstilsynet i visse tilfælde kan tillade to mellemliggende moderselskaber. Overgangsbestemmelsen i *stk. 5*, medfører således, at institutter omfattet af § 175 f har indtil den 30. december 2023 til at finde ud af, hvorvidt koncernen er omfattet af disse regler og få udpeget ét fælles mellemliggende moderselskab.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter en frist for virksomhederne til at opfylde kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 78. Virksomhederne skal opfylde kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed den 1. januar 2024. Finanstilsynet kan, hvis det er behørigt begrundet og hensigtsmæssigt, fastsætte efter høring af Finansiell Stabilitet en frist efter den 1. januar 2024.

Det foreslåede *stk. 6* er ny og gennemfører dele af artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 1, 1. afsnit, og 3. afsnit, 1. og 2. led, i BRRD. Der er tale om direktivnær implementering.

Den fastsatte frist skal give afviklingsenheden en passende overgangsperiode til på ny at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Overgangsperioden sikrer en gradvis opbygning af afviklingsenhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Kravet skal være opfyldt ved udløbet af fristen. Ved fastsættelse af overgangsperioden skal Finanstilsynet tage hensyn til en række forhold, og i hvilket omfang der er indskud i virksomheden. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden indeholder gældsinstrumenter. Finanstilsynet skal endvidere tage hensyn til, i hvilket omfang virksomheden har markedsadgang til at kunne skaffe nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet skal endelig tage hensyn til, i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver.

Finanstilsynet kan både ændre delmål og/eller frist for krav, som er meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Efter den foreslåede § 266 skal pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I til enhver tid opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, som fastsættes af Finanstilsynet. Finansielle holdingselskaber, blandede holdingselskaber og finansieringsinstitutter skal til enhver tid opfylde et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver, hvis Finanstilsynet har fastsat et minimumskrav til nedskrivningsegne passiver for disse virksomheder.

Efter den foreslåede § 267 b kan Finanstilsynet beslutte, at afviklingsenheder skal opfylde en del af kravet om nedskrivningsegne passiver med efterstillede nedskrivningsegne instrumenter eller med passiver omfattet af § 267 a, stk. 1, nr. 4, dvs. stille krav om subordination.

Efter den foreslåede § 267 c skal Finanstilsynet fastsætte krav om subordination for afviklingsenheder, der er G-SIF'er, afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, og afviklingsenheder, der ikke er G-SIF'er, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, og som Finanstilsynet har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis de bliver nødlidende. Finanstilsynet kan justeres ned til en minimumsgrænse og op til en maksimumsgrænse, jf. de foreslåede § 267 c, stk. 2-4.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet fastsætter med henblik på opfyldelsen af kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 78, efter høring af Finansiell Stabilitet fastsætter delmål, som virksomhederne skal opfylde den 1. januar 2022.

Det foreslåede *stk. 7* er ny og gennemfører dele af artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 1, 2. afsnit 1. pkt., i BRRD. Der er tale om direktivnær implementering.

Ved at fastsættelsen af delmål for opfyldelse af kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiel virksomhed, sikres en gradvis stigende opbygning af afviklingsenhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet.

Finanstilsynet kan i medfør af den foreslåede bestemmelse efterfølgende ændre delmål for krav som meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 8*, at Finanstilsynet, med henblik på opfyldelsen af kravene i § 266, § 267 b, stk. 2, og § 267 c, stk. 1, jf. stk. 2-4, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 78, fastsætter delmål for virksomhedernes opfyldelse af kravene for hver 12-månedersperiode i overgangsperioden til virksomheden.

Det foreslåede stk. 8 gennemfører dele af artikel 1, nr. 17, i BRRD II, der indsætter artikel 45 m, stk. 1, 1. pkt., 1. led, i BRRD. Der er tale om direktivnær implementering.

Delmålet sikrer en gradvis stigende opbygning af afviklingsenhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet.

Det foreslås i *stk. 9*, at kravet i § 269 d i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 78, gælder fra den 1. januar 2024. Har Finanstilsynet fastsat en frist i medfør af stk. 6, 3. pkt., efter den 1. januar 2024, gælder kravet i § 269 d fra den fastsatte frist.

Det foreslåede stk. 9 er ny og gennemfører dele af artikel 1, 3. afsnit, i BRRD II. Der er tale om direktivnær implementering.

Bestemmelsen indebærer, at kravet om, at virksomheder, der er underlagt kravet om nedskrivningsegne passiver, mindst en gang om året skal offentliggøre en række oplysninger omfattet af det foreslåede § 269 d i lov om finansiel virksomhed, jf. § 1, nr. 78 i lovforslaget, gælder fra den 1. januar 2024. I tilfælde, hvor Finanstilsynet har fastsat en senere frist for opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver end den 1. januar 2024 i medfør af stk. 6, 3. pkt., gælder kravet om offentliggørelse den frist for opfyldelse af kravet om nedskrivningsegne passiver, som Finanstilsynet har fastsat.

Det foreslås i *stk. 10*, at det samlede krav for gældsbuffer, kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver på mindst 8 pct., jf. § 268, stk. 2-4, i lov om finansiel virksomhed, skal senest være opfyldt den 1. januar 2022.

Det foreslås i *stk. 11*, at regler fastsat i medfør af §§ 259, stk. 6, 264, stk. 6, og 265, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af §§ 259, stk. 10, 264, stk. 8, eller 265, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed som ændret ved denne lovs § 1, nr. 52, 64, 71, 75 og 76.

Med forslaget til stk. 11 sikres det, at bekendtgørelser udstedt i medfør af de opregnede bestemmelser forbliver i kraft, selvom bemyndigelsesbestemmelserne i §§ 259, stk. 6, 264, stk. 6, og 265, stk. 9, rykker sig. Bekendtgørelse nr. 962 af 25/06/2018 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab vil derfor fortsat være gældende.

Det foreslås i *stk. 12*, at erhvervsministeren fastsætter ikrafttræden for § 2, nr. 39 og 40, og § 3. Erhvervsministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft for Færøerne og Grønland på forskellige tidspunkter.

De finansielle love i Danmark gælder som udgangspunkt ikke direkte for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de fornødne tilpasninger i overensstemmelse med Statsministeriets vejledninger nr. 58 og nr. 59 af 2. juli 2012 om ministeriers behandling af sager vedrørende Grønland og Færøerne.

Praksis på området for de finansielle love er, at der ved vedtagelsen af et samlelovforslag, der ændrer i flere forskellige hovedlove, skal udarbejdes én såkaldt ændringsanordning for henholdsvis Færøerne og Grønland for hver af disse hovedlove. Ændringsanordninger skal sendes i høring på Færøerne og i Grønland og skal efterfølgende behandles af Færøernes Landsstyre og Grønlands Selvstyre, inden ændringerne kan sættes i kraft på Færøerne og i Grønland.

Lov om finansiel stabilitet er en rigslov, som finder direkte anvendelse for Grønland og Færøerne. Lov om finansiel virksomhed og lov om kapitalmarkeder er ikke rigslove og skal derfor sættes i kraft

for Færøerne og Grønland ved kongelig anordning, i overensstemmelse med Statsministeriets vejledninger nr. 58 og nr. 59 af 2. juli 2012 om ministeriers behandling af sager vedrørende Grønland og Færøerne.

Med nærværende lovforslag introduceres nye beføjelser og kompetencer til Finansiell Stabilitet, som samles i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og samtidig foreslås lov om finansiell stabilitet ophævet. Det er således af afgørende betydning, at henholdsvis ikrafttrædelses- og ophævelsestidspunkter kan styres nøje, så der ikke opstår et reguleringsmæssigt tomrum eller overlap. Det foreslås derfor, at lov om finansiell stabilitet træder i kraft på forskellige tidspunkter i Danmark, Grønland og på Færøerne.

Det bemærkes, at udgangspunktet for behandlingen af rigslove er, at disse ikke skal vedtages i Folketinget inden vedtagelsen i Lagtinget og Landstinget. Med stk. 11 vil lov om finansiell stabilitet ikke træde i kraft for Færøerne og Grønland, før loven er vedtaget af hhv. Lagtinget og Landstinget. Loven vil dog forinden blive vedtaget i Folketinget, og vil træde i kraft i Danmark inden loven træder i kraft for Færøerne og Grønland.

Til § 6

Lovforslagets § 6 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog de foreslåede *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets §§ 1, 2 og 4 kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets §§ 1, 2 og 4 kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslagets § 3 skal ikke kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland, da lov om finansiell stabilitet er en rigslov.